Jan Van Helsing

POLITIC INCORECT

Fapte incomode și adevăruri periculoase despre care ne este interzis să discutăm!

...rece **libertatea**
...esei mai poate fi
...doar în muzee** și în arhivele
...caută informații nefiltrate astăzi, trebuie
...pe Internet. Și pentru că **cei care ne exploatează** și se comportă ca niște stăpânitori sunt conștienți de existența Internetului, **încearcă din răsputeri să aplice biciul cenzurii** și acolo. **Jurnalismul de investigație** (adică o investigație critică sau revelatoare) **nu-și mai are locul în contextul propagandei deja existente** și sunt sigur că mulți tineri jurnaliști suferă din această cauză. **Libertatea presei este lipsită de sens,** atâta vreme cât organele presei nu sunt libere!

Cele mai mari instituții mass-media sunt proprietatea unui grup restrâns de oameni, care-și exercită masiv influența prin intermediul știrilor și emisiunilor informative, iar **reporterii și realizatorii trebuie să se conformeze,** altfel își pierd imediat locul de muncă.

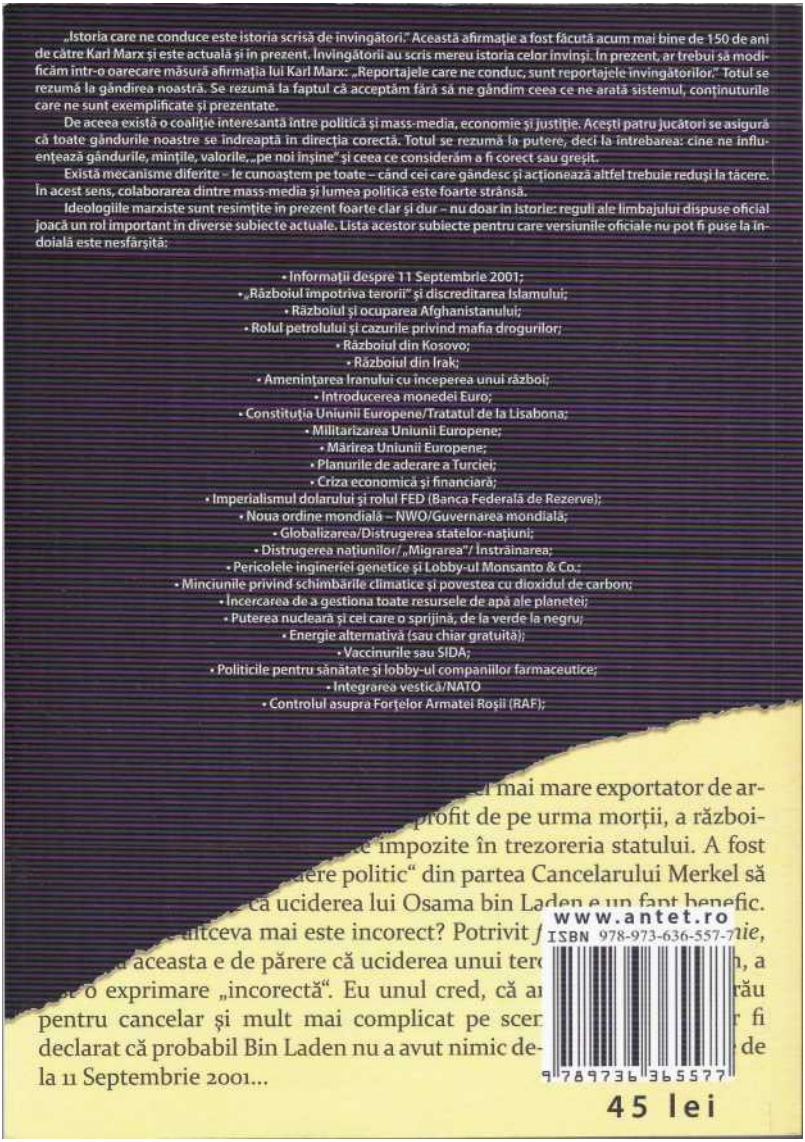
„Istoria care ne conduce este istoria scrisă de învingători." Această afirmaţie a fost făcută acum mai bine de 150 de ani de către Karl Marx şi este actuală şi în prezent. Învingătorii au scris mereu istoria celor învinşi. În prezent, ar trebui să modificăm într-o oarecare măsură afirmaţia lui Karl Marx: „Reportajele care ne conduc, sunt reportajele învingătorilor." Totul se rezumă la gândirea noastră. Se rezumă la faptul că acceptăm fără să ne gândim ceea ce ne arată sistemul, conţinuturile care ne sunt exemplificate şi prezentate.

De aceea există o coaliţie interesantă între politică şi mass-media, economie şi justiţie. Aceşti patru jucători se asigură că toate gândurile noastre se îndreaptă în direcţia corectă. Totul se rezumă la putere, deci la întrebarea: cine ne influenţează gândurile, minţile, valorile, „pe noi înşine" şi ceea ce considerăm a fi corect sau greşit.

Există mecanisme diferite – le cunoaştem pe toate – când cei care gândesc şi acţionează altfel trebuie reduşi la tăcere. În acest sens, colaborarea dintre mass-media şi lumea politică este foarte strânsă.

Ideologiile marxiste sunt resimţite în prezent foarte clar şi dur – nu doar în istorie: reguli ale limbajului dispuse oficial joacă un rol important în diverse subiecte actuale. Lista acestor subiecte pentru care versiunile oficiale nu pot fi puse la îndoială este nesfârşită:

- Informaţii despre 11 Septembrie 2001;
- „Războiul împotriva terorii" şi discreditarea Islamului;
- Războiul şi ocuparea Afghanistanului;
- Rolul petrolului şi cazurile privind mafia drogurilor;
- Războiul din Kosovo;
- Războiul din Irak;
- Ameninţarea Iranului cu începerea unui război;
- Introducerea monedei Euro;
- Constituţia Uniunii Europene/Tratatul de la Lisabona;
- Militarizarea Uniunii Europene;
- Mărirea Uniunii Europene;
- Planurile de aderare a Turciei;
- Criza economică şi financiară;
- Imperialismul dolarului şi rolul FED (Banca Federală de Rezerve);
- Noua ordine mondială – NWO/Guvernarea mondială;
- Globalizarea/Distrugerea statelor-naţiuni;
- Distrugerea naţiunilor/„Migrarea"/ Înstrăinarea;
- Pericolele ingineriei genetice şi Lobby-ul Monsanto & Co.;
- Minciunile privind schimbările climatice şi povestea cu dioxidul de carbon;
- Încercarea de a gestiona toate resursele de apă ale planetei;
- Puterea nucleară şi cei care o sprijină, de la verde la negru;
- Energie alternativă (sau chiar gratuită);
- Vaccinurile sau SIDA;
- Politicile pentru sănătate şi lobby-ul companiilor farmaceutice;
- Integrarea vestică/NATO
- Controlul asupra Forţelor Armatei Roşii (RAF);

...l mai mare exportator de ar-
...profit de pe urma morţii, a războ-
...e impozite în trezoreria statului. A fost
...dere politic" din partea Cancelarului Merkel să
...că uciderea lui Osama bin Laden e un fapt benefic.
...nitceva mai este incorect? Potrivit ...nie,
...aceasta e de părere că uciderea unui ter... a
...o exprimare „incorectă". Eu unul cred, că a... rău
pentru cancelar şi mult mai complicat pe scen... fi
declarat că probabil Bin Laden nu a avut nimic de... de
la 11 Septembrie 2001...

www.antet.ro
ISBN 978-973-636-557-7

45 lei

„Istoria care ne conduce este istoria scrisă de învingători". Această afirmaţie a fost făcută acum mai bine de 150 de ani de către Karl Marx şi este

actuală şi în prezent. Învingătorii au scris mereu istoria celor învinşi. În prezent, ar trebui să modificăm într-o oarecare măsură afirmaţia lui Karl Marx: „Reportajele care ne conduc, sunt reportajele învingătorilor”. Totul se rezumă la gândirea noastră. Se rezumă la faptul că acceptăm fără să ne gândim ceea ce ne arată sistemul, conţinuturile care ne sunt exemplificate şi prezentate.

De aceea există o coaliţie interesantă între politică şi mass-media, economie şi justiţie. Aceşti patru jucători se asigură că toate gândurile noastre se îndreaptă în direcţia corectă. Totul se rezumă la putere, deci la întrebarea: cine ne influenţează gândurile, minţile, valorile”, pe noi înşine” şi ceea ce considerăm a fi corect sau greşit.

Există mecanisme diferite – le cunoaştem pe toate – când cei care gândesc şi acţionează altfel trebuie reduşi la tăcere.1 în acest sens, colaborarea dintre mass-media şi lumea politică este foarte strânsă.

Ideologiile marxiste sunt resimţite în prezent foarte clar şi dur – nu doar în istorie: reguli ale limbajului dispuse oficial joacă un rol important în diverse subiecte actuale. Lista acestor subiecte pentru care versiunile oficiale nu pot fi puse la îndoială este nesfârşită:

Informaţii despre 11 Septembrie 2001;

„Războiul împotriva terorii” şi discreditarea

Islamului;

Războiul şi ocuparea Afghanistanului;

Rolul petrolului şi cazurile privind mafia drogurilor;

Războiul din Kosovo;

Războiul din Irak;

Ameninţarea Iranului cu începerea unui război;

Introducerea monedei Euro;

Constituţia Uniunii Europene/Tratatul de la Lisabona;

Militarizarea Uniunii Europene;

Mărirea Uniunii Europene;

Planurile de aderare a Turciei;

Criza economică şi financiară;

Imperialismul dolarului şi rolul FED (Banca Federală de Rezerve);

Noua ordine mondială – NWO/Guvernarea mondială;

Globalizarea/Distrugerea statelor-naţiuni;

Distrugerea naţiunilor/" Migrarea" / înstrăinarea;

Pericolele ingineriei genetice şi Lobby-ul Monsanto & Co.

Minciunile privind schimbările climatice şi povestea cu dioxidul de carbon; încercarea de a gestiona toate resursele de apă ale planetei;

Puterea nucleară şi cei care o sprijină, de la verde la negru;

Energie alternativă (sau chiar gratuită);

Vaccinurile sau SIDA;

Politicile pentru sănătate şi lobby-ul companiilor farmaceutice;

Integrarea vestică/NATO Controlul asupra Forţelor Armatei Roşii (RAF);

Jan van Helsing

POLITIC INCORECT

Fapte incomode şi adevăruri periculoase despre care ne este interzis să discutăm!

Traducător:
Georgiana Stănculescu
ANTET
Titlul original: POLITISCH UNKORREKT
Copyright e Editura ANTET XX PRESS
Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin Editurii Antet XX Press, orice reproducere a unui fragment din această carte, inclusiv prin fotocopiere sau microfilmare, este strict interzisă.
Redactor: Crenguţa Năstase
Tehnoredactare computerizată: Cristina Antonescu
Coperta: Ion Năstase
ISBN 978 – 973 – 636 – 557 – 7

CUPRINS

Încă gândiţi incorect din punct de vedere politic, sau aţi fost deja convinşi?... 5

1. Libertate de exprimare a opiniei sau

propagandă?
Despre pericolul radicalizării! 35
2. Manipularea opiniei în Germania 39
3. Minciuna creşterii 68
4. Ecologiştii acţionează ca „unelte” ale sectorului financiar? 70
5. Planurile de război ale ruşilor?
E o sintagmă incorectă din punct de vedere politic! 74
6. Codul Alimentar 79
7. O zi de Septembrie 96
8. Secrete ascunse – sau ceea ce lumea nu trebuie să ştie! 106
9. Bundeswehrul are în posesie „farfurii zburătoare”? 110
10. Transformarea Republicii Federale Germane în RDG 123
11. Violenţa împotriva poliţiştilor ia amploare 129
12. Exista „corectitudine politică” în Evul Mediu? 134
13. „Dosarul Secret Hess” – Crime de gândire în secolul 21.144
14. Fiul unui membru Illuminati rupe tăcerea – Interviu cu Ben Morgenstern. 154
15. „Cum, fiul dumneavoastră nu este homosexual?” 171
16. Persecuţia creştinilor: Nu e o reminiscenţă a Imperiului Roman! 177
17. Imigranţii şi cenzura presei germane 181

18. Cine are de câştigat? 192
19. Critica la adresa vaccinurilor – incorectă din punct de vedere politic şi medical! 206
20. Prin Kurdistanul sălbatic 219
21. Minciunile Climatice 237
22. *Corectitudinea* şi *incorectitudinea politică* se află în interiorul nostru... 259
Cuvânt de încheiere 267
Referinţe 275

Încă gândiţi incorect din punct de vedere politic, sau aţi fost deja convinşi?

„Cenzura este cea mai ruşinoasă dintre surori, cea mare se numeşte Inchiziţie. Cenzura este cea mai vie mărturie a clasei conducătoare, care poate ţine astfel în frâu doar sclavii neştiutori, dar nu poate conduce popoare libere”.

Johann Nepomouk Nestroz (1801 – 1862)

Dragi cititoare şi cititori, trăim într-o perioadă fascinantă. Am început să lucrez la această carte la începutul anului 2012 – un an de o însemnătate deosebită. Conform profeţiilor mayaşe şi calendarului creat de ei, ne aflăm la începutul unei perioade de tranziţie. Anul 2012 ar fi trebuit să anunţe sfârşitul materialismului şi să declanşeze schimbări semnificative pe toate planurile, la nivel mondial. Tema a fost preluată de Hollywood şi de cele mai importante canale mass-media, care din cauza orizonturilor limitate,

a motivelor tehnice existente, sau la cererea puternicelor ordine şi grupări care coordonează din umbră evenimentele mondiale, au descris acest fenomen ca „Sfârşitul lumii”, iar între cei cunoscuţi ca prevestitori ai sfârşitului lumii, adepţi ai teoriei conspiraţiei, sau ai sectelor religioase au avut loc numeroase confruntări. Chiar şi oamenii de ştiinţă au fost ridiculizaţi. Mulţi oameni din întreaga lume vorbesc despre o mare schimbare în această nouă perioadă, despre libertate, independenţă şi evoluţie spirituală.

În ceea ce priveşte libertatea de opinie în ţara noastră, respectiv în Europa, ne întoarcem şi mai mult în Evul Mediu – într-o epocă în care părerile care veneau de la Cel de Sus erau respectate cu stricteţe, iar cei care aveau un comportament potrivnic erau aruncaţi în închisoare sau condamnaţi la moarte. În cei 44 de ani de când am venit pe lume pe această planetă, am călătorit în peste 80 de ţări şi datorită cercetărilor făcute acolo, am avut contact şi cu populaţia nativă a acestora. Dacă vorbim despre activitatea mea ca editor sau autor de non-ficţiune, trebuie să menţionez că două dintre cărţile mele au fost interzise din cauza exprimării politice şi mulţi mi-au spus: „*Cărţile sunt interzise doar în dictaturi*. „Atunci i-am corectat şi le-am explicat că şi în Germania în fiecare an, anumite cărţi sunt interzise iar oamenii pot fi condamnaţi la închisoare, câteodată pentru câţiva ani, din cauza

unor delicte de opinie, adică *o exprimare incorectă din punct de vedere politic*, mai exact *o exprimare nedorită din punct de vedere politic*. Alţii îşi pierd locul de muncă sau poziţia politică numai din cauza unei declaraţii politice – cu toţii sunt victimele unei „Poliţii a Opiniei”. Reacţia este, de obicei, de a da din cap.

În trecutul german există imagini cu cărţi în flăcări, şi este cunoscut faptul că în RDG cărţile nu puteau fi publicate în voie. Dar în momentul actual situaţia chiar s-a schimbat? Tema, mai exact conţinutul cărţilor şi ziarelor indicate, este diferit, dar încă există interdicţii! De aceea, sunt de părere că nu putem vorbi despre o „exprimare liberă a opiniei” în adevăratul sens al cuvântului. Mulţi oameni vorbesc, adesea, despre „cenzură”, iar elveţienii consideră Legea Anti-Rasism, ca fiind „Legea Botniţei”. De fapt, în Germania, se doreşte interzicerea partidelor nedorite. Persoanele cu o viziune *incorectă din punct de vedere politic* îşi pierd locul de muncă, sau li se blochează contul de economii, deoarece sunt membri ai unui partid „greşit”. Este acest lucru democratic? O democraţie nu este alcătuită dintr-o varietate de păreri care pot fi şi contradictorii?

De fapt, situaţia e de aşa natură, încât avem foarte multe partide pe care le-am putea vota, dar dacă un cetăţean îndrăzneşte să voteze cu un alt partid în afară de CDU (Uniunea Creştin-Democrată), toleranţa nu se mai aplică. Cel care

se opune legilor nevăzute ale *corectitudinii politice*, va fi condamnat!

Da, dragi cititoare şi cititori, aşa stăteau lucrurile – în anul 2012. Dacă până acum aveaţi o opinie fermă conform căreia*: „În Germania poţi spune absolut orice, deoarece libertatea de opinie este un drept garantat de lege* ei bine, vă înşelaţi. Cu siguranţă, ne putem exprima mai liber decât în China, sau în Iran, sau în Coreea de Nord, dar există anumite teme care nu pot fi abordate şi nici publicate. Altfel, urmează o cavalcadă socială – provocată de mass-media – şi de regulă, o pedeapsă. O pedeapsă pentru o opinie incomodă din punct de vedere politic, pe care mulţi o susţin din inimă, a cărei veridicitate poate fi dovedită, dar nu este dorită...

Cel mai cunoscut exemplu în acest sens, este Thilo Sarrazin, a cărui carte a fost cauza unor controverse uriaşe în Germania anului 2011, deoarece a tratat un subiect foarte delicat – mulţi musulmani nu îşi doresc să se integreze în Germania – cu care cetăţenii se confruntă în fiecare zi, pe stradă, dar despre care nimeni nu „ar trebui” să vorbească.

Totul se rezumă la un anumit grup de persoane care stabilesc ceea ce trebuie şi ceea ce *nu trebuie* să fie dat publicităţii în mass-media, pentru a induce doar *o anumită* părere, altele fiind, desigur, nedorite. Mai ales pe noi, autorii, jurnaliştii şi editorii ne caracterizează teama de a

scrie o propoziţie negândită sau prea sentimentală, care să constituie o infracţiune şi să ne aflăm în imposibilitatea de a ne câştiga pâinea. Însă „opiniile” sunt viaţa noastră. Şi ceilalţi oamenii, concetăţenii noştri, au dreptul să intre în contact şi cu alte opinii, şi să-şi creeze propria imagine despre lume. Au dreptul să decidă ceea ce este „bun” şi ceea ce este „rău” pentru ei înşişi şi ceea ce este „adevărat” şi „neadevărat” în reportajele mass-media – iar înainte de toate este important să cunoaştem ceea ce este considerat ca fiind ADEVĂRUL în ţara noastră, dar şi în lume. Noi, autorii, am ajuns să lucrăm cu o foarfecă în cap? Să ne cenzurăm singuri gândurile? E „normal”?

Cum a apărut termenul „corectitudine politică”?

Lexiconul Internetului, Wikipedia oferă o explicaţie: *„Termenul provenit din limba engleză, politically corect, este o adaptare a ideii conform căreia anumite forme de exprimare şi acţiuni care ar putea să ofenseze anumite grupuri sensibile din punct de vedere politic – cum ar fi minorităţile de altă etnie, sau de alt sex – trebuie să fie eliminate. Este vorba despre un limbaj caracterizat de o puternică sensibilitate la adresa minorităţilor şi dedicat în totalitate anti-discriminării.* „Termenul „ţigan” trebuie înlocuit cu „rom”, sau mai nou, administrativul german îi numeşte „europeni nomazi”. Termeni cum ar fi: „negru”, „poponar”,

„persoană cu handicap”, „eschimos” trebuie înlocuite cu termeni neutri din punct de vedere politic. De aceea, pentru viitorii patiseri nu mai există „moorkop” şi „negrese” în meniu, iar cântecul „Zece negri mititei” a dispărut, de asemenea. Cărţile autoarei britanice Enid Blyton au fost rescrise în totalitate. Numele de familie al profesoarei „Slap” a fost transformat în „Snap”, deoarece „Slap”, în argoul limbii engleze înseamnă „prostituată”. În începutul reeditat al cărţii, profesoara nu mai dă capace elevilor, ci doar îi ceartă puţin. În seria mult îndrăgită de copii „Faimoşii cinci”, fetele nu mai fac singure treburile casnice, ci împart munca împreună cu băieţii, pentru a evita crearea unei abordări de tip „sexist” care ar putea umili femeia. În consecinţă, în seria reeditată „Faimoşii cinci” s-au făcut 100 de modificări. Un alt exemplu, titlul romanului Agathei Christie, „Zece negri mititei” (1939) a fost schimbat mai întâi în „Zece indieni mititei”, iar în prezent se numeşte „N-a mai rămas niciunul”.

Ideea originală s-a dus pe apa sâmbetei. Persoanele care sprijină avorturile sunt privite cu ostilitate. Şi nu putem spune despre altcineva că este homosexual, sau că doreşte să îşi „schimbe” sexul, deoarece vom fi numiţi homofobi. Sună ca şi când ar avea o boală incurabilă... Se consideră incorectitudine politică, dacă un german în loc să poarte un tricou cu steagul american sau britanic, poartă unul cu steaua comunistă germană, sau cu

un simbol germanic – care îşi au originile în cultura noastră. Asta înseamnă că este „corect” să defilăm cu tricouri cu steagurile naţiunilor în faţa cărora am pierdut ambele războaie mondiale. Ar trebui să ne gândim mai bine la asta... Dar nu trebuie să mergem chiar atât de departe. Cuvinte ca *Popor*, *Patrie*, *Naţiune* sau *Familie* sunt considerate tabu deja. Şi până înainte de ultimul Campionat Mondial de Fotbal toată lumea avea un comportament incorect din punct de vedere politic atunci când ne declaram naţionalismul printr-un fanion la maşină, sau prin arborarea steagului naţional în faţa casei. În oricare altă ţară din lume, acest lucru este perfect normal, ba chiar, este anormal când cineva *nu* face asta, însă „la noi nu se procedează aşa”...

Prietenul meu Wolfgang Sipinski mi-a trimis o scrisoare cu titlul: „Corectitudine politică – Lovitură dură la adresa libertăţii de opinie”.

„Desigur că trăim într-o ţară liberă, în care drepturile omului sunt respectate fără nicio îndoială. Aşa gândesc majoritatea oamenilor de bună-credinţă dintre noi. Libertatea de opinie, libertatea presei, libertatea religioasă, libertatea de a constitui grupuri, şi nu în cele din urmă, supranumitele „principii de bază ale democraţiei liberale”. Cu atâtea libertăţi, nu avem de ce să ne plângem. Sau totuşi avem?

Încă din anii 1980 există o sintagmă care descrie „corectitudinea politică „şi care îşi are

originea în cadrul mişcării americane pentru drepturile civile, în semn de protecţie a minorităţilor împotriva discriminării. Ceea ce fusese gândit atunci cu bună credinţă, a fost transformat în Germania, odată cu trecerea timpului, într-o botniţă pentru jurnalişti şi oameni politici. Dacă încerci să spui lucrurilor pe nume şi să vorbeşti deschis despre anumite fapte, aşa cum sunt ele prezentate acum, poate să însemne, în anumite circumstanţe, sfârşitul carierei profesionale.

În cercurile interne deja este cunoscut faptul că jurnaliştii trebuie să respecte în articolele lor un anumit mod de formulare a ideilor puternic reglementat, mai ales când este vorba de subiecte foarte sensibile. Termeni ca „muncitori-oaspeţi”, „muncitori străini”, sau pur şi simplu „străini „sunt interzise, deşi au fost folosite de-a lungul timpului chiar şi de oamenii politici. În locul acestora, se folosesc cuvinte ca „imigrant „sau „migrant”. Şi ca nimeni să nu se simtă jignit se scrie „emigrant/e „şi „migrant/e”. Cine nu se comportă conform acestui nou cod de exprimare, este în pericol de a fi etichetat drept un „radicalist „împotriva străinilor, sau chiar „nazist”. Punctul de vedere al acelei persoane nu mai are nicio importanţă. Această formă a represaliilor, de care a ajuns să se teamă oricine, este justificată de nerespectarea aşa-numitei „corectitudini politice”. Acest lucru – ceva ce nu ar trebui să existe într-o

Germanie liberă – este numit pur şi simplu „cenzură”.

Chiar oficialităţile şi demnitarii cei mai de vază ai acestei ţări, însuşi fostul preşedinte al republicii, Christian Wulff, nu a pus foarte mare preţ pe libertatea de opinie, mai ales când era vorba despre intrigile lui personale. În ciuda poziţiei sale importante, care impunea ca acesta să fie un model pentru noi toţi prin acţiunile sale, nu i s-a părut un lucru anormal să sune personal la redacţia ziarului „BILD” şi prin nişte presiuni uriaşe, să oprească publicarea unui articol. Această poveste o cunoaştem mult prea bine, prin intermediul televiziunii, unde subiectul a fost întors pe toate părţile. Toţi au fost indignaţi din cauza cenzurii, mai exact, din cauza tentativei lui Wulff de a cenzura un articol. Incidentul ar fi fost cu adevărat nefericit în cazul în care, preşedintele republicii ar fi încercat să prejudicieze ziarul „BILD" printr-un apel telefonic, iar aceştia să renunţe la publicarea acelui articol neplăcut. Dar şi eu – sincer vorbind – aş fi încercat să fac acelaşi lucru…

Să fie acesta motivul pentru care principalele publicaţii l-au pus la zid pe preşedintele republicii? Nu înseamnă mai degrabă că cineva NU şi-a formulat exprimarea corect din punct de vedere politic, în cazul omului Wulff? îmi trece prin cap următoarea întrebare: de ce Wulff? Adică, orice om ar alege un împrumut la care să

plătească cea mai mică dobândă, nu-i aşa? Şi faţă de Wulff, în cazul preşedinţilor Rău şi Köhler chiar există „dezvăluiri”, dar toţi au păstrat tăcerea (spre exemplu: speculaţiile despre prostituate îmbrăcate ca stewardese în timpul mai multor zboruri). De ce Wulff? Şi de ce un credit? Nu era doar un pretext? Nu cumva avea de-a face cu discursul său la Ziua Băncilor Germane de la sfârşitul lui Martie 2011 în care a apostrofat deschis bancherii? Sau să fie cumva vorba despre zvonul conform căruia Wulff a refuzat să semneze Tratatul ESM (Mecanismul European de Stabilitate)? într-un alt discurs de-al său, cu ocazia deschiderii celei de-a patra Sesiuni de lucru a Laureaţilor Premiului Nobel pentru Economie, Wulff nu şi-a ascuns opiniile: „Nu am eliminat nici cauzele crizei şi nici nu putem spune: Paza bună trece primejdia rea… Asta se întâmplă doar în câteva state individuale. Întrebarea mea nu este nerezonabilă: La final, cine-l salvează pe salvator? Când şi cui vor fi alocate deficitele acumulate?”

Pe de altă parte Wulff a apelat la responsabilitatea părţilor implicate: „Tânăra generaţie nu trebuie să plătească pentru păcatele predecesorilor lor. Avem nevoie de o legătură puternică cu aceştia. Înţeleg indignarea multora. În joc sunt şansele voastre de viitor. Politica trebuie să-şi recapete puterea de a acţiona. Să încetăm să mai reacţionăm ca nişte fanatici de fiecare dată când cad acţiunile la bursă. Nu

trebuie să ne simţim dependenţi şi să lăsăm băncile, agenţiile de rating şi presa mincinoasă să ne ducă de nas”.

Ceea ce au observat doar foarte puţini, este faptul că Wulff în lunile de dinaintea „afacerii „lui a numit trei noi judecători federali – inclusiv fostul ministru reprezentant al Saarlandului, Peter Müller şi fosta judecătoare de la înalta Curte Federală Sibylle Kessal-Wulf. Concomitent a apărut ştirea conform căreia: „Ambii judecători fac parte din cel de-a Doilea Senat care ar putea hotărî interzicerea Partidului Naţional Democrat”.

Acum, oamenii îşi imaginează că Partidul Naţional Democrat ar putea fi interzis prin noua hotărâre a judecătorilor federali. Să fie asta o binecuvântare pentru TOŢI? Acest Partid a fost doar o unealtă prin care diverse grupări strângeau fonduri – nu cumva am fost avertizaţi de câteva grupări „anti dreapta”, unele chiar şi din afara ţării, care de fiecare dată găseau un motiv să arate Germania cu degetul şi să o avertizeze înainte să vină să cerşească?

Oare Wulff nu a fost atacat pentru că s-a opus diverşilor „oameni puternici „şi planurilor lor? Nu ştim asta, cu siguranţă. Dar ştim că acest subiect NU a fost abordat în dezbaterile televizate. A fost acest lucru „corect din punct de vedere politic”?

Wolfgang Sipinski descrie acest aspect cu acurateţe: De la ideea iniţială, extrem de rezonabilă de a împiedica discriminarea

minorităţilor s-a ajuns între timp la o dictatură a opiniilor, pentru că cei care nu aderă la aceste formulări sunt îndepărtaţi. Sigmar Westerhagen, care a publicat în 2011 în revista creştină „Komma" un articol tăios referitor la această temă cu titlul: „Cât timp e eficientă o botniţă?", este de părere că: „*Deghizat în binefăcător, statul a devenit un educator al gândirii. Ceea ce la început părea doar o standardizare a comportamentului, a devenit cu neruşinare o manipulare a gândirii*".

El este de părere, că în Germania nu prea mai putem formula opinii diferite. Persoanele importante, cum ar fi politicienii, cunosc aceste interziceri şi ştiu ce se poate întâmpla dacă nu au suficientă grijă în exprimare. Nu mai sunt invitaţi la talkshow-uri, sau nu se mai difuzează publicitatea partidului, sau ziarele nu vor mai ajunge la chioşcuri. Sigmar Westerhagen crede că opinia noastră trebuie să corespundă cu dorinţele statului – ceea ce se aplică şi în cazul expoziţiilor istorice şi manualelor şcolare care promovează o istorie falsă. Acesta dă explicaţii în continuare:

„Cândva cei 68 stabiliseră ce să spunem, ce să scriem şi ce să gândim, iar asta nu s-a schimbat până în prezent. O numim Corectitudine Politică. Cetăţenii germani se supun şi tac. Există un motiv pentru care pleacă capetele. Au crescut cu un simţ al vinovăţiei, care le-a fost inoculat încă din fragedă copilărie. Acest sentiment de vinovăţie pentru război şi crimele comise a fost atât de

puternic, încât a deranjat până şi Camera Lorzilor, iar Lordul Mash, un politician englez, a declarat în 1995: „Este un adevăr cunoscut, faptul că neputinţa spirituală şi sentimentul de vinovăţie pentru cei doisprezece ani îngrozitori sunt exagerate şi au avut un impact dezastruos asupra generaţiilor viitoare. Felul în care unii germani aleg să poarte această povară afectează negativ atât Germania, cât şi Europa.

Acest sentiment de vinovăţie le-a răpit germanilor încrederea în ei şi suveranitatea. Aşa-numitul sentiment al vinei pentru război, care a fost transmis din generaţie în generaţie este alimentat şi în prezent, nu în ultimul rând de Partidul Verde: „Germania, nu repeta istoria”. Dar vinovăţia capătă o cu totul altă nuanţă odată cu publicarea dosarelor secrete. Cuvintele lui Winston Churchill când a declarat război Germaniei au fost: „Acest război, este războiul Angliei. Scopul lui este distrugerea Germaniei, înaintaţi, soldaţi ai lui Hristos! (transmisiune radio în data de 03.09.1939). Mai târziu, a declarat într-o conversaţie cu Stalin în Octombrie 1944: „Problema este cum să acţionăm ca Germania să nu se mai poată redresa atâta vreme cât trăiesc nepoţii noştri". Şi în faţa reprezentanţilor rezistenţei germane a insistat că: „Trebuie să înţelegeţi că acest război nu este împotriva lui Hitler sau a Nazismului, ci împotriva puterii poporului german, care trebuie zdrobit pentru

totdeauna, indiferent dacă sunt conduşi de un Hitler sau de un preot iezuit”. (Peter Kleist: „Şi tu ai fost acolo" Heidelberg 1952, p. 370 şi Emrys Hughes: "Winston Churchill – Cariera sa în vremuri de război şi pace”, p. 145). Faptul că încă nu avem un tratat de pace, ci o capitulare necondiţionată, şi faptul că încă plătim daune de război după 100 de ani în urma Tratatului de la Versailles corespund în totalitate cu cuvintele acestuia.

Aceste cuvinte puternice îi erau cunoscute şi lui Konrad Adenauer, care a declarat: „Nu suntem clienţi ai poporului german, ci am fost angajaţi de aliaţi”. Dar cealaltă evaluare a lui Sigmar Westerhagen este corectă? Cu siguranţă are dreptate când spune că, în aceste condiţii, este foarte greu pentru un german să înveţe să meargă drept, mai ales sub „dictatura corectitudinii politice”, aşa cum o numeşte el. Cetăţeanul este derutat, înşelat şi adus la tăcere de termenii folosiţi intenţionat în presă şi în televiziune. Dintr-o anumită perspectivă, acest lucru înseamnă sfârşitul libertăţii de exprimare!

Să analizăm câteva exemple de articole sau reportaje din presă, care nu sunt „corecte” din punct de vedere politic şi nu sunt folosite de marile trusturi de presă, ca să vă puteţi face o primă impresie despre mesajul acestei cărţi. Vă voi arăta mesaje, aşa cum au fost formulate ele iniţial la agenţiile de ştiri sau la sediul poliţiei şi

cum au fost acestea reformulate mai târziu de către editori, pentru a fi „corecte” din punct de vedere politic, ca cititorii – naivi – să nu simtă furie, spre exemplu, faţă de anumite grupări de minorităţi:

Spre exemplu, cunoaşteţi decretul legislativ aprobat de preşedintele Obama, prin care se doreşte schimbarea întregii lumi? în ajunul Anului Nou din 2011 – 2012, Preşedintele Statelor Unite, Obama, a semnat controversatul act NDAA (National Defense Authorization Act – Actul de Autorizare a Apărării Naţionale), prin care Statele Unite sunt transformate într-un stat controlat de armată. NDAA oferă armatei puterea ca în „războiul împotriva terorii” să aresteze orice cetăţean american din întreaga lume şi să-l condamne fără ca vina acestuia să poată fi constatată în urma unui proces echitabil. Este suficient ca acesta să fie suspect de legături cu organizaţii teroriste sau să existe legături cu forţe asociate. Nu se explică în detaliu cine sunt aceste „forţe”. Candidatul la preşedinţie, Ron Paul a declarat despre NDAA că este *„o încercare alarmantă şi periculoasă de a instaura legea marţială pentru totdeauna în Statele Unite”*.

Este „incorect din punct de vedere politic” să vorbim despre sistemul de asistenţă socială pentru emigranţi. Sistemul nostru de asistenţă socială este foarte bine pus la punct şi acest lucru este cunoscut. Dar nu se doreşte să vorbim în acest

context despre emigranţi şi persoanele care solicită azil politic. Sigmar Westerhagen explică în revista creştină Komma, care este publicată de 10 ani, că nu se teme să se facă auzit şi să militeze pentru libertate, pentru biserică şi pentru credinţă într-o societate din ce în ce mai închisă: „Statul german puternic îndatorat, a cărui monedă este în pericol de a se deprecia, plăteşte despăgubiri pentru toţi imigranţii şi persoanele care cer azil politic în urma unor procese interminabile. Suma exactă a acestora nu va fi dezvăluită. Economiştii o estimează între 70 şi 100 de miliarde de Euro pe an. Miile de locuri de muncă plătite de stat pentru monitorizarea terorismului islamist nu sunt incluse în această sumă. Ştim numai despre sumele de bani pe care guvernul le ia de la familiile germane şi de la nevoiaşi. Se ştie deja că pe piaţa muncii din Germania nu mai este nevoie de lucrători străini. Rata criminalităţii la tinerii de origine turco-arabă de 70% nu trebuie menţionată, ţara lor de origine nu trebuie să apară în presă. Presa nu vorbeşte despre faptul că poliţia germană nu mai îndrăzneşte să patruleze în cartierele turceşti. Însă banii noştri pentru taxe sunt suficient de buni pentru Agenţia Federală Anti-Discriminare, care militează pentru Islam prin intermediul unor postere afişate în gări şi în şcoli”.

La data de 26.11.2009, agenţia de presă ZENIT (Roma, Oraşul-stat Vatican) a raportat

faptul că Arhiepiscopul de Sarajevo, Bosnia şi Herzegovina, cardinalul Vinko Puljic, s-a plâns despre marginalizarea catolicilor în Bosnia şi Herzegovina prin *„radicalizare politică... sub musulmanii bosniaci”*. De asemenea, acesta a relatat că există o carte împotriva lui Iisus Hristos care a fost distribuită în 100.000 de exemplare gratuite în rândul populaţiei musulmane. *„Când m-am plâns despre faptul că autoritatea islamică nu facilitează coexistenţa, mi s-a spus să ignor acest aspect şi asta a fost tot”*.

În şcolile islamice saudite se explică şi se justifică în manuale şi în Coran faptul că: hoţilor li se va tăia mâna, homosexualii şi persoanele care comit adulter sunt pedepsite cu pietre, criminalii sunt decapitaţi cu sabia! Se predică până şi ura faţă de evrei!

BBC-ul, în urma cercetărilor pe această temă, a trimis un jurnalist vorbitor de limbă arabă într-o şcoală de weekend a organizaţiei numită „Cluburile şi Şcolile Elevilor Saudiţi în Marea Britanie şi Irlanda”. „Bibliotecarul îi dă cercetătorului manualele aprobate de guvernul saudit. Jurnalistul citeşte de acolo pasaje antisemite: elevii sunt rugaţi să enumere caracteristici negative ale evreilor. În plus, înaintea apariţiei unui „complot” vor fi vizaţi acei evrei care îşi doresc să „controleze lumea şi resursele ei”. Copiii sunt avertizaţi că homosexualitatea se plăteşte cu moartea. Conform

BBC, un text din manual indică posibilităţi diferite de pedepsire a homosexualilor: lovirea cu pietre, arderea sau aruncarea de pe o stâncă”.

Deja din 2008, BBC-ul a dezvăluit faptul că la *Academia „Regele Fahad”* din Londra erau folosite manuale saudite în care creştinii erau numiţi porci, iar evreii maimuţe. După proteste îndelungate, *Academia „Regele Fahad”* a renunţat la manualele saudite în 2007. Cărţile au dispărut, dar „cunoştinţele” încă sunt predate şi inoculate în minţile copiilor. Acestea devin „normalităţi culturale” acceptate! Şi acum urmează: Secretarul Britanic al Educaţiei Gove a catalogat învăţăturile din şcolile islamice britanice despre tăierea membrelor corpului ca fiind doar *„absolut greşite”*. În acelaşi timp, a punctat faptul că Arabia Saudită este o naţiune suverană (nu ne-am îndoit niciodată) şi nu doreşte să se amestece în politicile educaţionale ale ţării. Nu este doar un exemplu strălucit de „corectitudine politică”, ci şi o evidenţiere a faptului că Europa îngenunchează în faţa gigantelor naţiuni petroliere.

Ziarul on-line *Die Presse.com* titra: *„Turcia: Raid aerian soldat cu 35 de victime ucise* la prima vedere, nimic nu pare neobişnuit. Manipularea opiniei publice ascunsă cu subtilitate este evidentă în urma unei comparaţii cu titlul de la BBC News: *„Raid aerian în Turcia soldat cu 35 de morţi în apropierea unui sat kurd”*.

În timp ce în acest articol se specifică foarte

clar că 35 de oameni au fost uciși într-un raid aerian al armatei turce, versiunea germană distorsionează acest lucru. În acel articol se specifică faptul că *„oamenii şi-au pierdut viaţa”*, o formulare folosită de obicei în cazul dezastrelor naturale. Astfel, se instaurează sentimentul că nimeni nu ar fi putut preveni incidentul.

Poate a fost un fel de „accident”. Tot printr-un artificiu, în versiunea germană Turcia nu este responsabilă pentru aceste victime. Este scris doar cuvântul „Turcia” urmat de două puncte. Astfel, este clar că totul a avut loc undeva în Turcia, dar conform acestei formulări, raidul aerian ar fi putut aparţine oricărei alte ţări. Acesta este din nou un exemplu de exagerare a „corectitudinii politice”, în special a „corectitudinii politice germane”, deoarece noi, germanii, din cauza trecutului nostru care ne este reamintit cu fiecare ocazie, trebuie să fim extrem de corecţi.

Sub egida corectitudinii politice se ascunde şi profilul infractorilor, dacă acesta sau aceştia sunt imigranţi. Să ne raportăm la un exemplu din *Lübecker Nachrichten*. A existat un articol în data de 25.08.2011 despre un tânăr german în vârstă de 25 de ani, din Geesthacht care a fost bătut până la inconştienţă şi târhărit. Patru bărbaţi l-au urmărit după ce a retras bani de la un bancomat (ATM). L-au abordat în apropierea staţiei de metrou şi i-au cerut o ţigară. Înainte ca tânărul să poată răspunde, unul dintre infractori l-a lovit cu o

bâtă în cap. Tânărul în vârstă de 25 de ani şi-a pierdut cunoştinţa. Când şi-a revenit a observat că îi lipseşte telefonul mobil şi o sumă de bani formată din trei cifre.

În Lübecker Nachrichten se caută informaţii despre semnalmentele infractorului, deşi acestea sunt deja cunoscute şi s-ar fi putut folosi în localizarea celorlalţi infractori fugari. În raportul poliţiei se menţionau următoarele: „Cei patru infractori sunt descrişi de persoana rănită după cum urmează: infractorul cu bâta are între 25 – 35 de ani, semnalmente sudice, circa 1.90 înălţime, barbă, tuns zero (cu părul foarte puţin crescut), îmbrăcat în haine de culoare închisă, cu blugi. Celălalt vinovat: semnalmente mediteraneene, 25 – 35 de ani, 1.70 – 1.80

Înălţime, barbă, păr negru şi scurt, îmbrăcat în haine de culoare închisă. Poliţia solicită ajutor”.

Vom discuta într-un capitol separat de ce semnalmentele şi originea nu mai sunt menţionate sau nu mai trebuie menţionate…

Nu v-aţi întrebat niciodată cum sondajele de dinaintea alegerilor reflectă exact rezultatul acestora? Nu se poate ca rezultatul să fie stabilit anterior şi vocile să fie „corectate” prin intermediul rezultatelor? Credeţi că e inimaginabil? Stalin era de altă părere, fiindcă a declarat că: „*Votanţii nu decid nimic*. *Cei care numără voturile decid totul*. „Mult mai actuală este declaraţia programatorului SUA pentru

Departamentul Transporturilor, Clinton Eugene Curtis, care a declarat în faţa unei întruniri a forumului electoral pe 13 Decembrie 2004*: „În octombrie 2000, am programat un prototip pentru congresmanul Tom Feeny… Acest program poate schimba rezultatele alegerilor la 51% contra 49%*e în *favoarea candidatului dorit. Alegerile prezidenţiale din Ohio au fost falsificate*”.

Aţi auzit ceva despre acest lucru în presă? Şi credeţi că acest aspect se limitează doar la Statele Unite şi la Rusia? Treziţi-vă!

Să citim cu atenţie următorul mesaj:

Pe data de 10.01.2012, în restaurantul McDonald’s din Stachus, München s-a produs o adevărată busculadă. Incidentul a fost declanşat în timp ce oamenii aşteptau la rând pentru a plasa comanda: un tânăr de 19 ani de culoare şi-a croit drum prin mulţime în jurul orei 22: 30 pentru a-şi comanda ceva. Acest lucru a fost înregistrat de camerele de supraveghere. Un tânăr de origine germană în vârstă de 18 ani i-a atras atenţia, iar cel dintâi i-a răspuns: „*Nazist nemernic*! *Ne vedem la uşă*”.

Acolo, tânărul german a fost bătut de tânărul agresiv şi doi dintre prietenii săi. Toţi trei l-au atacat. Un alt tânăr în vârstă de 20 de ani a venit să-l ajute pe student şi a fost lovit, de asemenea, până când bătăuşii au plecat.

Ce observaţi în acest articol? Infractorii sunt „de culoare” (probabil africani), iar victima e un

german alb. Este acesta un mesaj naţional important? Un semnal de alarmă într-o revistă cunoscută? Nu, fiindcă nu ar fi corect din punct de vedere politic. Victima de origine germană este catalogată drept „nazistă” de un emigrant de culoare (în faţa clienţilor de la McDonald’s).

Pentru ca articolul să poată fi pe prima pagină a ziarelor, trebuia să se întâmple ceva similar cu incidentul survenit cu şase zile mai târziu şi relatat în *BILD* şi *Spiegel*: *„Studenţi evrei bătuţi în urma unui joc de-a naziştii”*. Câţiva studenţi ai renumitei *Şcoli Economice din Londra* erau în timpul unei excursii la schi pe Valea Iserei şi au iniţiat un joc de-a naziştii după ce au consumat băuturi alcoolice. Unul dintre aceştia, un evreu, a protestat – pe bună dreptate – deoarece jocul este o variantă idiosincretică a „Cercului Morţii”, în care cărţile sunt aşezate sub formă de svastică şi se fac declaraţii naziste. I-a fost spart nasul.

Reacţia mass-mediei: presa a fost scandalizată, conducerea universităţii a suportat consecinţe severe şi preşedintele Asociaţiei Studenţilor Evrei a ţinut să facă declaraţii. În cazul tânărului din München şi a celorlalţi germani care i-au sărit în ajutor şi au fost agresaţi, presa a păstrat tăcerea. De ce?

O altă formă de „incorectitudine politică” este să nU sprijini „stânga” sau politica socialistă (se subînţelege…). Un poliţist german a învăţat asta

pe pielea lui. La jumătatea lunii decembrie 2011, comisarul şef al poliţiei din Solinger Markus Preuß şi-a pierdut slujba deoarece a participat la o întâlnire a simpatizanţilor Partidului Verde în districtul său, Vohnwinkel, unde nu există nicio problemă cu extremiştii de dreapta, ci cu cei de stânga. Această viziune i-a deranjat pe cei patru „verzi", care l-au denunţat pe domnul Preuss printr-o scrisoare deschisă cu titlul: *„Se închid ochii pentru dreapta extremistă*? „Această scrisoare a ajuns direct la şeful poliţiei din Wuppertaler, Brigitta Radermacher şi a făcut valuri în presa locală. Din cauza presiunilor presei, Markus Preuss a fost înlocuit la data de 14.12.2011.

Ceea ce veţi citi acum este senzaţional – se adresează mai mult marilor trusturi mass-media, cu informaţii din interior despre partea întunecată a Băncii Mondiale şi a FMI-ului – ucigaşii economiei! Este vorba de John Perkins (născut în 1945) a cărui carte *„Destăinuiri ale unui ucigaş al economiei"* a fost numărul 1 pe lista celor mai bine vândute cărţi din *New York Times* timp de şapte săptămâni. În ţara noastră, cartea nici nu a fost menţionată! în carte, acesta îşi descrie cariera ca ucigaş al economiei şi ca Economist Şef al firmei de consultanţă strategică *Chas. T. Main*, un contractor al *Agenţiei Naţionale de Securitate* a SUA (NSA). Acesta relatează că munca lui consta în ademenirea ţărilor sărace, dar bogate din punct

de vedere al resurselor (spre ex: petrol) să contracteze cât mai multe credite de la Banca Mondială, *Agenţia Internaţională de Dezvoltare SUA* (USAID), precum şi alte organizaţii americane majore de sprijin. Odată ajunse în faliment, aceste ţări deveneau vulnerabile şantajului. Sarcina lui Perkins şi a colegilor să-i era să someze guvernele acestor ţări să plătească datoria, fie prin resurse naturale – spre exemplu, firmele americane de petrol cumpărau petrolul la un preţ foarte mic – fie să sprijine Statele Unite cu votul lor la următoarea întrunire a Naţiunilor Unite. O altă variantă era ca acestea să sprijine cu trupele lor armata americană, indiferent de unde ar fi aceasta implicată în război – spre exemplu, în Irak.

Credeţi că aşa ceva este imposibil, dar vă înşelaţi. „Ideea principală este", aşa cum menţionează John Perkins, „că noi scriem legile. Noi controlăm Banca Mondială. Noi controlăm FMI. într-o mare măsură, noi controlăm şi Naţiunile Unite. Noi scriem legile. În acest sens, ucigaşii economiilor nu fac nimic ilegal. Ţările impun datorii mari pentru a obţine ceva în schimb. Acest lucru nu e interzis. Ar trebui interzis, dar nu este".

SUA practică această procedură de ani de zile, iar familiile care deţin aceste companii petroliere şi alte corporaţii şi-au construit imperii uriaşe. Perkins a explicat că aceste familii

controlează acum resursele naturale ale planetei.

„Una dintre caracteristicile unui imperiu este că îşi impune moneda în restul lumii. Noi am făcut asta cu dolarul. În 1971, Statele Unite aveau datorii mari, în mare parte din cauza războiului din Vietnam. Aveam probleme cu aurul. Una dintre ţări s-a decis să îşi ceară banii înapoi, fiindcă nu avea încredere în dolar. Nixon a refuzat să plătească în aur, fiindcă ştia că nu are. Nu aveam acea valoare în aur. Astfel că ne-am grăbit să asigurăm petrolul. Am jucat un rol Important în pactul cu Arabia Saudită. Am insistat ca petrolul OPEC să se vândă doar pentru dolari americani. Brusc, dolarul nu mai depindea de aur, ci de petrol, o legătură mult mai importantă deoarece petrolul este mult mai valoros decât aurul în prezent. Brusc, întreaga lume cumpăra petrol doar în dolari americani, iar dolarul devenise o monedă foarte importantă. Şi în prezent istoria se repetă, iar Statele Unite sunt din nou în pragul falimentului. Avem o mare datorie internaţională, mai mare decât orice altă ţară în istoria lumii. Şi dacă orice ţară şi-ar cere datoria într-o altă monedă decât dolarul american, am fi puşi într-o mare dificultate. Dar momentan toţi vor ca datoriile să fie restituite în dolari americani, deoarece petrolul este un produs atât de important şi deoarece poţi cumpăra petrol numai cu dolari. Saddam Hussein a ameninţat cu vânzarea petrolului pentru o altă monedă cu puţin

înainte să fie îndepărtat de la conducerea ţării”.

Aţi mai auzit asta? Nu? Desigur, presa noastră face scandaluri din nimic…

Dar veţi afla! Erwin Wagenhofer, producătorul austriac renumit l-a intervievat pe John Perkins pentru documentarul său foarte relevant *"Let's make money"* (Să facem bani). Prin acest film, Wagenhofer încearcă să explice cât mai simplu fluctuaţiile fluxurilor monetare, ceea ce, după părerea mea, reuşeşte cu succes. John Perkins explică în acest film faptul că autorităţile nu sunt mereu vulnerabile şi se apără împotriva încercărilor Statelor Unite de a le şantaja.

„Câteodată noi, ucigaşii de economii nu reuşim să corupem guvernul unei ţări. Astfel că, eu nu am reuşit să-i corup pe Torrijos în Panamá sau pe Roldós în Ecuador. Adesea, lucrurile se întâmplă aşa. Şi dacă se întâmplă aşa, atunci urmează să trimită şacalii. Aceştia sunt oamenii care organizează lovituri de stat sau asasinează conducători. Când nu am reuşit cu Jaime Roldós în Ecuador şi cu Omar Torrijos în Panamá, şacalii şi-au făcut datoria şi i-au asasinat. În cazul în care nici şacalii nu reuşesc să îndeplinească obiectivul – dar numai în acest caz –, este trimisă armata. Asta s-a întâmplat în Irak. Ucigaşii de economii nu l-au putut corupe pe Saddam Hussein. Şacalii nu l-au putut găsi. Drept urmare, a fost trimisă armata. Când am trimis primele trupe în 1991, armata lui a fost nimicită. Am crezut că se va simţi atât de

pierdut, încât va ceda. Aşa că ucigaşii de economii au fost trimişi din nou în anii ’90 şi au încercat să-l convingă pe Saddam Hussein. Dar nu s-a clintit. Dacă s-ar fi declarat învins, noi am fi făcut legile în prezent. I-am fi vândut avioane, tancuri şi orice şi-ar fi dorit. Dar nu s-a clintit. Şacalii nu îl puteau ucide. Gărzile lui erau foarte pregătite. Şi avea foarte multe sosii. Nici măcar gărzile lui nu ştiau dacă îl supraveghează pe el sau pe una dintre acestea. Fiindcă nici ucigaşii de economii şi nici şacalii nu au avut succes nici a doua oară, venise momentul pentru o a doua intervenţie militară. Şi de această dată, am reuşit să îl înlăturăm de la putere. Restul e istorie”.

Dacă spusele lui John Perkins sunt adevărate, asta înseamnă că toate poveştile despre Saddam cel crud cu toate armele sale de distrugere în masă nu reflectă realitatea în totalitate. Toţi şi-au jucat rolul, conducătorii din vest, presa internaţională, toţi ne-au prezentat o imagine a ţării şi a politicii acesteia care a fost pur şi simplu o propagandă de război.

În urma acestor dezvăluiri, este absolut complet „incorect din punct de vedere politic” să ne amestecăm în ţări ca Libia sau Siria, din simplul motiv că drepturile omului au fost încălcate, conform reportajelor presei internaţionale. Dacă luăm Libia drept exemplu: ştiaţi că „dictatorul brutal” Gaddafi a transformat Libia dintr-o ţară foarte săracă a Africii în cea mai

prosperă ţară de pe continent? Chiar mai prosperă decât ţări ca Arabia Saudită şi unele state membre UE? în Libia nu se plăteau facturile la curent electric, spre exemplu, energia electrică era gratuită, preţul benzinei era 14 centi pe litru, existau numai împrumuturi cu 0% dobândă, educaţia şi serviciul medical erau gratuite, peste 80% din libieni ştiu să citească – o cifră aproape identică cu a Republicii Federale Germania. Dacă un libian dorea să devină agricultor, primea teren agricol, o casă, echipament, vite şi seminţe gratuit din partea statului; dacă libienii doreau să îşi cumpere o maşină, statul subvenţiona 50%. Dar cel mai interesant era proiectul lui Gaddafi legat de resursele de apă, deoarece Libia are cel mai mare bazin hidrografic din Africa, iar acesta valorează mai mult decât puţurile de petrol. Se estimează că volumul acestuia ar putea acoperi întreaga Germanie la un nivel de o sută de metri înălţime. Prin intermediul proiectului, Libia, care nu mai avea datorii internaţionale, ar fi putut îndepărta dependenţa statelor vecine şi a celor industrializate faţă de *Fondul Monetar Internaţional* (FMI). Acesta era unul din obiectivele sale, ba chiar mai mult: Gaddafi voia să-i fie restituit un împrumut internaţional de 150 de miliarde de dolari (mai ales din Franţa), ceea ce ar fi declanşat un haos bancar – şi probabil sfârşitul monedei euro. În plus, dorea să introducă o nouă monedă suflată din aur pentru comerţul

african – *dinarul aurit*. Obiectivul era înlocuirea dolarului american în comerţul cu petrol. Acest fapt nu putea fi tolerat. De aceea, astăzi nu mai există Gaddafi…

Mulţi bloggeri Indexexpurgatorius au scris pe această temă: „Aceste lucruri nu trebuie spuse, deoarece periclitează cariera unui jurnalist. În cele din urmă, un tiran trebuie condamnat pentru faptele sale greşite, dar şi descris drept „persoană normală”. În plus, acest model apără regimul Gaddafi. Rebelii libieni nu au ştiut ce fac”.

„Nu va mai fi imaginea noastră publicitară”, a declarat purtătorul de cuvânt Albert Fetsch în München. Mai departe, Fetsch a adăugat: „Vom retrage toate materialele în care apare doamna Hessler din magazinele noastre, iar în decursul acestei zile, chipul său va dispărea de pe websiteul companiei”.

Da, doamnă Hessler, declaraţia dumneavoastră a fost „incorectă din punct de vedere politic” nu trebuia să spuneţi asta! Şi vi se pare absurd să aflăm că în 2011, cu puţin înainte de atacurile aeriene ale NATO asupra Libiei, Gaddafi.

„Dictatorul violent”, a primit Premiul Naţiunilor Unite pentru Drepturile Omului? Dar nu aţi aflat nimic despre asta din presă, nu-i aşa?

A fost „incorect din punct de vedere politic” din partea Cancelarului Merkel să spună că e de părere că uciderea lui Osama bin Laden e un fapt

benefic. Da, vă rog, ce altceva mai este incorect? Germania – adică NOI – suntem al treilea cel mai mare exportator de armament din lume. Cu toţii obţinem profit de pe urma morţii, a războiului şi armele aduc foarte multe impozite în trezoreria statului. Da, ce cred anumiţi oameni că se întâmplă cu armele vândute de ţara noastră în întreaga lume? Că doar vânătorii împuşcă animale bolnave în pădure? Nu. Sunt folosite ca să ucidă – bărbaţi, femei, copii, bătrâni, animale. Şi cu toţii suntem părtaşi la asta, fiindcă beneficiem în urma acestor exporturi ca cetăţeni. Aşa stau lucrurile! Atunci este logic ca, din când în când, cancelarul nostru să fie „un om rău" care ar trebui împuşcat şi totul să pară normal. Pentru asta sunt vândute armele. Din perspectiva „formatorilor de opinie", faptul că aceasta e de părere că uciderea unui terorist e un lucru bun, a fost o exprimare „incorectă". Eu unul cred, că ar fi fost mult mai rău pentru cancelar şi mult mai *complicat pe scena politică*, dacă ar fi declarat că probabil Bin Laden nu a avut nimic de-a face cu atentatele de la 11 Septembrie 2001…

De asemenea, se doreşte ascunderea următoarelor informaţii faţă de cetăţenii germani: Mike Philbin relatează pe blogul său Free-Planet, că în anul 2000 mai existau şapte ţări în lume care nu erau controlate de Banca Centrală a familiei Rothschild: Afghanistan, Irak, Sudan, Libia, Cuba, Coreea de Nord şi Iran. Acum, în 2012, au mai

rămas trei: Cuba, Coreea de Nord şi Iran. Să vedem cât timp vor mai fi „libere”…

Mi se pare remarcabil următorul fapt: Prin aplicarea decretului „îmbunătăţirea situaţiei privind drepturile omului în Tibet” începând cu data de 23.04.1996, care a fost sprijinit de „verzi”, se cerea ca tibetanii să aibă dreptul la auto-determinare culturală, politică, etnică şi religioasă şi se denunţă „îndepărtarea” Tibetului de către chinezi. Dacă un german ar fi cerut acest lucru în ţara noastră – adică o „marginalizare a imigranţilor” – ar fi fost considerat rasist sau naţionalist, sau orice alt termen care nu intră în cutia magică a lumii corecte din punct de vedere politic.

Ştiaţi că în 1996 General Motors deja comercializa maşini electrice funcţionale în Statele Unite? Dar oamenii nu le puteau cumpăra, ci doar închiria. Erau maşinile *EV1*. Şi asta făceau circa 800 de oameni! Brusc, aceste maşini au fost retrase de pe piaţă şi distruse! Da, distruse! Oamenii nu le puteau cumpăra nici la mâna a doua, deşi mulţi dintre şoferii care le testau voiau să le cumpere. Ca aspect, acestea semănau cu *Hypermini* de la Nissan. Iar la noi în ţară toată lumea aştepta încă inventarea unui astfel de vehicul. Un fapt inimaginabil! E de înţeles că marile companii germane producătoare de maşini nu erau interesate de dezvoltarea unui prototip electric, deoarece industria de prelucrare a

petrolului ar fi avut de suferit. Dar faptul că mass-media, atât presa scrisă cât şi televiziunea, şi-au jucat voit rolul în acest sens este îngrijorător! Acest fapt poate fi clasificat drept „o conspiraţie”!

A început în anii ’70. Brusc, în multe filme de la Hollywood – deşi în scenariile iniţiale sau în romanul care urma să fie ecranizat nu era cazul – „un negru” primeşte un rol. Gurile rele numesc acest fenomen „negrul de sacrificiu”, deoarece această persoană fie moare prima în film, fie este omorât şi rolul îi este atribuit numai pe fondul corectitudinii politice. (Un exemplu concludent este cel al noii ecranizări a romanului clasic *„Maşina timpului* „de H.G. Wells. În prima ecranizare din 1960 cu Rod Taylor în rolul principal, poporul viitorului, Eloi, este format în mare parte din oameni cu părul blond şi ochi albaştri. În 2002, în noua ecranizare poporul Eloi este format aproape în totalitate din persoane cu tenul închis la culoare şi poporul Ober-Morlock, personajul colectiv negativ, este alcătuit din blonzi.)

Dar nu toţi se comportă astfel – cel puţin nu în 2011! Şi acesta este cazul îndrăgitei serii britanice difuzate şi la noi – *Crimele din Midsummer*. Telespectatorii probabil că s-au întrebat nu numai o dată de ce în îndrăgitul serial poliţist protagoniştii au tenul deschis la culoare. *„Suntem ultimul bastion britanic*”, declară producătorul şi co-creatorul seriei, Brian True-

May într-un interviu pentru *Radio Times*. El nu vrea să vadă în seria sa de succes nicio minoritate etnică, *„fiindcă altfel nu ar mai fi o localitate britanică*. *Nu s-ar potrivi*. „True-May a mărturisit că societatea britanică actuală este *„cosmopolită* „şi că declaraţiile sale nu sunt neapărat *„corecte din punct de vedere politic*”. El este de părere că *„am încercat să produc ceva care se adresează unei anumite categorii a publicului*, *ceea ce evident este un real succes*. „Declaraţiile producătorului au condus la numeroase proteste – nu în ultimul rând privind contextul creat de acesta prin *„a fi britanic* „şi apartenenţa la o anumită rasă. Compania de producţie *All3Media* l-a suspendat din acest motiv pe True-May şi conducerea canalului de televiziune *ITV*, unde se difuzează seria britanică s-a declarat *„şocată şi oripilată*” de aceste declaraţii. Este interesant faptul că timp de 14 ani, de-a lungul a 13 sezoane nimic nu a atras atenţia nimănui…

Extrem de „incorectă din punct de vedere politic” e şi întrebarea, dacă din cauza imigrării oamenilor cu un IQ scăzut, populaţia Germaniei se prosteşte încet, dar sigur. Această idee este dezvoltată de jurnalistul Udo Ulfkotte în cartea sa *„Coşmarul Imigrării* „şi este de părere că Germania se scufundă tot mai adânc din punct de vedere economic. Şi Thilo Sarrazin a abordat acest subiect, dar Ulfkotte merge puţin mai departe. El explică faptul că ziarul *Times*

consideră germanii drept unul dintre cele mai deştepte popoare de pe planetă cu o medie a IQ-ului de 107 (Coreea de Sud 108, Japonia 105), dar din cauza imigrării oamenilor cu medii ale IQ-ului scăzute (Turcia 90, romi sârbi 70, Nigeria 67, Guinea 59) ţara a coborât pe poziţia 100.

În prezent, acest subiect nu mai poate fi abordat, deşi este adevărat. Dieter E. Zimmer a reuşit să scrie timp de câţiva ani câte ceva în ziarul *Die Welt*, fără să existe vociferări în rândul presei. Viziunea sa: în esenţă omul este definit de structura sa genetică, iar inteligenţa este moştenită într-o mare măsură.

Totuşi, afirmaţiile lui Udo Ulfkottes sunt foarte incomode atunci când este vorba de prosperitatea economică, pe care el o vede într-o strânsă legătură cu IQ-ul populaţiei unei ţări. Ulfkotte face referire în cartea sa la multe studii, pentru a demonstra că ţările cum ar fi Canada sau Australia sunt privilegiate deoarece încurajează imigrarea oamenilor cu IQ ridicat şi pot profita din punct de vedere economic de pe urma acestora. Ţările la fel ca Germania încurajează imigrarea oamenilor cu un IQ scăzut, ceea ce justifică faptul că în prezent în Germania există 3 milioane de analfabeţi. În opinia sa, este problematic şi faptul că tinerii şi copiii care emigrează din ţări cu un IQ scăzut studiază în Germania alături de copii care au un IQ aproape dublu – mai exact copiii care sunt singuri la părinţi. Iar aceştia din urmă ajung

la concluzia că Germania este o ţară lipsită de potenţial, faţă de Canada sau Japonia, spre exemplu – iar noi trebuie să ne ridicăm singuri din nou dintr-o altă criză economică.

La fel de incorect din punct de vedere politic este să fim conştienţi de faptul că sistemul nostru social cocoloşeşte populaţia. Nu putem spune acelaşi lucru împotriva chinezilor. Asta s-a întâmplat pe 26.11.2011, aşa cum relatează ştirile germane adresate clasei mijlocii: „China: Europenii sunt prea leneşi şi lenţi pentru a depăşi criza – China atacă sistemul social european. Un administrator de fonduri a declarat că europenii vor depăşi criza doar în cazul în care vor munci mai mult. Investitorul Marc Faber îşi face griji, mai nou, pentru declaraţia sa despre problema datoriilor în Statele Unite, care a produs agitaţie. El i-a descris pe americani ca fiind leneşi şi i-a îndemnat să muncească mai mult. După părerea lui Faber, aşa s-ar fi putut rezolva toate problemele financiare. Acelaşi îndemn îl oferă acum pentru Europa Jin Liqun, Directorul Executiv al Societăţii de Investiţii Chineze CIC: „Europei nu îi lipsesc banii. Trebuie făcut cunoscut faptul că problema acestui continent poate fi rezolvată. Cauza problemei este sistemul social supra-încărcat care a fost construit în Europa după al Doilea Război Mondial. Codul Muncii încurajează lenea şi încetineala. Oamenii trebuie să muncească puţin mai mult şi să fie creativi. Noi

(Chinezii) lucrăm ca nebunii".

Da, astfel de declaraţii sunt dure. Problema este că există anumiţi cetăţeni care au, nu doar una, ci două sau mai multe „joburi" pentru a-şi putea întreţine familiile, iar de cealaltă parte există cetăţeni care nu fac nimic şi se lasă ajutaţi de stat. Asta a vrut să spună investitorul chinez.

Îmi amintesc în acest rezumat şi de un articol din vara anului 2011 când să adus la cunoştinţa oamenilor faptul că în noile state membre a fost implementat un proiect prin care li se oferă locuri de practică profesională tinerilor care nu şi-au încheiat studiile liceale. Statisticile arată că doar 50% dintre cei înscrişi şi-au terminat stagiul de practică. Cealaltă jumătate pur şi simplu nu s-a mai prezentat la muncă într-o bună zi cu scuza că nu îşi doresc să se trezească atât de devreme şi poate trăi foarte bine şi din programul de asistenţă socială Hartz IV.

Sau ştiaţi despre cenzura aplicată de motorul de căutare american *Google*? în raportul actual al organizaţiei americane non-guvernamentale „Freedom House" se spune: „*Autorităţile germane abuzează de posibilitatea ca Google să înlăture anumite conţinuturi*". În total autorităţile germane au solicitat cenzura de 188 de ori. În comparaţie cu celelalte state ale lumii, Germania ocupă locul doi între cele 37 de state din cadrul sondajului. Numai în Brazilia cenzura este mai dură. Alte state membre UE se arată mult mai puţin

interesate de această posibilitate. Anglia (59), Italia (57) şi Spania (32) urmează la o distanţă considerabilă. La baza sondajului stau date pe care Google le-a făcut publice în 2010. Dar aceste măsuri exhaustive de cenzură nu sunt singurul motiv de critică, declară „Freedom House” care acuză mai departe Germania că se fac cunoscute tot mai multe cazuri în care drepturile jurnaliştilor au fost încălcate de către Serviciul German de Informaţii (BND) care le monitorizează corespondenţa electronică. În plus, autorităţile germane adună într-o mare măsură informaţii şi înregistrează convorbiri telefonice. Există în total 38 de instituţii de stat care se ocupă cu supravegherea cetăţenilor.

Chiar şi aşa, o demonstraţie absolută de corectitudine politică este faptul că forţele armate germane din Afghanistan au fost nevoite să îndepărteze crucea capelei lor din *Tabăra Marmal* Iniţial, s-a cerut doar îndepărtarea sau acoperirea crucilor de pe maşinile lor de ambulanţă pentru a nu ofensa musulmanii. Acum, crucea a fost îndepărtată de pe capelă. Şi într-o clipită s-au construit două moschei mici pe câmp. Nu vrem ca cineva să se simtă nedreptăţit aici… Adică germanii pot lupta şi pot muri pentru Afghanistan, dar nu îşi pot practica credinţa.

Aici ţin să menţionez şi despre doctorii americani creştini – printre care şi o femeie – care în august 2010 au fost masacraţi de islamişti. Dar

apoi apare o nouă catastrofa naturală şi „consumatorii de carne de porc” sunt din nou îndemnaţi să facă donaţii…

Dacă vorbim despre donaţii: Ştiaţi că preţul unui om obişnuit „lipsit de valoare” este estimat între 300.000 şi 3 milioane de Euro? Adică: Faptul că în cazul unui transplant de inimă, inima donatorului trebuie prelevată în timp ce încă bate ridică multe semne de întrebare privind ceea ce medicii consideră ca fiind *civilizat* în aceste „situaţii” şi criminalitatea este foarte răspândită. Un lucru este sigur: traficul de organe este un fenomen mondial!

Cum arată acest fenomen în Germania? Dr. Jur. Georg Meinecke, coordonatorul avocaţilor pacienţilor explică: „Deoarece s-a înregistrat o nevoie crescută de organe pentru transplanturi, conform medicilor tradiţionali, în ţara noastră s-a încurajat – ca un act de caritate – donarea organelor de la persoanele decedate. În acest sens, medicii, biserica, chiar şi politicienii încurajează acest demers… în interesul transplantării de organe, definiţia „morţii cerebrale” ca ora decesului unei persoane a fost instaurată la nivel mondial. De ajutor a fost şi Asociaţia Medicilor Germani. Aceştia au declarat că „moartea cerebrală „este considerată din punct de vedere ştiinţifico-medical drept decesul oficial al unei persoane. Asta nu schimbă faptul că în acel moment pacientul este „un corp viu”, a cărui

inimă încă bate, a cărui circulaţie încă menţine corpul complet vascularizat cu o temperatură normală, ale cărui procese metabolice încă au loc… Nu e de mirare că Prof. Dr. Franco Rest a declarat: Moartea cerebrală nu există, este doar o descoperire a medicinii pentru transplant”.

Oricine a fost de acord să-şi doneze organele, sau ale cărui rude au fost de acord cu acest fapt după moartea sa şi oricine moare într-o ţară unde se aplică aşa-numita „Regulă a consimţământului”, fără ca el să îşi dea consimţământul sicris, trebuie să ştie că după „deces” doar organele proaspete pot fi prelevate şi transplantate – nu organele nefuncţionale.

Organele ce pot fi transplantate sunt: plămânii, inima, rinichii, ficatul, pancreasul şi intestinul subţire. În alte cazuri, părţi ale corpului, cum ar fi: faţa, mâinile, braţele, traheea, laringele, limba sau penisul au fost prelevate. Un exemplu concret: Gerbhard Focke a declarat în paginile KAO „Donatorii de organe – Partea nevăzută” despre fiul său cele ce urmează: „Îmi reproşez faptul că l-am lăsat să moară în timp ce era cusut şi tăiat, în timp ce i se administrau soluţii perfuzabile reci – şi toate astea fără anestezie. Nimeni nu ştie ce poate simţi cineva aflat în moarte cerebrală. Mă învinovăţesc că l-am crezut mort pe fiul meu, aşa cum mi-au spus medicii, deşi el nu s-a schimbat în niciun fel de-a lungul acestei stări… Mă simt înşelat, simt că s-a profitat de

neştiinţa mea. M-am întrebat adesea ce ar fi trebuit să ştiu ca să iau o decizie raţională. Poate întrebarea următoare ar fi fost suficientă: Fiul dumneavoastră e pe moarte. Sunteţi de acord să moară pe masa de operaţie în timp ce îi sunt prelevate organele? Cred că atunci i-aş fi alergat pe doctori prin curte. Cine ar vrea să-şi lase copilul să moară în asemenea condiţii? Dacă aş fi ştiut nu mi-aş fi dat consimţământul pentru prelevarea organelor".

Care este reversul medaliei? Aproape 12.000 de oameni aşteaptă numai în Germania pe lista pentru transplant (*Focus-Online* 02.03.2012). În anul 2011, numai 1.200 de oameni (după deces) au fost de acord să doneze 3.917 organe. Acest lucru ar trebui să se schimbe pe viitor: După discuţii îndelungate, membrii opoziţiei, ai coaliţiei şi ai conducerii ţării au căzut de comun acord pentru a promova o *Reformă a donării de organe*. Începând cu vara anului 2012, fiecare adult va fi întrebat lunar de către casa de asigurări de sănătate dacă este pregătit să devină donator de organe. Scrisoarea conţine de asemenea şi consimţământul pentru a deveni donator de organe. Refuzul sau consimţământul va fi înregistrat în noile noastre cărţi de identitate pentru cetăţeni neştiutori sau prost informaţi care vor deveni proprii lor ucigaşi. Dar conform criticilor, există o problemă importantă pe care acţiunea caselor de asigurări de sănătate nu o

poate rezolva: în urma or chestionare lansate de *Bertelsmann Stiftung* şi *Barmer*, aproximativ 45% dintre germani au răspuns că se tem ca doctorii să nu îi mai trateze cu interes şi să lupte pentru viaţa lor dacă ştiu că sunt donatori de organe. (Citeşte detalii mai jos)

Nu este ceva neobişnuit faptul că Preasfiinţia sa, Papa Benedict al XVI-lea a declarat că organele ar trebui prelevate numai ex*cadavere* (de la corpuri neînsufleţite). El însuşi a refuzat să devină donator de organe. Ştiaţi asta?

Cum sună acest comunicat de presă? L-aţi mai citit undeva? Reprezentantul ONU pentru Kosovo, Sergio Vieira de Mello, a explicat pentru canalul de televiziune PBS pe 4 august 1999 destul de direct: „Repet, popoarele neamestecate sunt un concept nazist. Exact împotriva acestui lucru au luptat Aliaţii în cel de-al Doilea Război Mondial Organizaţia Naţiunilor Unite a fost întemeiată pentru a lupta împotriva acestei concepţii, ceea ce s-a şi întâmplat timp de decenii. Acesta a fost motivul implicării NATO în Kosovo. Acesta a fost şi motivul pentru care Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite a cerut o prezenţă militară atât de puternică în Kosovo – mai exact pentru a dărâma sistemul purităţii etnice…”

Şi ştiaţi că preşedintele american Obama în timpul vizitei sale în Ramstein din iunie 2009 le-a adresat următoarele cuvinte soldaţilor americani: *„Germania e o ţară aflată sub ocupaţie şi va*

rămâne aşa…”

Ştiam că mulţi germani ştiu asta, dar dumneavoastră ştiaţi? Wolfgang Schäuble, ministrul de finanţe de atunci cunoştea acest fapt, deoarece în cadrul *celui de-al 21-lea Congres al Băncilor Europene*, care a avut loc în Frankfurt în data de 18.11.2011 le-a povestit ascultătorilor să-i că se aşteaptă ca suveranitatea germană să se piardă şi mai mult în următoarele 24 de luni, deoarece cam atât va mai rezista „uniunea fiscală”.

„Criticii cred că trebuie să existe concurenţă între diversele domenii de formulare a politicilor care în realitate îşi au originea în monopolul regulilor statelor naţionaliste. Aceasta era vechea ordine, pe care se bazează legile internaţionale, în ideea că suveranitatea e dusă către absurd în Europa – cel puţin în timpul celor două războaie mondiale, în prima jumătate a secolului trecut. Iar noi, germanii, nu mai suntem sub nicio formă suveranii naţiunii noastre începând cu data de 8 Mai 1945. Aceasta era legea fundamentală scrisă în Preambulul din 1949 - scopul, în calitate de membru cu drepturi egale într-o Europă unită era de a consolida pacea în lume”.

În acest moment, e suficient. Dacă sunteţi o persoană cu o gândire incorectă din punct de vedere politic – ca şi mine – se prea poate să simţiţi fluturaşi în stomac. Sentimentului de ură îi urmează furia, apoi întrebarea: cât timp cred cei

de la putere că situaţia poate continua aşa? Chiar cred că noi – poporul – suntem toţi o adunătură de idioţi? Să păşim mai departe şi să ne întrebăm: de ce nu aflăm astfel de lucruri din presă? De ce cetăţenilor le este negat dreptul la informaţie? De ce se sustrag voit informaţii despre vinovaţi în unele articole şi rapoarte, ca mai apoi să fie schimbate? în interesul poporului, cu siguranţă nu! Adevărul este, că li se ascund părţi dintr-o ştire cetăţenilor, deoarece ei gândesc „incorect din punct de vedere politic”, sau întreaga ştire pur şi simplu nu trebuie să se afle! Dar avem dreptul să aflăm întregul adevăr, ceea ce se întâmplă în ţara noastră şi în lume şi nu avem nevoie de nimeni care ne cenzurează ştirile!

Ca un om care gândeşte normal, pot ajunge doar la o singură concluzie, şi anume, că acest comportament corect al diverşilor făcători de bine duce la formarea unor şiruri de idei bolnăvicioase, deci este cu adevărat morbid. Xenofilia este descrisă drept predilecţia personală sau colectivă faţă de lucrurile şi oamenii străini sau necunoscuţi. Nu pare să fie nimic special la prima vedere. Dar tocmai asta este! Faptul că cineva e DESCHIS şi curios cu privire la lucruri necunoscute e un lucru bun. Pot să bag mâna în foc pentru asta. Dar o PREDILECŢIE, pentru toţi străinii nu e normală – mai ales nu în Germania, una dintre cele mai bune ţări din lume.

După părerea mea, nu este normal să urmăm

exemplul unor „făcători de bine” care se interesează mai mult de cetăţenii unei alte ţări, de introducerea unei religii care ne consideră duşmani, în loc să se intereseze de bună starea propriului popor, a propriei culturi şi religii. Acest fenomen nu există în nicio altă ţară, în afară de Germania!

Fostul nostru cancelar, Otto von Bismarck (1815 – 1898) era de părere că xenofilia e o adevărată „boală politică”:

„Tendinţa de a se lăsa fermecat de naţionalităţi străine şi aspiraţii naţionale, chiar şi dacă pot fi realizate numai pe seama propriei ţări, este o formă de „boală politică Din păcate, aceasta se limitează din punct de vedere geografic la Germania ”.

Fiindcă acest fenomen era cunoscut şi acum mai bine de 100 de ani, mulţi oameni nu observă această condiţie patologică. Probabil încet, dar sigur ni se spală creierul cu idei care nu ne reprezintă şi pe care nu le-am aproba, dar care există – numai ca să nu jignim şi să atragem o atenţie negativă. *„Străinii sunt cei mai buni, ai noştri sunt cei mai răi”*, cam aşa stau lucrurile, nu? Figura germanului urât e mereu zugrăvită pe perete, sau introdusă subliminal în discuţie şi nimeni nu protestează.

Pe platforma online *„politically incorect”* (www.pi-news.net) am găsit, cu titlul „Oare toţi sunt ca Hitler sau ce se întâmplă?” următorul

articol din data de 30.11.2011:

„De ce să pângărim monumente ale trecutului? De ce dreapta, extrema dreaptă şi dreapta radicală sunt acelaşi lucru? De ce se numeşte ţărmul berlinez „Grossen-Ufer" şi nu „May-Ayim-Ufer"? De ce trebuie să ne dăruim suveranitatea Bruxelles-ului? De ce un emigrant e „o persoană cu un trecut de migrator"? De ce ciocanul şi nicovala nu sunt simboluri interzise? De ce nu avem un Partid Conservator demn de apreciat? De ce credem că toate persoanele sărmane şi şomere care au minţit pentru a primi azil ne-ar „îmbogăţi „cultura? De ce suntem numiţi naţiunea cu foarte mulţi răufăcători? De ce digul Hindenburg nu se mai poate numi digul Hindenburg? De ce există în Berlin un monument pentru homosexuali şi lesbiene?

De ce un turc valorează mai mult decât un german? De ce suntem Biroul de Asistenţă Socială al Lumii? De ce se numesc ţiganii „europeni migratori"? De ce nu avem limite? De ce moscheele sunt mai importante ca bisericile? De ce e important „gender mainstreamingul"? De ce am adoptat moneda euro? De ce avem nevoie de reprezentanţi ai integrării şi ai femeilor? De ce se rescrie Pippi Longstocking? De ce Partidul Verde şi stânga politică subminează steagul german? De ce imigrările necontrolate nu mai încetează? Şi tot aşa…"

Sunt o mulţime de astfel de întrebări. Dacă

încercăm să ajungem la motivul acestor fenomene, cu puţină logică ajungem din nou la Hitler şi la al Treilea Reich. Le datorăm naziştilor faptul că Germania probabil va dispărea. Singurul lucru care infirmă această teorie este că şi în alte ţări vestice corectitudinea politică nu aduce nimic bun. Chiar şi în Statele Unite, povestea nazistă serveşte ca o avertizare care ajută la stabilirea unei oarecare corectitudini politice…”

Fostul antreprenor, un expert în sisteme financiare şi macroeconomie şi de asemenea fondatorul şi deţinătorul „Knowledge Factory – Institutul de Cercetări şi Politici Economice”, Andreas Popp şi-a exprimat în articolul său *„Regim militar împotriva propriului popor*? „viziunea personală în ceea ce priveşte acest aspect:

„Mesajele următoare se aseamănă mai mult unui discurs incoerent şi adesea mi-e milă de jurnalişti. Mulţi dintre ei nu prezintă situaţia reală a evenimentelor, dar ce poţi face dacă te aşteaptă plata ipotecii şi trebuie să-ţi întreţii familia în acest sistem dur. E uşor de spus că trebuie să fim mai curajoşi, dar când e nevoie să facem asta cu adevărat?

Cunosc acel sentiment când cineva încearcă să-şi spună părerea sinceră, fiindcă am fost criticat din toate părţile pentru asta. Dar curajul face ca din ce în ce mai mulţi oameni să se trezească la realitate şi să militeze pentru o lume

raţională. Nu cunosc niciun om raţional care să-şi dorească să se întoarcă la părerile ziarelor ca Tagesschau, Spiegel, Bild şi altele. Apa curge într-o singură direcţie… să sperăm că e o curgere exponenţială. Aproape toţi oamenii care gândesc liber şi se informează activ se întâlnesc adesea, spre exemplu, pe aceleaşi pagini de Internet. Dar tot acolo apare şi riscul de a-ţi crea imaginea greşită despre dimensiunea critică. Să spunem că 400.000 de oameni se întâlnesc regulat la seminarii sau pe chaturile aşa numitelor „grupuri de conspiratori", asta înseamnă doar O, 5% din populaţia germană, în timp ce restul de 90% dintre cetăţeni nu-şi pun nici măcar întrebările cele mai simple. Marea majoritate încă mai crede că prezenţa Bundeswehrului (Armata germană) în Afghanistan asigură democraţia sau că moneda Euro e importantă pentru populaţia europeană. Chiar şi Ursula von der Leyen, care vorbeşte deschis în presă despre „Statele Unite Europene" (SUE), şi-a schimbat părerea şi a făcut câţiva paşi înapoi în lumina evenimentelor recente… Nivelul subiecţilor este descris la fel de dramatic, şi cu această masă inertă sistemul puterii poate trage sforile marionetelor politice până la exces.

În psihologia socială, cunoaştem conceptul ignoranţei colective, care explică starea observată a pasivităţii maselor. Când oamenii consideră că o situaţie este dificilă, dar nu o pot analiza, iau poziţia de observatori pentru a vedea cum

reacţionează ceilalţi oameni din jur. Dar această metodă e practicată indiferent de ce se întâmplă. Chiar dacă au loc urgenţe sau întâmplări dramatice, oamenii nu iau iniţiativă, deşi ştiu exact ceea ce e de făcut. Sistemele de putere pot fi menţinute prin informaţii confuze, menite să alimenteze pasivitatea maselor.

În această perioadă ni se reaminteşte, mai ales în Germania, despre istoria noastră. Cred că aceste „serii" televizate despre aşa-numita „perioadă întunecată a istoriei noastre „exagerează mereu faptele, deoarece nu putem fi siguri de exactitatea lor. Cei care au trăit acele timpuri nu mai pot depune mărturie pe aceste teme, deoarece şi-au pierdut viaţa de mult. Cei care fac aceste declaraţii nu sunt gânditori sau cercetători şi nici nu prezintă un curaj moral deosebit, ci încalcă principiile corectitudinii politice, iar acest lucru nu este admisibil, deşi o corectitudine limitată este asociată minciunii, aşa cum dovedeşte descrierea neechivocă.

Oamenii de acum 70 de ani considerau „fluxul de ştiri „o propagandă? Ce simt cetăţenii azi, dacă citesc ziarul? Există posibilitatea ca generaţia anilor ’70 să scrie articole la fel de dramatice despre ceea ce se întâmpla atunci, la fel cum scriem şi noi acum despre bunicii şi taţii noştri?"

Tematica dezvoltată în continuare este legată de subiectul „obligativitatea serviciului militar", care poate fi văzut dintr-o altă perspectivă, astfel:

„Serviciul militar obligatoriu a fost eliminat şi s-a instalat o nouă armată europeană. Cine recunoaşte pericolul enorm de a folosi soldaţi germani, spre exemplu, în Franţa, în timp ce francezii şi italienii sunt cantonaţi în Germania? Vă puteţi imagina ce s-ar întâmpla în cazul unor revolte europene? O simplă previziune asupra acestui sistem arată sărăcirea unor grupări majore ale populaţiei, dacă sistemul monetar şi economia proprietăţii nu sunt complet revizuite. Dacă poporul iese în stradă, avem o mare problemă. Soldaţii ar acţiona împotriva propriului popor, dacă e nevoie de forţă armată? Această probabilitate de acţiune creşte dacă trupele noastre sunt într-o ţară străină, iar trupele străine sunt în ţara noastră. Şi poliţia germană se va transforma în poliţie „internaţională „şi angajează în acest scop imigranţi. Gândiţi-vă cu atenţie. Menţionez doar în treacăt introducerea pedepsei cu moartea în Germania, dar în ultima vreme aceasta apare ca o „opţiune „şi în tratatele de la Lisabona.

Cine ne interzice libera exprimare a opiniei?

Este evident că cei care ne-au pus botniţă şi ne-au dictat ceea ce este „bine” şi ceea ce este „rău” nu sunt conservatori creştini. La prima vedere, pare că generaţia anilor ’68 deţine astăzi puterea, mai exact stânga, socialiştii şi marxiştii, care astăzi conduc redacţiile ziarelor – ceea ce cu siguranţă nu este neadevărat. De asemenea, este

corectă şi afirmaţia că majoritatea jurnaliştilor din Germania e subordonată mai multor trusturi, dintre care foarte multe simpatizează SPD (Partidul Social German). Compania de servicii media *Deutsche Druck und Verlagsgesellschaft* (DDVG) sprijină SPD-ul prin intermediul la 70 de ziare – printre altele peste 30 de cotidiene, circa 40 de ziare publicitare şi mai multe reviste – cu un tiraj total de peste şase milioane de exemplare şi aproximativ 12 milioane de cititori. În plus SPD-ul influenţează şi două posturi de televiziune cu aproximativ un milion de telespectatori, doar 30 de posturi radio cu peste zece milioane de ascultători şi o editură de cărţi pentru copii. Putem spune că „nu e rău deloc”…

Dar acest lucru nu explică de ce publicaţia *BILD* care simpatizează CDU (Uniunea Creştin-Democrată) abordează aceleaşi teme ca publicaţia „de stânga” *Spiegel* Ambele au făcut publicitate cărţii lui Thilo Sarrazin! O contrazicere? Nu, dar puteţi înţelege acest lucru dacă ştiţi că redactorii şefi ai diverselor ziare renumite – care promovează şi idei opuse – sunt membri ai aceloraşi cluburi internaţionale. Dacă citiţi listele de cărţi propuse de publicaţii ca *Bilderberger*, *Deutschen Gesellschaft fur auswärtige Politik* (DGAP) sau *Atlantik-Brücke*, vă veţi da seama că simpatizanţii verzilor, ai CDU, sau ai SPD stau la aceeaşi masă cu redactorii şefi ai celor mai cunoscute ziare din Germania. La Atlantik-Brücke,

spre exemplu, Cern Özdemir stă împreună cu Kai Diekermann şi domnul zu Guttenberg; Felix Merz îi cunoaşte pe Helmut Schmidt, Otty Schily sau Philipp Rosier – şi toţi au fost văzuţi împreună cu Alan Greenspan sau membrul Illuminati Zbigniew Brzezihski.

Tocmai aici este secretul. Situaţia e similară cu cea din timpul alegerilor prezidenţiale din Statele Unite, unde întotdeauna candidaţii la preşidinţie sunt membri ai *Consiliului Relaţiilor Internaţionale* (*Engl*: *Council on Foreign Relations*) (CFR), care este sponsorizat, la rândul său, de *Fundaţia Rockefeller*. Indiferent cum votează populaţia, mereu vor vota „unul de-ai lor”.

Nu ştiţi la cine mă refer? Atunci daţi-mi voie să dezvolt exemplul Atlantik Brücke: Dr. Arend Oetker, care este şi preşedintele DGAP a declarat în 2002 despre Atlantik-Brücke: *„Statele Unite sunt conduse de 200 de familii şi dorim să păstrăm relaţii bune cu acestea*. „Dintre acestea, circa 100 de familii provin din Europa. Aceştia sunt *Illuminati* – crema cremei în Occident. Aceştia sunt cei care deţin banii, şi prin urmare deţin economia, industria şi presa.

Unul dintre cei care avea grijă de întreţinerea acestor „bune relaţii” era fostul cancelar Helmut Schmidt, care, ca toţi succesorii săi, după ce a fost numit în funcţie, a călătorit la New York unde şi-a primit instrucţiunile la sediul CFR de pe Park Avenue. ARD a scris despre vizita sa la Pratt-

House, sediul CFR, în data de 26.11.1975: „*Un om, pe placul New York-ului, un om care a înţeles, că politica funcţionează doar ca un auxiliar al liderilor economici şi că statele naţionale sunt doar unităţi regionale ale pieţii mondiale*”.

CFR-ul nu îşi ţine scopul secret şi declară deschis: „Se construieşte noua ordine mondială… Se apropie sfârşitul suveranităţii naţionale. Suveranitatea naţională dispare puţin câte puţin. Cu această metodă putem realiza mai mult decât prin atacuri frontale deschise”. (Jurnalul CFR 1947, p. 558)

Acum înţelegeţi mai bine actuala politică mondială, dar şi pe cea germană şi pe cea austriacă? Iar mass-media trebuie să intre în horă, fie că îşi doreşte sau nu. Cineva din lumea presei, care a avut ocazia să fie în aceeaşi barcă a făcut o declaraţie deschisă acum multă vreme. Deşi următorul citat a fost rostit la 1880 şi aparţine redactorului şef al ziarului *New York Times*, John Swinton, mesajul este actual în prezent:

„Nu există până la ora actuală noţiunea de presă liberă în America. Ştiţi asta la fel de bine ca mine. Niciunul din voi nu îndrăzneşte să-şi scrie adevăratele păreri, şi chiar dacă aţi face asta, ştiţi că nu vor vedea lumina tiparului. Sunt plătit săptămânal ca să-mi ţin adevăratele păreri departe de ziarul pentru care lucrez. Şi voi sunteţi plătiţi pentru lucruri similare şi dacă vreunul din voi ar fi suficient de nesăbuit să-şi scrie părerile

sincere, atunci ar ajunge în stradă, în căutarea unui alt loc de muncă. Dacă mi-aş publica părerile sincere într-o ediţie a ziarului meu, mi-aş pierde locul de muncă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Menirea jurnaliştilor este să distrugă adevărul, să mintă cu desăvârşire, să pervertească, să calomnieze, să se gudure la picioarele diavolului şi să-şi vândă ţara şi naţiunea pentru o pâine. Ştiţi asta la fel de bine ca mine. De ce ciocnim pentru o presă independentă? Suntem uneltele şi vasalii oamenilor bogaţi din spatele cortinei. Suntem marionete. Ei trag sforile şi noi dansăm. Aptitudinile, posibilităţile şi vieţile noastre sunt proprietatea altor oameni. Suntem prostituate intelectuale”.

David Rockefeller, în vârstă de 94 de ani, este unul dintre „oamenii bogaţi din spatele cortinei”, conform exprimării lui John Swinton. În 1991 în Baden Baden, cu ocazia deschiderii Conferinţei Bilderberger, o întrunire anuală secretă a celor mai importanţi şi influenţi oameni din Occident, a ţinut un discurs în care îşi exprima cu aroganţă părerea despre „adevărata” menire a presei:

„Le suntem recunoscători celor de la Washington Post, New York Times, Time Magazine şi altor publicaţii minunate ale căror directori au participat la întâlnirile noastre şi s-au ţinut de promisiunea de a păstra discreţia timp de aproape patruzeci de ani. Nu am fi putut să ne dezvoltăm planul pentru întreaga lume, dacă ne-

am fi aflat sub lumina reflectoarelor în toţi acei ani. Dar lumea s-a dezvoltat şi este pregătită să se îndrepte spre o guvernare mondială, care nu va mai cunoaşte războiul, ci doar pacea şi bunăstarea pentru întreaga omenire. Suveranitatea supranaţională a unei elite intelectuale şi a bancherilor mondiali este preferabilă autodeterminării naţionale practicate în secolele trecute".

Francmasoneria, care este asemenea unei verigi între cluburile internaţionale ale acestor domni joacă un rol important. Două citate dintr-o revistă internă a francmasonilor vorbesc de la sine:

„Francmasonii trebuie să deţină puterea şi au reuşit: dirijează şi modelează opinia publică". („Rivista massonica", prima ediţie publicată în 1892, p.2)

„Fie suntem cei care producem şi conducem opinia publică, fie nu avem niciun motiv întemeiat să existăm". („Rivista massonica", prima ediţie publicată în 1892, p. 19)

Cele mai mari trusturi media din lume sunt cenzurate şi păstrează tăcerea în legătură cu adevăraţii conducători ai lumii şi obiectivele lor. Aceştia prezintă sau ascund faptele de aşa natură, încât să câştige cât mai mult de pe urma lor. Aşa cum a declarat şi David Rockefeller acum câţiva ani: *„Suntem la începutul unei transformări globale. Tot ce lipseşte este o criză mondială,*

pentru ca Naţiunile Unite să accepte existenţa Noii Ordini Mondiale". Şi această criză a început – este vorba despre criza financiară!

Preşedinţii nu au nimic important de comunicat, acesta este adevărul trist. Chiar mai mult, John F. Kennedy a fost îngrozit când şi-a dat seama. În 1960, când a candidat la preşedinţie, a fost invitat la cină de unul dintre cei mai bogaţi antreprenori din New York. Abraham Feinberg, preşedintele American Bank and Trust Company din New York i-a spus în acea seară următoarele: *„Ştim că aveţi probleme financiare în campania prezidenţială, dar grupul nostru e gata să vă ajute dacă ne lăsaţi să luăm deciziile privind politica americană faţă de Orientul Mijlociu în următorii patru ani. Asta rămâne între noi, desigur"*.

Kennedy a fost foarte indignat de această încercare de a fi mituit, dar a răspuns – în cunoştinţă de cauză – că se va gândi la propunere. I-a povestit prietenului său, jurnalistul Charles Bartlett despre acest incident şi a adăugat: *„Dacă voi fi ales preşedinte vreodată, mă voi asigura că niciun candidat la preşedinţie nu va mai putea fi şantajat fără ruşine. Astfel, ţara va avea mai puţine probleme şi complicaţii"*. Cu toţii ştim deja ce preţ a plătit pentru această idee şi pentru faptul că îşi dorea ca dolarul american să nu mai depindă de sistemul federal de rezervă…

Aceşti oameni, „elita" pe care în volumele anterioare i-am numit *Illuminati*, au un singur

scop: Noua Ordine Mondială. Acest lucru înseamnă un singur guvern mondial cu o singură monedă universală, o singură religie şi o singură naţiune. Această lume este un amestec al naţiunilor deja existente. Acum mă întreb: acest conducător universal le-a cerut redactorilor să propage în continuare ideea de naţiune multicultural? Le-a cerut acelaşi lucru şi politicienilor noştri? Oare aşa înţelegem mai bine de ce oamenii politici din Occident nu opresc imigrarea străinilor în Europa sau în Statele Unite, deşi nu numai oamenii, ci şi ei înşişi au observat că există diferenţe culturale ce nu pot fa depăşite de mai multe grupări?

Întrebare: se plănuieşte şi se doreşte subminarea sistematică a culturii europene care a dominat cândva lumea?

Cenzura căiţilor în Germania

Să mai facem un pas înainte, fiindcă graniţa dintre „incorectitudine politică" şi „jignirea opiniei", spre exemplu, o ofensă politică *„apărută în urma unei exprimări vorbite, scrise sau artistice* „este foarte, foarte subţire!

Majoritatea cărţilor care au fost interzise în secolul 21, în afară de publicaţii pornografice (spre exemplu pornografie infantilă), au fost cărţi cu conţinut politic. Acestea erau opere care: criticau democraţia şi pe reprezentanţii acesteia; promovau sau banalizau socialismul naţional (spre exemplu, Eckart, von Sebottendorf, Gorsleben,

Hitler); iar altele, asemenea cărţilor mele, informau despre o conspiraţie a unui grup restrâns de oameni influenţi care dirijează evenimentele pe Pământ conform planurilor lor particulare.

Aşadar, da. Avem cărţi interzise în Germania secolului 21. Conţinutul cărţii criticate este irelevant, sau dacă oamenii sunt de acord cu acest conţinut – acest lucru ne face să ne întrebăm dacă există conceptul de LIBERTATE de opinie?

Poetul francez Voltaire (1694 – 1778) a declarat cândva: „*Nu sunt de acord cu multe din lucrurile pe care le spui, dar te voi apăra până la moarte pentru dreptul tău de a le spune*. „Şi Curtea Europeană a Drepturilor Omului susţine în cazul Handyside din data de 07.12.1976, în Art. 10, Par. 1 al CEDR (Articolul 10, paragraful 1 – libertatea de exprimare – Comisia Europeană pentru Drepturile Omului) pe tema „libertatea de exprimare într-o democraţie" următoarele:

„Poziţia sa a obligat curtea de justiţie să acorde o mare atenţie principiilor proprii unei „societăţi democratice Dreptul la libertatea de exprimare constituie baza acestei societăţi, una dintre condiţiile de bază pentru progresul acesteia şi pentru dezvoltarea fiecărui individ. Conform prevederilor Art. 10 par. 2 nu se aplică numai pentru „informaţiile „şi „gândurile „neimportante sau inofensive, ci şi pentru cele care rănesc, şochează sau deranjează statul sau orice grupare

a populaţiei. Acest lucru este dictat de pluralism, toleranţă şi lipsa de prejudecăţi fără de care nu există „o societate democratică”. Fiecare „formalitate”, „condiţie”, „restricţie „sau „pedeapsă „trebuie să fie proporţională cu scopul legitim urmărit”. (sublinierea aparţine autorului)

În această formă, conform definiţiei acestui articol şi conform lui Voltaire, eu am înţeles ideile democratice corect, dar când a sosit momentul să le pun în practică, se pare că au apărut probleme… Bineînţeles că trebuie, aşa cum am mai spus, să facem şi să lăsăm de la noi, ceea ce depăşeşte „graniţa durerii” în multe cazuri, fără să fim condamnaţi pentru asta. Spre exemplu, fostul nostru cancelar Schröder şi şapte dintre miniştrii săi au trebuit să renunţe la formula *„aşa să mă ajute Dumnezeu* dar spre exemplu, putem să-l batjocorim pe Iisus Hristos, pe Dumnezeul creştin, putem s-o insultăm pe Sfânta Fecioară Maria; putem să vizionăm filme porno şi să cumpărăm reviste porno, putem să oferim servicii intime cu caracter sado-masochist sau relaţii intime prin telefon, putem vedea filme horror sau scene extrem de violente la televizor, dar şi în jocurile pe calculator, putem tortura animalele şi le putem folosi pentru experimente… Toate astea sunt perfect normale!

Dar în Germania există şi subiecte despre care nu poţi avea o gândire critică, cu atât mai puţin să îţi exprimi părerea în public. De ce?

Pentru că în conformitatea cu alineatul 130 al Codului Penal German (instigarea), acestea pot *„deranja liniştea publică”*.

Mă întreb cum s-a ajuns în situaţia legală în care un musulman poate ridiculiza Dumnezeul creştin fără să fie acuzat, dar un creştin este pedepsit din punct de vedere legal dacă foloseşte cuvinte de ocară împotriva lui Mohamed sau Allah. Acesta este şi cazul austriecei Elizabeth Sabaditsch-Wolff, care la data de 15.02.2011 a fost amendată pentru „instigare la ură” deoarece a discutat în timpul seminarelor despre islamismul politic şi provocările cu care ne confruntăm în prezent, dar şi despre ipoteza în care Mohamed ar fi pedofil, deoarece s-a căsătorit cu o fetiţă de nouă ani şi a întreţinut relaţii sexuale cu ea.

Din cauza acestei afirmaţii, un creştin a fost pedepsit în Europa! Şi din cauza caricaturilor cu Mohamed întreaga lume a luat foc, ziarele au trebuit să-şi ceară scuze, caricaturiştii şi editorii au fost intimidaţi, chiar ameninţaţi cu moartea. Pe de altă parte, în Sarajevo circulă o carte, care a fost distribuită în 100.000 de exemplare gratuite în care Iisus este insultat. Imamul actual i-a spus arhiepiscopului Vinko Puljic că trebuie să o ignore! Aţi citit bine! SĂ O IGNORE? Oare musulmanii l-au ignorat pe caricaturistul danez care l-a desenat pe Mohamed asemenea cântăreţului Kom? Când este vorba de ofense aduse lui Iisus, atunci lumea islamică se spală pe

mâini foarte repede. Dar dacă un creştin îl insultă pe Mohamed, întreaga lume se cutremură din temelii. În acest caz nu se răspunde în aceeaşi măsură – şi trebuie să fim FOARTE conştienţi de acest lucru!

Există oameni destul de critici care sunt de părere că tradiţiile privind căsătoria şi sexul cu minori nu ar mai trebui să se aplice în islamism. Atunci, ce au de spus în legătură cu următorul pasaj din cartea lui Ayatollah Khomeini, „*Tahrirol-vasyleh*”. publicată în anul 1990 în care acesta afirmă:

„Un bărbat poate să se căsătorească cu o fată mai mică de 9 ani, când este încă un bebeluş sau chiar şi când nu s-a născut încă. Dar bărbatul nu poate întreţine raporturi sexuale cu o fată care nu a împlinit vârsta de 9 ani. Alte activităţi sexuale, cum ar fi preludiul, atingerile, săruturile şi sodomia sunt permise. Bărbatul care vrea să întreţină relaţii sexuale cu o fată care nu a împlinit vârsta de nouă ani, nu a comis niciun delict major, ci doar o infracţiune minoră dacă fata nu a fost rănită. În cazul în care fata a fost rănită, atunci bărbatul trebuie să aibă grijă de ea pentru tot restul vieţii. Dar această fată nu se mai numără printre cele patru soţii permanente ale bărbatului. De asemenea, bărbatul nu are voie să se căsătorească cu surorile acesteia”. (Band 4, p. 221)

Da, aţi citit bine! Aşa arată justiţia pentru

mulţi musulmani! Asta învaţă şi le este inoculat multor tineri musulmani acasă sau la moschee! Şi atunci, cum să nu-mi fac griji când copiii mei ies singuri afară noaptea?

Nu vedeţi lucrurile aşa? Doar o parte a musulmanilor gândesc aşa? Atunci, vreau să vă mai ofer un exemplu care vorbeşte de la sine: vă amintiţi de masacrul din Norvegia, al cărui autor a fost Anders Breivik în 2011? A fost principala ştire din Germania. În Norvegia, însă, au existat ştiri mult mai importante decât aceasta: despre imigranţii abuzează sexual femeile norvegiene. Conform statisticii poliţiei din luna mai 2011, TOATE abuzurile sexuale din Oslo din ultimii cinci ani au fost comise de imigranţi de origine „non-occidentală”. Poliţia chiar vorbeşte despre „autori musulmani”, deoarece aceştia provin din spaţiul arabic sau nord-african. În total 86 de abuzuri sexuale şi violuri au fost anchetate de poliţia din Oslo din 2006 până în 2010, iar în 83 dintre aceste cazuri autorii au fost descrişi ca fiind „non-occidentali”. În cazul abuzurilor sexuale deja consumate, poliţiştii au menţionat în rapoartele lor că toţi autorii erau de origine „non-occidentală”. Victimele sunt întotdeauna femei norvegiene.

Ne punem întrebarea: cum s-a ajuns la aşa ceva? Există vreo legătură cu religia autorilor? Răspunsul a fost dat chiar de unul dintre aceştia – un pakistanez – către victima sa. El i-a spus: „*că*

are dreptul să facă ce vrea cu femeile”. Când poliţiştii l-au întrebat cum a ajuns la concluzia aceasta, el le-a răspuns răspicat:

„Fiindcă aşa se practică în religia lui. Femeile nu au niciun drept şi nicio opinie, a declarat”.

Aţi citit ceva despre asta în ziarele noastre din Germania? Nu, bineînţeles că nu. Ar însemna să încălcăm principiile corectitudinii politice!

Da, în Germania multe sunt posibile. Şi aici – nu doar în Sarajevo – Dumnezeul creştin este batjocorit, sau chiar numit „nemernic” (asta face o religie recunoscută în Germania, chiar de mai multe ori pe săptămână). În 1988, în cinematografe a rulat un film american în care Iisus visează că întreţine relaţii sexuale cu Maria Magdalena – „*Ultima Ispită a lui Iisus*”. Dar justiţia noastră sau alte instituţii nu au considerat că acest film „*defăimează, instigă la ură sau ofensează*”. Dacă într-un „stat creştin” avem dreptul să ne batjocorim propria religie şi să sprijinim publicarea cărţilor care defăimează, ofensează şi pun la zid poporul german (spre exemplu, Daniel Goldhagen), atunci nu îmi pot imagina dacă a mai rămas ceva sau cineva care poate fi „defăimat” într-o ţară atât de degenerată din punct de vedere etic şi moral.

„Infracţiunile politice” într-un stat democratic de drept – Cum este posibil acest lucru într-o democraţie?

Cetăţeanul obişnuit clatină din cap şi e de

părere că toate acestea sunt doar cazuri singulare, în care inamicii statului comit acte criminale prin teroare şi violenţă, apoi le justifică prin obiective politice şi ideologice. Criminalii şi Teroriştii „RAF” („Facţiunea Armata Roşie”), care l-au apărat cu hotărâre pe avocatul Schily, fostul Ministru al Afacerilor Interne, erau acei infractori care şi-au pus eticheta de „deţinuţi politici”, deşi nu au fost acuzaţi din cauza solicitărilor şi declaraţiilor lor de natură politică, ci din cauza infracţiunilor pe care le-au comis.

Nu multă lume ştie că putem fi pedepsiţi pentru un cuvânt interzis, pentru o propoziţie interzisă, pentru o exprimare negândită a unei păreri, pentru folosirea unui însemn sau unui simbol interzis, pentru cumpărarea sau pentru recomandarea unei cărţi interzise. Aproape nimeni nu ştie că cifra locuitorilor care permit ca statul să-i pedepsească şi să-i condamne din cauza unor „infracţiuni politice” este mai mare în Germania actuală decât era în trecut în Republica Democrată Germană. Este vorba despre aproximativ 10.000 de delicte de opinie în fiecare an! Acestea pot fi văzute în cheltuielile anuale cu „securitatea naţională” ale *Ministerului Federal al Afacerilor Interne*.

Niciun cetăţean nu este imun la pericolul nevinovat şi neinformat prezentat de „alte forme de infracţiuni, în special incitarea la ură”. Şi aici este suficient un cuvânt interzis, o glumă proastă,

o caricatură tematică, pentru a condamna diverse grupări etnice, străini, autorităţile sau republica pe motivul incitării la ură, a dispreţului şi a necinstirii celor decedaţi. Dar chiar şi o dezbatere obiectivă pe probleme şi evenimente contemporane se poate încheia cu interzicerea unor cărţi, aplicarea de amenzi şi pedepse şi distrugerea vieţii unor persoane.

Asta înseamnă că trebuie să fim foarte prudenţi ca autori şi editori, în ceea ce priveşte conţinutul tipărit. Deşi păşim pe un teren accidentat şi periculos, noi, autorii acestei cărţi – paisprezece la număr – ne aventurăm în lumea unor teme pe care diverse grupuri sau indivizi le vor clasifica drept „incorecte din punct de vedere politic”, dar care ne fac să gândim conform unei democraţii corecte. Şi *Asociaţia Scriitorilor Germani* vede lucrurile exact la fel:

Corectitudinea politică reprezintă dictatura subiectelor tabu şi a părerilor, al căror autor adesea nu poate fi menţionat. Şi asta deoarece persoanele care gândesc „corect din punct de vedere politic „cred că ştiu tot ceea ce este moral şi îşi ridică viziunea la gradul de dogmă pentru cei care cred. Etichetează alte opinii ca fiind eronate, limitează discuţiile libere şi invocă subiecte tabu acolo unde le lipsesc argumente. Când aceste tabuuri sunt puse la îndoială, putem observa că nu ni se răspunde cu argumente solide, ci că suspiciunea morală este scoasă la iveală…

Lumea are nevoie de oameni care gândesc liber şi independent, care pot înota împotriva curentului prejudecăţilor şi care militează cu curaj pentru convingerile lor chiar şi atunci când sfidează ordinele acceptate în linii mari ca fiind „corecte din punct de vedere politic”. (Din Declaraţia Asociaţiei Scriitorilor Germani, 1997)

Şi noi, autorii acestei cărţi, vedem lucrurile în acelaşi mod. Suntem oameni care gândesc liber şi independent care nu vor să le fie închisă gura. Şi vă prezentăm în această carte teme şi articole care sunt catalogate drept „incorecte din punct de vedere politic” de diverse cercuri şi organe de presă, dar pe care noi le considerăm „demne de a fi citite şi studiate”. Nu ne ajută deloc, dacă păstrăm secrete anumite lucruri doar fiindcă nu sunt acceptate. Într-o căsnicie/familie lucrurile trebuie discutate, când apar divergenţe. La fel şi într-o companie…

Obiectivul pentru care noi, toţi autorii, am colaborat la această carte – şi probabil şi la o continuare a acesteia – nu este să încurajăm revoluţia sau răutatea, ci vrem să descoperim împreună unde predomină probleme şi cum arată adevărul probabil ca să putem căuta soluţii paşnice pentru rezolvarea acestora.

În acest sens, vă doresc ore captivante de lectură şi ne vom revedea la sfârşit pentru cuvântul meu de încheiere.

Din inimă, al vostru Jan van Helsing

Libertate de exprimare a opiniei sau propagandă?

Despre pericolul radicalizării!

Există libertatea presei, cel puţin aşa se numeşte. Sincer să fiu, nu cunosc pe nimeni care crede asta, nici în cercul meu, dar nici în cercul celor cu o gândire mai aproape de cea „normală”, nici în rândul gânditorilor independenţi. În acest sens, viziunea mea nu este chiar atât de reprezentativă.

Decizia cetăţenilor elveţieni de a protesta împotriva construirii locaşurilor de cult islamice este trecută cu vederea în Presă, deoarece acest comportament „naţionalist” al cetăţenilor este intolerabil. Toate ziarele, posturile de televiziune şi posturile de radio vorbesc despre cetăţeni europeni „moderni” revoltaţi, cărora le este ruşine de referendumul elveţian „degradant”. Ciudat, cunosc numai oameni din diferite „clase sociale educate”, care consideră decizia elveţienilor drept una pozitivă (deşi asta se întâmplă în mare parte în spatele uşilor închise), de unde putem deduce cât de mult distorsionează reportajele media realitatea bănuită de mine. Această experienţă a fost un motiv suficient să abordez această temă delicată, mai ales fiindcă trăiesc în Germania.

După părerea mea, jurnalismul de investigaţie (adică o investigaţie critică sau revelatoare) nu-şi mai are locul în contextul propagandei deja existente, şi sunt sigur că mulţi

tineri jurnalişti suferă din această cauză. Libertatea presei este lipsită de sens, atâta vreme cât organele presei nu sunt libere!

Cele mai mari instituţii mass-media sunt proprietatea unui grup restrâns de oameni care-şi exercită masiv influenţa prin intermediul ştirilor, iar reporterii trebuie să se conformeze, altfel îşi pierd imediat locul de muncă. Împotriva cuiva care îndrăzneşte, totuşi, să pună întrebări deranjante, există un ultim instrument de defăimare: „*Este un extremist, mai exact un neonazist*!”

Acest buzdugan al morţii care mi-a fost descris adesea, seamănă teama în rândul cetăţenilor, deoarece cu acest „stigmat” orice şansă la o carieră profesională a fost distrusă. Suntem mai dispuşi să integrăm „în societate” o crimă capitală în contextul unor „măsuri umanitare”, indiferent de suferinţa pricinuită victimelor şi familiilor acestora. După părerea mea, cine mai pune astăzi anumite întrebări care nu se încadrează în manualul de propagandă fără niciun motiv ascuns, întâmpină dificultăţi. Contraargumentele nu sunt luate absolut deloc în considerare (poate nici nu apar prea des…?), în schimb auzi o declaraţie zdrobitoare: „*E un radical de dreapta*! „Într-o formă mai „uşoară” asta înseamnă: „*Face teoria conspiraţiei*!”

Aş vrea să analizez câteva întrebări, care conduc într-o mare măsură la această defăimare:

Această prea-iubită societate multicultural distruge structurile etnice solide?

Desigur, numai cineva „de dreapta” poate pune o asemenea întrebare. Faptul că, spre exemplu, cetăţenii elveţieni despre care am vorbit mai devreme, care se simt „ameninţaţi” de imigranţii necontrolaţi, care se tem că valorile lor tradiţionale se vor schimba, sunt desigur „idei înăbuşite”. Faptul că cetăţenii germani îşi fac griji când copilul lor frecventează o creşă de stat unde face parte dintr-un grup minoritar, iar ceilalţi copii ai imigranţilor vorbesc foarte puţin, dacă nu chiar deloc limba germană, este desigur descris ca un comportament „radical”. Probabil v-aţi întrebat cel puţin o dată cum se simte un bunic kurd în Germania, când îşi vede în oraş nepoata în vârstă de 17 ani cu o fustă mini şi ruj pe buze, iar acasă în timpul ei liber se uită la emisiunea „Germania caută un Superstar”. Din punctul meu de vedere „multiculturalismul” distruge „societatea multicultural” de pe Pământ.

Faptul că în fiecare oraş există cartiere ale imigranţilor unde toată lumea este împărţită pe categorii, fie ei italieni, albanezi, ruşi sau turci, aşa cum este cazul Statelor Unite, stârneşte un val de noi întrebări. Dacă vreau să mă mut într-o ţară străină (sau trebuie!?!), aş alege un cartier unde să întâlnesc mulţi conaţionali, sau nu? Aşa numiţii „experţi în integrare” nu sunt de acord că trebuie să schimbe această caracteristică naturală a

oamenilor. Oare n-ar trebui ca toate cercurile culturale să fie amestecate printr-o astfel de politică? Şi unde duce această schimbare?

Deşi mă repet, acest aspect este important: Dacă amestecăm diverse culori într-un recipient, rezultatul este mereu „maro”. În acest fel nu mă mai pot bucura niciodată de întreaga splendoare a unei singure culori. Discutarea acestei teme în acest fel, este catalogată drept „abordare de dreapta”, deşi în acest caz punem la îndoială teama faţă de o evoluţie radicală. Mergând mai departe, o schimbare etnică serveşte la o conducere mai eficientă a sistemelor politice, deoarece oamenii renunţă la „rădăcini”, la cultură şi la tradiţii. Cei care observă o astfel de reacţie vor ajunge la aceeaşi concluzie: „*Face teoria conspiraţiei*!”

N-ar trebui să încurajăm protejarea economiei naţionale?

Am folosit cuvântul „naţional”? Nu trebuie să ne gândim prea mult. Când este vorba de cuvântul detestat de mulţi, „protecţionism”, e mai mult decât evident. Acest termen „radicalist” înseamnă de fapt „protejarea economiei interne”! Ce-o să ne facem când nu vom mai putea cumpăra „ţoalele” scumpe din India, care au fost croite de copii pricepuţi?

„Logic” este să trimitem creveţii pescuiţi în Marea Nordului către Africa, pentru a fi decorticaţi, ca în dimineaţa următoare să fie

vânduţi în sandvişuri turiştilor germani. La fel de eficient este cazul în care cetăţenii din Germania de est să emigreze în Austria şi să fie ospătari în Alpi pentru minunaţii turişti vest-germani, în timp ce austriecii îşi pierd slujbele. Poate ar trebui definim conceptele mai pe înţelesul nostru, spre exemplu, în loc de „inter" să folosim „între", iar cuvântul „naţional" descrie „poporul dintr-o anumită regiune", astfel că, termenul „internaţional" va însemnă *„între statele individuale şi independente din punct de vedere economic*

Oare Uniunea Europeană şi delirul globalizării sunt mai degrabă un dezavantaj pentru oameni?

O, e evident că aveţi de-a face cu un „eurosceptic". Cei care sunt împotriva administraţiei Uniunii Europene, conspiră împotriva europenilor. Atât este de simplă această filosofie. În cele din urmă, cu toţii ne simţim legaţi de o mare solidaritate, de aceea muncitorii din portul Hamburg protestează, dacă este nevoie, pentru colegii disponibilizaţi din Atena. Adepţii mai răutăcioşi ai teoriei conspiraţiei sunt de părere că Uniunea Europeană este o brânză formată din taxe, de unde se servesc toţi cei care fac lobby.

Care este opusul cuvântului „globalizare"? Nu vi se pare că e acelaşi? Atunci, nu contează dacă nu puteţi numi o alternativă, în cele din

urmă, această actuală ordine mondială „aducătoare de noroc” e profitabilă pentru TOŢI (!). Cei care sunt de altă părere… Ei bine, ştiţi cum stă treaba…

Cât de des sunt „manipulate” cărţile de istorie?

Of, tema aceasta este de-a dreptul radicalistă, iar cei care aparţin curentului principal se simt puternic lezaţi. Desigur că există persoane care cu toată sinceritatea admit că aceste cărţi de istorie sunt mereu falsificate de aşa natură, încât cei care se află la putere pot să îşi consolideze astfel puterea. Desigur, aceasta este o ideologie radicalistă.

Nu există nicio îndoială că maleficul Bin Laden a pus la cale atacurile din data de 9/11 şi că irakienii erau pe punctul să nimicească întreaga lume cu armele lor de distrugere în masă, dacă domnul Bush nu ne-ar fi protejat. Domnul Obama, în calitate de laureat al Premiului Nobel pentru Pace ne-a arătat foarte clar că ne aflăm sub protecţia unei stele norocoase… Astfel că m-am întrebat, cu ocazia aniversării de anul trecut, de ce sovieticii în contextul raidului aerian asupra Berlinului în 1948 nu au putut doborî cu uşurinţă avioanele americane. În schimb mi s-a părut că sovieticii şi americanii au încheiat un fel de „acord privind raidul aerian”, pentru a da impresia de inamici, în timp ce, de fapt, plănuiau să înceapă o cursă foarte profitabilă a înarmării în ceea ce

priveşte monopolul asupra banilor, ceea ce ne este cunoscut tuturor sub numele de „Războiul Rece”.

Desigur, am alungat această idee „absurdă”. Dar după cum puteţi observa, ne putem pierde cu uşurinţă în lumea ideilor radicaliste, ceea ce are ca rezultat defăimarea bunelor intenţii paşnice ale partenerilor noştri transatlantici. Desigur că în cărţile de istorie nu există nimic greşit, iar dacă germanicii au fost deja descrişi ca brute învelite cu blănuri al căror principal scop era să omoare „romani blânzi”, atunci aşa este! În cele din urmă, documentele istorice au fost revizuite de Biserica Catolică şi cine vrea să pună exactitatea lor la îndoială!?!

Astfel că, există pedepse aspre pentru cei care se ocupă de istorie şi care care pun întrebări nedorite. Ne putem baza şi pe sistemul nostru juridic care a adoptat şi un articol adiţional, Articolul 130 al Codului de Procedură Penală German, care să potolească elementele radicaliste. Un punct forte al separării puterilor în *putere legislativă*, *putere judecătorească* şi *putere executivă*, care în cele din urmă restricţionează într-o mare măsură influenţa politică…!?!

În acest punct încetez să mai dau alte exemple. Aparent, „reprezentanţii oficiali ai poporului” nu recunosc potenţialul pentru violenţă care pândeşte sub tavanul unui popor „multicultural” al unei Europe „unite”, sau poate ştiu asta? „Terapia ocupaţională” a mass-mediei

este voită, pentru ca foarte puţini oameni să poată pune întrebări sistematice care pot cu adevărat să dea naştere unor posibilităţi pozitive de schimbare?

Gândiţi-vă cu atenţie, vă rog, cine beneficiază de pe urma haosului propagat, a dezastrelor climatice iminente, a găurilor de ozon, a declaraţiilor despre state care sprijină terorismul, etc. Şi răspândesc zvonurile printr-un efort gigantic de propagandă… sau mai degrabă nu faceţi asta, deoarece veţi fi considerat cât ai clipi un adept al teoriei conspiraţiei. Dacă veţi gândi mai profund pe această temă, atunci drumul spre „radicalism” nu este departe.

Apropo, oamenii disting semnificativ două tabere politice „de stânga” şi anume *Stânga* şi *Stânga Radicală* (cunoscuţi şi sub numele de Autonomi). În ceea ce priveşte partea dreaptă, lucrurile diferă. *Dreapta* înseamnă mereu *radicalişti*, unde mulţi activişti de stânga sunt defăimaţi şi etichetaţi drept „radicalişti de dreapta” în urma răspunsurilor la anumite întrebări.

Comportamentul oficialităţilor politice permite condamnarea elementelor radicaliste (fie ele de dreapta sau de stânga) cărora nimeni cu o minte limpede nu doreşte să le dea importanţă. Poate, în contextul democraţiei mult lăudate nu ar trebui să excludem ideile diferite din discuţii, ci să le contracarăm prin intermediul schimbului de

argumente, atunci când chiar este posibil. Dacă ne trezim la realitate mai repede, putem să evităm repetarea anumitor tragedii!

Îmi doresc o democraţie, unde poporul este suveran! în acest sens: Vă doresc tot binele din lume şi vă salut prieteneşte.

Manipularea opiniei în Germania[1]

Sarcina de a scrie despre manipularea opiniei şi alternative la aceasta este extrem de dificilă. Totuşi vreau să vă prezint o mică parte a imensei cascade de probleme de care ne ciocnim în mass-media tradiţională, dar şi să vă pun la curent cu neadevărurile – ca să le spunem aşa – vehiculate de aceasta.

Vreau să încep cu un vechi citat care ne aduce aici şi ne explică, de fapt, care este tematica acestui articol: „*Istoria care ne conduce este istoria scrisă de învingători*. „Această afirmaţie a fost făcută acum mai bine de 150 de ani de către Karl Marx şi este actuală şi în prezent. Învingătorii au scris mereu istoria celor învinşi. În secolele trecute, în mare parte Biserica Catolică a fost cea care a rescris istoria, spre exemplu despre „barbarii" şi „vandalii" al căror presupus comportament a fost transmis semiproverbial prin viu grai. La fel există şi astăzi evenimente în istoria şi în vremurile recente prin care se realizează politica de scriere a istoriei practicată de partide. În prezent, ar trebui să

[1] de Michael Vogt

modificăm într-o oarecare măsură afirmaţia lui Karl Marx: „*Reportajele care ne conduc, sunt reportajele învingătorilor*. „Şi astfel înţelegem mai bine care sunt mizele acestui joc: este vorba de suveranitatea interpretării. Totul se rezumă la gândirea noastră. Se rezumă la faptul că acceptăm fără să ne gândim ceea ce ne arată sistemul, conţinuturile care ne sunt exemplificate şi prezentate.

De aceea există o coaliţie interesantă între politică şi mass-media – şi acest subiect va fi detaliat în cele ce urmează – şi economie şi justiţie. Aceşti patru jucători se asigură că toate gândurile noastre se îndreaptă în direcţia corectă. Totul se rezumă la putere, deci la întrebarea: cine ne influenţează gândurile, minţile, valorile, „pe noi înşine" şi ceea ce considerăm a fi corect şi greşit. Şi totul se rezumă, în cele din urmă, la faptul că începem să judecăm lucrurile care nu se încadrează în specificaţiile care ne sunt induse.

Există mecanisme diferite – le cunoaştem pe toate – şi anumite etape ale defăimării şi calomniei când cei care gândesc şi acţionează altfel trebuie reduşi la tăcere. În acest sens, colaborarea dintre mass-media şi lumea politică este foarte strânsă.

Ideologiile marxiste sunt resimţite în prezent foarte clar şi dur – nu doar în istorie: reguli ale limbajului dispuse oficial şi prerogativa interpretării menţionată anterior joacă un rol important în diverse subiecte actuale. Lista

acestor subiecte pentru care versiunile oficiale nu pot fi puse la îndoială este nesfârşită:

Informaţii despre 11 Septembrie 2001;

„Războiul împotriva terorii" şi discreditarea Islamismului;

Războiul şi ocuparea Afghanistanului;

Rolul petrolului şi cazurile privind mafia drogurilor;

Războiul din Kosovo;

Războiul din Irak;

Ameninţarea Iranului cu începerea unui război;

Introducerea monedei Euro;

Constituţia Uniunii Europene/Tratatul de la Lisabona;

Militarizarea Uniunii Europene;

Mărirea Uniunii Europene;

Planurile de aderare a Turciei;

Criza economică şi financiară;

Imperialismul dolarului şi rolul FED (Banca Federală de Rezerve);

Noua ordine mondială – NWO/Guvernarea mondială;

Globalizarea/Distrugerea statelor-naţiuni;

Distrugerea naţiunilor/ „Migrarea" / înstrăinarea;

Pericolele ingineriei genetice şi Lobby-ul Monsanto & Co.

Minciunile privind schimbările climatice şi povestea cu dioxidul de carbon; încercarea de a

gestiona toate resursele de apă ale planetei;

Puterea nucleară şi cei care o sprijină, de la verde la negru;

Energie alternativă (sau chiar gratuită);

Vaccinurile sau SIDA;

Politicile pentru sănătate şi lobby-ul companiilor farmaceutice;

Integrarea vestică/NATO

Controlul asupra Forţelor Armatei Roşii (RAF);

Istoria germană, şi multe altele…

Şi jurnalismul nostru? Am regăsit în prefaţa scrisă de Jan van Helsing, citatul lui John Swinton, fostul editor şef al ziarului *New York Times*. După cum afirma Swinton, cu toţii ştim că jurnaliştii sunt doar marionete şi spun şi scriu ceea ce le dictează *„oamenii bogaţi din spatele cortinei* Ei pot spune adevărul cel mai devreme după pensionare, fiindcă există o singură diferenţă între modul în care diversele dictaturi (fasciste şi comuniste) se ocupau de adversarii lor intelectuali şi abordarea „democraţiilor vestice”: diferenţa între a reduce la tăcere criticii şi gânditorii, ereticii timpurilor noastre, care nu mai sunt aruncaţi în gropi comune, lagăre de concentrare sau gulaguri, este doar cea dintre crimă şi calomniere.

Acest aspect este descris – în termeni încă actuali – de Alexis de Tocqueville după o călătorie în Statele Unite, în anul 1835:

„În republicile democrate, tirania funcţionează cu totul altfel; acţionează direct asupra minţii. Conducătorii nu îţi spun: Gândeşti ca mine, sau mori. Îi spun: Ai libertatea să nu gândeşti ca noi, dar din această zi, ne eşti străin. Îţi vei păstra drepturile civile, dar noi nu te vom mai ajuta. Vei trăi printre oameni, dar îţi vei pierde dreptul de a interacţiona cu ei. Dacă vei dori să te apropii de egalii tăi, aceştia vor fugi de tine ca de un lepros.

Mergi în pace. Îţi cruţ viaţa, dar va fi mai rău decât moartea”.

Aşa cum am mai discutat, domeniul mass-mediei, unde suntem înşelaţi de lucrurile pe care ştiinţa şi tehnologia ni le aduc pe tavă, aproape că nu are limite, în cele ce urmează pot să dau o serie de exemple individuale şi vreau să încep cu o cenzură pe care am resimţit-o cu toţi, şi anume 11 Septembrie 2001.9/11 marchează punctul cheie pentru informarea societăţii moderne. De fapt, lumea s-a schimbat radical după 11 septembrie 2001 – şi nu din cauza motivelor enumerate de cei din Washington. Din acest moment, Internetul joacă un rol important în ceea ce priveşte diseminarea informaţiei. După evenimentele din data de 11 septembrie 2001, oamenii au înţeles că au fost minţiţi cu privire la unele detalii legate de atacatori, ordinea evenimentelor acelei zile şi că versiunea oficială emisă de administraţia Bush reflectă foarte puţin realitatea.

În Statele Unite, ca urmare a evenimentelor din data de 11 septembrie 2001, a apărut o mişcare a adevărului – „Truther” – care a adunat toate inadvertenţele şi minciunile conducerii şi le-a publicat pe Internet. Oamenii simpli care observaseră, spre exemplu detonările făcute, sau le auziseră, şi-au publicat mărturiile în reţea. Adesea fără fonduri, fără influenţă, fără putere, mişcarea „Truther” s-a opus celei mai mari puteri mondiale şi a dezvăluit minciună după minciună – fără Internet totul ar fi fost de neconceput. Totul a început cu www.reopen911.org sau în Germania cu www.gerhard-wisnewski, de in căutarea adevărului. Având în vedere minciunile sfruntate ale conducerii, a apărut Era Internetului, era informaţiilor alternative. Şi odată cu asta, mijloacele mass-media oficiale au pierdut teren, mass-media tradiţională a eşuat. Evenimentele din 11 septembrie 2001, care au schimbat lumea fundamental, reprezintă tranziţia decisivă în gândirea oamenilor. Într-o oarecare măsură, a demarat procesul de trezire la realitate. De la evenimentul din 11 septembrie totul a căpătat proporţii. Chiar şi fără sume mari de bani, a fost filmat un documentar care adunase o serie de întrebări şi fapte foarte importante ce nu corespundeau interpretărilor oficiale – filmul nu a fost difuzat la cinema, deoarece niciun studio nu era interesat. De asemenea, nu a fost difuzat nici prin mijloacele de informare tradiţionale media şi

tv. Nici posturile de televiziune private nu şi-au dorit să-l difuzeze, dar a fost postat pe Internet. Acest film a fost descărcat de mai bine de o sută de milioane de ori pe Internet şi face parte din Top 10 al celor mai descărcate filme despre istoria mondială: „Loose Change" („Schimbare imprecisă").

Din cauza evenimentelor din 11 septembrie 2001 şi a acestei structuri incomensurabile a minciunii, a apărut o mişcare intelectuală şi inteligentă pentru aflarea adevărului care afirma: *„Pentru prima dată ne aruncăm privirea în spatele cortinei, şi pentru prima dată vedem ceea ce s-a întâmplat cu adevărat*. „Şi în acest fel scoatem la iveală informaţii care se deosebesc de cele formulate de Bush, sau Blair, şi prin urmare şi de marionetele şi actorii noştri politici aflaţi la conducere. Este evident că aceste informaţii au avut foarte puţine în comun cu realitatea. „Loose Change" a devenit cheia unei noi mişcări pentru adevăr, unei mişcări pentru explicaţii în secolul 21.

Acesta este un scurt citat din film:

„Dacă detaliile atentatului din 11 septembrie se dovedeau a fi neadevărate, atunci întregul cabinet al administraţiei Bush şi-ar fi pierdut credibilitatea".

Condoleezza Rice: „Nu cred că cineva ar fi putut prezice faptul că aceşti oameni vor deturna un avion şi îl vor izbi de World Trade Center, iar

apoi un altul va fi izbit de Pentagon”.

George W. Bush: „Nimeni din administraţia noastră, şi cred că nici din administraţiile trecute, nu s-a gândit vreodată că avioanele s-ar putea izbi de clădiri la scară atât de mare”.

„Dar nu e adevărat în totalitate. Armata Statelor Unite şi-a imaginat şi a fost pregătită şi pentru aceste scenarii. Un Boeing 757 al American Airlines a lovit Pentagonul. Când acesta se prăbuşeşte cu o viteză de peste 800 km/h şi loveşte o clădire, unde sunt părţile din fuzelaj, unde sunt motoarele? Avionul s-a dezintegrat complet în clădire. Turnul sudic al World Trade Center se prăbuşeşte în aproximativ zece secunde. La 29 de minute mai târziu, acelaşi lucru se întâmplă şi cu turnul de nord care se prăbuşeşte tot în aproximativ zece secunde. Explicaţia oficială este că bucăţile care căzeau din turnul de nord au cauzat o serie de incendii înăuntrul clădirii. Dacă ar fi adevărat, acesta ar fi al treilea zgârie-nori din oţel din istorie care s-ar prăbuşi total din cauza unui incendiu. Primele două ar fi Turnurile Gemene.

Cât timp vor mai aştepta americanii şi întreaga lume adevărul despre 9/11? A fost o lovitură de stat, o preluare a puterii agresivă şi violentă. Şi o transformare a politicii interne şi externe”.

Când oamenii citesc acest exemplu, acest scurt fragment, îşi dau seama din informaţiile care

circulă pe Internet, că ceea ce li s-a spus despre 9/11 nu are decât un sâmbure de adevăr. Astfel, ne dăm seama câtă putere are Internetul.

Doar adevăraţii atacatori ştiu cum s-au întâmplat lucrurile. Noi nu putem face decât speculaţii pe această temă. Dar ştim că nu ni s-a spus adevărul. Şi această alegere de a articula faptele, opiniile, analizele, dar şi nemulţumirea pe Internet şi-au croit drum şi în alte state. În cazul multor întrebări elementare, cu privire la popor, lumea politică şi mass-media nu acţionează nici în această ţară conform adevărului, cu alte cuvinte, iau decizii care se opun voinţei poporului: fie introducerea monedei euro, fie interesele de război ale Germaniei de vest sau multiculturalismul şi predominarea străinilor, sau ingineria genetică, sau scandalul vaccinurilor au primit sprijinul majorităţii în ceea ce priveşte voinţa democratică de bază a poporului german.

Dimpotrivă: Dacă îi întrebaţi pe germani dacă vor ca armata să protejeze în continuare Afghanistanul, locul unde se produce heroina din întreaga lume (în plus faţă de reţeaua petrolieră care face obiectul războiului actual şi al ocupaţiei SUA), 90% dintre aceştia vor fi împotrivă, iar votul *Bundestagului* va fi invers proporţional pentru prelungirea mandatului în Afghanistan: în continuare poporul este 90% împotriva prezenţei armatei germane, dar „reprezentanţii poporului” sunt în proporţie de 90% pentru. Observăm o

discrepanţă îngrijorătoare între opinia aleşilor şi a celor care aleg. Şi în această privinţă, dezbaterea cu ajutorul discursurilor libere se poartă pe Internet.

Nu locuim într-o ţară liberă. Aici dictatura absolută a opiniilor este impusă prin intermediul corectitudinii politice, şi are o tendinţă alarmantă de exacerbare. În 1983, produceam singurul documentar despre crimele de război ale aliaţilor împotriva germanilor în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care era difuzat în numele WDR (!) pentru programul de seară al postului de televiziune ARD (!) la ora 20: 15. Astăzi, acest lucru ar fi absolut inadmisibil, şi drept urmare postul de televiziune cu două feţe, ARD, se justifică în cercurile corectitudinii politice şi îmi descriu cercetările desfăşurate în calitate de profesor universitar drept „intolerabile”.

Când este adusă în discuţie întrebarea ce poate face un simplu individ împotriva puterii nemăsurate exercitată de anumite trusturi media: putem produce astfel de filme. Putem distribui astfel de filme. Putem posta aceste informaţii pe Internet. Aceste demersuri funcţionează şi conturează brusc majorităţile – coaliţii şi majorităţi complet noi.

Dar ce se întâmplă atunci când aceste teme deviază de la doctrina şi gândirea oficială şi înregimentată? Şi în această privinţă trebuie să fim conştienţi. Gerhard Wisnewski este un astfel

de jurnalist, un regizor cunoscut, care a produs foarte multe filme pentru WDR. El s-a ocupat de această temă, a făcut cercetări şi împreună cu colegul lui, Willy Brunner, a produs un film cu titlul „*Aktenzeichen 11.9. ungelöst*" („Dosarul 11.9 nedescifrat") care a primit aprobarea postului de televiziune şi a fost şi difuzat. Acest film prezenta o altă versiune a faptelor, decât cea comunicată de administraţia Bush. Şi după difuzare, probabil că cineva a sunat la etajul executiv al WDR. Filmul a dispărut peste noapte până şi din magazinele postului de unde se puteau comanda copii ale acestuia. Imediat a apărut un alt film cu titlul „*Täuschung oder Wahrheit*" („Inducere în eroare sau adevăr"), care era înţesat de neadevăruri crase. Scopul principal era să discrediteze filmul lui Gerhard Wisnewski şi să îl facă să pară „o teorie a conspiraţiei". De atunci, Gerhard Wisnewski nu şi-a mai putut comercializa filmele către WDR şi nu a mai primit niciun alt contract de muncă.

În calitate de profesor universitar am solicitat WDR-ului cele două filme pentru un seminar de comunicare la universitate, şi am primit, în Germania secolului 21, o scrisoare oficială din partea postului de televiziune prin care mi se comunica faptul că filmul WDR „*Aktenzeichen 11.9. ungelöst*" nu mai poate fi folosit în scopuri ştiinţifice – mai exact – „*filmul a fost restricţionat conform in*structiilor *directorului de programe*

WDR”. Aceasta este libertatea presei în Germania! Avem un sistem politic – de aceea există legătura între politică şi mass-media – în care omul poate fi „aruncat de la fereastră” în toiul nopţii, dacă face declaraţii „false”, dacă diseminează informaţii „false”. Gerhard Wisnewski a trebuit să asiste la crearea unui film al cărui unic scop era să-l calomnieze pe nedrept. Acest film a fost apoi televizat pentru a demonstra foarte clar că versiunea şi interpretarea oficială a evenimentelor trebuiau reinstaurate.

Un alt jurnalist care a trecut printr-o experienţă asemănătoare este Oliver Janich, autorul a două articole despre 11 septembrie în *Focus Money*. Acestea sunt o colecţie de informaţii descoperite cu uşurinţă, pe care le-a primit din rândul mass-mediei tradiţionale, dar pe care le-a analizat şi a pus multe întrebări, a descoperit multe discordanţe, multe discrepanţe şi a ajuns la concluzia că această poveste nu este chiar purul adevăr.

Şi în acest caz, rezultatul a fost acelaşi: Oliver Janich nu a mai putut semna un alt contract cu *Focus Money*, subiectul şi persoana lui fiind excluse. În acest caz se foloseşte posibilitatea limitării profesionale şi posibilitatea de a şantaja pentru a-i face pe oameni să se conformeze, sau pur şi simplu pentru a-i îndepărta. Aceasta este forma modernă a rugului. Încerci să îi împingi pe aceşti oamenii către sfârşitul carierei lor şi către

izolare financiară. Acesta este încă un exemplu al unui jurnalist care şi-a făcut bine treaba şi a făcut cercetări detaliate. Oliver Janich a explicat cum stau lucrurile şi a descris ce i s-a întâmplat într-o scurtă declaraţie:

„Ce am făcut? Am scris două articole despre 11. Septembrie în Focus Money care au contrazis părerile colegilor mei. În primul articol am selectat dintre mii de oameni de ştiinţă: fizicieni, ingineri, arhitecţi şi piloţi care au spus că lucrurile nu s-ar fi putut întâmpla aşa; legile naturii spun altceva. Mai multe nu am făcut. Nu am prezentat o teorie a conspiraţiei; am citat câţiva experţi.

În al doilea articol din octombrie 2010 am selectat numai articole din presa tradiţională în care există probe care contrazic teoria oficială, spre exemplu, faptul că războiul din Afghanistan a fost planificat înainte de atacurile din 11 septembrie 2001, şi fără îndoială acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu războiul din Irak. Mai multe nu am făcut. Presa tradiţională mi-a oferit aceste materiale.

De aceea mi-am pus întrebarea: De ce războiul din Afghanistan a fost plănuit înainte să existe informaţii despre atacurile din 11 septembrie, care au fost principalul motiv care a stat la baza acestui război? Astfel, mi-am pierdut postul de jurnalist şi mereu mă întreb: „Dacă lucrurile stau aşa cum spui tu, de ce nu scrie nimeni despre asta? „Acum am scris eu ceva

despre asta, iar oamenii care aprobă filosofia noastră economică spun că nu ne putem alătura partidului, deoarece preşedintele şi-a făcut datoria şi a indicat care sunt discordanţele. Nu am prezentat nicio teorie a conspiraţiei, pur şi simplu am relatat faptele”.

Acesta este destinul unui jurnalist care, aşa cum afirmă şi el, şi-a făcut datoria, aşa cum se cuvine, şi căruia angajatorul său i-a luat pâinea de la gură peste noapte.

Atacurile din 11 septembrie 2001 sunt un exemplu concludent de teren minat al presei tradiţionale, pe care putem călca cu riscul de a fi aruncaţi în aer unde vom şi rămâne în contextul unei prese guvernate de regulile corectitudinii politice. Puteţi spune că noi, germanii, am învăţat în timpul a două dictaturi să preţuim curajul şi libertatea. Chiar am învăţat asta? Noi, germanii suntem zilnic martorii faptului că nu există niciun instrument mai eficient de calomniere mai dezagreabil din punct de vedere politic decât – la 70 de ani de la sfârşitul războiului – istoria poporului german! Perioada dintre 1933 şi 1945 este cel mai instabil teren minat. Lista victimelor este interminabilă şi continuă să crească: Lübke, Oberländer, Filbinger, Nolte, Jenniger, Walser, Hohmann, Günzel, Williamson, Mixa, Herman… Argumentul cel mai eficient este menţionarea fascismului şi a Auschwitzului. Dar şi ameninţarea articolului 130 din Codul de Procedură Penală

German, care chiar şi în domeniul cercetării asigură o modalitate de „conformare”, înlăturând persoanele cu idei nedorite şi asigurând interesul naţional corect din punct de vedere politic pentru ţară. În acelaşi timp, toată lumea militează pentru „vigilenţa” împotriva gânditorilor diferiţi şi împotriva „revizionişţilor” pe de-o parte, iar pe de altă parte căutăm noi modalităţi de a apăra gândirea, discursul, opiniile şi cercetarea de eventuale interdicţii.

„Războiul a fost ocazia, nu cauza expulzării” este titlul unui studiu foarte bine documentat al istoricului american şi expertului în drept internaţional Prof. Dr. Alfred de Zayas, pe tema expulzarea germanilor după cel de-al Doilea Război Mondial. Totuşi „în broşura despre relocarea lor forţată din Europa de Est obiectivul este în mare parte „epurarea etnică" a naţional-socialiştilor în teritoriile ocupate, cu scopul de a câştiga „teritorii pentru populare”... Preşedintele cehoslovac Edvard Beneš avea ca scop, în analogie cu socialismul naţional german, întemeierea unui stat naţional omogen pur slav”, conform ziarului corect din punct de vedere politic FAZ (Frankfurt Allgemeiner Zeitung). Ce credeau jurnaliştii şi autorii pseudo-critici şi specialiştii recunoscuţi la nivel internaţional despre tema expulzării? Că „aceste opinii au evocat mereu critici, deoarece reprezintă o perspectivă non-ştiinţifică, iar ipostaza în care şi germanii sunt victime este mult

prea evidentă”.

"Ipostaza în care şi germanii sunt victime este mult prea evidentă” – da, acest lucru este incorect din punct de vedere politic. Apoi – şi asta e important în presa tradiţională – o discuţie substanţială cu publicaţia nu mai este necesară.

Să luăm şi exemplul Rusiei, un alt teren minat pentru presa tradiţională. S-a scris în legătură cu condamnarea lui Mihail Chodorkowski, unul dintre magnaţii şi oligarhii ruşi, despre presiunile puse asupra libertăţii presei în Rusia, iar Vladimir Putin a fost prezentat în cele mai negre culori. Scopul presei tradiţionale era să pună Rusia şi conducerea sa politică într-o lumină cât mai proastă.

Este foarte importantă monitorizarea procesului şi a acuzării pentru a putea afla ce se întâmplă în cadrul acestuia – mai exact, trădarea secretelor de stat şi faptul că, în principiu, Chodorkowski a încercat să organizeze o lovitură de stat în Rusia, conform ordinelor agenţiei americane de spionaj şi a agenţilor americani – şi că a avut noroc, fiindcă în cazul său este vorba de un proces juridic. Iar presa din vest păstrează tăcerea privind adevăratul motiv pentru care Putin l-a acuzat pe fostul director al celei mai mari companii petroliere din Rusia, *Yukos*. Infracţiunea comisă de Mihail Chodorkowski constă în implicarea semnificativă în cadrul serviciului de informaţii occidental care ar fi trebuit să distrugă

Rusia din interior. După ce analizezi adevărata problemă, observi că această informaţie nu va fi niciodată prezentată în presa tradiţională şi trebuie să cauţi surse alternative de informare pentru a descoperi astfel de fapte.

În Malaysia – acest articol a fost publicat în presa tradiţională: *„Bush şi Blair găsiţi vinovaţi de crime de război*! „Primul caz penal împotriva fostului preşedinte al Statelor Unite, George W. Bush şi împotriva fostului premier britanic Tony Blair înaintat în faţa *Comisiei pentru Crime de Război din Kuala Lumpur* (KLWCC) i-a găsit pe cei doi vinovaţi de crimele de război comise în Irak. Bush şi Blair figurează acum pe lista celor mai căutaţi criminali de război. În cele din urmă, judecătorii au decis că Bush şi Blair au comis fraudă şi abuz de putere prin manipularea selectivă a legii internaţionale, un act ilegal de agresiune care în cele din urmă a dus la uciderea în masă a poporului irakian. Aţi citit despre asta în presa tradiţională de la noi?

Sau în Statele Unite: Naţiunile Unite au pregătit la sfârşitul lui martie 2011 decernarea unui premiu pentru colonelul Muammar al-Gaddafi şi pentru Jamahiriyya poporului libian (*„Conducerea poporului*”) pentru realizările lor în domeniul drepturilor omului. Câteva luni mai târziu, colonelul Muammar Gaddafi, a fost catalogat de NATO şi de Statele Unite drept „dictator sângeros” şi ameninţat cu războiul, deşi

trebuia să fie onorat pentru meritele obţinute în Libia în domeniul drepturilor omului. Următoarele extrase din raportul comisiei merită să fie citite cu atenţie şi evident, nu vor fi găsite în presă: „*multe delegaţii au notat cu apreciere dăruirea şi disponibilitatea ţării de a asigura drepturile omului*”.

Presa din Germania l-a declarat de mult pe Gaddafi drept un tâlhar, iar Libia a devenit ţara tâlhăriilor, pentru a fi în pas cu ideile imperialismului american. Iar situaţia trece la runda a doua: la sfârşitul lui noiembrie, ZDF a difuzat un reportaj despre Siria, în care putem vedea imagini cu scene brutale, în care forţe de ordine neinformate îi bat cu cruzime pe civili. Unde au fost filmate aceste imagini? Reporterul a recunoscut că nimeni nu ştie. Cei care au privit înregistrarea cu atenţie au observat familiaritatea imaginilor: cercetările au dezvăluit faptul că înregistrarea fusese făcută în Irak şi difuzată de posturile de televiziune arabe încă din 2007.

Analizaţi acest aspect: în 2007 Irakul se afla sub ocupaţie americană – aceste accese de violenţă nu mai puteau fi puse pe seama lui Saddam Hussein. Deci nu au fost „actualii ticăloşi” din Siria, ci guvernatorul irakian numit de Statele Unite care a acţionat cu brutalitate împotriva civililor. Un reporter al ZDF, care s-a transformat şi el într-o maşină de minciuni a Statelor Unite. Acesta este jurnalismul tradiţional în Germania!

Sau vorbim despre misiunea Bundeswehrului în Afghanistan: *Institutul German pentru Dezvoltare Economică* (*DIW*) estimează cheltuielile pentru Germania şi Bundeswehr la 47 Mld. Euro – maximum 92 Mld. Euro. Iar asta înseamnă: cu 12 Mld. de Euro mai mult decât cei 80 Mld. Euro care vor fi economisiţi prin măsurile de austeritate până în 2014; aproape de trei ori mai mult decât bugetul plănuit pe 2011 pentru Departamentul de Apărare, 31, 5 Mld. Euro; aproape de trei ori mai mult decât cele 33, 8 Mld. Euro planificate în 2011 pentru asigurările sociale tip Härz IV; şi aproape de opt ori mai mult decât bugetul guvernului federal pentru educaţie şi cercetare în valoare de 11, 65 Mld. Euro (2011).

Unde se discută aceste priorităţi idiosincretice în presa tradiţională? Iar lumea politică şi presa tradiţională sprijină în proporţie de mai bine de 95% eforturile depuse de Bundeswehr în războiul din Afghanistan, în timp ce într-o proporţie similară a cetăţenilor *se opune* acestei implicări. Lumea politică/presa tradiţională sunt invers proporţionali voinţei electoratului care reprezintă majoritatea în Germania: încă o dată democraţia este trecută cu vederea!

Apoi cineva ca Christoph Hörstel se prezintă pentru instructaj. Acesta a fost angajat de Bundeswehr pentru a conduce pregătiri militare, deoarece cunoaşte mai bine decât oricine

altcineva şi de foarte mulţi ani, din surse personale şi private, teatrul de luptă taliban. Sarcina lui era să pregătească soldaţii care urmau să fie trimişi în Afghanistan. Cu o anumită ocazie a fost întrebat care este miza în războiul din Afghanistan. „*Pentru a asigura traficul legal de heroină* Statele Unite vor să prevină traficul ilegal de heroină şi Afghanistanul reprezintă, după ce talibanii au adus cultivarea şi producţia de maci la zero, după ani întregi de dominare a Statelor Unite, 98% din producţia globală. Astfel, traficul se află pe mâinile „sigure" şi „bune" ale Statelor Unite, iar noi ne trimitem băieţii şi fetele acolo. Soldaţii Bundeswehrului mor pentru heroină!

Evident că Christoph Hörstel şi-a pierdut slujba după ce a rostit această afirmaţie incorectă din punct de vedere politic. O astfel de declaraţie desigur că nu era în conformitate cu activitatea desfăşurată în cadrul Bundeswehrului.

Să rămânem la tema Afghanistanului şi Irakului: Dacă am evidenţia modul în care regizorul de succes Frieder Wagner, un simpatizant al stângii şi un mare favorit al presei, a descoperit că în Afghanistan se foloseşte muniţie cu uraniu şi că această muniţie produce pagube atât în rândul aliaţilor, cât şi al duşmanilor, atunci şi acest subiect se transformă într-unul nedorit. Şi dacă ne punem întrebarea: dacă muniţia cu uraniu folosită de americani, britanici şi israelieni, şi mai presus de toate acest praf de uraniu rezultat

creează un arc în jurul tuturor soldaţilor Bundeswehrului, atunci nici acest subiect nu va fi discutat, deoarece vorbim despre o contaminare generală a tuturor celor implicaţi, inclusiv civili şi cei care nu folosesc acest tip de muniţie.

Oficial vorbind, „numai" Statele Unite, Israelul şi Armata Britanică folosesc muniţie cu uraniu. Dar în momentul în care praful de uraniu este purtat de vânt şi soldaţii Bundeswehrului sunt în aceeaşi situaţie. Frieder Wagner a produs pe această temă filmul *„Praful morţii".* A vizitat spitalul pediatric din Basra, Irak, unde 33% dintre copiii nou-născuţi prezintă malformaţii severe. Dacă veţi avea ocazia să vedeţi filmul, veţi fi şocaţi. El repetă mereu: *„Am avut ocazia să arunc o privire în iad"*. Când vezi ce se întâmplă cu nou-născuţii care au fost expuşi la această muniţie cu uraniu înainte de a se naşte, ştii că aici au loc crime de război atroce. Şi dacă discuţi aceste aspecte în Germania, trebuie să dispari. Nu se doreşte acest lucru din punct de vedere politic. Nu este considerat corect. Aici, acest subiect trebuie pur şi simplu îngropat. Şi Frieder Wagner a devenit, aşa cum i-a explicat unul dintre foştii colegi: *„greoi"*, şi nu a mai fost acceptat de posturile de televiziune pentru că a abordat subiectul. Evident, nu a mai primit alte oferte de muncă…

Să lăsăm de-o parte politica externă şi să ne concentrăm atenţia asupra politicii economice şi

financiare. Suntem la data de 23 aprilie 1998 în Bundestagul german:

„Doamnelor şi domnilor, conform reglementărilor contractuale, nu există o răspundere comunitară pentru obligaţiile Statelor Membre sau pentru transferurile financiare. Dacă vorbim cu colegii din toate celelalte partide care sunt reprezentaţi în Parlamentul European, ştiţi că această afirmaţie necesită un moment de pauză: Conform reglementărilor contractuale nu există o răspundere comunitară pentru obligaţiile Statelor Membre sau pentru transferurile financiare”.

Cu această propoziţie, Helmut Kohl ne-a vândut pe 23 Aprilie 1998 mirajul Euro, iar discursul său este o minciună chiar şi în prezent. Deoarece aceste discursuri din Bundestagul german sunt foarte uşor de obţinut, ar fi foarte uşor pentru jurnalişti să-l întrebe astăzi pe fostul Cancelar, de ce a menţionat acele aberaţii în discursul său, dacă chiar credea pe atunci în ceea ce spunea, sau dacă ştia de la bun început că lucrurile trebuiau să ia o altă turnură. Dar pentru asta e nevoie de cercetare, e nevoie să ne întoarcem în timp şi să avem o presă liberă care poate să discute un astfel de subiect.

Kohl a fost indus într-o eroare de judecată sclipitoare de către adevăraţii experţi ai vremii care previzionaseră dezvoltări la acelaşi nivel ca şi succesoarea sa cu opinii la fel de eronate, Cancelarul Merkel, în data de 11 Martie 2011 (!):

„Germania a fost şi este dispusă să-i ajute pe cei slabi şi demonstrăm asta în fiecare an prin contribuţia noastră la bugetul UE. Dar nu sunt de acord cu o uniune a transferurilor. Fiecare ţară este responsabilă pentru propriile datorii. Germania are, la fel ca şi celelalte ţări, un interes legitim în stabilitatea zonei euro ca întreg. Prin urmare, fondul de criză va acorda împrumuturi doar în situaţii de urgenţă şi în condiţii stricte – iar aceste împrumuturi vor fi, bineînţeles, restituite”.

„Fiecare ţară este responsabilă pentru propriile datorii". Promisiunile lui Merkel îşi pierd din greutate şi legitimitate tot mai mult în 2011, fără să provoace un jurnalism critic – mai ales ţinând seama de ce a iniţiat aceeaşi Merkel prin Tratatul MES (Mecanismul European de Stabilitate) în al cărui Articol 9 se poate citi: *„Membrii MES declară că vor respecta necondiţionat şi irevocabil condiţiile legate de cererea de capital în decursul a şapte zile de la primirea acestei cereri*”.

Şi de aici lucrurile îşi pierd sensul. Nu există limite, nu există un „capac” şi desigur, nu există un Parlament, niciun fel de decizie luată la nivel naţional, şi cu siguranţă, nu una care să fie fondată pe voinţa cetăţenilor, ci există un Consiliu al Guvernatorilor care ia aceste decizii. Acest Consiliu al Guvernatorilor este adunarea Ministerelor de Finanţe. Iar noi în Germania ştim

deja că dacă Ministerul nostru de Finanţe o ia la dreapta, miliardele noastre pornesc într-o altă direcţie…

Cu ce scop se lasă chiar şi „experţii" de primă clasă ai sistemului duşi de nas de afirmaţiile lui Klaus Regling, şeful fondului european de salvare. În 2001, Regling a fost numit director general al Departamentului Economic şi Financiar al Comisiei Europene, complicele lui Mario Draghi. În această calitate, a primit situaţia Greciei şi a trebuit să verifice cifrele modificate de predecesorul lui de la Goldman Sachs. Când a fost întrebat de ziarul *BILD* în 2011: *„Mai întâi Grecia a dat faliment, acum Irlanda are probleme. Moneda Euro va dispărea*? Regling a răspuns cu seriozitate: *„Nu ne putem imagina ca moneda Euro să dispară. Nicio ţară nu ar renunţa de bunăvoie la Euro. Pentru ţările mai slabe, ar fi sinucidere economică, la fel şi pentru ţările mai puternice. Iar din punct de vedere politic, Europa şi-ar pierde jumătate din importanţă fără Euro*".

Dar întrebările sunt din ce în ce mai bune: „Germania este motorul ieşirii din criza europeană? „Răspunsul său: „Nu aş spune asta. E vorba de garanţii, nu de fonduri lichide. Nimeni nu ia nimic de la plătitorii de taxe germani. Dimpotrivă! Germania va avea numai de câştigat din contribuţia sa la fondul european de salvare. În cazul Greciei care a împrumutat până la 600 de milioane de Euro pe an, aceştia vor trebui să

plătească un fel de dobândă pentru împrumuturile de urgenţă. „Iată că a trecut mai puţin de un an, iar plătitorii germani de taxe şi-au pierdut toţi banii în cazul Greciei – iar Regling nu este tras la răspundere din nou pentru previziunile sale lipsite de sens în calitate de şef al fondului european de salvare…

După astfel de exemple de ignoranţă din partea presei tradiţionale vă prezint un exemplu de manipulare prin presă: este vorba despre un sondaj, care se regăsea pe site-ul *Welt-Online*. Motivul era această situaţie economică problematică în care ne aflăm şi întrebarea era: pe ce etalon monetar s-ar putea baza un sistem financiar mondial. Oamenii au avut două ore în care să răspundă la întrebare, iar rezultatele sondajului au fost următoarele:

2% au votat pentru dolarul american
7% pentru euro
0% pentru yen
0% pentru lira sterlină
8% pentru un etalon monetar creat de FMI
78% pentru aur şi *4*% pentru altul.

Ceea ce urmează este foarte interesant: aveţi un sondaj complet clar: este votul oamenilor al cititorilor publicaţiei *Welt* care spun: „*Ne bazăm pe un singur etalon monetar şi acela este aurul şi putem uita de toate celelalte, inclusiv de moneda Euro cu doar 7*%".

O astfel de gândire nu este corectă din punct

de vedere politic. După două ore, parametrii au fost schimbaţi şi aurul a fost exclus.

Apoi s-a creat un nou calcul fără aur şi rezultatul matematic la care s-a ajuns a fost următorul:

acum 9% erau pentru dolar

49% pentru euro

4% pentru yen

1% pentru lira sterlină cel puţin

29% pentru un nou etalon monetar creat de FMI

şi 8% pentru altul.

Acestea fiind spuse, sondajul exprimă evident un vot în favoarea aurului „incorect din punct de vedere politic" al majorităţii respondenţilor, care a fost manipulat de aşa natură, până când rezultatul a fost „corect din din punct de vedere politic" şi în acest caz, aurul a fost scos din calcul.

Acelaşi lucru s-a întâmplat în Irlanda sau Slovacia. Rezultatul sondajului *Welt* nu a fost corect din punct de vedere politic atâta vreme cât aurul era pe primul loc. În acest context, au fost schimbaţi parametrii. Dezavantajul acestor manipulări pe Internet este faptul că toată informaţia este arhivată, astfel că există şi în prezent, atât site-ul vechi cu rezultatele iniţiale citate de mine mai întâi, dar şi cea de-a doua variantă cu rezultatele vizibil modificate.

Să discutăm în continuare despre Euro. Într-un alt sondaj al *Welt-Online*, s-a pus întrebarea:

„Credeţi că Grecia va da faliment? „Rezultatul a fost următorul:

93% au răspuns „da”.

7% au răspuns „nu”.

Dacă li s-ar fi pus aceeaşi întrebare membrilor Bundestagului, aşa-numiţii reprezentanţi ai poporului, probabil rezultatul ar fi fost exact invers, cu aproximativ 90% dintre ei votând „nu” şi un maximum de 10% votând „da”. Ceea ce se întâmplă în Parlament este invers proporţional cu dorinţele electoratului!

Sau: „Credeţi că această criză a datoriilor europene poate fi rezolvată prin acordarea unor pachete permanente de salvare?" – conform unui sondaj EMNID în 2011. Rezultatul:

7% au răspuns „da”.

4% au răspuns că „nu ştiu/nu răspund”.

şi 89% au răspuns că „nu”.

Sau un sondaj al FAZ-Online (sfârşitul lui 2011): „Sunteţi în favoarea mecanismului european de stabilitate (ESM = European Stability Mechanism)? Răspunsul a fost:

9% au spus „da”.

şi 91% au spus „nu”.

Apoi, organizaţia „Coaliţia Civilă” a iniţiat o încercare de dialog între cetăţeni şi membrii Parlamentului, care se întâmplă să fie „reprezentanţii poporului”. Parlamentarii au primit sute de mii de petiţii prin e-mail prin care au fost întrebaţi dacă sunt împotriva sau în

favoarea aşa-numitului Mecanism European de Stabilitate. Partidul Social-Democrat german (SPD) ne-a arătat modul în care lumea politică răspunde întrebărilor incomode: SPD-ul şi-a avertizat oficial membrii să nu poarte discuţii pe această temă cu cetăţenii. Concluzia a fost: *„Vă sfătuim să nu participaţi la acest sondaj şi să nu daţi un răspuns scris*. „Aceasta este recomandarea unui partid de vârf, care se presupune că este democrat, în ceea ce priveşte comunicarea cu cetăţenii! Cuvintele-cheie: Nicio comunicare, nicio reacţie. Aceşti oameni sunt foarte departe de nevoile de bază ale populaţiei. Şi mass-media tace…

Faptul că moneda Euro a produs numai pagube pentru noi este un fapt anticipat de experţi încă de la început şi menţionat mereu în criticile aduse sistemului nostru monetar – şi din păcate, au avut dreptate:

Nu avem nevoie de bănci care fac profit din economia reală şi împovărează deponenţii. Avem nevoie de bănci care investesc banii preţioşi ai deponenţilor într-un mod rezonabil şi productiv şi astfel îşi consolidează situaţia economică. Aceasta este datoria lor, la care trebuie să se întoarcă. Acest ordin poate fi îndeplinit la nivel naţional, trebuie să fie îndeplinit la nivel naţional. Şi cea mai slabă verigă în acest lanţ este o monedă unică inter-europeană, cum este Euro. Pentru că Euro tentează toate statele din zona euro să opereze în

detrimentul altor medii de afaceri din cauza inflaţiei. Drept urmare, îmi pare atât de rău că nu există o cale de a dizolva sistemul Euro. Avem nevoie de moneda naţională. Când fostul cancelar Kohl şi alţii au discutat cu el despre o teorie a constrângerii, despre constrângerea cooperării monetare, în sensul că datorită presiunii politice s-a ajuns la un acord, realitatea a fost întoarsă cu susul în jos. Acum vedem că se aplică şi invers constrângerea, mai exact, constrângerile în domeniul monetar duc la conflicte politice.

Există conflicte politice, deoarece statele individuale trebuie să primească subvenţii din partea altora. Cum putem noi să preluăm datoria Irlandei sau a Greciei? Germania nu poate accepta acest lucru. Dacă Germania ar accepta, atunci ar da faliment”.

Am avut acest interviu cu Prof. Dr. Wilhelm Hankel în 2009. A semnalat probleme care şi în prezent sunt relevante. Este unul dintre primii care au lansat avertismentul. Astăzi nu mai putem să ne ridicăm în picioare şi să spunem: *„Nu am ştiut”*, ci este ceva ce am ştiut încă de la început. Prof. Dr. Hankel este unul dintre cei care s-a opus constituirii Uniunii Europene, s-a opus introducerii monedei Euro, Tratatului de la Lisabona şi fondului de salvare – primului împrumut acordat Greciei, care deja era un act neconstituţional – dar fără niciun fel de succes. Prin urmare, nimeni nu ar trebui să fie surprins de

turnura evenimentelor în prezent.

Rămânem la capitolul financiar şi ajungem la aur: în presă se vehiculează că Banca Federală (încă) se opune propunerilor venite din rândurile G20, ca băncile centrale europene să îşi ofere fondurile de rezervă pentru planul monetar de salvgardare. Guvernul federal a dezminţit imediat faptul că rezervele de aur din Cannes ar putea fi folosite pentru salvgardare. Oficial, toată lumea doreşte să vorbească despre drepturile speciale de tragere (XDR). Dar în primul rând, drepturile speciale de tragere asupra rezervelor de aur reprezintă doar un mic pas şi în al doilea rând, Banca Federală a confirmat indirect acest zvon: *„Ştim despre ce plan e vorba – şi îl respingem"*, a declarat un purtător de cuvânt al băncii.

Despre ce este vorba mai exact? Germania are rezerve de aur cu o cantitate mai mare de 3.400 de tone (= 139 miliarde Euro). Majoritatea lingourilor nu sunt depozitate în Republica Federală, ci în New York şi Paris. Şi vor să ne ia această ultimă rezervă monetară, care este mult mai valoroasă decât Euro.

Ar trebui să folosim rezervele de aur pentru planul de salvgardare european?

Răspunsul 1: Absolut niciodată – 89%

Răspunsul 2: dacă este nevoie – 8%

Răspunsul 3: bineînţeles – 4%

(Sondaj al *Financial Times Germania* în Noiembrie 2011)

Din nou, votul cetăţenilor este clar! Şi ar fi din nou interesant dacă am putea vedea şi decizia invers proporţională a reprezentanţilor noştri… Rămâne totuşi întrebarea, dacă încă mai există aur german şi unde se află, dacă este încă este depozitat la Fort Knox, sau la „Fort Nix”, o întrebare absolut incomodă şi incorectă pentru care unul dintre reprezentanţii partidului CDU, Flohmann a fost apostrofat când a pus problema în Bundestag.

Până şi fostul preşedinte al Băncii Reichului, Hjalmar Schacht şi-a relatat experienţa cu aurul german din New York în memoriile sale:

O altă experienţă minunată este legată de faptul că Banca Reichului avea o rezervă de aur destul de substanţială depozitată la Banca Federală de Rezervă din New York. Lui Strong i-a făcut plăcere să îmi arate cele mai adânci seifuri ale clădirii şi mi-a spus:

„Dr Schacht, ar trebui să vedeţi unde este depozitat aurul Băncii Reichului”.

Am trecut printre seifuri, în timp ce ofiţerii îl căutau pe cel în care se afla aurul Băncii Reichului. Am aşteptat minute îndelungate până când au venit cu o informaţie:

„D-le Strong, nu putem găsi aurului Băncii Reichului". Strong era foarte supărat, dar eu l-am consolat:

„Nu vă faceţi griji, vă cred că aurul este acolo. Şi dacă nu e acolo, atunci îmi sunteţi

dator”.

(Traducerea extrasului din cartea lui Hjalmar Schacht, *„76 de ani din viaţa mea”*)

Să ne întoarcem pe plan internaţional: mass-media a trecut cu vederea ceea ce s-a întâmplat cu adoptarea Tratatului de la Lisabona. Din nou, procesul este deja mult prea bizar. În cazul în care semnăm orice tip de acord, trebuie să fim atenţi şi să citim şi paragrafele scrise cu litere mici. Juriştii ne spun că în toate acordurile, paragrafele scrise cu litere mici sunt parte a acordului şi sunt acceptate odată cu semnarea acestuia. Atunci când Tratatul de la Lisabona a fost adoptat în Bundestag, acesta nu se afla într-o versiune finală, ceea ce înseamnă că parlamentarii au adoptat un document care nu era definitivat încă! Nu numai că nu au citit paragrafele scrise „cu litere mici”, dar nici nu au luat la cunoştinţă versiunea finală, deoarece nu aveau de unde să o ştie! Totuşi, au aprobat tratatul. Ba mai mult, au fost de acord cu o formulare – şi asta nu mai este deloc amuzant – ca, spre exemplu, Tratatul de la Lisabona poate anexa Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene. Iar Articolul 2, paragraful 2 prevede: *„Nimeni nu poate fi condamnat la pedeapsa cu moartea sau executat"*. Dar explicaţia este următoarea: *„Uciderea nu este privită ca o încălcare a articolului. Uciderea este permisă pentru înăbuşirea legală şi necesară a unei revolte sau insurecţii”*.

Asta înseamnă că pedeapsa cu moartea şi lichidarea au fost reintroduse în Tratatul de la Lisabona pe uşa din spate, în cazul în care liderii cred că le este ameninţată puterea. Vom vedea, spre exemplu, cu prima ocazie în Grecia, când conform prevederilor acestui Tratat, aşa-numitele – EUROGENDFOR – adică forţele armate ale Uniunii Europene care fac toată treaba murdară, la fel ca Delta Force în Statele Unite – acţionează şi reinstituie „ordinea”. Vom vedea cine împuşcă oamenii care demonstrează doar pentru că nu sunt de acord cu regulile şi vom vedea cine dă ordinele la Bruxelles…

Ce sunt mişcările care au loc în Grecia sau Spania dacă nu revolte, sau o posibilă rebeliune? Şi dacă luăm în considerare că o astei de formulare este adoptată de un cancelar, care este cancelar tocmai datorită acestor fapte – altfel ar fi doar o funcţionară a SED (Uniunea Social Democrată Germană) – pentru că oamenii din Leipzig şi Berlinul de Est şi alte oraşe ale RDG au ieşit în stradă în fiecare luni pentru a dărâma regimul SED… Acest SED nu a dat voie Armatei Naţionale a Poporului să tragă în mase. Şi doamna cancelar, care este cancelar tocmai datorită acestui fapt, fiindcă SED-ul nu s-a folosit de posibilitatea de a trage în populaţie, adoptă în prezent un acord care legitimează şi legalizează ordinul de a trage. E o poveste cu adevărat remarcabilă. Şi de această dată, în mass-media e

tăcere!

Puteţi aduce în discuţie şi „reabilitarea” presei tradiţionale, cea corectă din punct de vedere politic, care a adresat cu mult curaj problema *Wikileaks* în diverse articole critice. Pe acest site se puteau găsi lucrări explicative educaţionale despre, să spunem, crimele de război americane. *Wikileaks* a primit aprecieri publice în ceea ce priveşte credibilitatea odată cu publicarea faimoaselor înregistrări care arată cum un jurnalist Reuters este împuşcat dintr-un elicopter american şi cum un camion cu copii este distrus de o mitralieră. Aceste imagini netrucate au zdruncinat întreaga lume. De atunci, *Wikileaks* este considerată drept o instituţie măreaţă şi credibilă care îi supraveghează pe americani.

Când abordăm acest subiect, trebuie să cunoaştem foarte bine ce importanţă au în cadrul Internetului instituţiile şi paginile ale aşa-numitelor „reţele sociale” cum sunt *Google*, *Facebook* sau *Twitter*. Ţinând seama de acest aspect, nu este deloc surprinzător că anumite grupări de interese s-au prins în horă şi acum joacă. Apoi aceste site-uri primesc o cu totul altă valoare şi o cu totul altă imagine, de aceea ne mai miră când informaţiile de pe *Wikileaks* sunt preluate de *Spiegel* şi *Welt* ca revelaţii extraordinare ale unui jurnalism aparent critic. Şi dacă tot suntem sinceri: există revelaţii şi documente în arhivele secrete în care doamna

Merkel este descrisă ca fiind *plictisitoare*, iar dl Westerwelle ca fiind *lipsit de imaginaţie*. Chiar trebuie să analizăm arhiva secretă a CIA-ului ca să aflăm că doamna Merkel e plictisitoare, iar dl Westerwelle e lipsit de imaginaţie?

Jurnalistul de investigaţie Webster Tarpley din Washington a scris foarte multe pe tema agenţiilor de informaţii şi mi-a acordat un interviu detaliat pe tema reţelelor sociale şi a *Wikileaks* şi despre cum, în toate aceste cazuri, avem de a face cu mijloace de informare corecte din punct de vedere politic.

Webster G. Tarpley despre Google:

„Google este tot timpul într-o relaţie specială, practic face front comun cu Agenţia Naţională de Securitate, NSA – mai ales împotriva Chinei. Relaţia s-a fundamentat acum un an. Am citit în Washington Post: „Google şi NSA lucrează împreună”.

Webster G. Tarpley despre Wikileaks:

„Washington Post a publicat un articol cu titlul „Brave New Wiki World”. Noua şi curajoasa lume Wiki face referire, evident, la Huxley. Numele autorului este Cass Sunstine, un fost profesor foarte influent, care acum ocupă o poziţie importantă la Casa Albă unde este responsabil de monitorizarea inflaţiei spirituale a mişcărilor de protest şi desigur, a paranoicilor care cred în teoriile conspiraţiei – „O nebunie”, desigur. El este Cass Sunstine. Despre ce scrie? El spune că există

o nouă organizaţie imensă care atacă, în prezent, China.

Bănuiesc că este o auto-expunere limitată a CIA-ului. Assange are nevoie de ea chiar dacă nu ştie, poate că ştie asta, poate că nu ştie. Nu avem de unde să ştim. Dar auto-expunerea sau auto-dezvăluirea sunt ca un dans de striptease al secretelor: îţi voi arăta anumite lucruri, dar pe cele care sunt foarte importante, nu ţi le voi arăta”.

Webster Tarpley, un specialist în cadrul serviciilor de informaţii americane şi în politică externă a afirmat: când examinaţi cu atenţie documentele „revelatorii” pe care le-a publicat Wikileaks, vă daţi seama că aparţin unui nivel de securitate foarte mic, doar „relativ secrete”. În al doilea rând, toate informaţiile cu adevărat interesante, despre crimele de război, despre planuri strategice, despre consideraţii ale guvernului american, britanic şi israelian şi conducerea acestora sunt lăsate de-o parte. Toate aceste teme nu fac obiectului unor revelaţii ale Wikileaks. „Revelaţiile” sunt informaţii de-a dreptul neinteresante şi chiar şi arhicunoscuta înregistrare cu jurnalistul Reuters – am aflat asta de la Webster Tarpley – nu era nimic nou: înregistrarea nu fusese făcută publică, dar faptele erau cunoscute de ani de zile. În acest sens, aveţi ceva care nu este o noutate, transpus într-un material video şi transformat în ceva mai bun.

Prin urmare trebuie să fim extrem de prudenţi. Şi este foarte clar că – şi Webster Tarpley a menţionat acest lucru – atunci când Julian Assange, purtătorul de cuvânt al Wikileaks a răspuns la întrebarea: ce părere are despre evenimentele din 11 septembrie 2001, a răspuns spunând că i se pare foarte ciudat că toată lumea se îndoieşte de versiunea oficială, că *„sunteţi toţi nebuni, nu trebuie să credeţi că tot ceea ce vedeţi şi auziţi, sunt numai bazaconii*. „Webster Tarpley a remarcat că acesta ar fi fost momentul în care discuţia trebuia să se aprindă. Dacă un jurnalist de investigaţie oarecare analizează politica Statelor Unite cu de-amănuntul, dar nu vrea să discute despre subiectul 9/11, atunci cu siguranţă ceva nu este bine. Şi există doar două posibile explicaţii: prostia sau a fost plătit să facă asta!

Faptul că aceste reţele sociale sunt întâmpinate de CIA cu mare entuziasm este ceva relatat la fel de deschis. Ba chiar mai mult, Facebook operează după spusele televiziunilor din Statele Unite conform *„© 2010 A Program Of The Central Intelligence Agency*" (un program al Agenţiei Centrale de Informaţii). Christopher Sartinsky, directorul adjunct al CIA explică într-un discurs în faţa Congresului că el şi CIA consideră că oamenii, mai ales pe Facebook, sunt dispuşi să ofere informaţii personale despre ei înşişi la infinit. Sute de fotografii şi date, date de contact personale şi de la locul de muncă, precum şi

informaţii personale disponibile oricând. Sartinsky spune că visul CIA-ului s-a îndeplinit: *„Se îndeplineşte un vis"*. Mass-media tradiţională a vorbit despre asta?

Am semnalat faptul că în asociere cu politica şi mass-media, pentru menţinerea „realităţii" tradiţionale, corecte din punct de vedere politic, există o strânsă legătură cu ştiinţa, industria şi justiţia. Un mic exemplu: Ne-au fost vândute cu surle şi trâmbiţe „becurile ergonomice aprobate de UE" care se spunea că sunt cea mai nouă (şi evident cea mai scumpă) descoperire a Uniunii Europene (sprijinită desigur de Partidul Verde German şi asociaţiile ecologice). La momentul acestei decizii, nu existau cifre concludente privind durata de viaţă a becurilor, dar acesta era cel mai inofensiv aspect. Nu ni s-a spus faptul că spectrul lor luminos este unul foarte nesănătos, ba chiar că otrăvesc aerul din jur cu mercur, pe care-l vom inspira în casele şi în birourile noastre, ceea ce arată clar iresponsabilitatea birocraţilor Uniunii Europene şi a vasalilor lor, spre exemplu, din Berlin. Din nou, mass-media tradiţională tace, în timp ce posturile de televiziune de pe Internet, cum ar fi *secret.TV* au semnalat deja acest aspect încă din 2009.

Doi ani mai târziu, după introducerea becurilor nocive, s-a demonstrat într-o cercetare la nivel naţional că becurile ergonomice, cea mai comună alternativă la becurile incandescente,

prezintă un risc pentru sănătate, deoarece conţin mercur, iar acesta poate ajunge în mediul înconjurător dacă becul se sparge. Această descoperire nu este o noutate pentru producătorii lor, care recomandă că o cameră în care s-a spart un astfel de bec trebuie aerisită imediat, cioburile trebuie aruncate cât mai repede, iar suprafeţele trebuie curăţate cu mare atenţie. Conform experţilor, dacă un bec ergonomic s-ar sparge, concentraţia de mercur eliberată în încăpere ar fi de 20 de ori mai mare decât valoarea de referinţă de 0,35 micrograme pe metru cub. De aceea, copiii şi femeile însărcinate nu trebuie să se expună timp îndelungat la lumina becurilor ergonomice, conform recomandărilor autorităţii federale.

Astfel, aflăm informaţii de-a dreptul uimitoare: Pentru descoperirea că becurile care conţin mercur s-ar putea sparge, iar mercurul ar ajunge în mediul înconjurător, agenţia federală a cercetat timp de doi ani – şi a publicat această descoperire DUPĂ introducerea becurilor. Puteţi citi şi afla pe Internet că această întâmplare pare să demonstreze introducerea intenţionată şi obligatorie a becurilor nocive.

Din nou: mass-media tace, deoarece atacul la adresa sănătăţii noastre încă a putut fi evitat!

Un alt exemplu de obstrucţionare a adevărurilor ştiinţifice şi industriale este discuţia despre vaccinuri. Cu toţii am trecut prin asta.

Apoi, a apărut boala contagioasă SARS, urmată de un val de panică. După SARS, a urmat gripa aviară, după gripa aviară a urmat gripa porcină. În orice caz, nervii erau întinşi la maxim.

Şi critica vaccinurilor, care era lipsită de valoare şi trecută cu vederea, s-a făcut auzită pentru prima dată în cazul gripei porcine. Acest lucru a fost posibil datorită discuţiilor interminabile de pe Internet despre inutilitatea şi pericolele vaccinului împotriva gripei porcine în cazul publicului larg. Pentru prima dată mesajul a ajuns la majoritate şi a convins. Acest lucru s-a întâmplat în toate cele trei ţări vorbitoare de limba germană, mai exact în Elveţia, Austria şi Germania, în Elveţia, situaţia era de aşa natură, încât deja se comandaseră două doze de vaccin Tamiflu pe cap de locuitor. În Austria, obiectivul era vaccinarea populaţiei o dată şi în Germania circa 80% din populaţie trebuia să fie vaccinată. Este meritul mijloacelor de informare alternative, meritul Internetului că aceste obiective nu au fost atinse niciodată. În cele din urmă, în Germania circa 7% din cei 80% care trebuiau vaccinaţi, au fost de acord să li se administreze doza. Acestea fiind spuse, mijloacele de informare alternativă au avut atât de mult succes, încât vaccinurile au fost refuzate. Aici oamenii au spus pur şi simplu „nu”, iar acesta a fost un lucru bun!

Oamenii au spus „nu” şi la o temă care niciodată nu va fi dezbătută suficient, şi anume

„ingineria genetică”. Vreau să vă dau un exemplu scurt despre cum se comportă oamenii de ştiinţă care chiar se ocupă cu această problemă şi care ajung să se confrunte cu rezultate neaşteptate pe care ulterior le publică. Arpád Pusztai este un astfel de om de ştiinţă. Acesta este un biochimist de origine ungaro-britanică, care a activat timp de trei decenii la o universitate din Scoţia. A sprijinit ingineria genetică şi a făcut cercetări ştiinţifice pe această temă. În studiile pe animale, a ajuns la rezultate unice neaşteptate din punct de vedere politic (şi mai ales economic). Pe baza acestor rezultate a dat un interviu unui post de televiziune prin care a dezvăluit adevărul „fals”. Imediat după acest interviu, Arpád Pusztai a fost concediat din universitatea din Scoţia unde lucrase timp de 35 de ani. Nu i s-a mai permis nici accesul în laborator. De asemenea, reputaţia lui nu a fost reabilitată până în prezent. Şi toate astea pentru o apariţie de 90 de secunde la BBC în care răspundea la întrebarea: care este părerea lui personală după analizarea rezultatelor experimentelor pe animale şi dacă ar mânca un cartof modificat genetic, cu un simplu „nu”. Iar aceasta scurtă declaraţie a atras după sine sfârşitul carierei sale.

Arpád Pusztai a călcat într-o mare capcană de nisip de a cărei existenţă nici măcar nu ştia. A povestit mai târziu că a fost întâmpinat la universitate de rectorul său care primise imediat

după interviul acordat la BBC, un apel telefonic direct de pe Downing Street, prin urmare din partea premierului Tony Blair care i-a spus că a fost informat de preşedintele SUA, Bill Clinton că *„un astfel de atac la adresa ingineriei genetice este nepermis".* Acum această poveste sună a teoria conspiraţiei, dar este cât se poate de întemeiată.

Să luăm în calcul, în acest context, situaţia ţării Haiti, puternic afectată de un seism: Clinton, care evident este o marionetă şi o figură plătită să sprijine industria genetică, a mers în Haiti pentru a oferi fermierilor, drept „sprijin", seminţe modificate genetic. Dar a judecat greşit inteligenţa fermierilor. Aceştia au ars seminţele imediat.

În filmul revelator *„Adevăr cumpărat"* regizat de Bertram Verhaag, este dezvăluit adevărul despre ingineria genetică. Şi deşi acest film a fost difuzat pe posturile de televiziune şi în cinema, nu a condus la nicio dezbatere în rândul mass-media, deoarece tratează teme care nu sunt agreate de lumea politică. Prof. dr. Arpád Pusztai declară:

„În primul nostru experiment, care a început în 1995, nu exista nicio publicaţie privind impactul potenţial sau real al produselor modificate genetic în cazul anumitor specii: şoareci, şobolani sau oameni, deşi oamenii deja consumaseră astfel de materiale. După uciderea şi disecţia animalelor am descoperit că organele lor interne se dezvoltaseră

diferit în comparaţie cu ale celor care fuseseră hrănite cu cartofi nemodificaţi genetic. În cele din urmă, am descoperit, iar acest lucru este important, 36 de diferenţe semnificative între animalele care au consumat produse modificate genetic şi cele care au consumat produse normale”.

Jeffrey Smith, un editor şi jurnalist de investigaţie:

„Acestea sunt veştile bune. A spus că e pregătit să vorbească. Primul lucru pe care l-a spus a fost: „Numele meu va apărea în articol? „Nu şi dacă nu voia asta, desigur – a trebuit să-l calmez. Acesta este motivul pentru care nu avem atât de mulţi informatori. Companiile farmaceutice sunt rezervate şi mulţi oameni de ştiinţă se tem. Şi conform ultimelor cercetări, aproape toţi oamenii de ştiinţă specializaţi pe inginerie genetică au fost finanţaţi direct sau indirect de industria farmaceutică. E o situaţie foarte periculoasă, fiindcă nu mai există ştiinţă independentă”.

Andrew Kimbrell, avocat pentru protecţia consumatorului:

„Ceea ce avem aici, sunt 60.000 de pagini de documente interne ale Administraţiei Alimentelor şi Medicamentelor din Statele Unite, în care se demonstrează cum au ascuns rezultatele privind organismele modificate genetic. Dacă analizăm aceste documente, le vom descoperi pe cele care

stau la baza muşamalizării”.

Răspunsul decisiv în cazul acestui subiect este faptul că tot ceea ce am primit din partea unor regizori independenţi, din partea unor activişti independenţi, este, desigur, ceva ce marele nostru aparat mass-media poate să cerceteze şi să publice la o scară mult mai largă. Dar acest lucru nu se aplică şi în cazul ingineriei genetice.

Mai există un subiect foarte fierbinte din punct de vedere ştiinţific, anume virusul HIV/SIDA. Există atât de multe întrebări fără răspuns, încât trebuie să spunem că ceea ce ni se spune nu are aproape nicio legătură cu adevărata situaţie.

Şi din nou, un tânăr regizor canadian, Brent Leung, face lumină şi în acest caz prin filmul „Casa Numerelor” pe tema HIV ŞI SIDA şi evoluţia acestei afecţiuni. Întreaga „clădire” de informaţii pe care le aflăm în şcoli şi care ne sunt transmise de presă şi diseminate în societate prin numeroase evenimente caritabile, se dărâmă exact ca o „casă din cărţi de joc” („Casa Numerelor”). În film, acest lucru este descris, printre altele ca:

„În martie 2008, Washington post relatează: O serie de rezultate surprinzătoare le-au reamintit cercetătorilor cât de puţine informaţii deţin despre biologia virusului HIV”.

Harry Haverkos, Epidemiolog al CDC (Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor):

„Definiţiile ştiinţifice se schimbă destul de des. Din această cauză, oamenii de rând nu înţeleg anumite noţiuni. Şi mie îmi e greu să interpretez cifrele”.

Brent Leung, regizorul filmului „Casa numerelor” la graniţa dintre SUA şi Canada: „În teorie, aş putea fi diagnosticat cu SIDA în Statele Unite, apoi fac trei paşi spre dreapta şi nu mi se mai dă acelaşi diagnostic, sau nu mi se dă niciun diagnostic”.

Prof. Robert C. Gallo, laureatul Premiului Nobel pentru descoperiri în domeniul HIV, răspunde la întrebarea: „*Există virusuri HIV*? „*Ce-ar trebui să vă spun*? *Ştiţi că eu sunt convins că există*”. (râde)

Martin Delancey, Informaţii Proiecte: „Nu cred că industria farmaceutică are vreun interes să găsească un remediu. Asta cred, deşi nu vreau să par atât de cinic, dar aceasta e părerea mea în situaţia existentă – tratament pe toată durata vieţii cu medicamente scumpe”.

Prof. Dr. Peter Ducsberg, Universitatea Berkley: „Cu toţii sunt nişte prostituate, marea majoritate a colegilor mei – şi într-o oarecare măsură şi eu. Trebuie să se prostitueze ca să primească bani pentru cercetări”.

Prof. Dr. Luc Montagnier, cercetătorul care a descoperit virusul HIV: „Putem intra în contact foarte des cu virusul HIVßră să ne infecteze. Sistemul nostru imunitar distruge virusul în

câteva săptămâni, dacă e suficient de puternic”.

Cecilia Färber, jurnalist de investigaţie: „SIDA este cel mai bun exemplu pentru lucrurile îngrozitoare şi alarmante care ni se întâmplă în prezent: şi anume, că este o cultură a PR-ului. E un fenomen al relaţiilor cu publicul. Adevărul nu este important. Contează ceea ce se spune în mass-media”.

Penultimul citat este o grenadă: acesta este punctul central al întregului film al lui Loc Montagnier, laureatul premiului Nobel pentru descoperirea virusului HIV. El a primit premiul Nobel pentru descoperirea sa şi vorbeşte astăzi foarte deschis (Slavă Domnului că încă mai face asta şi că şi-a păstrat poziţia şi opiniile) despre faptul că de-a lungul vieţii oricine poate intra în contact cu virusul HIV de mai multe ori. Poţi fi „HIV-pozitiv”, apoi poţi fi din nou negativ, dacă sistemul tău imunitar funcţionează la parametri normali – dacă, spre exemplu, avem un regim alimentar echilibrat. Asta înseamnă că tot ce ni se spune în fiecare zi despre diagnosticul de SIDA este o aberaţie, nu? Concluzia lui Montagnier întoarce cu susul în jos tot ceea ce se ştia până acum despre lumea SIDA: dacă ai un sistem imunitar sănătos, diagnosticul tău HIV-pozitiv dispare şi devii negativ, iar asta se poate întâmpla de mai multe ori în timpul vieţii. Şi din nou, pe motivele pe care deja le cunoaştem, nu are loc nicio discuţie în mass-media care să răspundă

acestei declaraţii…

Interpretarea corectă din punct de vedere politic, este aceea prezentată în marile evenimente de caritate organizate pentru SIDA, în propaganda BZgA, Centrul Federal pentru Educaţie Sanitară („*prezervativele ne protejează de SIDA*”) – o afacere de un milion de dolari, pe care jurnalismul „critic” nu o cercetează.

Şi trecem la următorul şir de idei legate de corupţia opiniilor despre care am mai discutat. Astfel că ajungem la acest cvartet al politicii, mass-mediei, afacerilor/ştiinţei şi justiţiei. Ştim cu toţii că nu există justiţie independentă şi că aceste lucruri nu se discută în mass-media. Problema de bază este că nici judecătorii, nici procurorii nu sunt cu adevărat independenţi. În cazul procurorilor, în Germania, există un procuror general pentru fiecare stat federal care este numit politic şi este dependent de instrucţiunile organizaţiilor politice – şi din păcate – câteodată acţionează împotriva subordonaţilor săi. De aceea, influenţa politicului în justiţie va exista mereu şi din acest motiv se pot trece cu vederea procese nedorite din punct de vedere politic, sau se pot încuraja procese favorabile. Biroul procurorului general al Republicii Federale Germane este, conform criticilor o prostituată a politicii.

Nici în cazul judecătorilor lucrurile nu stau mai bine. Din nou, influenţa politicului în numirea acestora este mare, şi cu atât mai vizibilă.

Dar chiar şi în cazuri concrete, în această ţară justiţia se înclină din motive politice, ca în cazul „Barschel”, foarte important de altfel, fiindcă procurorul general al statului Schleswig-Holstein a interzis, conform legii, unui procuror, mai exact celor doi procurori ai statului german (unul dintre ei a preluat cazul după pensionarea primului şi abia în 2011 şi-a putut publica volumul), să cerceteze de-a lungul carierelor lor cazul Barschel judecat pentru ucidere. Procurorul general a primit ordine de natură politică de la un nivel foarte înalt să nu permită abordarea acestui caz. Iar ceea ce s-a întâmplat a fost exact distorsionarea justiţiei în ciuda descoperirilor clare care duceau spre verdictul „ucidere”. Autopsia a fost făcută de unul dintre cei mai cunoscuţi toxicologi elveţieni, Hans Brandenberger, care a explicat că probele chimice indică o ucidere din culpă, în ciuda rolului neclar al revistei *Stern* în descoperirea victimei şi a cărţii de non-ficţiune accesibilă tuturor scrisă de agentul MOSSAD, Viktor Ostrovski, care a descris în detaliu desfăşurarea crimei, prin intermediul colegilor săi din Geneva. Mijloacele alternative mass-media şi jurnaliştii din exterior, spre exemplu Wolfram Bäntsch, au atras mereu atenţia asupra condiţiilor suspicioase evidente. Justiţia refuză chiar şi în prezent să elucideze acest caz. Mass-media tace.

Similar cazului Barschel este şi cazul

asasinării procurorului federal Siegfried Buback, un scandal absolut în justiţie: după trei decenii şi numai datorită dăruirii lui Michael Buback, fiul lui Siegfried Buback, s-a făcut lumină în întuneric. Trebuie să-i mulţumim lui Michael Buback, un profesor de chimie, nu un avocat, care nu avea nicio obligaţie să cerceteze acest caz, pentru faptul că a elucidat uciderea tatălui său. Astfel, se dovedeşte că BKA a spus adevărul atunci când a spus că procurorul general a minţit şi că timp de trei decenii cazul a fost nefondat, au fost condamnaţi nişte ţapi ispăşitori, care nici nu erau în Karlsruhe la momentul crimei şi prin urmare, nu ar fi putut să o comită.

Michael Buback a găsit o informaţie scurtă foarte interesantă în cadrul ştirilor difuzate pe ARD exact în ziua în care a fost comisă crima. Pe post se spunea că procurorul general a fost ucis, şi că probabil autorul crimei, care ocupa locul pasagerului pe motocicleta de pe care s-a tras, era o femeie. Acest mesaj, şi este foarte interesant cum asta se întâmplă într-un stat de drept, a fost mediatizat foarte puţin. O oră sau două mai târziu, această *„persoană micuţă şi firavă"* s-a transformat într-un *„bărbat solid"*. Asta înseamnă că cineva a luat telefonul în mână şi s-a asigurat că relatările ARD sunt schimbate şi că această femeie va scăpa basma curată. Însă, în sfârşit după trei decenii, aceasta a putut fi judecată pentru fapta comisă numai datorită tenacităţii

fiului bărbatului ucis, împreună cu un bărbat de 1,80 m care a fost şi el acuzat. Din păcate, fapta a fost comisă în Amsterdam. Asta nu a deranjat pe nimeni, astfel că, presa a dezvăluit brusc faptul că ucigaşul putea fi o femeie, o informatoare a Serviciului Federal de Informaţii care nu a fost prinsă.

Pentru a ajunge atât de departe a fost nevoie de cercetările unui profesor de chimie. Dar „ziarele de investigaţie", cum ar fi *Spiegel* sau *Stern* care au scris despre această temă ar fi putut face cercetări mult mai exhaustive pentru că dispun de timp, de personal pregătit şi de mult mai multe fonduri. Desigur, nu au scris nimic critic pe această temă. Şi, spre exemplu, nu s-au întrebat niciodată cine avea suficientă influenţă pentru a schimba cu desăvârşire o ştire a postului de televiziune ARD…

Iar atunci când adevărul ia prin surprindere presa tradiţională, totul dispare fără să stârnească niciun freamăt de indignare. Acelaşi lucru s-a întâmplat în emisiunea lui Maybrit Illner care l-a întrebat pe Josef Ackermann într-un interviu din 13.05.2010 cum ar fi dacă ţările cu adevărat sărace ar fi iertate de datorii şi de ce nu li se remit aceste datorii. Ackermann a scăpat un răspuns cu adevărat interesant:

Maybrit Illner: „Domnule Ackermann, sunteţi de asemenea preşedintele Asociaţiei Internaţionale a Bancherilor. Nu le-aţi putut

adresa o asemenea întrebare colegilor dumneavoastră care îşi doresc să depăşească această criză economică?

Josef Ackermann: „Cred că aş fi păţit acelaşi lucru ca domnul Herrhausen”.

Dacă aş fi primit un asemenea răspuns în calitate de jurnalist, aş fi încercat imediat să aflu mai multe. Potrivit versiunii oficiale, Alfred Herrhausen a fost ucis de a treia generaţie a Forţelor Armatei Roşii. Acest aspect ridică întrebarea pertinentă, cum a ajuns domnul Ackermann la ideea că o propunere de iertare a datoriilor celor mai sărace ţări se încheie cu uciderea lui Alfred Herrhausen de către Forţele Armatei Roşii? De ce o grupare teroristă de stânga a fost interesată să ucidă un om care a luptat pentru ţările din lumea a treia şi a mers cu o propunere în acest sens la Washington? Sau uciderea acestuia nu a fost plănuită de FAR? Să fie alţii vinovaţii, după care fapta a fost aruncată în curtea FAR? Şi ce ştie dl Ackerman despre acest caz? în loc să pună aceste întrebări, Maybrit Illner continuă cu o conversaţie pe subiecte mărunte. Doar Internetul a înţeles natura explozivă a acestui interviu.

O situaţie similară am întâlnit când am încercat să aflăm cine controlează FAR. Din nou, este meritul jurnalistului de investigaţie, Gerhard Wisnewski, care a demascat unul dintre cele mai mari scandaluri din istoria juridică a Germaniei.

Lipsiţi de scrupule, aşa sunt denumiţi oficial cei care fac parte din a treia generaţie a FAR care ucid politicieni, industriaşi şi lideri în domeniul afacerilor. Dar această grupare teroristă de stânga chiar îi ascunde pe adevăraţii făptaşi? Ce rol au cu adevărat serviciile secrete şi forţele de ordine? Şi de ce după uciderea lui Detlev Karsten Rohwedder, Preşedintele Agenţiei de Privatizare, atentatele FAR s-au oprit? De ce forţele de ordine şi justiţia nu-i pot găsi pe ucigaşi nici până în prezent? Ca şi înainte, rezultatele anchetelor oficiale sunt pline de contradicţii. Poate fi a treia generaţie FAR doar o fantasmă a cărei existenţă se bazează doar pe speculaţii nedovedite ale forţelor de ordine – o fantasmă care distrage atenţia de la adevăraţii criminali? Oare în spatele acestei fantasme se ascunde un scandal morbid care include statul, respectiv politicienii?

Şi mass-media? Din nou, tăcere pe toate planurile şi în funcţie de culoarea politică vorbim fie despre nostalgie la adresa FAR, fie despre animozităţi reminiscenţe din anii 68. Ambele sunt corecte din punct de vedere politic – cu excepţia întrebărilor despre ceea ce se întâmplă cu adevărat…

Incompetenţa jurnalistică sau complezenţa politică sunt vizibile aidoma unui fir de aţă roşie în toate subiectele abordate. O declaraţie similară cu cea din cadrul emisiunii lui Maybrit Illner, dar şi deosebit de interesantă, a fost cea a premierului

bavarez Horst Seehofer în cadrul unei emisiuni de divertisment la fel de nesemnificativă. Acesta dezvăluie un secret într-o manieră care te face să rămâi surprins. Seehofer către interlocutorul său, Pelzig: *„Cei care decid nu sunt aleşi, iar cei care sunt aleşi nu au nicio putere să decidă"*. Da, în emisiunea lui Erwin Pelzig, această declaraţie a fost trecută cu vederea.

Declaraţia lui Seehofer este chiar falimentul sistemului politic în care şi el joacă un rol important. Şi răspunsul interlocutorului său a fost: *„Ce afirmaţie deprimantă"*. Deprimant este, de fapt, moderatorul emisiunii, dl Pelzig, care nu l-a întrebat pe Seehofer ce vrea să spună mai exact. Tocmai am citit că oamenii care au putere de decizie în această ţară nu sunt aleşi, iar cei care sunt aleşi nu au nicio putere să decidă. Mai clar de atât nu se poate formula o declaraţie care să lovească atât de tare sistemul. *„Cine, domnule Seehofer, sunt cei care decid şi care vă dau ordinele, pe care trebuie să le executaţi*?" Aceasta ar fi întrebarea pe care – dacă nu comediantul Pelzig – atunci „presa critică" ar fi trebuit să o vehiculeze în ziua următoare. Evident, nu s-a întâmplat asta.

Astfel că oamenii se confruntă cu cartelurile mass-media şi politice care manipulează opiniile şi întrebările esenţiale sunt aproape în totalitate trecute cu vederea. Ştirile sau emisiunile cu teme politice ale tuturor posturilor de televiziune nu

evaluează deloc diferit evenimentele politice şi lasă impresia unui regim totalitar. Nevoia de a corecta informaţia din presa tradiţională apare tocmai în lipsa oricăror opinii care diferă de aceasta. Şi în acest scop există o singură alternativă: Biserica Sf. Paul îşi desfăşoară activitatea pe Internet – deşi mai haotică şi total dezorganizată, dar aici veţi găsi libertatea de gândire şi pacea sufletească, fără să existe o unealtă a cenzurii şi – să sperăm – că va rămâne aşa pentru totdeauna. Acesta este motivul panicii în rândul liderilor. Nu pot controla Internetul şi informaţiile alternative care dezmint şi expun faptele pe jumătate adevărate şi minciunile printr-o concurenţă deschisă.

Un mic exemplu în acest sens: când s-a ajuns la un număr de 21 de morţi din cauza neglijării responsabilităţilor politice şi organizatorice la *Love Parade*, nimeni nu voia să fie tras la răspundere. Faptul că un eveniment foarte corect din punct de vedere politic şi foarte aşteptat, pe care toţi îl văd ca pe un eveniment care sărbătoreşte paşnic iubirea dintre oameni, dar care în realitate este cea mai mare petrecere cu droguri din lume, care lasă în urma sa numai distrugere, acte de vandalism şi excese de violenţă însoţite de alcool şi droguri a fost organizat atât de iresponsabil încât s-a ajuns la acel accident despre care nimeni nu voia să audă.

Cuvintele dure ale Evei Herman de la *Kopp-*

Online nu au dus la criticarea celor „responsabili”, ci la o vânătoare mass-media organizată împotriva Evei Herman. Atunci – iar acum povestea devine interesantă – au fost publicate pe Internet documente din care rezulta lipsa de responsabilitate a clasei politice, care nu numai că a ignorat avertizările poliţiei, dar criticii au tăcut şi au închis ochii şi au scris numai articole favorabile aşa cum li s-a cerut. Duisburg nu a avut nimic mai bun de făcut decât să-i interzică administratorului acestei pagini de Internet publicarea documentului – şi a reuşit, deoarece curţile de judecată ale acestei ţări nu fac altceva decât să sprijine această cenzură, însă în cele din urmă acţiunea a fost complet lipsită de succes, pentru că a doua zi aceste documente au fost preluate de un site străin, în afara cenzurii impuse de Duisburg.

Internetul dă o şansă adevărului. Şi aici există multe pagini care nu spun adevărul, care sunt de partea sistemului corect din punct de vedere politic şi care încearcă să calomnieze şi să discrediteze paginile ca *Wikipedia*, *Esowatch*, *Blick nach Rechts* ş.a.m.d. Aceste pagini de Internet, care dispun de foarte mulţi bani şi deja au legături şi/sau fac parte sau acţionează în numele „complexelor militar-industriale” trebuie doar să concureze cu toate celelalte. Wikipedia sau Esobach mai cred în întrebările controversate în prezent? Da, pot să aflu multe informaţii despre

viaţa armatei de furnici pe Wikipedia, dar nu pot afla detalii despre 11 septembrie 2001…

În cazul tuturor problemelor – am postat pe Facebook, Google şi Twitter – Internetul e *o* alternativă de care sistemul se teme foarte tare. Şi această teamă este canalizată în încercarea de a spori măsurile de cenzură. Republica Federală, adică statul care impune cenzura altor landuri şi oameni şi care arată cu degetul spre Rusia sau China, este pe punctul de a îmbrăţişa cenzura. „Freedom House" o organizaţie non-guvernamentală americană a indicat faptul că autorităţile germane abuzează de puterea de a înlătura conţinut de pe motorul de căutare Google. Pe plan internaţional, Germania se situează pe locul doi, după Brazilia. Putem vorbi despre cenzurarea Google-ului şi YouTube-ului (în cazul YouTube: *„Acest videoclip nu este disponibil în ţara ta. Ne pare rău.* „Sau în cazul Google: *„Din motive juridice, Google a omis patru rezultate ale căutării.* (*j* şi din 37 de state evaluate, ne aflăm pe locul al doilea în ceea ce priveşte cenzura. Şi în acest caz am câştigat medalia de argint în ceea ce priveşte „ostilitatea la adresa opiniilor". După Germania, şi acest lucru este la fel de interesant, urmează Anglia, Italia şi Spania pe locurile 3, 4 şi 5. Deci Uniunea Europeană este în topul primelor state când vine vorba de cenzură. Bun venit la libertate!

Acum poţi trece peste această cenzură a

Google şi Youtube cu ajutorul unui server proxy. Un astfel de exemplu este pagina de Internet http://hidemyass.com.

Dar ce înseamnă asta pentru Internet? Chiar şi în prezent, este foarte uşor să plasezi serverele într-o altă ţară pentru a evita cenzura în ţara de origine. Şi odată cu apărarea de succes a Noii Ordini Mondiale, libertatea Internetului nu poate fi atinsă. Acesta este şi cazul multor pagini de Internet ruse, argentiniene, venezuelane, australiene, iraniene, britanice, din Qatar, multe pagini americane nonconformiste, dar şi pagini elveţiene sau germane care se împotrivesc tendinţelor tradiţionale şi oferă alternative şi abordări nonconformiste.

Internetul a devenit avangarda libertăţii intelectuale, libertatea a fost descătuşată. Libertatea Internetului ar fi în pericol numai într-o lume totalitară globalizată, condusă de un guvern mondial, de aceea şi Noua Ordine Mondială şi protagoniştii acesteia, ai unei Lumi à la Zbigniew Brzeziński militează tot mai deschis şi sincer pentru formarea unui guvern mondial. În realitate am trecut prin discreditarea islamiştilor, prin acuzarea Rusiei şi a Republicii Populare Chineze şi am eliminat excentricii ca Fidel Castro, Hugo Chavez sau Mahmud Ahmadinedjad ca să construim un guvern unic. După prăbuşirea comunismului, urmează capitalismul, globalizarea eşuată şi sfârşitul dolarului-imperialist. Astfel că e

nevoie de alternative şi de încercarea acestora.

Şi o astfel de alternativă într-o actuală reorganizare politică după prăbuşirea sistemului actual ar putea fi „echilibrarea mass-mediei" în conformitate cu Constituţia Germană Art. 14, par. 2: „*Proprietatea implică obligaţii. Aceasta trebuie folosită în acelaşi timp în beneficiul tuturor*. „Conform acestei idei, putem stabili o serie de îndatoriri pentru mass-media (TV, presă, radio). Deschiderea, într-o anumită proporţie, a un anumit spaţiu şi a unor anumite frecvenţe pentru mijloacele media alternative, care nu se pot lansa din cauza lipsei de „capital". Altfel, pentru prima dată în istorie pot fi diseminate şi alte opinii în afara celor ale deţinătorilor de capital, prin intermediul presei, al marilor televiziuni şi al posturilor de radio. O astfel de metodă ar exclude, sau cel puţin s-ar opune complet sprijinirii unei formaţiuni media centrale şi abuzului de putere.

Peştele de la cap se împute, şi desigur, cancelarul Merkel cunoaşte reţeta – nu în sondajele falsificate şi publicate de media tradiţională, ci în sondajele de pe Internet a căror credibilitate este verificată. Există şi astfel de cazuri – chiar dacă sunt doar temporare – ale informaţiilor mass-mediei tradiţionale a căror credibilitate trebuie consolidată imediat deoarece durata lor de viaţă în reţea este limitată. Postul de televiziune *n-tv* a realizat un sondaj la sfârşitul lui 2011: „*Cancelarul Merkel încă inspiră*

credibilitate? „După 48.000 de voturi doar 5% au fost de părere că Merkel încă mai este credibilă, în timp ce 95% au spus că nu mai este cazul!

În ciuda acestui rezultat zdrobitor, dezbaterea despre politica guvernului federal din perspectiva majorităţii germanilor nu are loc. Este foarte clar că acestei actriţe pe scena politică nu îi pasă ce gândim, nu îi pasă care ne sunt opiniile, ce doreşte poporul suveran care a ales-o şi că această politică nu are nicio legătură cu valorile acestei doamne politician.

Rezultatul sondajului nu este surprinzător, dacă citiţi următoarea declaraţie a doamnei Cancelar:

„Nu trebuie să ne bazăm pe ceea ce ne indică votul, nici măcar după legitimarea acestuia. Şi trebuie să luăm în calcul şi faptul că acest lucru se poate repeta în diferite moduri”.

Negru pe alb! Am aflat oficial de la un post de televiziune că nu ne putem baza pe ceea ce ni se povesteşte după ce au avut loc alegerile. Nimeni nu putea spune mai cinstit şi mai deschis că suntem minţiţi în faţă şi că acest lucru va continua să se întâmple.

Partea interesantă a poveştii nu este faptul că ni s-a răspuns cu atâta onestitate la un astfel de subiect, ci că presa nu s-a revoltat. Aceasta este, deci, minciuna programului politic – fără ca presa „liberă” să aibă puterea de a critica în această ţară. Şi când cineva întreabă ceva în interiorul

partidului CDU, după cum se subînţelege, veţi primi următorul răspuns remarcabil:

„Aceasta a fost mărturia sinceră a doamnei Cancelar, prin care a explicat că omeneşte posibil nu ştim ce ne aduce viitorul şi că trebuie să luăm în calcul chiar şi cele mai distante posibilităţi pentru plănuirea acestuia. Când avem îndoieli, ar trebui – chiar încălcând vechile promisiuni – să ne adaptăm noilor condiţii. În consecinţă, această afirmaţie a Dr. Angela Merkel nu este o dovadă a ipocriziei politice, ci o exprimare a sinceităţii politice, dar şi a integrităţii sale ca persoană”.

Deci când un politician îşi schimbă afirmaţiile la intervale şi mai scurte de timp (nicio uniune a transferurilor, nicio preluare a datoriilor, un singur ajutor financiar, fără alte fonduri de salvgardare, salvgardarea ca o investiţie pe termen lung şi în cele din urmă iertarea datoriilor), atunci discutăm despre *„posibilităţi distante”*, şi afirmaţia este un semn al *„integrităţii personale”*. Fie Merkel ştia încă de la început (aşa cum au estimat o parte a adevăraţilor experţi) că previziunile lor se vor schimba peste noapte – şi atunci ne-a minţit cu bună ştiinţă pe noi, cetăţenii – fie chiar credea în toate absurdităţile pe care le-a declarat, ceea ce înseamnă că ea şi echipa ei sunt o adunătură de incompetenţi. Cel puţin asta e părerea mea…

Încă un citat al cancelarului nostru de la un *talk show* a cărui gazdă este Günter Jauch, difuzat

în septembrie 2011 la ARD. Afirmaţia vorbeşte de la sine: Günter Jauch: *„Aţi renunţa la Europa, dacă aţi observa că oamenii nu pot fi convinşi să accepte această idee europeană de spaţiu comunitar*?

Merkel: *„Nu”*.

Günter Jauch: „Vorbesc despre poporul german”.

Merkel: „Nu, desigur că nu…”

Acest aspect nu mai are nicio legătură cu democraţia sau cu dorinţa poporului. Aici cineva îşi foloseşte părerea personală, ideologia personală, sau îşi urmăreşte propriile scopuri.

Într-un discurs în Budestag, Papa a descris foarte frumos şi clar, situaţia în care ne aflăm în momentul actual, printr-un citat din Sf. Augustin: *„Dacă dăm dreptatea la o parte, ce mai rămâne dintr-un stat, dacă nu o bandă de hoţi*? „Acesta a fost sfatul remarcabil şi, cu siguranţă, nu fără temei adresat membrilor Parlamentului şi Guvernului Germaniei.

Minciuna creşterii

Constant ni se inoculează în gândire, că dacă am înregistra o creştere mai mare, totul va fi bine. Doamnelor şi domnilor, dragi alegători, nu credeţi această aberaţie, deoarece este doar o minciună care nu se va adeveri doar pentru că o auzim zilnic prin intermediul mass-mediei imbecile. Din

păcate, trebuie să generalizez, deoarece libertatea presei mai poate fi găsită doar în muzee şi în arhivele vechilor ziare. Cei care caută informaţii nefiltrate astăzi, trebuie să caute pe Internet. Şi pentru că cei care ne exploatează şi se comportă ca nişte stăpânitori, cei reprezentaţi prin intermediul guvernelor pe care le controlează, sunt conştienţi de existenţa Internetului, au încercat din răsputeri să aplice biciul cenzurii şi acolo.

Interesant, interesant! în timp ce eu scriu acest articol, îmi dau seama că sintagmele ca „cei care ne exploatează" şi „nefiltrat" sunt cuvinte pe care aplicaţia mea le vede ca pe erori de scriere. Evident, nimeni nu se aştepta să le folosesc…

Dar să revenim la subiectul concret. Binele planetei, conform doamnei Merkel şi al echipei sale, constă în puterea de creştere. Şi ca să fim bine înţeleşi: se referă la *creşterea creşterii*! Nu vi se pare o sintagmă ciudată? Chiar este! Dar conform acestor reguli, bursa nu mai funcţionează ca centru de tranzacţionare a valorilor reale, ci a celor care prin intermediul declaraţiilor şi evaluărilor lor pot decide asupra existenţei diverselor state şi corporaţii. Înainte era o platformă pentru comercializarea hârtiilor „cu valoare", care reprezentau capitalul unei companii. Lucrurile s-au schimbat. Astăzi, dacă cineva lansează un zvon în cadrul bursei conform căruia o anumită companie nu mai este profitabilă,

în câteva secunde îşi pierde din valoare. Dacă lucrurile merg foarte prost, poate chiar să dea faliment, deoarece brusc, toţi acţionarii vând. Din câte puteţi vedea, lucrurile nu au nicio legătură cu realitatea.

Realitatea este următoarea: creşterea e generată artificial. De exemplu, timp de mulţi ani, producătorii din industria alimentară au produs mai mult decât este nevoie. O mare parte din aceste produse ajung prin lanţul de distribuţie din supermarketuri direct în gunoi. Nu vă vine să credeţi? în cartea „Distrugătorul de alimente”, Stefan Kreuzberger şi Valentin Thum afirmă: *„Aruncăm cam aceeaşi cantitate pe care o mâncăm, cu alte cuvinte, 50% din producţia de alimente este distrusă în drumul său de pe câmp în farfurie*! „Nu vă voi plictisi cu cifre, dar consider că trebuie să ştiţi ceea ce relatează autorii în continuare, şi anume că în fiecare an 20 de milioane de tone de mâncare ajung la gunoi numai în Germania, dintre care 500.000 de tone de pâine. Transformaţi tonele în kilograme şi scrieţi numărul pe o foaie mare de hârtie ca să vă daţi seama cât de mare este cantitatea despre care vorbim.

De ce stau lucrurile aşa? Este evident. Fiindcă tot ceea ce ajunge la gunoi a fost plătit de cineva. Acesta este adevărul despre mult aclamata noastră creştere pe care majoritatea ignoranţilor din lumea financiară şi politică o venerează ca pe

un viţel de aur!

În revista „Cola, orez şi lăcuste" puteţi citi un articol remarcabil scris de Jean Ziegler, în care acesta afirmă: „*La fiecare cinci secunde un copil sub zece ani moare. 37.000 de oameni mor de foame în fiecare zi.* „Şi citează ca sursă „World-Food-Report" al FAO (Organizaţia pentru Alimente şi Agricultură a Statelor Unite ale Americii). Conform FAO „*agricultura în faza de dezvoltare actuală poate hrăni până de la două ori numărul populaţiei mondiale*".

Deci puteţi vedea că o creştere sustenabilă, mai presus de toate, este o adevărată prostie! Dacă transmitem această idee de creştere continuă unui organism viu, vom ajunge cu toţii mai devreme sau mai târziu la concluzia că acest aspect nu poate fi pozitiv. Cunoaştem acest lucru prin intermediul unei afecţiuni îngrozitoare, numită „cancer".

Şi să nu credeţi că industria alimentară este un caz excepţional. Nu, este o regulă, deoarece multe dintre bunurile de consum sunt produse de aşa natură încât să se strice mult mai devreme decât ar trebui. Astăzi se pot fabrica produse mult mai durabile!

„*Dar care este soluţia*? „vă întrebaţi. Nu vă faceţi griji, răspunsul este surprinzător de simplu: să ne sustragem acestei politici atothotărâtoare de creştere şi să ne îndreptăm spre o redistribuire bazată pe necesitate în cazul tuturor produselor şi

nu vă faceţi griji, fiindcă şi în acest standard de viaţă sunt incluse cea de-a doua maşină şi cel de-al doilea televizor pentru copii…

Ecologiştii acţionează ca „unelte” ale sectorului financiar?

Din nou, Popp pune „punctul pe i”. Acest articol nu este o calomnie adusa la adresa ecologiştilor, care trebuie să joace un rol important în viitor! Despăduririle (în urma cărora multe animale şi-au pierdut habitatele naturale şi a căror frecvenţă creşte îngrijorător…), dar şi deversările de substanţe toxice în mări şi oceane, sau deşeurile radioactive pe care le îngropăm pur şi simplu fără să ne gândim la consecinţe ş.a.m.d. sunt realităţi îngrijorătoare. Toate acestea sunt probleme urgente, ale căror consecinţe trebuie eliminate, dar se pare că cei care beneficiază de pe urma lor se ascund, mai nou, în spatele „pseudo-protecţiei mediului” pe care au transformat-o într-o sursă de venit…

Mai întâi: şi eu am sprijinit ferm convins, timp de mulţi ani, activităţile anumitor asociaţii de mediu, dar nu mai pot exclude posibilitatea că, spre exemplu, mulţi activişti dedicaţi din Greenpeace care îşi riscă viaţa frecvent pentru convingerea de a trăi într-o lume „mai bună”, sunt manipulaţi fără scrupule. Prin intermediul acestui articol nu vreau să aduc prejudicii asociaţiilor cinstite care adesea realizează lucruri minunate numai cu voluntari! Totuşi, anumite lucruri

îndoielnice trebuie scoase la lumină. Spre exemplu, încă din vara anului 2009 presa vehiculează incredibila idee a unui sistem solar de producere a curentului electric în deşertul nord-african, prin intermediul unei „tehnologii care foloseşte antene parabolice”. Acest termen monstruos descrie o centrală energetică alimentată de energie solară, care (pe scurt) este generată de aburul provenit din căldura solară, iar curentul electric rezultat în urma acestui proces este transportat prin intermediul unor sisteme gigantice de cabluri către Europa.

Ceea ce pare foarte interesant la prima vedere, se transformă după o scurtă vreme într-o „idee drăguţă”, dacă analizăm în linişte această poveste lansată de reprezentanţii băncilor şi alţi non-experţi. Prof. Dr. Ing. Helmut Alt (FH Aachen) a abordat acest subiect şi desfiinţat fezabilitatea tehnică a raportului cost-beneficiu, lăsând la o parte problemele de etică, dacă ar trebui să alergăm după locuitorii nativi. Suprafaţa Saharei este departe de a fi potrivită pentru a susţine o structură, iar locurile cu un sol stabil pentru construcţii sunt folosite de nord-africani ca păşuni. Costurile de 400 (!) de miliarde de Euro pentru proiect, conform unei „extrapolări” (şi cu toţii ştim că aceste sume nu sunt aproximate la adevărata valoare) sunt absurd de ridicate, iar costul energiei electrice în Europa ar trebui să crească cu cel puţin 50 de procente. Energia

solară şi cea eoliană sunt fezabile numai cu ajutorul unor subvenţii masive (desigur „pentru” reducerea emisiilor de CO_2, dar voi ajunge şi la acest subiect).

Este evident că foarte mulţi oameni de ştiinţă se lasă convinşi de piaţa pustie a finanţelor corporative să creeze toate rapoartele necesare. Spre exemplu, cunoaştem acest aspect în cazul „schimbărilor climatice” sau al „pandemiilor”. Porţile ar trebui deschise din nou, mai întâi pentru absorbţia unor sume uriaşe pentru cercetări, şi în al doilea rând pentru a „rezolva” problema cu ajutorul unor sume mari de bani provenite din taxele şi impozitele contribuabililor, şi la care contribuie şi anumite companii şi desigur băncile, care „trebuie” să acorde împrumuturi în acest sens. Este vorba despre jocul tipic al redistribuţiei.

Interesant de observat este că noul „Sistem de Energie Saharian” nu se potriveşte deloc cu noua politică anti-islamistă a lumii vestice, care ar deveni astfel dependentă de „mullahi”, dar aceste paradoxuri regizate nu au alt obiectiv decât acela de a deruta oamenii, de aceea nimeni nu contrazice aceste afirmaţii. De mult bănuiesc că se doreşte o integrare decisivă a continentului african în „activităţile violente” ale sferei americane de putere, deoarece statele „proscrise” din Orientul Apropiat sunt aproape „supuse” şi mass media vorbeşte zilnic despre noile materiale

de construcţii descoperite pe continentul african. Aceste activităţi pentru „dezvoltarea noilor puncte cheie” sunt, după părerea mea, subiecte pertinente pentru analiză, deşi „Clubul de la Roma” şi Greenpeace privesc această idee a „Tehnologiilor în Deşert” cu ochi buni…

Şi în cazul altor subiecte, am observat implicarea asociaţiilor de mediu. În special Greenpeace s-a implicat în cazul unei acţiuni majore de reducere a emisiilor de CO_2, în condiţiile de „încălzire climatică” actuale, iar eu până în prezent am crezut că organizaţia nu se documentează suficient pe această temă, deşi trebuie să precizez din nou că mulţi activişti cinstiţi primesc informaţii eronate din partea „managerilor” lor.

Pe data de 9.10.2009, BBC-ul a publicat pe pagina lor de Internet: *„Ce s-a întâmplat cu încălzirea globală*? „în articol, redactorul Paul Hudson afirmă că nu s-au mai înregistrat creşteri de temperatură de 11 ani, deşi concentraţia de CO_2 în atmosferă a crescut simţitor. În acest caz există oameni de ştiinţă care pot dovedi că CO_2 *este o urmare* a unei încălziri climatice, dar nu cauza acesteia. Din păcate, această informaţie nu se încadrează în dorinţele de a face profit ale celui mai mare manager de emisii de dioxid de carbon din spatele lui Al Gore şi al acoliţilor lui. Ca întotdeauna, este vorba de bani. Chiar şi „profetul german al catastrofelor climatice” Prof. Mojib

Latif, membru al Comisiei Internaţionale a Climei (IPPC), afirmă că în următorii 10 – 20 de ani temperaturile vor scădea.

Mă întreb din când în când de ce cele mai mari companii de asigurări au încheiat poliţe pentru Insula Palmier şi pentru alte obiective asemănătoare din Dubai, dacă întregul oraş va fi cuprins de ape atunci când se va ridica nivelul mării? Din nou un paradox… Din păcate, povestea dezastrelor climatice a fost „construită” cu o grămadă de bani, iar acum încearcă să amortizeze pierderile, de aceea argumentele contra sunt interzise cu orice preţ. Nu pot decât să bănuiesc că anumite asociaţii de mediu sau partide politice cum sunt „Verzii” sunt colportorii neadevărurilor cu scopul de a câştiga cât mai mulţi bani. Acest lucru este valabil pentru aproape toate partidele „democraţiei” noastre.

Un alt exemplu sunt becurile ecologice, ale căror spectru luminos are un impact negativ asupra sănătăţii, a căror ineficienţă a fost demonstrată ştiinţific dintr-o perspectivă holistică, iar procesele de producţie şi eliminare sunt extrem de periculoase şi nocive pentru mediu. Şi deşi aceste obiecte toxice nu ar trebui promovate în Europa, producţia de becuri ecologice este încă permisă printr-o reglementare excepţională. În aceeaşi notă discordantă: ţările ca India şi China produc în continuare vechile tipuri de becuri fluorescente pe care le exportă apoi în Europa,

conform principiului: „*Lăsaţi-i să facă ce vor*!”

Dacă am clasifica aceste politici ale Uniunii Europene drept „rasiste”, aşa cum fac eu acum, urmează o lovitură a acelui buzdugan despre care am vorbit mai devreme. Şi în acest caz, Greenpeace are o poziţie favorabilă faţă de „becurile ecologice”, deşi oricine poate dovedi că este vorba doar despre o mare afacere care otrăveşte lumea şi îmbolnăveşte oamenii.

Mereu punctez faptul că multe organizaţii au fost create cu cele mai bune intenţii, dar va veni un moment în care vom observa o schimbare în cursul evenimentelor. Apar suspiciuni privind peisajul mass-media „cvasi-monopolizat”, dar şi privind Greenpeace-ul, care primesc tot mai mult spaţiu pentru emisiuni... Puteţi observa asta atunci când mă abordaţi şi îmi cereţi „clar” să-mi regândesc „semnificativ” articolele şi eseurile ca să se potrivească sistemului. Astfel că, afirmaţiile mele rămân la fel de critice, fiindcă nu ştiu cum aş putea reacţiona la „o influenţă masivă” (şi prin asta mă refer la „corupţie”).

La formarea „Partidului Verde”, am crezut-o pe Jutta Ditfurth sau pe Thomas Ebermann când au spus că îşi doresc să înceapă o nouă epocă a politicilor de protecţie a mediului. Dar după părerea mea, aceste figuri emblematice (deşi nu sunt de acord cu politicile de stânga) s-au îndepărtat foarte repede, când şi-au dat seama că obiectivele lor au fost trădate şi vândute. „Verzii

Lane Macchiato" din prezent (aşa cum i-a denumit Jürgen Elsässer de la *Iniţiativa populară împotriva capitalului financiar*) sunt tradiţionalişti prin excelenţă şi nu se deosebesc cu nimic de celelalte „figuri politice proeminente". Verzii au sponsorizat propaganda împotriva schimbărilor climatice, fapt pe care eu nu îl tolerez la partidele ecologice sau asociaţiile de mediu, fiindcă ar trebui să ne aşteptăm la un minimum de cercetări pe acest subiect. Îmi pare rău pentru politicienii locali şi regionali, dar şi pentru activiştii ecologişti, care se dedică cu bună ştiinţă creării unei lumi mai bune, în timp ce şefii lor reprezintă adesea interesele lobby-ului de capital. Şi totuşi, de ce au fost inventate aceste probleme?

Iată că am revenit la sistemul financiar. Pentru a exista o redistribuire a valorilor reale ale acestei lumi de la săraci la bogaţi, lobby-ul financiar trebuie să sprijine tema „creşterii economice", care se raportează la produsul intern brut (PIB). Cifra PIB-ului este asociată adesea cu prosperitatea populaţiei, un lucru de altfel absurd. Fiindcă toate activităţile economice sunt încorporate în PIB, teoretic acesta se poate compune 100% din producţia de arme, şi drept urmare doar o parte dintre cetăţeni vor observa o creştere a nivelului lor de trai. Pentru a ajunge la această (dez)ordine incomprehensibilă pentru majoritatea oamenilor, avem nevoie de creştere – indiferent cum!

Pentru a permite creşterea PIB-ului, putem, spre exemplu, să împărţim atmosfera planetei în metri cubi, ca mai apoi să vindem aceste unităţi sub forma certificatelor de emisie. Toate aceste activităţi ilogice – fie că li se spune Certificate de emisie a CO_2, vaccinuri împotriva gripei porcine sau producţia de armament etc. – au ca singur scop creşterea produsului intern brut, pentru ca guvernele să poată declara sus şi tare că au înregistrat o creştere economică, în timp ce veniturile populaţiei sunt supuse presiunii şi tot mai mulţi copii sunt hrăniţi de instituţiile de asistenţă socială. Dacă mai mulţi oameni şi-ar da seama că această nebunie este controlată conştient, întreaga planetă s-ar revolta la scară largă!

Tot mai des auzim minciunile „liderilor" neoliberali şi sunt încântat că propaganda pentru vaccinul împotriva gripei porcine nu a avut succes. Asta înseamnă că există şansa ca minciunile legate de schimbările climatice să fie dezvăluite. Primim tot mai multe încurajări din partea oamenilor (chiar şi aşa numitele „ligi" ale diverselor concernuri şi state), care încearcă să aplice soluţiile concrete explicate în cartea mea „*Numărătoarea inversă către adevăr*". În special întrebarea privind dreptul de proprietate asupra pământului încă mai ridică probleme de înţelegere, de aceea abordez mereu tema de bază „a proprietăţii". Aparent, tot mai mulţi oameni din

diverse clase sociale recunosc faptul că sunt pionii unui joc gigantic.

Politicianul SPD – Karl Weinhofer a declarat cândva:

„Oamenii sunt împărţiţi în mare în trei categorii:

1. Cei puţini care se asigură că se întâmplă ceva.

2. Cei mulţi, care privesc cum se întâmplă ceva şi

3. Marea majoritate, care nici măcar nu ştie ce se întâmplă.

Planurile de război ale ruşilor? E o sintagmă incorectă din punct de vedere politic!

Istoria generală vede Germania în timpul Primului, dar mai ales în timpul celui de-al Doilea Război Mondial ca inamică. Copiii germani sunt învăţaţi asta la şcoală, iar mass-media tradiţională scrie acelaşi lucru. Este foarte interesant că străinii – deci nu cei de origine germană – contrazic aceste afirmaţii.

S-a întâmplat în toamna anului 2009, când făceam cumpărături în oraşul Kamp-Lintfort am Niederrhein în magazinul REAL. Am fost surprins că toaletele erau foarte curate. Când am pus o monedă de 50 de eurocenţi pe farfuriuţa albă, o doamnă prietenoasă mi-a mulţumit într-o germană bună, dar cu un oarecare accent rusesc. Când am întrebat-o de unde este, mi-a spus că vine din Sankt Petersburg. A doua întrebare a fost de ce o

femeie atât de educată, care vorbeşte atât de bine germană lucrează ca femeie de serviciu într-o toaletă. Mi-a răspuns că în Germania nu are nicio şansă să lucreze ca profesoară de istorie şi matematică. Trebuia să le predea copiilor istoria aşa cum este ea povestită în Germania, adică total diferită faţă de cum o ştia ea – mai ales evenimentele celui de-al Doilea Război Mondial. Profesoara mi-a spus că, în iunie 1941, armata germană a fost primită cu bucurie de o parte din populaţia rusă. În Statele Baltice şi în Ucraina tancurile germane au fost decorate cu ghirlande şi flori. Aproximativ 70% din populaţia rusă se opunea dictaturii lui Stalin şi sperau că armata germană îi va elibera.

Aceste afirmaţii le-am citit ultima dată în cartea *„Datoria"* a fostului conducător al organizaţiei de spionaj Fremde Heere Ost (FHO) şi primul preşedinte al Serviciului Federal de Informaţii (BND), Reinhard Gehlen. Conform descrierii sale, conducerea germană a avut o şansă, de care din păcate nu a profitat, de a câştiga campania estică cu ajutorul poporului rus.

Îmi amintesc o poveste adevărată din timpul campaniei în Rusia, pe care mi-a spus-o tatăl meu. S-a înrolat în Wehrmacht în 1940. Cu gândul că va servi poporul german, a participat la antrenamentele de bază, apoi a fost trimis în Allenstein, în Prusia de Est la unitatea lui. Pe 22 iunie 1941 a început ofensiva împotriva Uniunii

Sovietice. Armata germană a forţat în urma unui marş puternic retragerea Armatei Roşii, iar scrisoarea tatălui meu, din cauza unui atac al armatei lui Stalin, a ajuns cu o săptămână mai târziu. El povestea: „*Deşi Armata Roşie depăşea armata germană din punct de vedere numeric, Wermachtul* câştiga *bătălie după bătălie*”.

Istoria oficială vorbeşte despre un Hitler devenit megaloman, care şi-a trimis soldaţii la moarte intenţionat. Dar să fi fost aceasta realitatea?

Istoricul rus Viktor Suvorov a pretins că Wermachtul german s-a ciocnit de Armata Roşie în timpul marşului. El îşi menţine această părere în baza documentelor din arhivele ruse. Cartea sa: „*Spărgătorul de gheaţă*” a devenit bestseller în Rusia. Conform cercetărilor lui Suvorov, Stalin împreună cu Armata Roşie, care avea un contingent de 24.000 de tancuri, era pregătit pentru un atac asupra Germaniei. Stalin credea că poate porni atacul asupra Germaniei dacă Wehrmachtul este ocupat pe frontul de vest. Atacul fusese plănuit pentru iulie 1941. Prin contrast, Wehrmachtul german avea un contingent de numai 3.410 tancuri. Succesul Wehrmachtului nu a fost doar rezultatul motivaţiei şi pregătirilor asidue ale soldaţilor germani, ci şi al noilor strategii de pe câmpul de luptă. În timp ce adversarii le atacau trupele doar cu tancuri, tancurile germane acţionau în punctele cele mai

slabe ale inamicului, apoi se retrăgeau în ariergardă, explică Suvorov.

Şi istoricul polonez, Bogdan Musial, în baza celor mai noi documente, a reanalizat campania din Rusia din 1941. Bogdan Musial a fost unul dintre puţinii istorici din Europa de vest, care a avut acces la arhivele de la Moscova. La început acesta a evaluat protocoalele relevante şi decretele speciale ale conducerii sovietice, mai ales ale Politburoului şi ale comitetelor secrete pentru apărare, şi a ajuns la concluzia că exista o intenţie clară de atac din partea conducerii partidului şi conducerii militare sub regimul Stalin încă de la începutul anilor 1920.

Tata mi-a povestit totul cu mai multe detalii: „Hitler a aflat planurile de atac ale Armatei Roşii şi a lăsat armata engleză care era înconjurată la Dunkirk, să scape. Le-a transmis ordin soldaţilor să înceteze focul în acelaşi timp, spera că Marea Britanie e pregătită să facă pace cu Reichul german. Din păcate, s-a înşelat. Locţiitorul său Rudolf Hess încerca să ducă tratativele pentru pace – când a sărit cu paraşuta deasupra Angliei – şi a fost prins şi încarcerat în închisoarea din Spandau până la asasinarea lui în 1987. Chiar dacă Reichul german purta război pe trei fronturi, soldaţii germani ieşeau mereu victorioşi. Italienii au atacat Grecia în Balcani, dar nu au putut face faţă. Aşadar, Wehrmachtul german a trebuit să intervină, deoarece erau aliaţi.

Tatăl meu mi-a explicat mai departe că Stalin a adoptat pe 7 noiembrie 1941, ordinul nr. 0428, cunoscut acum sub numele de „Ordinul torţionarilor”. Acest ordin însemna, că în spatele liniilor germane erau trimişi partizani sovietici, deghizaţi în uniformele Wehrmachtului şi SS-ului şi pe o distanţă de 40 – 60 de kilometri în profunzime trebuiau să ardă din temelii toate satele, ucigând astfel foarte mulţi oameni – o parte din ei erau totuşi lăsaţi în viaţă ca să poată povesti mai departe că vinovaţii au fost *„criminalii germani”*. Partizanii au creat multe probleme. Conducătorii germani nu au înţeles simpatia iniţială a poporului rus pentru Wehrmachtul german suficient de bine pentru a se folosi de ea, conform supuselor tatălui meu. Se vorbea despre „sovietici inferiori”, fiindcă nu se ştia că o mare parte a poporului rus are origini germane. Din cauza partizanilor sovietici, 500.000 de soldaţi germani au fost ucişi în timpul campaniei din Rusia.

Pe atunci, tata fusese însărcinat să transporte de pe front într-un lagăr de concentrare 30 de prizonieri ruşi cu camionul său. A trecut prin păduri unde nu era nici ţipenie de om şi unde a rămas blocat în noroi. Prizonierii ruşi s-au dat jos şi au împins camionul. Tata şi-a împărţit cu ei ţigările, raţiile şi ciocolata, iar prizonierii ruşi au început să aibă încredere în decenţa soldaţilor germani din camion. Din păcate, s-au înşelat, la fel

ca şi tatăl meu.

În lagărul de concentrare existau aşa numiţii ofiţeri politici, care pe atunci primiseră titlul de „Fazani de aur” şi care au dat ordin ca toţi prizonierii să fie împuşcaţi. Îngrozit, tatăl meu s-a aşezat în faţa prizonierilor pentru a preveni o crimă la adresa umanităţii şi încălcarea legilor internaţionale. S-au decis să îl împuşte şi pe el împreună cu ei. Doar în urma intervenţiei altor ofiţeri germani, asasinatele au fost oprite. Dar fanaticii din rândurile Wehrmachtului au făcut mai mult rău decât întregi batalioane prietenoase. Mulţi soldaţi germani de pe frontul de est au raportat că Soldaţii Armatei Roşii se îmbătau înaintea unui atac împotriva liniilor germane. Dacă seara se auzeau cântece din spatele liniilor ruse, soldaţii Wehrmachtului ştiau că urmează un atac în dimineaţa următoare. Infanteria rusă ataca în mai multe valuri. Atacatorii avansau cu un „Ura!” puternic, iar soldaţii germani secerau val după val, ca mai apoi să pornească la atac peste mormane întregi de soldaţi ruşi morţi. Mitraliera MG42, cea mai bună mitralieră din lume până în anii ’60, era cunoscută sub numele de „*Hitlersäge*” („Secerătoarea lui Hitler”) printre soldaţii Armatei Roşii.

Condiţiile de trai ale unui soldat sovietic în timpul celui de-al Doilea Război mondial erau crude. Conducerea sovietică nu se baza pe idealizarea soldaţilor săi, din contră, simplii

soldaţi erau trataţi prost de către superiori şi singurul lucru care exista pentru ei era votca. În timpul unui atac, ofiţerii sovietici rămâneau în spatele liniilor de soldaţi, dând ordine. Adesea, soldaţii erau împuşcaţi din spate când ezitau să avanseze. În timpul unui atac asupra liniilor germane, s-a întâmplat ca numărul soldaţilor ruşi ucişi de defensiva germană să fie acelaşi cu numărul celor ucişi de propriii lor ofiţeri. Vieţile oamenilor nu însemnau mult în regimul stalinist. Aşadar, cel de-al Doilea Război Mondial a fost un război al exterminării dus de Stalin împotriva propriului popor. Prin acest tratament teribil aplicat propriilor soldaţi, Armata Roşie a început să fie cuprinsă de animozităţi. Teama constantă de pedepse, de moarte, şi de umilinţe din partea superiorilor lor a născut în rândurile tinerilor din Armata Roşie agresivitate, care în condiţii normale nu ar fi avut loc niciodată. S-a întâmplat acelaşi lucru ca în cazul câinilor care trebuie să trăiască într-o cuşcă, cu o zgardă zimţată la gât şi să fie bătuţi constant, chiar şi când sunt mici. Acest tratament transformă animalele jucăuşe în nişte bestii agresive. Acest lucru explică faptul că atunci când cunoşti ruşi, observi că sunt nişte oameni de nădejde şi prietenoşi şi te întrebi adesea cum a fost posibil ca în timpul incursiunii lor în Germania, Armata Roşie să comită crime îngrozitoare împotriva umanităţii. Propaganda sovietică nu făcea altceva decât să înrăutăţească

situaţia: „*Ucideţi. Ucideţi. Ucideţi. Soldaţi curajoşi ai Armatei*

Roşii, ucideţi. Nu cruţaţi niciun copil nenăscut şi niciun străin. Cu toţii sunt vinovaţi. Distrugeţi cu violenţă mândria femeilor germane. Consideraţi-le prada ce vi se cuvine. Ucideţi. Ucideţi. Ucideţi. Soldaţi curajoşi ai Armatei Roşii, ucideţi. „Acest apel adresat Armatei Roşii a fost scris de Ilia Ehrenburg.

Tatăl meu mi-a povestit în repetate rânduri: „Niciun soldat german nu a fost îndemnat să prăduiască sau să violeze. Un violator trebuia să execute o pedeapsă dură: pedeapsa cu moartea sau batalionul de pedeapsă, ceea ce se încheia tot cu moartea acestuia”.

Totuşi situaţia s-a îmbunătăţit... în anii următori, în fosta RDG, soldaţii ruşi au fost foarte disciplinaţi şi nu s-au raportat atacuri asupra germanilor.

Dar să ne întoarcem la poveştile tatălui meu. Îmi spunea că avea şi sarcina de a aduce muniţie şi arme pe front cu camionul său. Era iama anului 1941/1942. Îşi conducea camionul, iar afară era foarte frig, – 35 de grade. Dintr-odată, în faţa lui a apărut o aeronavă rusească. A reuşit să sară din camion în şanţ, înainte ca maşina lui, care era încărcată cu muniţie, să ia foc şi să sară în aer. Nu şi-a putut lua haina şi nici arma, fiindcă nu a avut timp. Singurul lucru care îl motiva era gândul de a continua să meargă, de a nu se opri sub nicio

formă. Adesea soldaţii cedau nevoii de a se odihni un moment. Asta ar fi fost o moarte sigură. Dar de cele mai multe ori mersul prin zăpada înaltă în timp ce respirau aerul rece ca gheaţa depăşea puterile unui om normal. Când le amorţeau degetele, fiindcă frigul le pătrundea prin cizmele groase de piele şi prin şosete, adesea rezistenţa lor ceda.

Cu o voinţă de fier, tatăl meu a rămas în picioare, apoi s-a îndreptat direct către un sătuc rus de care trecuse mai devreme cu camioneta. Dar pierduse deja noţiunea timpului. S-a târât cu ultimele forţe către sat, dar pe ultima sută de metri a simţit că nu mai poate şi s-a prăbuşit. Toate simţurile îi spuneau: „*Acum odihneşte-te*". Fiindcă doar simţurile îi mai rămăseseră. Dar încet-încet şi-a deschis ochii din nou. Unde era? O căldură reconfortantă îl învăluia. Era aşezat deasupra unui divan care dădea căldură şi confort în casele de lemn ale ruşilor. Îl aşezaseră pe o saltea din paie, dar pătura şi pernele erau din pene. Uniforma lui era la uscat pe o frânghie, iar cizmele erau şi ele la uscat în apropierea divanului. Un cuplu de bătrâni ruşi îl priveau şi se bucurau că îşi revenise. Cei doi îl găsiseră în zăpadă şi nu le păsa ce naţionalitate avea. În ochii lor era doar un om care avea nevoie de ajutor. Bătrânii vorbeau germană, deoarece bărbatul fusese profesor de limba germană. Şi i-au spus că l-au frecat iniţial cu zăpadă, ca să-i pună sângele

în mişcare. Femeia i-a adus o supă de sfeclă roşie – numită *borş* în Rusia. I-au spus că au un fiu în Armata Roşie şi că se tem pentru viaţa lui. Şi că dacă era prizonierul germanilor, sperau că şi ei la rândul lor îl vor trata omeneşte. Aşadar, cei doi bătrâni au avut grijă de tatăl meu. Şi când următorul camion al Wehrmachtului a trecut prin sat, tata a putut să plece. Din cauza degerăturilor, nu mai putea munci iarna, aşadar a fost trimis după mai multe săptămâni într-un spital de campanie, pe frontul din Italia, unde se duceau bătăliile împotriva englezilor şi americanilor.

Dar continuăm să urmărim evenimentele de pe frontul de est: Armata Roşie primea încă de la începutul războiului provizii din partea Statelor Unite, prin Oceanul Arctic – fie că era vorba de vehicule, hrană, sau combustibil. Astfel, Armata Roşie a putut rezista împotriva Wehrmachtului. Odată cu luptele de la Stalingrad, care din 1961 a fost redenumit Volgograd, sorţii războiului s-au întors împotriva Wehrmachtului. După încercuirea a mai mult de 230.000 de soldaţi germani, la începutul lui februarie 1943 majoritatea soldaţilor Wehrmachtului au abandonat lupta şi au fost capturaţi. Dar 10.000 de soldaţi germani au continuat să lupte până la începutul lui martie 1943. Din cei 110.000 de soldaţi germani care au fost capturaţi, doar 5.000 au supravieţuit războiului. În total, ambele părţi au pierdut circa 700.000 de oameni. În 1943, când locotenentul-

general rus Andrei Andreievici Vlasov a fost capturat de trupele germane, acesta le-a făcut germanilor propunerea de a ridica o Armată Naţională rusă împotriva lui Stalin. El a fost apărătorul Moscovei, iar ruşii îl considerau un erou.

În 1944, când situaţia Wehrmachtului german pe fronturi devenise tot mai gravă, conducătorul SS, Heinrich Himmel a purtat o discuţie serioasă cu Adolf Hitler pe această temă. Armata de Eliberare Rusă era alcătuită din 10 divizii de grenadieri, o unitate blindată şi forţe aeriene proprii. Dar era deja prea târziu. Generalul Vlasov a ajuns într-o închisoare sovietică şi în urma procesului din 1946, din Moscova, a fost condamnat la moarte prin spânzurare. La data de 30 aprilie 1945, 450.000 de ucraineni şi cazaci care luptau de partea germană au încheiat o alianţă cu americanii. La început, au fost asiguraţi că nu vor fi trimişi lui Stalin, dar li s-au luat armele, ofiţerii americani şi-au încălcat cuvântul şi i-au predat Armatei Roşii. Niciunul dintre acei bărbaţi nu a scăpat cu viaţă. Au fost deportaţi în Siberia, unde au trebuit să-şi sape singuri mormintele, după care au fost împuşcaţi în cap.

În concluzie: Chiar şi în prezent, următoarea afirmaţie rămâne valabilă. Istoria este scrisă de învingători! Dar trebuie să ne reamintim constant că poporul nu trebuie învinuit pentru politica ţării! Când mass-media se conformează la orice, o mare

parte din oameni întâmpină dificultăţi în descoperirea adevărului! însă o veche lege a naturii spune că la sfârşit adevărul va ieşi la lumină!

Codul Alimentar

Încet şi subtil se produc foarte multe schimbări fundamentale care ne restricţionează viaţa, sănătatea, libertatea, posibilităţile de decizie şi abilităţile – zi de zi. La fel ca broasca din oala cu apă de pe aragaz, abia dacă observăm cum temperatura se ridică încet, până când, în cele din urmă, se depăşeşte punctul în care broasca mai poate face un salt decisiv în libertate. Vi se pare că sună a teorie a conspiraţiei?

„Ne decidem asupra unui lucru, îl punem în aplicare şi aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Dacă nu va avea loc nicio revoltă, atunci majoritatea nu va înţelege ceea ce s-a întâmplat, iar noi vom continua să mergem înainte – pas cu pas – până nu mai există cale de întoarcere”.

Primul-ministru al Luxemburgului şi Politician UE, Jean-Claude Juncker

Aşa un „lucru”, un set de reguli care stă ascuns în spatele steagului suspicios al siguranţei alimentelor, dar care nu a mai fost luat în calcul înainte pentru a proteja integritatea corporală a oamenilor, va fi implementat treptat şi subtil de-a lungul anilor. E vorba despre *Codul Alimentar*.

Mulţi îl numesc pur şi simplu, o crimă împotriva umanităţii.

Mai întâi, trebuie să recunoaştem că nu e greşit să garantăm o anumită siguranţă a produselor alimentare. Oricine a vizitat ţările din lumea a treia cel puţin o dată şi a avut volvulus intestinal sau chiar hepatită, laudă exemplul Agenţiei de Inspecţie a Alimentelor din Germania. Dar primele reglementări impuse de „Codul Alimentar" menţionat anterior începând 31.12.2009 în UE şi bineînţeles în Germania, sunt alarmante. Deşi cursul este stabilit clar către eliminarea remediilor naturiste, ale remediilor făcute acasă şi ale suplimentelor alimentare preţioase, oamenii nu observă acest lucru decât când întâmpină constant probleme legale în procurarea remediilor naturiste. Dacă veţi căuta pe Internet diferite medicamente alternative, pe site-urile elveţiene apare întrebarea care este ţara dumneavoastră de proveniență. Dacă utilizatorul alege „Germania" atunci este anunţat că din păcate, din motive juridice, acesta nu poate avea acces la informaţie. Dacă alege „Elveţia", atunci poate citi informaţiile privind efectele benefice ale produsului.

Sănătatea şi nutriţia sunt o piaţă globală gigantică. O stare bună, vitalitatea şi o viaţă îndelungată sunt unele dintre cele mai mari dorinţe ale umanităţii. De aceea au devenit cele mai bune investiţii pentru afaceri de sute de

miliarde de dolari. În această situaţie nu se câştigă doar cantităţi uriaşe de bani: ca în niciun alt domeniu. Există o influenţă masivă asupra sănătăţii, în ceea ce priveşte prelungirea duratei de viaţă, reproducerea şi starea psihică a oamenilor. În cazul stabilirii unui guvern mondial, ar fi de-a dreptul absurd să lăsăm de izbelişte acest domeniu vast, de o importanţă vitală. Este un instrument ideal de control al maselor, dar în acelaşi timp şi o mină de aur. Însă pentru a evita neliniştea oamenilor, subiectul trebuie abordat cu grijă. Ar trebui prezentat ca o descoperire benefică pentru oameni.

Prin urmare, dacă citiţi informaţiile Ministerului Federal pentru Alimente, Agricultură şi Protecţia Consumatorului (BMELV) privind noile reglementări, veţi răsufla uşuraţi şi liniştiţi. Tema centrală este siguranţa alimentelor. Protecţia Consumatorului are ca temă centrală siguranţa alimentelor şi realizările Comisiei. Acesta este un fragment original:

„Codul Alimentar este o colecţie stas a standardelor alimentare internaţionale. Se bazează pe ipotezele şi concluziile aşa-numitei Comisii pentru

Codul Alimentar, un grup de experţi ai Organizaţiei pentru Alimente şi Agricultură (OAA), ai Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii (OMS) şi ai Naţiunilor Unite”.

Aceste cinci obiective strategice ale Comisiei

pentru Codul Alimentar trebuie implementate până în 2013:

Obiectivul 1: promovarea unui cadru de reglementare sigur.

Obiectivul 2: promovarea unei aplicări consistente şi posibil extensive a principiilor ştiinţifice ale analizei riscurilor.

Obiectivul 3: implementarea prevederilor Codului.

Obiectivul 4: promovarea colaborării dintre Codul Alimentar şi organizaţiile internaţionale relevante.

Obiectivul 5: promovarea participării eficiente şi active a membrilor.

Deci obiectivele sunt: reglementare, control, proceduri, colaborarea organizaţiilor internaţionale şi participarea eficientă. Codul Alimentar, este totuşi orientat spre profit în primul rând, iar acest lucru este vizibil dacă citiţi documentele originale. Dar ce este mult mai grav: printre factorii de decizie ai comisiei nu există doctori, chimişti alimentari, nutriţionişti şi dieteticieni, ci doar oficialităţi şi politicieni. Şi mai mult de jumătate dintre ei sunt plătiţi de industria alimentară şi cea farmaceutică. Trei sferturi din ei au legături cu aceste corporaţii mondiale. Până şi câteva dintre companiile incluse, care poartă numele de asociaţii de protecţie a consumatorilor au fost înfiinţate de organizaţiile industriale.

Aşa cum au afirmat în prima declaraţie

oficială a auto-intitulatului „guvern mondial” al G-20 (septembrie 2009) în Pittsburgh, organizaţiile internaţionale pentru binele umanităţii încep să preia cârma din ce în ce mai mult – la fel se întâmplă şi în acest caz. Deşi se scrie în continuare că liniile directoare (momentan) nu au caracter juridic, dacă o ţară vrea să se abată de la acestea, trebuie să se justifice în faţa WTO (Organizaţia Mondială a Comerţului). Astfel, implementarea reglementărilor naţionale şi în regim special a devenit foarte dificilă. Din păcate, în cele din urmă acestea nu vor mai exista.

Codul Alimentar nu aduce doar riscul ca reglementările excesive ale Uniunii Europene să sacrifice lucruri pozitive şi importante şi în loc de acestea să promoveze reguli nocive şi lipsite de sens. Nu, aceste reglementări sunt îndreptate direct către nucleul oamenilor: sănătatea şi integritatea fizică. Totuşi, implementarea acestui plan nu trece neobservată. Mulţi oameni adoptă un stil de viaţă foarte sănătos, cunosc remediile naturiste şi ideea de medicină alternativă şi sunt familiarizaţi cu efectele nefaste ale „medicinei tradiţionale”. De aici politica împăciuitoare a conducerilor, a WTO şi a altor organizaţii interguvernamentale cu sloganurile lor eufemiste de doi lei adresate mulţimii revoltate de cetăţeni, practicieni ai medicinei alternative şi activişti pentru drepturile civile. Codul Alimentar este planul pentru otrăvirea sistematică a umanităţii,

pentru eliminarea tuturor metodelor de vindecare naturistă şi pentru introducerea alimentelor modificate genetic, fără a realiza ceea ce se întâmplă.

Oricât de legitimă este rezistenţa împotriva acestor planuri, trebuie să analizăm cu atenţie şi să distingem între ipoteze şi fapte. Eforturile sunt direcţionale unde trebuie atunci când opoziţia poate demasca minciunile deghizate în argumente, poate distruge credibilitatea rezistenţei şi marea masă care trebuia să primească explicaţii, pleacă.

Una dintre cele mai dedicate activiste împotriva Codului Alimentar este doamna psihiatru Rima Laibow, sprijinită de soţul ei, generalul-maior Stubblebine. Ambii sunt foarte bine informaţi după retragerea lor din domeniul relativ ascuns al complexelor militar-industriale. Asta înseamnă că au colaborat îndeaproape cu serviciile de informaţii la proiecte de controlare a gândurilor şi au pus aceste tehnologii în practică, împotriva oamenilor. Par foarte convingători şi ştiu cum să inspire indignare şi panică în rândul adepţilor lor.

Se presupune că dr. Laibow colaborează cu anumiţi scientologi. Nu ştiu ce legătură are acest lucru cu capacitatea lor de a evalua corect Codul Alimentar, dar ajută la slăbirea credibilităţii acestuia. Desigur, acest fapt aduce şi critici în prim-plan, care spun că cei doi şi organizaţiile lor

din păcate promovează doar exagerări şi suspiciuni, care lezează rezistenţa îndreptăţită împotriva Codului Alimentar.

În marile pieţe globale, sănătatea, nutriţia şi suplimentele alimentare aduc profituri şi sume de bani uriaşe, la care companiile multinaţionale nu vor renunţa atât de uşor – cum nu vor renunţa nici la controlul mişcărilor de protest. Nu putem şti cu siguranţă dacă acesta este şi cazul activiştilor Laibow/Stubblebine. Poate că este aşa. Fie că este vorba de Serviciul Federal de Informaţii din Germania, sau de CIA, mulţi dintre cei mai implicaţi lideri activişti ai grupărilor neo-naziste sau ai mişcărilor revoluţionare sunt plătiţi de aceştia.

Cei care au analizat cu atenţie Revoluţiile de pe Facebook din Africa de Nord, din Tunisia până în Egipt, precedate de „revoluţia verde" în Iran, „revoluţia portocalie", revoluţia trandafirilor, luptele kurzilor, rezistenţa călugărilor tibetani împotriva Chinei – vor observa degetele lungi ale CIA-ului şi vor înţelege de ce apar din nimic lideri experimentaţi cu resurse financiare şi umane. Avantajele sunt multiple atunci când te poţi instala în faţa unui protest al maselor căruia să-i aplici figurile conducătoare agreate de tine.

În orice caz, declaraţiile exagerate zdruncină legitimitatea mişcării de rezistenţă împotriva „Codului Alimentar". Speculaţiile violente pe care face dr. Laibow împotriva Codului Alimentar sunt:

Comisia pentru Codul Alimentar va declara că suplimentele alimentare şi vitaminele sunt toxice şi prin urmare, ilegale.

1. Comisia pentru Codul Alimentar va declara obligatorie iradierea tuturor fructelor şi legumelor, inclusiv a tuturor varietăţilor de culturi biologice.

2. Comisia pentru Codul Alimentar va declara obligatoriu tratamentul vacilor de lapte cu hormonul recombinat al lui Monsanto pentru creşterea bovinelor (rBST).

3. Comisia pentru Codul Alimentar va declara obligatoriu tratamentul cu hormoni de creştere şi antibiotice pentru toate animale crescute pe această planetă de către fiecare companie producătoare de carne.

4. Comisia pentru Codul Alimentar va interzice etichetarea alimentelor modificate genetic.

5. Comisia pentru Codul Alimentar va interzice tratamentele cu ierburi şi plante în totalitate.

Aceste speculaţii sunt doar parţial adevărate. Cu toate exagerările şi jumătăţile de adevăr nu numai că se poate dezminţi întregul protest, ci există şi anumiţi membri ai Comisiei care au fost de acord cu ştergerea anumitor puncte controversate, pentru ca toate celelalte puncte rămase să fie acceptate. Şi acest lucru este evident...

1. Comisia a discutat faptul că etichetarea produsele alimentare modificate genetic ar trebui să fie interzisă prin lege. Ceea ce înseamnă: pe pachet nu mai poate fi menţionat dacă produsul alimentar conţine material modificat genetic. Între timp, în experimentele făcute pe animale s-a descoperit fără îndoială că consumul de alimente modificate genetic afectează grav sănătatea, mai ales în cazul copiilor, şi poate chiar să provoace decesul.

2. Odată cu revizuirea în 1991 a „Liniilor Directoare privind Acţiunile”, s-a decis că în cazul alimentelor trebuie cunoscute doar beneficiile aprobate prin punctul 3.4 al acestor linii directoare privind standardele Codului Alimentar, şi prin acestea.

Alte dovezi şi surse, altele decât Codul nu trebuie consultate. Asta înseamnă pe termen mediu eliminarea metodelor alternative de medicină.

3. Începând cu 31.12.2009 este obligatoriu ca Statele Membre UE să limiteze ingredientele suplimentelor alimentare doar la cele de pe lista întocmită de *Agenţia Europeană pentru Siguranţa Alimentelor*. Aceeaşi agenţie care, în Europa, a aprobat folosirea porumbului modificat genetic de Monsanto ca furaj pentru animale prin intermediul Consiliului. Pe înţelesul tuturor: Comisia a întocmit o listă de substanţe care sunt permise ca suplimente alimentare, iar orice alt supliment este

interzis. Ierburi, minerale, vitamine, oligoelemente, etc. sunt ilegale sau trebuie prescrise de doctor ca medicament doar în anumite circumstanţe şi doar în doza prescrisă. Şi nici doctorii nu ar trebui să le mai prescrie atât de uşor.

4. Sunt planificate limite maxime admise pentru vitamine şi nutrienţi. Această mişcare este semnificativă, deoarece există o importanţă recunoscută a vitaminelor şi tratamentelor naturiste în dietă, lucru care ameninţă industria farmaceutică. E foarte interesant să introduceţi pe internet termenii de căutare „cancer, vitamina B, remedii naturiste”. Campaniile din mass-media susţin că vitaminele sunt periculoase şi ar putea cauza chiar decesul prematur. Dacă această cercetare ar fi analizată îndeaproape de mass-media, am afla că metodele de cercetare sunt extrem de neclare şi că s-au făcut foarte multe „corecturi” şi „ajustări” are rezultatelor ştiinţifice pentru a schimba rezultatele.

Aceste patru puncte sunt reale în planificare, sau au fost deja implementate şi reprezintă o influenţă nemaiîntâlnită în auto-determinarea oamenilor şi posibilitatea acestora de a-şi întreţine sănătatea. Alimentele şi remediile naturiste ne sunt luate, iar hrana ne este otrăvită cu organisme modificate genetic. Codul Alimentar ar trebui să-şi respecte propriile reglementări şi să interzică toate substanţele toxice care sunt introduse legal

în alimentele noastre. Dar din păcate, nu este cazul.

Mai jos găsiţi o scurtă listă a substanţelor toxice cel mai des întâlnite, deşi nocivitatea acestora pentru organism a fost deja raportată:

Aluminiu: Sărurile de aluminiu şi alte derivate ale metalelor se găsesc în semipreparate şi într-o concentraţie remarcabilă în antiperspirante şi deodorante cu bilă. Pielea axilei are foarte mulţi pori şi absoarbe substanţa toxică imediat. Sulfatul de aluminiu este aprobat pentru tratarea apei potabile. În Marea Britanie concentraţia sa în apa potabilă ajunsese la cote ridicate, ceea ce a dus la intoxicarea mai multor cetăţeni care au acuzat pierderi grave de memorie. În creierele bolnavilor de Alzheimer s-a descoperit o concentraţie extrem de ridicată de aluminiu.

Aspartam: Acest îndulcitor este una dintre cele mai înşelătoare substanţe toxice. Foarte multă lume îşi îndulceşte băuturile cu Aspartam deoarece nu vor să consume prea mult zahăr. Şi tabletele îndulcitoare pentru ceai şi cafea sunt folosite din motive dietetice şi pentru diabetici. Aspartamul are un gust dulce datorită chimotripsinei metanolice. Medicii consideră nejustificabilă chiar şi doza mai mică de 10 miligrame pe zi. Un litru de Coca-Cola dietetică conţine aproximativ 50 de miligrame. În timpul războiului din Golf soldaţii americani staţionaţi

acolo au consumat cantităţi destul de ridicate de Cola Light. Impactul este semnificativ: dureri de cap, ameţeli, oboseală, eczeme şi pierderi de memorie, până la afecţiuni mai grave cum ar fi scleroza în plăgi şi tumori cerebrale.

Fluor: Aceasta este una dintre cele mai toxice substanţe din lume. După ce s-a descoperită că substanţele toxice pe bază de fluor întăresc smalţul dinţilor, apa potabilă a fost fluorinată în foarte multe locuri. În pasta de dinţi, rolul acestuia este să contracareze apariţia cariilor. Nu numai că întăreşte smalţul, dar produce şi demenţă, hiperactivitate, osteoporoză, scăderea capacităţii de învăţare şi a inteligenţei. Chiar şi în prezent, unele regiuni aleg să fluorineze apa. În Australia, unde apa potabilă este fluorinată, studiile arată că excesul de fluor afectează dinţii copiilor. Foarte puţini ştiu că acelaşi compus adăugat pastei de dinţi (fluorura de sodiu) este folosit şi în otrava pentru şoareci şi în insecticide.

Glutamat: Acest amplificator de gust folosit mai ales în restaurantele chinezeşti este o neurotoxină care reduce permanent puterea de concentrare a creierului. Deoarece suprimă sentimentul de saţietate, consumatorul mănâncă în continuu. Astfel au apărut şi cazurile de obezitate. Transpiraţiile, durerile de stomac, presiunea arterială ridicată şi palpitaţiile sunt efecte secundare observate adesea după vizitele la restaurantele asiatice, iar acest sindrom este

denumit „sindromul restaurantelor chinezeşti”. La oamenii sensibili, glutamatul produce migrene. Percepţiile senzoriale sunt reduse destul de mult, abilitatea de învăţare şi concentrarea scad la limita inferioară timp de câteva ore de la ingerare. Însă Comisia pentru Codul Alimentar nu a emis nicio dispoziţie referitoare la glutamat.

Iod: Deficienţa de Iod poate fi dezastruoasă (foarte mult timp struma a fost o adevărată boală socială în Bavaria, iar în Coreea de Nord, foarte mulţi copii subnutriţi prezintă caracteristici de retard mintal din cauza deficienţei de iod) – o concentraţie prea mare de iod este la fel de periculoasă. Glanda tiroidă poate fi afectată atât de un nivel ridicat, cât şi de un nivel redus de iod şi reacţionează prin dereglări ale funcţiilor sale sau cancer tiroidian. Alergii, astm, probleme cardiace, depresie, probleme cu somnul, vedere înceţoşată, căderea părului, impotenţă, probleme renale, inclusiv insuficienţă renală, toate aceste afecţiuni pot apărea în urma excesului de iod. Însă multe alimente sunt întărite cu iod conform legii, cum este şi cazul pâinii în unele ţări.

Cât despre substanţele toxice introduse în alimente, ne putem uita pe o listă de ingrediente a unui produs. Desigur, trebuie să te informezi exact ce sunt substanţele enumerate acolo. În ceea ce priveşte alimentele modificate genetic, clientul nu ştie absolut nimic, dacă acest lucru nu se specifică pe pachet. În acest caz nu putem decât să

încercăm să stabilim o legătură cu producătorii de încredere şi să ne aprovizionăm de la fermieri cu mâncare proaspătă. Cea mai bună soluţie este ca oamenii să-şi cultive propriile grădini de fructe şi legume, în care să îşi poată creşte cele mai sănătoase produse, profitând cu această ocazie de puţină mişcare, de aer curat şi de soare.

Controlul asupra alimentelor şi remediilor naturiste şi în acest fel şi asupra corpului şi sufletului oamenilor vine la momentul potrivit, mai ales când ei nu mai au posibilitatea să-şi procure alimente sănătoase şi să se îngrijească şi au pierdut ocazia de a-şi folosi cunoştinţele în acest sens.

Această percepţie nu e ceva nou. Biserica Catolică a folosit această strategie de foarte timpuriu. Femeile bătrâne şi înţelepte cunoşteau nu numai remedii naturiste foarte eficiente, metode de prevenire a bolilor, dar şi modalităţi de întrerupere a unei sarcini. Pentru biserică, acesta era un mare păcat. Oamenii nu trebuie să decidă câţi copii vor să aibă, mai ales femeile inferioare. *„Numai Dumnezeu decide asta",* a propovăduit biserica.

„Mulier in ecclesiam tacet" (femeile tac în biserică). Şi în cadrul Conciliului de la Niceea, s-a stabilit încă din secolul al patrulea că femeile nu au suflet. Curând după acest eveniment, s-a interzis luarea unei decizii în ceea ce priveşte clasarea acestei creaturi în rândul oamenilor sau

animalelor, deoarece ele vor da naştere multor fiinţe însufleţite. Femeile înţelepte şi tămăduitoarele s-au transformat peste noapte în vrăjitoare demonice, al căror unic bărbat era diavolul, iar munca lor s-a transformat dintr-o binecuvântare, într-un fenomen satanic. Toate cele care erau suspectate şi denunţate că ar putea fi vrăjitoare, erau pierdute. Până şi metodele aplicate de Inchiziţie pentru a face diferenţa dintre o vrăjitoare şi o femeie nevinovată, se încheiau cu moartea celei nevinovate. Spre exemplu, proba apei: Dacă femeia înecată plutea deasupra apei, atunci fusese vrăjitoare, dacă rămânea pe fundul apei, atunci fusese nevinovată.

Într-o atmosferă de supraveghere şi control, suspiciune şi persecuţie, denunţare şi izolare – şi în final tortură şi moarte – oamenii reacţionează la fel. Ignoră, reprimă şi tac de teamă, devenind astfel, victime – chiar dacă ştiu că are loc o nedreptate şi cei acuzaţi sunt nevinovaţi, tot aruncă cu pietre în ei, fiindcă speră că astfel vor alunga norul persecuţiei de deasupra capetelor lor. Spiritele raţionale care şi-au ridicat vocile şi au denunţat aceste barbarii au fost declaraţi vrăjitori, magicieni şi eretici şi au întâlnit şi ei moartea în scurt timp. Friedrich von Spee, autorul „*Cautio Criminalis*" a fost primul care a contrazis manuscrisul aberant „Malleus Maleficarum", din cauza căruia probabil milioane de oameni au fost arşi pe rug în Europa. Dar şi von Spee a scris

această contrazicere sub un pseudonim şi s-a ascuns pentru a nu împărtăşi aceeaşi soartă.

Strategia este aceeaşi şi astăzi, doar că puţin mai civilizată. Uciderea a fost înlocuită prin calomniere. Cel care critică mecanismul conducător, este redus la denumirile de *şarlatan*, *simpatizant al teoriilor conspiraţiei*, *ciudat*, *promotor*, *esoterist* ş.a.m.d. Mass-media îşi asumă rolul Inchiziţiei. Homeopaţii sunt şarlatani, doctorii care vindecă cancerul prin metode alternative sunt urmăriţi fără milă şi persecutaţi după ce se aude zgomotul tobelor. Un deces în rândul pacienţilor lor îi privează de acces la drepturile omului sau la drepturile civile. Numărul pacienţilor care mor în urma tratamentelor convenţionale este irelevant, deoarece cancerul este, într-adevăr, o boală foarte crudă. Succesele remediilor naturiste sunt ignorate şi muşamalizate.

Strategia se aplică şi mai mult în cazul medicinei alternative şi naturiste. Procedura este puţin mai subtilă şi indirectă. Următorul grup ţintă al oamenilor care vor fi discreditaţi pe viitor sunt practicienii de medicină neconvenţională şi medicii de familie. În viitorul apropiat probabil nu vom mai putea să consultăm mai întâi un doctor de familie, sau un practician de medicină neconvenţională în cazul unei afecţiuni sau a unei probleme de sănătate de orice tip. Cei care practică medicina neconvenţională pun beţe în

roate prevederilor Codului Alimentar. Iar doctorul de familie e un model pe cale de dispariţie.

Aceasta este o strategie implementată absolut voit. Sistemul sanitar este schimbat în aşa fel încât medicii de familie vor dispărea. De ce? Adesea, medicii de familie au o legătură personală cu pacienţii. Cunosc particularităţile şi circumstanţele şi sunt adesea mai mult decât dispuşi să recomande un remediu preparat în casă sau un ceai, sau pur şi simplu să-i amintească pacientului să o lase mai uşor dacă ştie că suferă de presiune arterială ridicată sau are probleme cu somnul. Sunt dispuşi să cedeze dorinţelor pacientului. Practicanţii de medicină naturistă sunt dispuşi şi mai mult să înţeleagă fiinţa umană ca întreg şi să o vindece. Acest lucru necesită timp şi o relaţie personală cu pacientul. Chiar şi o discuţie despre problemele şi tabieturile pacientului poate contribui enorm la vindecare.

Fiecare afecţiune obişnuită care primeşte un diagnostic necesită un tratament scump, ceea ce înseamnă că PIB-ul creşte. Remediile naturiste ieftine sau remediile homeopate şi terapia sunt contraproductive în acest sens. În urma acestui proces câştigă doar doctorul de familie sau practicantul şi industria are pierderi. Iar pacientul face ceea ce crede că este mai bine pentru el. Deci acest lucru este inadmisibil…

Primul pas pentru schimbarea acestei stări de fapt a fost făcut în 1997 prin reforma sistemului

sanitar impusă de ministrul Seehofer. Această reformă se baza pe faptul că populaţia Germaniei îmbătrâneşte, costurile cu asistenţa medicală vor exploda, iar sistemul sanitar se va eroda. S-au făcut economii, s-au redus cheltuielile. S-au făcut disponibilizări în rândul doctorilor, iar timpul pentru fiecare pacient a fost redus drastic. Foarte multe spitale comunitare au constatat că întâmpină dificultăţi financiare. Autorităţile locale au început să vândă toate spitalele către corporaţii de spitale private ca să reducă din cheltuielile bugetare.

Există patru corporaţii private importante: *Asklepios*, *Fresenius*, *Rhön-Kliniken* şi *Sana*. Ca să înţelegeţi despre ce sume se vehiculează în sistemul sanitar: în anul 2010, numai spitalul privat *Asklepios* a avut o cifră de afaceri de 2 miliarde de Euro, iar toate cele patru împreună, peste 11 miliarde de Euro. În 2006, cifra de afaceri era de doar 7 miliarde. Cele patru mari companii au preluat doar o mică parte a spitalelor germane.

Într-o perioadă în care majoritatea autorităţilor locale se confruntă cu bugete dezastruoase – dacă nu chiar cu falimentul – acestea sunt forţate să reducă sau să renunţe la o parte din povară, de cele mai multe ori, la spitale. Ce binecuvântare ar fi dacă am putea vinde cazinourile ca să ieşim din criză anul viitor!

Desigur, spitalele ar putea fi profitabile doar

prin reducerea costurilor de personal. Tarifele preferenţiale ar trebui să înlocuiască tarifele impuse la nivel naţional, iar pentru personalul preluat se aplică sloganul: „*Vrei nu vrei, bea Grigore agheasmă*! „Doctorii tineri nu au de ales. E din ce în ce mai greu să-ţi deschizi propriul cabinet. Tratamentul în ambulatoriu se plăteşte din ce în ce mai prost, e nevoie de investiţii pentru a avea un cabinet modern. Riscul de a avea propria firmă ca tânăr doctor nu este deloc rezonabil. Câteva reforme în domeniul sanitar au înrăutăţit condiţiile pentru sistemul cabinetelor private. Posibilitatea de a-ţi câştiga existenţa dintr-un „simplu cabinet medical" s-a redus din ce în ce mai mult.

În acelaşi timp, în societate se menţine imaginea persoanelor cu venituri mari. Din cei 8.000 de medici de familie din Germania anului 2008, 7.000 şi-au unit forţele într-un protest din Nürnberg, pe care mass-media nu s-a deranjat să-l facă public. Foarte mulţi doctori germani au plecat în ţările scandinave sau în Maria Britanie şi din lipsa altor soluţii, au fost înlocuiţi de medici din Europa de Est. Acolo practica de a-i „fura" pe cei mai buni a acutizat lipsa de doctori, iar sistemul sanitar este în pragul colapsului.

Înfiinţarea aşa numitelor „centre medicale" a fost promovată în Germania cu orice preţ. Au spus că vor scădea costurile şi că pacienţii nu vor fi nevoiţi să se mai deplaseze atât de departe. Au

fost încurajeaze fuziunile stabile, crearea de legături şi îmbunătăţirea calităţii serviciilor prin standarde sustenabile, siguranţa pacienţilor – de fapt toate cuvintele cuprinse în Codul Alimentar.

Un exemplu bun de fuziune este marea corporaţie sanitară *Fresenius* care este cunoscută în întreaga lume pentru serviciile de dializă pe care le oferă.

Corporaţiile sanitare instituie tot mai mult monopolul în regiunea lor şi pot să dicteze preţurile serviciilor de sănătate. Pacientului/cetăţeanului nu i se mai prezintă alte variante în „oferta" fiecărei corporaţii în parte. Nu are cui să-i ceară o a doua părere independentă. Nu are acces la diferite metode de tratament din care să aleagă. Dreptul de a-şi alege singur doctorul este anulat de facto. Dreptul cetăţeanului de a fi informat despre diverse metode de tratament şi de a le alege pe cele care le consideră potrivite pentru ca mai apoi să le discute cu doctorul în care are încredere, pentru a cădea de acord care sunt cele mai eficiente deja a fost limitat în linii mari de firmele de asigurări medicale, şi va deveni pe viitor o situaţie utopică.

Politicienii locali sunt mulţumiţi că aceşti munţi de cheltuieli le-au fost luaţi de pe cap. Tot ceea ce anunţă corporaţiile sanitare pare atât de minunat şi niciunul dintre factorii de decizie din echipele politice nu vor să citească şi înscrisul mărunt din subsolul paginilor. Acest lucru a putut

fi observat de mai multe ori în timpul crizei economice. În tranzacţiile transfrontaliere, politicienii locali germani au vândut, spre exemplu, întreaga reţea de apă a unei regiuni către o companie din Statele Unite, după care au închiriat-o de la ei, fiindcă nu au înţeles termenii contractuali şi consecinţele. Iarăşi şi iarăşi, cetăţenii au afirmat după lovitura financiară că societatea americană îşi roagă consumatorii să-ţi plătească facturile care cresc încet, dar sigur.

Cine sunt cei care stau în spatele acestei strategii comprehensive de transformare a sistemului nostru sanitar în fabrici profitabile de sănătate unde pacientul nu mai are personalitate, nu mai este un om liber, ci un factor industrial de valoare? Cine sunt cei care plănuiesc preluarea nucleului societăţii solidare civile pentru sănătate şi viaţă?

Sunt o mână de oameni. Numele lor sunt Liz Mohn, soţia lui Reinhard Mohn şi Friede Springer. Aceştia sunt oameni foarte simpatici şi cu un spirit civic ieşit din comun. Familia Mohn este proprietara *Bertelsmann AG* şi *Fundaţia Bertelsmann*. Cea din urmă este o organizaţie non-profit cu o cifră de afaceri de peste 17 miliarde de Euro şi un profit de aproximativ 10 miliarde de Euro pe an. Bertelsmann AG deţine *grupul RTI*, *editura Grünet Jahr*, *editura Random House* şi firma internaţională *Arvato AG*. Şi toate acestea aparţin practic familiei Mohn.

Doamna Mohn este şi membru în consiliul de administraţie al *Rhön-Kliniken*, iar fiica ei Brigitte Mohn este, de exemplu, preşedintele Fundaţiei *Deutsche Schlaganfall-Hilfe* (care sprijină bolnavii care au suferit un infarct miocardic) şi membru al fundaţiei Bertelsmann încă din 2005, iar din 2008, membru al consiliului de administraţie al Bertelsmann AG, unde fusese înainte conducătoarea departamentului de „Sănătate”. Tot ea a devenit din 2006 deţinătoarea unui pachet de acţiuni în cadrul Rhön-Kliniken, iar din 2002 este membru în consiliul de administraţie al acestei clinici.

Prietena ei, Friede Springer este doar vice-preşedinta Bertelsmann AG, ba mai mult, deţine 90% din acţiunile societăţii jurnalistice Axel Springer GmbH & Co., căreia îi aparţin cele mai mari trusturi mass-media din Germania. De asemenea, este preocupată de binele oamenilor şi se îngrijeşte de sănătatea inimilor din Germania ca singur preşedinte al fundaţiei *Friede Springer Herz* (fundaţie pentru bolnavii de inimă). Iar doamna Merkel este prietena amândurora…

„Fundaţia (Bertelsmann) este o organizaţie politică care în 2002 a donat aproximativ 63 de milioane de Euro pentru influenţarea societăţii. Fundaţia a organizat „grupuri transatlantice de strategie”, la care participă oameni influenţi, inclusiv (fostul) preşedinte al Băncii Centrale Europene, Jean-Claude Trichet, înalţid

reprezentant (de atunci) pentru Politici Externe şi de Securitate Comună, Javier Solana şi directorul general al Allianz AG, dr. Paul Achleitner. Ca rezultat, aceste „grupuri strategice" recomandă actualizarea politicilor Uniunii Europene, pentru ca aceasta să prindă din urmă Statele Unite în calitate de poliţie mondială", titrează websiteul www.ungesundleben.org despre Fundaţia Bertelsmann".

De remarcat este că în consiliul de administraţie al fundaţiei se află directori ai Nestle, E.ON, Fundaţia Aventis şi Deutschen Telekom. Este degradant, dacă stăm să ne gândim – cu uimire – că această fundaţie se opune intereselor Nestle printr-o campanie de sănătate care avertizează împotriva pericolelor produselor bogate în zaharuri sau făcute cu făină albă. Din punct de vedere al iniţiativei „Lobby Control", relaţia dintre Bertelsmann şi Centrul Federal pentru Educaţie Sanitară se explică în felul următor:

„Împreună cu Ministerul Federal al Sănătăţii şi cu Centrul Federal pentru Educaţie Sanitară (BZgA), fundaţia Bertelesman primeşte Premiul pentru Prevenire. Acest premiu se îndreaptă către toţi cei implicaţi în serviciile de asistenţă socială sau sănătate, care au întreprins, finanţat sau coordonat acţiuni în aceste domenii. Patronul acestor demersuri este fostul ministru al sănătăţii Schmidt. Directoarea BZgA, Elizabeth Port, este şi

membră în consiliul de administraţie al Fundaţiei Bertelsmann”.

Fundaţia Bertelsmann şi-a impus ca obiectiv modernizarea, reformarea şi perfecţionarea actualei societăţi, promovarea toleranţei, crearea unei lumi mai bune ş.a.m.d. Cei care pot folosi cele mai multe resurse pentru diverse cauze nobile, devin, desigur, cei mai buni sfătuitori ai guvernului nostru federal. Se organizează conferinţe, se înfiinţează organizaţii şi forumuri de discuţii, se pregătesc studii la scară largă, datorită expertizelor în toate domeniile de comunicare se pot furniza chiar statistici comprehensive, studii demografice şi informaţii despre fapte. Astfel a fost creat „Monitorul Sănătăţii”, care strânge date de la pacienţi şi fizicieni şi serveşte şi ca „sistem prompt de avertizare” pentru starea generală a sectorului sanitar. Apoi, referenţii semnificativi selectaţi, care sprijină scopurile de bună-credinţă ale fundaţiei Bertelsmann, analizează şi folosesc informaţiile. Acest lucru dă politicienilor sentimentul minunat că sunt informaţi pe deplin. Da, măcar au conştiinţa împăcată că răspund nevoilor populaţiei identificate în sondajele Bertelsmann. Apoi, este evident că şi soluţiile sunt propuse în acelaşi fel…

Pentru asta există, printre altele, şi doar ca exemplu, *Centrul pentru Managementul Spitalelor* (*CKM*), al cărui director, profesorul von Eiff, consiliază autorităţile landurilor privind

problemele de sănătate. Obiectivul activităţii CKM este „identificarea modalităţilor prin care metodele certificate de management din domeniile industriei, comerţului şi serviciilor pot fi aplicate în cazul spitalelor şi altor instituţii de sănătate”.

În categoria „concept”, de pe site-ul CKM putem afla cu bucurie că sistemul de evaluare CKM pentru spitale, *The Hospital Benchmarking Project*, a fost fondat în 1998 de fundaţia Bertelsmann pentru compararea performanţelor clinicilor şi pentru a putea evalua „performanţa spitalelor”. Obiectivul pentru „proiectul internaţional de benchmarking CKM/Bertelsmann” este desigur formarea unui grup internaţional de organizaţii în acest sens.

Frank Knieps, directorul general al AOG încă din 2003 şi unul dintre unul dintre opozanţii privatizării sistemului de sănătate, este acum unul dintre referenţii de bază la evenimentele fundaţiei Bertelsmann şi deţine o poziţie cheie în cadrul Ministerului Federal de Sănătate, de unde poate implementa mai uşor reformele.

Dacă corporaţiile de spitale pot reuşi să facă ceea ce n-au reuşit doctorii de familie ineficienţi, indecişi, solitari şi predispuşi greşelilor, adică să ofere servicii medicale la preţuri mici cu standarde de calitate garantate, şi totul controlat, organizat şi perfecţionat de o singură organizaţie, atunci ce e mai aproape de aceste standarde, decât minunata şi noua lume a industriei

serviciilor medicale?

Şi fiindcă în drumul spre minunata *Nouă Ordine Mondială* este nevoie de asemenea, să fim pacienţi de sticlă în toate privinţele, pe lista de dorinţe a lanţurilor de clinici a fost introdus E-Cardul, cardul electronic de sănătate. Cu ajutorul acestuia, relaţia confidenţială doctor-pacient este doar o amintire trecută. Accesul terţilor este posibil şi practic. Toţi cei interesaţi de astfel de informaţii nu trebuie să se explice…

Şi cine pregăteşte cu hărnicie, ca o albină, introducerea acestui instrument de monitorizare? Guvernul a însărcinat compania *Arvato* cu dezvoltarea şi implementarea cardurilor electronice de sănătate în schimbul sumei de 1, 9 miliarde de Euro. Aşa cum am menţionat anterior, conglomeratul Arvato/Bertelsmann aparţine în totalitate, împreună cu *Grupul Springer* şi *Grüner + Jahr*, celui mai modern centru de fotocopiere din Europa: *Prinovis*. Acestea, doamnelor şi domnilor, sunt sinergii!

În octombrie 2011, cardurile electronice de sănătate au fost implementate în Renania de Nord-Westfalia pentru cei cu asigurare medicală obligatorie. Momentan, sunt folosite pentru a dovedi statutul de asigurat. Fiecare posesor al cardului primeşte un număr de asigurare medicală pe care îl va folosi toată viaţa. Cardul este imprimat cu fotografia persoanei asigurare şi conţine un microcip pe care sunt stocate toate

informaţiile pacientului. Acestea pot fi citite pe calculatorul oricărui doctor, clinică sau case de asigurări de sănătate. Desigur, aceste instituţii pot face şi schimb de date între ele. Aproape şapte milioane de persoane asigurate au primit în 2011 acest card de sănătate. La sfârşit, vor fi aproximativ şaptezeci de milioane. Casele de asigurări trebuie să trimită aceste carduri posesorilor, altfel riscă să primească amenzi de sute de milioane. Doctorii nu sunt entuziasmaţi şi nici pacienţii. Mai multă birocraţie şi mai puţină protecţie a datelor cu caracter personal încurajează accesul din exterior.

Ce companie de asigurări n-ar fi interesată de datele adunate despre pacienţi? Ce angajator n-ar vrea să ştie cât de bolnav este salariatul, cât de adevărate sunt informaţiile şi dacă există vreun motiv în fişa lui medicală pentru a-l putea concedia? Şi companiile de asigurări de viaţă ar fi interesante de datele pacienţilor, se teme Martin Granduszus, preşedintele Asociaţiei Medicilor. Peter Schaar, care lucrează pentru protecţia federală a datelor, vede lucrurile într-o altă lumină care probabil în viitor va căpăta tot mai multă importanţă: *„Dezvăluirea istoricului bo*lilor *ereditare nu va afecta numai generaţia noastră, ci şi pe cea a copiilor noştri. Infecţiile cu HIV, bolile mintale, sau oamenii cu probleme de sănătate sunt în pericol de a fi stigmatizaţi*”.

Asistenţa medicală acordată cetăţenilor noştri

a migrat evident, intenţionat şi voit din mâinile medicilor, în mâinile marilor corporaţii. Monopolul industriei medicale rezultat ulterior va dicta metodele de tratament, terapiile şi costurile acestora în viitorul apropiat. Nu mai există o autoritate de monitorizare independentă. Pacienţii nu mai au posibilitatea de a consulta alt doctor, sau de a alege tipul de tratament pe care şi-l doresc. Asistenţa medicală a devenit o industrie în care destinul individului şi nevoile personale, simpatia umană şi cunoaşterea situaţiei individuale a pacientului nu mai au nicio importanţă – deşi ar trebui să aibă. Profitul şi controlul sunt tot ceea ce contează.

O privire fictivă în viitor:

Într-o societate îmbătrânită – şi mai important – care a fost îmbolnăvită de prevederile Codului Alimentar, se câştigă sume de bani uriaşe. Copiii subnutriţi sunt afectaţi de la vârste fragede de alergii, obezitate şi carenţe de vitamine din cauza alimentelor modificate genetic şi ajung rânduri-rânduri în centrele medicale. Şi se vor duce din nou acolo ca tineri adulţi din cauza problemelor de fertilitate, deoarece alimentele modificate genetic cauzează sterilitate. Cei din centrele medicale au şansa să decidă cine are dreptul la reproducere şi cine nu. Şi vremea trece, până la vârsta mijlocie, când deja consumul de alimente de proastă calitate şi-a sădit seminţele răului, care acum sunt gata să dea naştere

multiplelor tumori, ca urmare a unui stil de viaţă nesănătos. Dacă cineva ar şti că plăteşte mii de taxe pentru serviciile medicale către statul atotştiutor, poate că ar lua în calcul posibilitatea unui deces timpuriu.

Ceea ce folosesc casele de pensii ale unui continent atât de îmbătrânit ca Europa e convenabil, în linii mari, la nivel global pentru a controla problema suprapopulaţiei recunoscută de elitele filantroape. Faptul că în cercurile înalte ale societăţii oameni sunt de părere că natura şi planeta vor reduce populaţia cu 70%, este un zvon care se răspândeşte repede.

În prezent, ne-am face publicitate negativă dacă am face acest lucru prin crime, războaie, foamete şi epidemii pe care le-am vedea cu toţii. Gândiţi-vă la gripa porcină care a fost pregătită pentru întreaga lume. Suspiciunea că au vrut să oprească o epidemie cu valul uriaş de vaccinuri, nu e un zvon chiar nefondat.

În special cazul ciudat şi totodată criminal în care vaccinurile au fost contaminate cu gripă aviară, care nu ar fi ajuns în vaccin dacă acestea ar fi fost depozitate în condiţii normale de laborator şi păzite; ba mai mult, efectele adverse ale serumului şi mai ales transportul acestuia într-un tren aglomerat prin Austria şi distrugerea containerului, au fost motive suficiente pentru a stârni suspiciuni. Datorită cercetărilor şi articolelor din presă, precum şi curajului

jurnalistei Jane Bürgermeister, evenimentul şi circumstanţele în care acesta s-a petrecut au fost făcute publice şi oamenii au refuzat să îşi facă vaccinurile şi să îşi introducă otravă în organism cu bună ştiinţă. (Notă: Concluziile şi avertismentele doamnei Bürgermeister au fost exagerate – poate prea exagerate – şi probabil de aceea oamenii nu le acordă prea mare atenţie. A exagerat cu presupunerea că vaccinurile sunt administrate pentru declanşarea unui genocid. Însă celelalte fapte raportate de ea rămân irefutabile şi de necontestat. A descoperit un scandal uriaş şi a ridicat gradul de conştientizare al populaţiei. Nici mass-media nu a putut avea o altă părere şi a trebuit să raporteze despre efectele adverse ale vaccinului împotriva gripei porcine. Şi pentru prima dată, mulţi medici au îndrăznit să facă publice rapoartele şi avertizările, şi chiar şi medicii de familie au analizat tema în detaliu. Probabil foarte mulţi oameni au fost afectaţi de efectele adverse ale anumitor vaccinuri. Doar pentru că au implicat activ industria farmaceutică, care le-a descris ca fiind „controversate", nu trebuie să uităm faptele relevante.

A fost doar o campanie grăbită şi neglijentă a industriei farmaceutice sau o încercare de a decima în special populaţia îmbătrânită? Nu ştim asta. Totuşi, în raportul anual al producătorului *Chugai* de vaccin Tamiflu (un agent antigripal), la

capitolul „Observaţii viitoare” se aşteaptă o creştere a vânzărilor vaccinului „Tamiflu” cu peste 400%, din cauza panicii legate de gripa porcină. Industria farmaceutică a pierdut foarte multe în cauza indignării şi scepticismului populaţiei. Acum urmează o perioadă de linişte...

Este mult mai elegant să controlezi corpurile şi minţile a miliarde de oameni şi să îi faci pe acei oameni să se supună de bunăvoie şi plini de încredere. Vin singuri în centrele medicale. Medicii de acolo nu cunosc o altă realitate decât cea care le-a fost desenată. Aparatele medicale funcţionează extrem de eficient, autoritar şi ne lasă impresia că vor face totul pentru noi. Metodele de tratament testate şi certificate sunt de o calitate ireproşabilă. Nu pot fi comparate cu alte metode de tratament, fiindcă nu se mai pot face comparaţii.

Cum să recunoască oamenii îmbolnăviţi de alimente inferioare şi administrarea prea multor medicamente, cauza bolii lor? Aşa e destinul. Cât de bine preia medicina modernă responsabilităţile pacienţilor faţă de ei înşişi! Specialistul pentru dureri de spate îţi administrează tratamentul standard pentru durerea de spate, un neurolog îţi administrează analgezice eficiente pentru migrenă şi internistul luptă împotriva analizelor proaste şi a indigestiei conform schemei de tratament F. Niciun doctor nu mai e implicat personal, nu îl cunoaşte pe pacient şi nu îi spune că migrena sa

este o urmare a stresului emoţional şi profesional, fapt pe care-l poate atesta, fiindcă îşi cunoaşte foarte bine pacientul şi de aceea îl sfătuieşte să se detaşeze de problemele sale. Un bun medic de familie ajunge repede la concluzia că analgezicele afectează ficatul şi rinichii, ceea ce produce durerile de spate şi rezultatele proaste ale analizelor... Principalul obiectiv este ca pacientul să contribuie permanent la cifra de afaceri a clinicii şi să îşi poată face datoria până când este suficient de bătrân ca să fie înlăturat cu grijă din sistem.

În acelaşi timp, pe alte câmpuri de bătălie apar noi reguli ce se vor impuse asupra omenirii în scopul supravegherii şi conducerii maselor. Un document din 2010 evidenţiază aceste planuri ale elitei globale. Documentele au fost furate din hotelul în care s-au întâlnit conducătorii lumii pentru a discuta tratamentul aplicat mai departe umanităţii şi problema urgentă a suprapopulării şi a fost făcut public de către televiziunea americană *Foxnews*. Pe Internet există o versiune PDF a textului original cu frumosul nume „*Retragerea Secretarului General la Alpbach, 5 – 6 Septembrie 2010*”, în care se poate citi planul minunat pus la cale de Naţiunile Unite. În încântătorul mediu rural din Austria, dl Ban-Ki-Moon împreună cu şaizeci de „globalişti” de vârf s-au întâlnit în romanticul şi izolatul sătuc Alpbach, nu numai pentru a născoci noi abordări are legendei despre

dioxidul de carbon, ci şi pentru a da o formă mai plăcută următorului val de represalii împotriva umanităţii.

Această nouă strategie este evidentă încă din primele pagini, faptul că lumea s-a schimbat. Din cauza lipsei locurilor de muncă generată de criza economică mondială, lumea frumoasă pe care au plănuit-o nu se poate materializa şi trebuie luate măsuri urgente.

Societăţile civile din nord sunt mult prea îmbătrânite, conform conţinutului paginii 3, iar migraţia de la nord la sud „modifică compoziţia etnică” (un eufemism elegant pentru „suprapopulare cu străini”) a societăţilor gazdă. Persoanele aflate în funcţii de conducere constată un impact cultural serios asupra identităţilor indivizilor din societăţile-gazdă, aşa cum s-a şi întâmplat, de altfel. Şi imediat în următoarea propoziţie se critică *„opoziţia puternică împotriva gestionării eficiente a migraţiei internaţionale",* dar migraţia continuă să existe.

Deja cunoaştem conţinutul răspunsului: sprijinirea nici mai mult, nici mai puţin decât a unei transformări fundamentale necesare a economiei globale, în baza surselor de energie curată, în contextul unor politici şi indicatori de piaţă corespunzători. „Acest fragment este extras de la pagina 5. Şi vă întrebaţi dacă ar fi posibil ca structurile de putere care încă se caracterizează prin asemenea relicve ca „state suverane” să

reconstruiască cu rapiditate ceea ce e necesar.

La pagina 5 stă scris negru pe alb: „Sau trebuie să apăsăm butonul de repornire şi să regândim guvernarea mondială ca să depăşim provocarea 50-50-50?”

Uitaţi, încă o denumire ciudată! Ce este această provocare 50 – 50 – 50? Noua campanie a Naţiunilor Unite pentru sferele climatice a introdus acest nume ca descriere a programului, reducerea emisiilor de CO_2 cu 50%, când populaţia mondială va creşte cu 50%, să fie, conform declaraţiilor, redusă cu 50%.

În document se afirmă mai departe: „*Liderii ONU intenţionează să schimbe acest lucru* (*predominanţa statelor suverane*) *mai ales în raport cu agenda schimbărilor climatice*. *Următorii 40 de ani vor fi decisivi*". Încă de la summitul pe probleme climatice din Copenhaga a apărut ideea ca prin intermediul taxei pentru emisiuni de dioxid de carbon banii să fie redistribuiţi de la ţările bogate, la cele sărace. Aşa-numitul „text danez” a fost publicat în ziarul britanic *The Guardian*. Planul diabolic a fost făcut public: banii n-ar fi ajuns la cei săraci, ci la finanţarea unui guvern mondial, conform documentelor.

Conform acestui Text, ţările bogate nu ajutau dezvoltarea ţărilor sărace prin banii plătiţi pentru emisiile de dioxid de carbon, ci ţările cu economii emergente şi cele din lumea a treia ar fi forţate să

ia eco-credite şi să îndoaie regulile stricte pentru a putea reduce efectele schimbărilor climatice. Astfel, ţările din lumea a treia care erau deja sărace ar rămâne blocate în datorii incomensurabile. Aceste datorii vor trebui apoi plătite către organizaţiile financiare mondiale, cum sunt FMI-ul şi Banca Mondială. O mişcare ingenioasă, care printr-o singură mişcare exploatează şi înrobeşte ţările industrializate şi în acelaşi timp aruncă în lanţuri ţările sărace şi ţările din lumea a treia – şi aduce guvernul mondial la conducere. Delegaţiile ţărilor din lumea a treia au protestat vehement în cadrul summitului din Copenhaga împotriva programului care ar fi însemnat exploatare şi genocid.

Toate propoziţiile frumoase despre pace şi siguranţă pe Pământ şi mâna grijulie a guvernului mondial care luptă pentru binele comun nu poate ascunde faptul că aceasta este o schiţă pentru înrobirea şi prăduirea umanităţii şi pentru distrugerea tuturor identităţilor naţionale şi culturale. În special clasa mijlocie independentă şi prosperă a naţiunilor industrializate şi economiilor emergente trebuie să fie complet eliminată. Toate aceste informaţii sunt ascunse în formularea frumoasă şi înflorită a documentelor Alpbach: „*… să restricţioneze şi să* redirecţioneze la nivel global aspiraţiile către o viaţă mai bună ale clasei de mijloc”.

Documentul mai spune şi că:

„Adevărata provocare o reprezintă creşterea exponenţială a societăţii globale de consum. Este condusă de dorinţa de creştere a păturilor sociale superioare ale clasei de mijloc din ţările bogate şi ale clasei de mijloc emergente din ţările în curs de dezvoltare. Scopul nostru comun trebuie să fie acela de a transforma atitudinile şi comportamentul consumatorului de la zero şi crearea stimulilor corespunzători”.

Pe româneşte: se doreşte o distribuţie globală a bogăţiei, deoarece clasa de mijloc din „naţiunile îmbătrânite” a generat profit pentru a plăti înfiinţarea structurilor unei guvernări mondiale care poate să înrobească şi să controleze chiar şi partea cea mai săracă a umanităţii.

Pasul următor este etichetarea „încălzirii globale” care din cauza emisiunilor de dioxid de carbon au fost expuse şi discreditate drept complet nesustenabile în *„Ameninţări la adresa supravieţuirii omenirii în urma suprapopulării*”. Un val uriaş de publicitate se rostogoleşte asupra noastră.

Dar aceasta nu este o idee nouă, ci un plan care a fost pregătit cu atenţie de foarte mult timp. Utopia economiei planificate şi reglementate de emisiile de dioxid de carbon a fost deja stabilită în acordul coaliţiei Merkel-Westerwell. Încă din 1994, doamna Merkel, în calitate de Ministru al Mediului a pus bazele acestui plan. Dintr-o poziţie de conducere a fost capabilă să retuşeze

programul de protecţie climatică al Uniunii Europene, iar CO_2 era pe atunci cel mai puternic punct al său. Doamna fizician Merkel ştie foarte bine că legenda despre CO_2 este complet ilogică din punct de vedere ştiinţific.

Campania globaliştilor libertăţii, prosperităţii şi identităţii culturale, a sănătăţii, auto-determinării şi independenţei oamenilor este consolidată mai departe – dacă este nevoie – chiar prin supraveghere, interdicţii, fraudă şi violenţă.

Un citat din document: „Înfiinţarea unor instituţii juridice şi penale de sine stătătoare trebuie promovată şi însoţită de stabilirea unei forţe de poliţie semipermanente – o forţă de acţiune permanentă care, în ţările în care se află staţionate trupe de menţinere a păcii, să construiască tribunale şi închisori.

O lume nouă şi frumoasă…

O zi de Septembrie

Era una dintre acele zile târzii de vară. Dimineaţă devreme soarele eliberase aerul de prospeţime şi în München oamenii se bucurau de câteva ore în plus pe Isar sau în Grădinile Engleze. Era una dintre acele zile în care totul merge ca la carte. Era ziua mea liberă şi nu aveam nimic de făcut. Îmi închisesem intenţionat telefonul mobil. Aşa că am ieşit la plimbare cu bicicleta prin oraş şi prin parc, am luat o gustare în Turnul Chinezesc, o îngheţată pe Monopterus şi am observat atent mulţimea de oameni din oraş.

Totul părea atât de liniştit şi mă aflam în locul potrivit la momentul potrivit. Era o zi pur şi simplu perfectă.

Mai târziu în acea după-amiază aşteptam într-un magazin la casă şi am auzit casiera spunându-i colegei ei: *„Uite că s-a prăbuşit şi al doilea turn*!" Am întrebat despre ce este vorba şi răspunsul primit nu avea logică. Nu înţelegeam nimic, fiindcă femeia continua să vorbească incoerent. În faţa uşii stătea un taxi, şi la întrebarea mea, dacă s-a întâmplat ceva în special, şoferul mi-a răspuns*: „În New York au avut loc două atacuri cu avioane ale unor companii de linie asupra clădirilor World Trade Center. Ambele turnuri au ars pentru scurt timp şi acum s-au prăbuşit"*.

După această propoziţie, mintea mea a rămas paralizată. Chiar şi astăzi, după mai mult de zece ani, mi se pare greu să-mi găsesc cuvintele pentru acest moment. Visul meu de a avea o lume în care toţi să trăim în pace a fost distrus de un tsunami format din cele mai îngrozitoare sentimente. Şocul, groaza, furia şi teama se luptau pentru a prelua puterea în mintea mea. Uimit, m-am urcat pe bicicletă şi am plecat. În mintea mea aveam constant numărul de 50.000 de oameni care populau într-o zi normală WTC. După ce am pedalat timp de minute bune, am văzut primul televizor în faţa căruia se adunase o mână de oameni. Niciodată nu voi uita primele imagini şi impresii. Impacturile avioanelor şi turnurile care

se prăbuşeau păreau ireale, de parcă Hollywoodul s-a întrecut pe sine la capitolul efecte speciale. Numai gândul că cineva a folosit un avion de linie ca armă depăşea imaginaţia noastră cu mult. Ce fanatism nebun, ce ideologie necurată a stat în spatele acestui eveniment? La ştirile despre turnurile în flăcări care s-au prăbuşit s-au adăugat şi ştirile despre atacul asupra Pentagonului şi prăbuşirea unui alt avion în Pennsylvania. Restul zilei s-a târât ca un coşmar nesfârşit. Impactul acestor impresii a rămas adânc întipărit în amintirile mele şi chiar de-aş împlini o sută de ani astăzi, nu pot uita acea zi. Iar acest lucru este valabil pentru majoritatea oamenilor din lume.

A doua zi mi-am petrecut-o cu prietenul meu şi desigur, nu exista alt subiect de discuţie. M-a ascultat preţ de câteva minute şi apoi mi-a spus pe un ton convingător că guvernul Statelor Unite probabil că a înscenat totul. Un american numit Bill Copper anunţase acum câteva săptămâni la postul lui de radio despre un atac major asupra Statelor Unite. În acel moment aş fi vrut să-l strâng de gât, atât eram de supărat şi înfuriat de această afirmaţie. Dar fiindcă ştiam că e un pic ciudat, mi-am spus să nu-mi pierd timpul cu el şi l-am privit ca pe un om care nu ştie ce spune. Ceea ce n-am înţeles eu cu zece ani înainte era că el era cu zece ani şi cu o sută de cărţi înaintea mea. Astăzi el e un vegetarian, profesor de yoga în sudul Franţei şi probabil e în contact cu el însuşi

şi cu Universul mai mult decât oricine pe lume. Dar cuvintele lui nu mi-au mai dat pace şi curând am realizat că eu mă înşelasem, nu el. La câteva săptămâni, au circulat nişte e-mailuri pe Internet care au dezvăluit lucruri incredibile. Cu cât am cercetat mai mult, cu atât mai mult mi-am dat seama câte inconsistenţe şi contradicţii există în povestea oficială până în prezent.

Cu atât de multe fapte care aruncă o cu totul altă lumină asupra evenimentelor, bomba mass-media devenea tot mai periculoasă cu fiecare zi. Aceasta era gândirea mea naivă pe atunci. Dar nu s-a întâmplat nimic. Încă din prima zi, experţii şi analiştii ne spuneau că incendiul a cauzat prăbuşirea fără precedent a turnurilor. Lipsa protecţiei împotriva incendiilor, deteriorarea materialelor din cauza căldurii degajate de flăcări şi şocul produs de impacturi au fost factorii cheie ai declanşării catastrofei. Comisia oficială de anchetă a cazului 9/11 a ajuns la această concluzie în după mii de pagini. Toate mijloacele de informare mass-media au preluat această versiune şi, dacă o mână de experţi susţin această concluzie, atunci va fi acceptată şi de publicul larg. Asta s-a întâmplat până în prezent. Cine mai are îndoieli, este etichetat nu doar ca non-american, dar câteodată şi ca inferior din punct de vedere intelectual – cel mai convingător argument – ca susţinător al „teoriilor conspiraţiei”. S-a mers atât de departe încât îndoielile legate de povestea

oficială sunt „negate” vehement. „*Nu sunt făcute publice, dar sunt condamnate*!"

Pentru prima dată în istorie, milioane de oameni din jurul lumii au fost direct implicaţi într-un atac terorist şi impactul puternic nu şi-a ratat ţinta. Groaza şi furia din noi ne-au paralizat puterea de înţelegere şi în loc să ne întrebăm de ce legile naturii şi-au luat vacanţă în această zi şi o clădire înaltă de 400 de metri s-a prăbuşit cu o viteză uimitoare, am ales să fim marionetele sistemului militar şi politic. Imaginile ne-au făcut orbi şi mai presus de toate, ne-au distras atenţia de la cea mai mare minciună din istoria recentă.

„Poţi păcăli unii oameni pentru o anumită perioadă de timp, la fel de bine cum poţi păcăli alţi oameni tot timpul, dar nu-i poţi păcăli pe toţi tot timpul”.

Abraham Lincoln (1809 – 1865)

Dar nu a fost prima dată când poporul american a fost implicat într-un război cu ajutorul terorii şi al propagandei mincinoase. Când peste 3.300 de cetăţeni americani şi-au pierdut viaţa în atacul avioanelor japoneze asupra Pearl Harbor, starea de spirit a populaţiei americane s-a schimbat brusc. O naţiune care până atunci nu dorea să se implice în haosul războiului european, s-a transformat într-o furie care dorea să se răzbune. Oamenii au fost orbiţi de durerea de a

pierde atât de mulţi compatrioţi. Întrebările legate de inadvertenţele aparente erau considerate un gest patriotic. Lista de contradicţii este nesfârşită.

Iată câteva exemple:

La începutul misiunilor de salvare doctorul Michael Baden, patolog şi şeful cabinetului de medicină legală din New York, a declarat că majoritatea victimelor din WTC trebuiau identificate, deoarece focul a ajuns abia după 30 de minute la temperatura de 1.760°C, la care corpurile victimelor ar fi fost carbonizate. Dar din totalul de 2.749 de victime, doar 300 de corpuri au fost găsite întregi. Per total, aproximativ 20.000 de părţi ale corpului au fost descoperite printre dărâmături, dintre care 6.000 erau suficient de mici să încapă într-o eprubetă. O persoană ar fi putut fi alcătuită din 200 de părţi, ceea ce ar fi însemnat: că acea persoană a fost pur şi simplu sfâşiată în bucăţi. Şi un total de 1.151 de victime nu au mai fost găsite. Şeful examinării medicale, dr. Charles Hirsch, a declarat, în cadrul unei conferinţe de presă, că multe corpuri s-au evaporat pur şi simplu.

În 2006, muncitorii au făcut o descoperire sinistră pe acoperişul Deutsche Bank din New York. Acoperişul clădirii, care se află la circa 100 de metri de turnul de sud, era acoperit cu peste 300 de fragmente de oase ale victimelor WTC. A apărut imediat o dezbatere privind modul în care aceste fragmente au ajuns acolo. Fiindcă nu au

fost publicate informaţii referitoare la ADN-ul acestor fragmente, nu ştim dacă e vorba de pasageri sau angajaţi ai turnurilor.

Impactul ambelor avioane a avut loc aproape la acelaşi nivel al turnurilor (AA-11 a lovit turnul de nord între etajul 93 şi etajul 99, UA-175 a lovit turnul de sud între etajul 77 şi etajul 85), dar pagubele provocate au fost foarte diferite. Turnul de nord a fost lovit frontal, iar impactul asupra turnului de sud a fost mai mult lateral, astfel că o mare parte a combustibilului a ars în afara turnului. Aţi crede că pagubele provocate structurii turnurilor au fost diferite, ceea ce ar fi trebuit să fie vizibil în momentul prăbuşirii lor. Dar ambele turnuri s-au comportat identic în timpul prăbuşirii. Care ar putea fi cauza unei prăbuşiri simetrice şi a unei împrăştieri simetrice uniforme a dărâmăturilor?

Zborul United Airlines 93 s-a prăbuşit în jurul orei 10: 03 în Pennsylvania în apropierea oraşului Shanksville. Se presupune că cu puţin timp înainte pasagerii au încercat să recapete controlul aeronavei şi i-au atacat pe terorişti, dar în timpul haosului produs la bord au pierdut controlul aparatului, care s-a prăbuşit. Aceasta e versiunea oficială.

Dar dacă priviţi imaginile de la locul impactului cu atenţie, în afara unui crater în pământ, se văd foarte puţine părţi ale avionului. De obicei când un avion de linie se prăbuşeşte la

sol, locul accidentului este plin de bucăţi de toate tipurile. Motoare, scaune, cauciucuri, bagaje, bucăţi de aluminiu, tren de aterizare, căptuşeala cabinei – şi cel mai important, victime. Toţi cei care au văzut imaginile avionului prăbuşit în Überlingen, pe lacul Konstanz, în 2002, ştiu cam cum arată locul unui accident aviatic. În cazul prăbuşirii din Shanksville, Zborul 93 s-a prăbuşit direct pe pământ fără să lase toate acele urme.

La 10 septembrie 2001, fostul Secretar al Apărării, Donald Rumsfeld a ţinut o conferinţă de presă la Pentagon în care anunţa dispariţia misterioasă a 2,3 triliarde de dolari din fondurile pentru înarmare. Şi când vorbim de triliarde, nu e vorba de o greşeală de traducere, căci miliardul american este denumit „bilion”, ci este vorba efectiv de 2.300 de miliarde de dolari, care nu se ştie unde au dispărut. Un întreg departament al Apărării Naţionale a fost ocupat cu localizarea banilor. Din păcate, nu au reuşit să afle mare lucru, fiindcă a doua zi la 09: 37, Hani Hanjour, unul dintre teroriştii care au deturnat Zborul American Airlines 77, a lovit Pentagonul cu un Boeing 757 exact în locul unde acest departament îşi desfăşura activitatea. Toate documentele şi auditorii au dispărut împreună în acel moment şi această temă a fost dată uitării de atunci.

Mulţi piloţi profesionişti din America (www.pilotsfortruth.org) nu înţeleg de ce căpitanul Burlingame, un fost ofiţer al forţelor

armate americane, care avea pregătire antiteroristă nu a opus rezistenţă unui bărbat slăbuţ de 1,70 înălţime, înarmat doar cu un cutter, şi i-a lăsat acestuia din urmă avionul pe mână. În plus, se mai pune întrebarea cum de un Boeing 757 a făcut doar o gaură de trei metri la impactul cu clădirea, dar a putut sfărâma succesiv şase pereţi din beton armat cu o grosime de 60 de cm? Toate înregistrările camerelor de supraveghere de la eveniment au fost cenzurate imediat şi nu au fost făcute publice deoarece este o problemă de „siguranţă naţională”. Singurele imagini publicate sunt patru fotografii preluate de pe o filmare, în care nu se vede niciun avion. Şi aşa mai departe…

Dar în ultimul timp, s-a schimbat foaia! Cu ajutorul unei noi culturi a informaţiei prin intermediul Internetului, a devenit mult mai uşoară educarea maselor cu privire la minciunile evidente. S-au publicat sute de cărţi şi numărul oamenilor sceptici în ceea ce priveşte atacurile din 9/11 a crescut. Sute de pagini de Internet şi de grupări de acţiune au fost înfiinţate şi unul dintre cele mai bune exemple este gruparea arhitectului american Richard Gage. În 2006, a auzit în drum spre locul de muncă emisiunea radio a lui David Griffin, un fost profesor american de religia filosofiei şi teologie şi o voce importantă în mişcarea de aflare a adevărului despre 9/11. Informaţiile din acest interviu au fost atât de şocante pentru Richard Gage, încât de atunci şi-a

dedicat timpul şi energia în a se documenta despre 9/11. El însuşi este specialist în construcţia clădirilor cu schelet de oţel, şi împreună cu el, alţi 1.600 de ingineri, arhitecţi, experţi în demolări, chimişti, fizicieni, piloţi, poliţişti şi foarte mulţi academicieni şi activişti încearcă să-şi folosească experienţa pentru a reconstitui evenimente. Una dintre concluzii, formulată într-o singură propoziţie, sună după cum urmează: *„Flăcările nu sunt cele care au cauzat prăbuşirea, ci cele TREI turnuri ale WTC au fost detonate controlat”*. (Nu, nu este o greşeală de tipar! Nu au fost două, ci TREI clădiri, deoarece WTC-7 nu a fost lovit de un avion şi totuşi s-a prăbuşit în aceeaşi zi la 17: 20 din cauza propriei greutăţi, deşi vorbim despre un incendiu de proporţii mici la câteva dintre etaje.)

După ce comisia de anchetă a guvernului Statelor Unite a întors privirea şi a dispus distrugerea probelor, băieţii lui Richard Gage au analizat detaliat praful din Zona Zero. Şi priviţi: cu ajutorul analizei chimice a prof. Nils Harrit de la Universitatea din Copenhaga s-au descoperit particule de material exploziv ultramodern numit *nano-termit*. Termitul este un amestec de oxid feric şi pudră granulată de aluminiu, care după aprindere ardere printr-o puternică reacţie exotermică. Produşii de reacţie sunt oxid de aluminiu în forma unui fum alb şi fier lichid, incandescent. De peste 100 de ani este folosit în sudură, printre altele, la sudarea şinelor de tren,

dar şi pentru detonări în timpul unor demolări de clădiri.

Prof. Harrit a făcut analize prin cele mai moderne metode şi nu a putut găsi părţi reactive ale acestui material. Simpla existenţă a termitului este suficient de uimitoare, dar mărimea particulelor face situaţia şi mai misterioasă. Materialul găsit se numeşte Ultra *Fine-Grain*, adică pulbere de mărime nanometrică. Termitul comercial se comportă ca un material inflamabil când este aprins. Dar dacă acele componente sunt făcute din pulbere de mărime nanometrică ce se propagă pe suprafaţa de reacţie, pe mai multe planuri, atunci acest „nano-termit" reacţionează foarte repede, de-a dreptul exploziv! De aceea, prof. Harrit l-a numit un exploziv modern cu capacitate energetică mare, care poate fi preparat doar în laboratoarele de ultimă generaţie, ca spre exemplu *Laboratorul Naţional Lawrence Livermore* din Statele Unite. Vă puteţi scuti de o nouă căutare în peştera Tora Bora…

Şi doar printr-o explozie se explică de ce tone de structuri de oţel s-au putut prăbuşi orizontal cu până la 100 km/h, şi că dărâmăturile au fost aruncate pe o distanţă de 200 de metri sau au lovit alte clădiri. Energia cinetică necesară pentru un astfel de impact, poate fi explicată doar prin energie suplimentară introdusă artificial şi nu doar de forţa gravitaţională a turnurilor care se prăbuşesc.

Oare cu ajutorul substanţelor explozive ultramoderne şi cu consum ultraridicat de energie e posibil să transformi în praf o structură de oţel înaltă de 400 de metri împreună cu conţinutul acesteia, cum ar fi echipamente de birou, mobilă, puţurile lifturilor etc.? De cât exploziv a fost nevoie şi cum a putut fi distribuit pe o suprafaţă atât de mare fără să atragă atenţia oamenilor din birouri? Dacă presupunem că principala substanţă explozivă a fost nano-termitul, atunci se deschid noi posibilităţi pentru distribuirea substanţei explozive. Pur şi simplu putea fi amestecat cu vopsea şi aplicat pe pereţi. Oare muncitorii au ajutat, fără să ştie, la pregătirea unui atentat? Dar chiar şi în cazul acestor teorii, rămâne de neconceput modul în care substanţa explozivă a ajuns până în cel mai întunecat colţ al clădirilor.

Pe 19 decembrie 2001 s-a anunţat faptul că ultimul „incendiu” din Zona Zero a fost stins. Dar care a fost motivul pentru care până atunci au existat câmpuri de căldură printre ruine? în cazul în care combustibilul avioanelor a fost motivul prăbuşirii, cât ar fi ars acele flăcări? în fiecare zi Departamentul de Pompieri ai oraşului New York a folosit sute de mii de litri de apă deasupra dărâmăturilor, iar în toamna lui 2001 au existat câteva furtuni violente asupra Manhattanului care au transportat cantităţi de apă suplimentare şi semnificative printre dărâmături. Şi totuşi flăcările s-au potolit abia după trei luni (!). Dacă ne gândim

că termitul[2] a fost principalul motiv pentru prăbuşire, întâmpinăm aceeaşi problemă ca la kerosen. Reacţia extremă a termitului poate fi întreţinută doar atâta vreme cât produsele de reacţie sunt disponibile. În acest caz, fiindcă o mare parte din el s-ar fi consumat în timpul exploziei, cantitatea reziduală de agent reactiv ar fi trebuit să fie redusă, ceea ce este dovedit prin urmele microscopice de substanţă detectate în probele de praf. O reacţie continuă timp de săptămâni bune poate fi exclusă cu siguranţă. Rămâne întrebarea dacă marea cantitate de energie produsă în timpul detonării a fost suficientă pentru a menţine această căldură uriaşă pe o perioadă atât de lungă de timp. Şase săptămâni mai târziu, NASA a analizat cu ajutorul imaginilor în infraroşu magnitudinea distrugerilor şi a descoperit că mai există puncte fierbinţi cu o temperatură de până la 800°C în fundaţia celor trei turnuri. Echipele de salvare au raportat că cizmele lor se topeau dacă stăteau prea mult printre dărâmături, iar în octombrie un excavator a extras metal încălzit dintre dărâmături. Care era sursa acestei cantităţi uriaşe de energie?

În plus faţă de aceste surse de căldură, există o afecţiune foarte comună printre echipele de salvatori şi lucrători din Zona Zero. Un studiu de şapte ani a arătat o creştere a numărului cazurilor de cancer descoperite, dintre care unele rămân

[2] eroare în originalul tipărit, nu e vorba de *teremit*, ci termit.

de-a dreptul misterioase. Tipurile de cancer care de obicei se întâlnesc la victimele expunerii la radiaţii sunt foarte răspândite printre aceşti pacienţi: cancer de tiroidă şi prostată, limfomul Non-Hodgkins şi cel mai adesea LAM, leucemie acută mieloidă. (Cauzele şi dezvoltarea conform Wikipedia: *„Factorii de risc cunoscuţi pentru dezvoltarea LAM sunt expunerea la o doză ridicată de radiaţii ionizante, ca spre exemplu, după atacurile din Hiroshima şi Nagasaki.”*)

„Fără radiaţii nu pot exista victime ale radiaţiilor!" Acesta a fost un comentariu oficial.

Toate aceste fapte coroborate aruncă o lumină complet nouă asupra detonării. Oare ultima explozie a fost provocată de o bombă atomică? Această întrebare a devenit controversată pentru mişcarea de aflare a adevărului, deoarece pare atât de absurdă şi oamenii, deşi curioşi, sunt prea speriaţi să abordeze tema. Însă astfel s-ar clarifica foarte multe inadvertenţe. Câmpurile de căldură care s-au stins după luni întregi, dezintegrarea aproape totală a turnurilor şi bolile pe care salvatorii le-au dezvoltat ar căpăta conotaţii plauzibile.

Dar cum s-au putut prăbuşi turnurile pe verticală la o viteză uimitoare fără ca etajele inferioare să opună rezistenţă? în 2009, un fost ofiţer al trupelor speciale ruseşti a publicat un interviu pe internet în care explica foarte precis cât de plauzibil ar fi fost un atac nuclear. Dimitri

Khalezov este un fost membru al unităţii speciale nr. 46179, cunoscută şi sub numele de *„Serviciul Special al celor 12 Directorate Principale ale Ministerului Sovietic al Apărării"*. Unitatea lui era responsabilă pentru găsirea locurilor de testare a armelor nucleare care nu aparţineau de Rusia, dar şi pentru respectarea diverselor tratate internaţionale privind înarmarea nucleară. În acea perioadă a devenit expert în explozii nucleare. Interviul său de trei ore spune multe, dar în cartea sa de 500 de pagini, acesta explică cu o precizie ieşită din comun teoria sa privind atacul din 9/11. După părerea lui, cele trei turnuri au fost distruse de o explozie nucleară şi explică după cum urmează: detonările au avut loc la 50 de metri sub fundaţii, iar o mare parte a efectelor unei explozii nucleare, cum ar fi razele X, radiaţiile ionizante, căldura şi presiunea au fost absorbite de rocile din subsol. Construcţia s-a transformat din cauza temperaturilor extrem de ridicate în plasmă, lăsând în urmă un crater de 100 de metri în diametru. În timpul acestui proces, materialele din imediata apropiere au fost puse sub o presiune enormă, iar structura lor moleculară a fost distrusă. Acestea s-au comportat diferit în funcţie de distanţa faţă de hipocentru. În partea de jos a rămas doar o pulbere fină – dezintegrare totală. Cu cât urcăm mai mult, materialul s-a crăpat în funcţie de distanţă, iar în funcţie de poziţia exactă şi de dimensiunea dărâmăturilor, se vede acest

efect al propagării valului de presiune. Primii 300 de metri înălţime ai turnurilor s-au transformat în pulbere – oţel, beton, oameni, totul. Cei 100 de metri din partea superioară nu s-au pulverizat, ci doar s-au prăbuşit. Aţi înţeles?

Ceea ce la început sună ca un discurs paranoic, devine din ce în ce mai logic dacă cercetăm remarcile sale într-o manieră mai ciudată. Criticii acestei teze au adus ca principal contra-argument faptul că scutul instalat pentru protecţia împotriva infiltrării apelor subterane a rămas intact. Acest zid de protecţie denumit şi *„bathtub”* (cadă), a fost construit pentru a împiedica infiltrarea apelor subterane la locul excavărilor. Dacă o bombă nucleară ar fi fost detonată în fundaţie, atunci apa subterană ar fi inundat întregul subsol cu siguranţă. Chiar şi prăbuşirea a avut loc de sus în jos, ceea ce contrazice, de asemenea, cedarea fundaţiei. Există mai multe neconcordanţe în această argumentare, dar asta nu înseamnă că tot ceea ce a descoperit Dimitri Khalezov este fals în totalitate. Aşa cum am menţionat anterior, argumentele tezei lui trebuie să fie confirmate, sau infirmate. Cel puţin dau răspunsuri la mai multe întrebări.

În cartea sa *„Mitologia 9/11: Al „treilea" adevăr* despre *9/11”*, Dimitri Khalezov analizează în profunzime un alt aspect care trebuie să fie menţionat aici cu siguranţă: **Teoria „Niciun Avion”!**

Dacă dumneata, drag căutător al adevărului, încă mai urmăreşti aceste explicaţii, mai devreme sau mai târziu imaginaţia dumitale va fi folosită la maximum. Există oameni în lume care cred cu convingere că nu a existat niciun avion care să se ciocnească de WTC, ci că am fost martorii celei mai mari minciuni din istoria omenirii.

În acest punct îl putem cita din nou pe Goethe:

„Când nebunia e suficient de mare, atunci devine invizibilă”.

Iată pe scurt unele dintre cele mai importante fapte:

Avioanele zburau cu o viteză în jur de 900 km/h. Un avion nu poate zbura atât de repede la o altitudine de 300 de metri deasupra nivelului mării din cauza densităţii ridicate a aerului. Piloţii şi experţii în domeniul aviaţiei, chiar şi producătorii Boeing consideră că acest lucru este imposibil.

Reconstituirile oficiale nu reflectă adevăratele proprietăţi fizice ale avioanelor sau ale turnurilor. Avioanele sunt aparate cu un fuzelaj uşor, acoperit de un strat subţire de aluminiu. Pe de altă parte, clădirile din oţel sunt construcţii masive care trebuie să suporte greutatea a zeci de mii de tone. Conform celei de-a treia axiome a lui Newton, numită *principiul interacţiunii*, fiecare acţiune cere o reacţie pe măsură, care acţionează asupra acţiunii. Atunci

când avionul s-a ciocnit de clădire, trebuia să existe o mare de fragmente zburătoare. Trebuia să vedem avionul care s-a comprimat pe toată lungimea sa. Trebuia să vedem aripile smulse şi foarte multe fragmente desprinse în cădere. Ceea ce am văzut a fost că avionul a dispărut în perete şi a avut loc o explozie. Nici cei mai mari experţi în cercetarea accidentelor nu au găsit o explicaţie – şi nici nu vor să găsească…

Stâlpii de rezistenţă din oţel erau încorporaţi în elementele structurale masive instalate în clădire. În partea superioară a turnurilor, pereţii aveau o grosime de şase centimetri, exact cât armura unui tanc în cel de-al Doilea Război Mondial. Pentru a penetra o asemenea grosime a oţelului e nevoie de un glonţ care loveşte cu cel puţin de două sau trei ori viteza sunetului. Muniţia care penetrează armura nu este făcută din aluminiu, ci din metale grele cum ar fi wolframul şi tantalul. Impactul cu fuzelajul unui avion adevărat ar fi produs pagube structurii de susţinere. Motoarele masive ar fi distrus stâlpii. Dar cum ar fi putut aripile sau coada avionului să facă acelaşi lucru? în imagini vedem silueta unui aparat de zbor, care pare să aibă dimensiunile unui avion comercial. (în cazul Pentagonului, explicaţia pentru craterul de dimensiuni mici lăsat în urmă de avion a fost că acesta avea aripile îndoite din cauza impactului!)

Imaginile televizate sunt pline de contradicţii.

Dacă înregistrările tuturor celor patru televiziuni sunt difuzate cadru cu cadru, vedem discrepanţe între ele. Una dintre înregistrări nu arată nicio aeronavă, în cazul altor două televiziuni imaginea devine neagră pentru un moment înainte de impact. Traiectoria aeronavei este diferită, odată orizontală, apoi în coborâre. Când imaginea este mărită, se pot vedea pixeli de mărimi diferite, ceea ce sugerează faptul că imaginile au fost prelucrate.

Imaginile nu erau transmise în direct, ci au fost difuzate cu o întârziere de 17 secunde. Un seismograf al unui centru de monitorizare a cutremurelor în nordul New York-ului a înregistrat explozia şi există această diferenţă între momentul difuzării TV şi momentul producerii impactului. E suficient timp pentru a introduce imaginile prefabricate cu aeronava.

Un tehnician de imagine a folosit liniile de referinţă greşite pentru avionul fantomă, ceea ce a însemnat că pe partea cealaltă a turnului a apărut coada avionului. La 0,2 secunde mai târziu, cineva a observat greşeala şi imaginea a devenit neagră.

Dacă oriunde în lume are loc un accident aviatic, locul impactului este o scenă dramatică. Rudele şi prietenii pasagerilor merg cu uimire şi cu un ultim dram de speranţă la aeroport pentru a afla ceva – dacă cineva a pierdut zborul, dacă a fost doar un zvon fals, dacă avionul a aterizat în siguranţă în altă parte etc. Nu trebuiau să se

întâmple astfel de lucruri şi pe aeroporturile de destinaţie ale zborurilor din ziua de 11.09.2001? Această grijă a avut-o şi primarul de atunci al oraşului San Francisco, Willie Brown, care împreună cu un grup de preoţi a mers la aeroport pentru a oferi sprijin emoţional familiilor şi prietenilor victimelor. Spre marea lui surprindere, nu era nimeni care avea nevoie de consolare. United Airlines a făcut o declaraţie foarte ciudată prin care explica faptul că familiile victimelor au fost anunţate telefonic despre accident şi de aceea nimeni nu s-a prezentat la aeroport. În San Francisco trebuia să aterizeze unul dintre avioane. Dar ce s-a întâmplat cu celelalte trei avioane care trebuiau să aterizeze în Los Angeles şi care se presupune că aveau 220 de pasageri la bord? Şi rudele lor au fost contactate telefonic? Atunci cum se poate explica faptul că CNN-ul a raportat la ora 12: 00, deci la trei ore după evenimente, de la aeroportul din Los Angeles, unde până la acea oră nu se prezentase niciun membru al familiilor victimelor? în mod curios, o evacuare a aeroportului a fost declanşată în scurt timp. Astfel, zona Sosirilor nu mai era accesibilă şi nimeni nu avea cum să observe că rudele victimelor nu erau prezente.

În ceea ce priveşte martorii oculari, aceştia sunt cu siguranţă actori, care au apărut de mai multe ori în diferite costumaţii în faţa camerelor de luat vederi.

Există cel puţin la fel de mulţi martori oculari care au declarat că nu au văzut *niciun* avion şi că explozia s-a produs din interiorul clădirii, dar nimeni nu ia în seamă declaraţiile lor.

Faptul că au existat martori mincinoşi este foarte greu de crezut. Se poate ca atâţia oameni să mintă intenţionat? Răspunsul trist este: „Da!” Dar faptul că au văzut avionul nu e neapărat o minciună. Să presupunem că în impact nu a fost implicat un avion comercial, ci o rachetă mai mică, cum ar fi o rachetă de croazieră sau o dronă militară. Dacă martorii oculari au văzut ceva zburând, dar nu au ştiut cu exactitate ce este, atunci au făcut legătura între imaginile televizate şi propriile amintiri. Potrivit experimentelor de conformitate ale lui Solomon Esch, de teama izolării sociale foarte mulţi oameni sunt pregătiţi să accepte în subconştient fapte false. Asta înseamnă că oamenii care au văzut doar explozia, s-au alăturat colectivului şi au adoptat opinia majorităţii, deşi ei au văzut cu totul altceva.

Cei care au pretins altceva au fost puşi la zid în haosul primelor ore. Şi nu trebuie să uităm: când oamenii sunt suficienţi de traumatizaţi, atunci sunt pregătiţi să creadă orice. Amintiţi-vă reacţia proprie în cazul acestor imagini. Aţi suferit un şoc, fiindcă asta s-a întâmplat cu noi toţi – un şoc care ne-a orbit gândirea logică. Altfel, nu ne-am fi lăsat manipulaţi de trucajele ieftine folosite.

Adevăraţii conspiratori erau foarte conştienţi

de reacţiile cetăţenilor, şi scopul – detonarea WTC în plină zi în mijlocul unui oraş uriaş – a fost acoperit perfect cu povestea despre avioane deturnate. Prin controlul exercitat de mass-media şi liderii de opinie, orice comentariu critic adus împotriva versiunii oficiale a fost ucis din faşă, şi publicul continuă să creadă în basmul despre Osama Bin Laden şi ai lui nouăsprezece hoţi.

Dar oare e atât de rău să lăsăm în urmă o viziune prăfuită şi veche asupra lumii, care se bazează numai pe minciuni şi decepţii? Indiferent cum arată adevărul despre 9/11: cine recunoaşte că versiunea oficială e o colecţie de contraziceri şi minciuni, face deja un pas uriaş în direcţia potrivită.

Decizia vă aparţine, dragi cititori, dacă după ce aţi citit acest articol, vă veţi urma drumul mai departe. Este numai decizia VOASTRĂ!

Secrete ascunse – sau ceea ce lumea nu trebuie să ştie![3]

În timp ce făceam cercetări pentru cartea „Hitler locuieşte în Argentina”, am rămas pentru câteva zile în Asunción, capitala Paraguayului, unde m-am întâlnit şi am schimbat idei despre câteva subiecte de discuţie interesante. Eu m-am născut în 1940 şi pot să spun din proprie experienţă că mai marii celui de-al Treilea Reich nu minţeau cu propaganda referitoare la „arme minune”. Aceasta se bazează pe fapte reale. Şi îmi

[3] Reprodus după von Hans Altmann

aduc aminte de următoarele întâmplări: atât tatăl, cât şi bunicul meu au avut o fabrică de prelucrare a lemnului în micuţul oraş B. Totuşi, ramele tapiţate pe care le produceau nu erau de mare ajutor în timpul războiului şi o mare parte a muncitorilor au fost recrutaţi ca soldaţi în prima linie. Fabrica a fost închisă în iunie 1943, dar halele de producţie au fost folosite de la sfârşitul lui iunie 1943 de Societatea Lilienthal şi de Biroul Cercetărilor Aviatice, încă-mi amintesc cum şeful acestui Birou, un anume dr. Gustav Strohmeier, a coborât din tren împreună cu soţia şi cu copilaşul la gara B.

Străinii nu aveau acces la informaţii despre ceea ce se cerceta în incinta fostei fabrici. Nici măcar soţia doctorului Gustav Strohmeier, o doamnă pe nume Mangna von Beesten, nu avea voie să intre în fabrică. Unii dintre angajaţi lucrau în două apartamente mai mici la etajul superior al fabricii. Directorul acestui birou şi superiorul direct al doctorului Gustav Strohmeier era un anume general Bäumker, care locuia în castelul Pullach, lângă Bad Aibling. Acest general Bäumker vizita adesea centrul de cercetare nou creat din orăşelul B. Iar locaţia acestui centru era foarte bine aleasă, deoarece aici nu au căzut niciodată bombe.

Bombardierele Aliaţilor atacau oraşele mai mari, unde aduceau moarte şi distrugere asupra populaţiei germane. Aşa cum am mai povestit, se

întâmpla adesea ca Mareşalul Reichului Herman Göring să vină în vizită, ceea ce sublinia importanţa acestei instituţii. Bombardierele Aliaţilor zburau încărcate deasupra micuţului oraş B., fără să suspecteze ceea ce făceau inamicii în fabrica dezafectată. Directorul Biroului pentru Cercetări Aviatice le-a spus bunicilor mei şi mamei mele că Germania mai are o şansă de a câştiga acest război, fiindcă împreună cu grupul său de cercetători lucrau o descoperire care în curând va fi produsă în serie.

Ce fel de armă trebuia să devină operaţională? Avioanele de luptă ME 262 deja existau. Aşa că mama mea a întrebat dacă e vorba de bombe atomice. El a negat totul şi i-a explicat că Biroul pentru Cercetări Aviatice se ocupă numai cu dezvoltarea tehnologiilor aviatice. Şi V1 şi V2 erau operaţionale la acest punct. Dr. Strohmeier a declarat mai târziu că a făcut acea afirmaţie doar pentru a menţine sentimentul că războiul se va sfârşi bine pentru Germania. Declaraţia a fost repetată de Dr. Gustav Strohmeier în ianuarie 1945, când situaţia în Reichul German era deja disperată. A afirmat că e foarte important ca soldaţii germani să lupte până la ultima suflare. Este interesant în acest caz şi faptul că Statele Unite au lăsat Berlinul cucerit sub ocupaţia trupelor Generalului Jukov. Oare aceştia ştiau că centrele tehnologice ale celui de-al Treilea Reich se aflau în Thuringia, Saxonia şi

Boemia?

După ce trupele Armatei Roşii au intrat în Berlin, singura defensivă împotriva lor erau soldaţii germani din SS-Leibstandarte amplasaţi în apropierea înălţimilor Seelow. În această luptă au murit peste 20.000 de soldaţi ai Armatei Roşii. Când generalul Jukov a văzut soldaţii germani ucişi, a afirmat cu admiraţie: *„Dumnezeule, sunt toţi copii de 16 şi 17 ani. Ce ne-am fi făcut dacă ar fi fost adulţi?”* Aceşti tineri soldaţi germani ai SS-ului, care fuseseră recrutaţi dintre tinerii lui Hitler, au luptat până la ultima suflare în adevăratul sens al cuvântului. Soldaţii Armatei Roşii au fost nevoiţi să-i împuşte pe fiecare în parte în tranşee, fiindcă nu voiau să se predea.

Pe 14 şi 15 februarie 1945, bombardierele britanice şi americane au atacat oraşul Dresda. Oraşul nu avea nicio importanţă militară, dar era ocupat de mii de refugiaţi, care se adăposteau în hoteluri, pensiuni şi şcoli. Aceşti oamenii fugiseră în Dresda pentru a se salva de ofensiva Armatei Roşii. Dar iată că vin bombardierele americane şi britanice şi încărcătura lor letală. Aceste bombardiere au reuşit ceea ce nicio altă forţă aeriană nu reuşise, fiindcă erau încărcate cu bombe cu fosfor. Fosforul nu poate fi stins sau îndepărtat cu apă. Majoritatea oamenilor a ars şi s-a înecat în furtuna de foc. Oamenii care abia au reuşit să scape din casele lor în flăcări, au fost seceraţi de avioanele de vânătoare echipate cu

mitraliere în timp ce încercau să fugă spre apele Elbei. Ideea acestui atac sângeros asupra Germaniei îi aparţine primului-ministru britanic de la acea vreme, Winston Churchill şi comandantului Forţelor Regale Aeriene, Generalul Harris (supranumit „Bombardierul Harris”).

Când copiii şi nepoţii noştri citesc în cărţile de istorie despre un număr de 25.000 de victime, acestea sunt doar cele care au putut fi identificate. Celelalte mii de victime au rămas neidentificate în haosul războiului. În zilele ce au urmat, pompierii şi ajutoarele lor au umplut pivniţe întregi cu corpurile victimelor şi le-au dat foc pentru a elimina riscul apariţiei unei epidemii. S-a stabilit în zilele următoare că peste 200.000 de oameni nu şi-au luat cartelele pentru mâncare. Numărul aproximativ este estimat undeva între 350.000 până la 500.000 de victime. Iar dacă ne gândim că liderii britanici au ridicat un monument la începutul anilor 1990 pentru „Bombardierul Harris”, gestul a fost cu adevărat o lipsă de bun simţ. În 1953, conducerea de atunci a statului german a făcut ceva şi mai revoltător: primul ministru britanic de atunci a primit Premiul „Carol cel Mare” în Catedrala din Aachen din partea guvernului Adenauer – unui om care a dat ordinul de a ucide poporul german. Şi în oraşul Hamburg s-au numărat 100.000 de victime în urma bombardamentului. Şi acolo, Aliaţii au folosit bombe cu fosfor. Oamenii care erau afară în acele

momente s-au topit literalmente din cauza căldurii pe care fosforul a degajat-o în contact cu suprafaţa drumului. Şi în Thuringia, războiul se apropia de sfârşit. Le-am povestit lui Jan şi Stefan că am plecat de acasă în toiul unei nopţi de februarie împreună cu mama, sora mea, mătuşa şi bunicii. Ninsese de curând, cerul lumina roşiatic şi oamenii puteau vedea cum arde oraşul Jena. La începutul lui martie 1945, dr. Gustav Strohmeier le-a spus mamei şi bunicilor mei că războiul probabil era pierdut. La îndemnul superiorului său, generalul Bäumker, doctorul Strohmeier împreună cu soţia şi copiii au aşteptat venirea armatei Statelor Unite. Făcuse câteva descoperiri pe care voia să le dea americanilor, dar cele mai importante cercetări în care era vorba despre obiecte explozive au fost introduse în genţi de cauciuc şi îngropate sub grămezile de lemn din curtea fabricii. A spus că acele cercetări trebuie păstrate de poporul german.

Când mi-am vizitat vechiul oraş în 1990, am văzut că acolo unde se aflau stivele de lemne înainte, acum fuseseră construite garaje pentru tiruri. Probabil că documentele încă se află îngropate în genţile de cauciuc sub fundaţia garajelor. Dr. Strohmeier a ajuns în Huntsville, Statele Unite împreună cu familia sa, unde şi-a continuat cercetările aviatice. Mama şi părinţii mei, după cum le-am povestit mai departe lui Jan şi Stefan, au păstrat tăcerea privind comoara

ştiinţifică încă îngropată şi au luat acest secret cu ei în mormânt. În martie 1945, bombardierele americane au zburat deasupra copacilor şi a străzilor şi au tras în ferestrele caselor dacă vedeau vreo urmă de mişcare. Mulţi civili au murit pe loc. Şi eu aş fi murit, dacă mama nu m-ar fi tras în jos de la fereastra bucătăriei de la primul etaj.

Pe 13 aprilie 1945, oraşul B. a fost de asemenea ocupat de trupele americane. Tatăl meu a luptat pentru ultima dată în Italia, împotriva trupelor britanice şi americane. Brusc casa noastră era plină de soldaţi şi ofiţeri americani care voiau să-l aresteze, deoarece fusese liderul unui grup local în cadrul NSDAP. Mama le-a arătat ofiţerilor americani fotografiile tatălui meu ca soldat, în timp ce unul dintre ofiţeri şi-a apropiat călcâiele şi a vrut să mă testeze, salutând cu *„Heil Hitler"*. Când i-am răspuns cu *„Bună dimineaţa"*, vraja s-a rupt, iar soldaţii americani s-au purtat chiar frumos şi i-au spus mamei mele că şi ei au copii şi soţii care-i aşteaptă acasă şi s-ar bucura foarte mult dacă i-ar putea revedea. Au avertizat-o pe mama cu privire la Armata Roşie, care nu trata poporul german atât de civilizat ca ei. Câteva zile mai târziu, dr. Gustav Strohmeier a venit împreună cu un convoi militar american pentru documentele şi arhivele din fosta fabrică. Dar documentele ascunse sub stiva de lemne din curte nu au fost aduse în discuţie.

În iunie 1948, m-am mutat împreună cu

părinţii mei în Duisburg-Hamborn. Câţiva ani mai târziu, într-o zi de primăvară târzie în 1952, în jurul prânzului, am privit pe fereastră şi am văzut un disc zburător deasupra districtului Hamborn-Bruckhausen. Pendula pe loc sub o pătură de nori. La început mi-a fost teamă, fiindcă ziarele scriseseră despre farfuriile zburătoare care apăruseră în America şi se presupune că erau pilotate de fiinţe extraterestre. Dar m-am calmat când am văzut foarte clar însemnul Armatei Germane. Brusc, nu am mai putut să îl urmăresc din priviri. Discul zburător s-a ridicat şi a dispărut în pătura de nori.

Nu pot decât să speculez dacă ceea ce am văzut era una dintre descoperirile doctorului Strohmeier, sau ale altui om de ştiinţă care lucra la un proiect legat de discuri zburătoare. Realitatea este că le-am văzut şi că erau de origine germană. În ceea ce-l priveşte pe generalul american Patton, care comanda pe atunci trupele americane care au ocupat Thuringia şi Saxonia, acesta a declarat cândva că armata SUA a luptat împotriva celor mai cumsecade oameni de pe pământ – făcând referire la poporul german. În taberele de detenţie aflate sub comanda sa, acesta înarma din nou prizonierii germani şi îi lăsa să atace trupele ruse cu sprijinul trupelor americane. Dar a fost concediat şi i s-au dat trei zile să se întoarcă în Statele Unite, unde a fost implicat într-un „accident de maşină” care i-a

fost fatal…

Bundeswehrul are în posesie „farfurii zburătoare”?

Cititorii cărţilor mele cunosc faptul că Germania, înainte şi în timpul celui de-al doilea Război Mondial a experimentat cu corpuri zburătoare care aveau un aspect circular – aşa numitele „farfurii zburătoare”. Nu e un secret faptul că americanii au scos din ţară în timpul operaţiunii „Paperclip” (Agrafa) oameni de ştiinţă şi prototipuri ale armelor secrete germane.

Totuşi – conform cercetătorilor şi criticilor renumiţi – trebuie să mai existe câteva astfel de modele, pe care ar trebui să le găsim, dacă chiar există.

Am primit o indicaţie în toamna anului 2008 conform căreia aşa stau lucrurile în timpul unei conversaţii cu un angajat al Siemens în Nürnberg, care pretindea că într-o anumită clădire secretă a Siemens ar trebui să existe aceste aparate de zbor care au fost salvate, studiate şi probabil replicate după al doilea Război Mondial. Dar vă puteţi încrede în aceste informaţii?

Mai jos aş dori să citiţi conversaţia pe care am avut-o cu un ofiţer al Bundeswehrului în Februarie 2012. M.K. (născut în 1958) este un cadru militar de carieră şi a fost cantonat în vestul Münsterland timp de şapte ani. Are doi copii şi locuieşte în Kiel. În Bundeswehr, acesta a făcut parte din apărarea aeriană la un anumit moment.

Jan Van Helsing: „Stimate domnule M.K., am avut un schimb foarte interesant de e-mailuri în 2011 – destul de informai – prin care dumneavoastră mi-aţi povestit o întâmplare deosebită care are legătură cu o farfurie zburătoare, îmi puteţi povesti din nou, fiindcă nu sunt foarte curios?”

M.K.: „Mai întâi, d-le Van Helsing, ţin să vă spun că observaţiile din 1995 au început să apară la intervale mai lungi de timp până la sfârşitul anilor 1990. Prin intermediul pregătirii şi experienţei mele în domeniul detectării aeronavelor cunosc aspectul, naţionalitatea şi comportamentul multor piloţi civili sau militari aflaţi în timpul zborului.

Acest aspect include evaluarea altitudinii în raport cu viteza unei aeronave. Ceea ce vă voi descrie se bazează pe observaţii interne şi externe. Până acum nu m-am putut ocupa explicit de acest lucru şi toate observaţiile mele au fost obţinute de la persoane private în timpul meu liber”.

„Bine. Vă rog să-mi spuneţi ce s-a întâmplat mai exact”.

„Păi, a început pentru prima dată în toamna târzie a anului 1995, cam pe la ora 20:00 cu un zgomot brusc, puternic şi neobişnuit al unui aparat zburător care a trecut timp de aproape un minut deasupra casei mele.

Zgomotul putea fi comparat cu cel al

avioanelor de luptă cu postcombustie, care aparţineau armatei, cu singura observaţie că zbura parcă mult prea încet şi mult prea jos. Zgomotul era inconfundabil chiar dacă mă aflam în apartament şi aveam ferestrele închise, iar apropierea acustică m-a speriat foarte tare, fiindcă m-am gândit că în imediata apropiere ar putea avea loc un accident. Zborurile la joasă altitudine în întuneric erau neobişnuite după căderea Zidului. Întreaga scenă mă neliniştea. Aşa că am vrut să văd ce se întâmplă, dar nu am observat nimic pe proprietatea mea. Într-o seară, după câteva experimente eşuate de observare, am făcut următoarea descoperire pe cerul nopţii, printre acoperişurile caselor de pe strada noastră: o pată de lumină verzuie strălucitoare şi radiantă de câteva degete lungime (cam cât braţul meu întins), s-a deplasat spre vest urmată de zgomotul deja cunoscut. Obiectul zbura relativ încet, la un unghi de aproximativ 20 – 25 de grade de locul de unde priveam cerul. Nu-i distingeam nici forma, nici luminile de avertizare. Era doar o suprafaţă mică, strălucitoare, cu margini rotunjite care sclipea în întuneric. Nu mai văzusem aşa ceva înainte. Mărimea nu se potriva cu viteza şi zgomotul postcombustiei”.

„Ce să înţeleg din asta?”

„Dacă aş fi văzut un avion cu reacţie iluminat, ar fi însemnat că l-am privit de undeva din spate, având în vedere suprafaţa aproape circulară pe

care am distins-o. Dar a zburat exact în direcţia în care priveam. Dacă luăm în considerare dimensiunile acestui obiect, înseamnă că nu se afla la o distanţă foarte mare. Dacă faceţi nişte teste ca să vedeţi cât de departe trebuie să staţi de un avion cu reacţie ca dâra lăsată în urmă de propulsoare să aibă aceleaşi dimensiuni, din punct de vedere optic, ca vârfurile degetelor voastre. Asta înseamnă că nu vor fi foarte departe de avion.

„Şi ce înseamnă zgomotele de după postcombustie?”

„E greu de explicat, dar un sistem de poscombustie aflat la 3 km înălţime sună diferit faţă de unul care zboară la 200 de metri distanţă – numai că pentru această depărtare, avionul cu reacţie zbura foarte încet, iar posibilitatea unei aterizări a fost exclusă, deoarece nu exista niciun aeroport în preajmă. Instinctele mele îmi spuneau că e vorba de altceva.

Totuşi, am încercat zadarnic să caut în presa de a doua zi ştiri despre prăbuşirea unui avion la graniţa olandezo-germană. Am vorbit despre acest incident şi într-o scurtă pauză în garnizoană. Nimeni nu observase nimic. Astfel că problema părea rezolvată. Şi dacă din când în când n-aş mai fi auzit zgomote similare în depărtare, aş fi dat uitării toată povestea”.

„Dacă nu vi s-a părut… Atunci ce s-a întâmplat?”

„Au trecut câteva săptămâni bune, când am fost martorul unei poveşti incredibile: în zona rurală Münsterland există mici ferme şi case la distanţe mari una de cealaltă. Într-o astfel de casă, aproape de Dülmen locuia sora povestitorului, care într-o zi însorită a auzit un zgomot „infernal „în spatele casei. A luat-o la fugă pe hol şi a deschis uşa de la intrare. Acolo a văzut un obiect argintiu care a zburat la joasă altitudine prin faţa ei. Apoi obiectul şi zgomotul au dispărut brusc în faţa ochilor ei – ca şi când cineva stinsese lumina.

Povestea era atât de nebunească, încât eram convins că cineva îşi bate joc de mine. Pe de altă parte, ce avea de câştigat din asta şi de ce îmi povestea mie totul?

Chiar şi după o discuţie de o jumătate de oră şi întrebări curioase din partea mea, povestitorul nu a deviat cu nici măcar un milimetru de la poveste. Desigur, mă gândisem să mă întâlnesc personal cu sora acestuia, dar între timp acest lucru nu s-a mai întâmplat, deoarece au avut loc alte evenimente”.

„Povestea aceasta vă aminteşte de vreo experienţă personală?”

„Da, şi am descoperită că observaţiile mele au legătură ceea ce am auzit. M-am întrebat, în secret, dacă seriile televizate cum ar fi Dosarele X nu sunt altceva decât o acoperire pentru anumite incidente, potrivit zicalei: „... ai văzut totul la televizor... „Această poveste putea fi împrumutată

de la un astfel de serial”.

„Adică încercăm să încorporăm proiecte sau experimente secrete în filmele de aventură sau science-fiction ca mai apoi când cineva află din greşeală acest secret – spre exemplu, un proiect militar secret – să se poată spune că acea persoană a văzut prea multe filme de la Hollywood? înţeleg…”

„Indiferent de veridicitatea poveştii cu obiectul care a dispărut brusc, eram din nou interesat şi căutam noi indicii. Nu mi-a fost greu deloc, fiindcă ştiam ce să caut, sau conform lui Goethe: „Oamenii văd numai ceea ce înţeleg…”

Între timp, cercul meu apropiat de prieteni a aflat povestea, dar iniţial erau mai mult sceptici decât convinşi.

La un anumit moment în această perioadă de timp, am observat „nişte lumini de discotecă” – după cum le-am denumit – ce se roteau concomitent într-un mod foarte straniu pe cer între partea de nord a districtului Ruhr şi Münsterland. Practic era doar o singură lumină, care se montează adesea înăuntrul unei discoteci sau pe remorca albă a unui camion. Un dispozitiv optic integrat producea câteva cercuri mici de lumină, care combinate formau un fascicul puternic. Străluceau prin rotaţie, aproape vertical pe cerul nopţii. Apoi se mişcau înainte şi înapoi ca nişte lumini de căutare. Dacă ar fi fost înnorat, efectul putea fi oarecum interesant, dar pe cerul

senin al nopţii nu se vedeau foarte multe, ceea ce nu l-a împiedicat pe operatorul acesteia să producă un mic „joc „de lumini. Se putea observa că aceste „lumini de discotecă „îşi desfăşurau aşa-numitul spectacol în linie dreaptă, din partea de nord a districtului Ruhr (Autostrada A 31) în direcţia Emden.

Apoi, aceste jocuri de lumini s-au manifestat doar la sfârşitul săptămânii, apoi au apărut şi în timpul acesteia. În centrul oraşului Münster am văzut, în timpul unui festival de seară, nişte remorci albe cu însemne civile care nu aveau unitate de tractare. Reflectorul montat pe acoperiş, era foarte mic, circa l, 5 m lungime cu un diametru de 80 de cm. Ceea ce mi s-a părut ciudat, a fost că nu exista nicio siglă şi nicio adresă de promovare pe remorcă. De asemenea, nu am văzut cine le însoţea.

Pentru noi ar fi rămas nişte jocuri de lumină lipsite de sens, dacă prietenul meu (un instructor auto local) nu m-ar fi plimbat într-o seară cu maşina. În mijlocul unui câmp, la câţiva kilometri distanţă de oraş sau de orice clădire, se afla o remorcă albă nepăzită, fără electricitate sau generator electric şi îşi proiecta cercurile pentru o audienţă nevăzută în ceruri. Nu am îndrăznit să ciocănim sau să deschidem uşa remorcii şi am plecat foarte confuzi către casă”.

„Ce aţi crezut despre ceea ce aţi văzut?”

„Ne confruntam cu o situaţie nouă. Nimeni nu

scoate o remorcă în toiul nopţii pe un câmp gol ca să proiecteze timp de ore îndelungate seturi de lumini pentru un public nevăzut. Altul trebuia să fie motivul. S-au propus cele mai nebuneşti teorii, până când unul dintre prietenii mei a ajuns la concluzia evidentă: Pentru a ne distrage atenţia şi pentru a ascunde ceva.

„Ce vreţi să spuneţi cu asta?”

Prietenul meu a catalogat totul în felul următor: aparent, pe cerul de noapte se petrece ceva deosebit. De aceea am văzut „luminile de discotecă”. Acestea apar în mare măsură, dar nu mereu, aşa cum le-am văzut şi noi, în apropierea sau chiar în localităţi şi le sugerează oamenilor că afară are loc un spectacol de lumini. Aşa ni se distrage atenţia. Acest spectacol de lumini nu are nimic captivant şi durează şi foarte mult, aşa că nimeni nu vrea să iasă afară într-o noapte rece şi să răcească sau să-i înţepenească gâtul. Drept urmare, întregul eveniment este acceptat şi nimeni nu-i mai acordă atenţie”.

„Înţeleg – e la fel ca efectul produs de filmele de la Hollywood, despre care am discutat mai devreme. Dacă vedem ceva care zboară pe cer – chiar dacă e ceva neobişnuit – îndreptăm proiectoarele de lumini într-acolo. Dacă între timp cineva spune că a văzut un obiect luminos pe cer, ceilalţi îi spun: „Sigur, era doar un joc de lumini!”

„Exact. Pe cer se afla ceva ce-ar fi putut fi văzut, dar care nu trebuia să fie văzut. Spuneţi-i

acoperire sau camuflaj. Chiar şi când, din întâmplare, unii observatori nepregătiţi au vorbit despre o asemenea noapte cu lumini sau „lucrurile (neobişnuite pe cer, ce am putea să le răspundem?”

„E clar…”

„Între timp acea persoană ar fi întrebată în glumă dacă a consumat alcool, nu-i aşa? Concluzia prietenului meu a fost, prin urmare, cea mai plauzibilă, fiindcă nu ne aşteptam să existe un program de divertisment gratuit pe timpul nopţii”.

„În ce direcţie se îndreaptă ipotezele dumneavoastră cu privire la obiectul zburător?”

Desigur că am gândit lucrurile în mai multe direcţii. Fiindcă această activitate cu luminile de discotecă a avut loc într-un moment relativ ideal, diferit de obiectele spaţiale. Acest obiect ar putea zbura în altă parte, poate la 200 de km distanţă. Deci nu mi se pare că se pregăteşte un atac extraterestru la adresa noastră. Îmi pare rău, am glumit… Dar ceva a zburat, ca să spunem aşa, chiar pe sub nasul nostru, pe un curs bine stabilit, în apropierea luminilor de discotecă. Suntem siguri. Nimeni n-ar fi trebuit să vadă acest eveniment, de aceea şi eforturile de a ascunde totul sub pretextul unui joc de lumini.

În acest moment nimeni nu vrea să vorbească deschis, dar dacă a fost nevoie de o acoperire atât de bine pusă la punct, atunci poate fi vorba doar de un singur tip de aparat zburător: un obiect

zburător neconvenţional”.

„Dar ce ar putea fi testat în Germania? Ceva al Bundeswehrului sau ceva al Armatei Americane? Şi n-ar fi riscant să testezi o aeronavă secretă în mijlocul Germaniei? Dacă s-ar prăbuşi sau ar fi nevoie de o aterizare forţată? E o zonă foarte populată!"

„Pentru prima parte a întrebării, nu vă pot spune multe. În acest moment, nimeni nu ştie despre ce este vorba cu exactitate. De fapt, încă ne găsim pe tărâmul speculaţiilor. Desigur că avem teoriile noastre.

În ceea ce priveşte a doua parte a întrebării dumneavoastră legată de aterizarea forţată, instructorul auto mi-a povestit un eveniment remarcabil. În timpul uneia dintre şedinţele nocturne a trecut pe lângă o pădure izolată. În interiorul acestei păduri, unde nu se vedea nimic decât o mică luminiţă, au apărut în acea seară – şi doar în acea seră – lumini puternice în toate direcţiile. A fost un fenomen neobişnuit”.

„Credeţi că era vorba de un fel de camuflaj după o aterizare forţată?

„S-ar putea. Un localnic nu aprinde aşa lumini puternice în pădure, nu? În următoarele luni, au contribuit şi alte evenimente la această teorie. Acest instructor auto a raportat şi alte activităţi neobişnuite de-a lungul autostrăzii A 31. Într-o seară, când conducea singur pe la ora 00: 30 către casă pe A 31, a descoperit că la fiecare

ieşire de pe autostradă pe unde trecea, o persoană necunoscută aştepta într-un punct exact. Toate priveau în aceeaşi direcţie, ca şi când ar fi aşteptat ceva.

Într-o seară, nu era chiar atât de târziu, aşa că a plecat cu soţia şi cu nişte rude pe un drum local ce trecea printr-o pădure, spre Ahaus. În timpul călătoriei ceva a trecut pe deasupra maşinii cu o viteză foarte mare, la o înălţime joasă, fără să scoată niciun sunet. Ceva care a aprins rachete roşii de semnalizare în stânga şi dreapta – şi care a fost urmat la o anumită distanţă de nişte avioane de luptă mai lente, al căror zgomot se auzea clar. Deşi totul s-a petrecut foarte repede, aceştia au reuşit să vadă clar întreaga scenă, şi au rămas afectaţi de eveniment timp de mai multe zile. A fost o manevră de a scăpa de urmăritori nedoriţi?

Toate descrierile dau impresia că în fiecare zi se întâmplă ceva. Dar nu este aşa. Între evenimente sunt săptămâni întregi, chiar şi luni.

Între timp m-am alăturat, la iniţiativa unui alt prieten de-al meu, unui grup din regiunea vestică a Ruhrului, al cărui punct de interes erau fenomenele OZN din întreaga lume. Aceştia se întâlneau neregulat în serile de sâmbătă. Deşi cunoşteau diverse poveşti din întreaga lume, aceştia nu aveau nici cea mai mică idee despre povestea din regiunea Münsterland. Acest lucru urma să se schimbe pentru unii din ei, din motive semnificative.

„Acum chiar sunt curios…”

„Nucleul” grupului era interesat desigur, şi odată cu trecerea timpului am descoperit probe din mai multe direcţii care ne-au confirmat bănuielile, şi anume că „Area 51" s-a mutat în Münsterland. Dar tocmai asta era întrebarea... Acelea au fost momente interesante în care am pus cap la cap piese de puzzle lipsite de sens care fuseseră aduse în discuţie de diverse persoane, şi care zugrăveau o imagine din ce în ce mai clară”.

„Poate îmi puteţi da un exemplu?”

„Bine. Spre exemplu, o mică informaţie care în sinea ei nu părea nimic ieşit din comun, faptul că în apropierea autostrăzii A 31, un fermier auzea noaptea un bâzâit inexplicabil în aer. Ba mai mult, existau din ce în ce mai multe dovezi că baza se afla probabil în cadrul unei unităţi militare de pregătire”.

„Poftim?”

„Da, aşa este. Dar vă rog să mă priviţi cu atenţie, fiindcă de acum încolo nu vă voi mai spune nimic concret şi nu vă voi mai furniza niciun detaliu care să vă confirme suspiciunile. Încă lucrez...

În cele din urmă, nucleul grupului interesat de OZN-uri şi-a dorit să observe – desigur, din umbră – momentul în care „luminile de discotecă" se vor aprinde din nou. Se putea amplasa un amplificator de lumină oriunde. Pentru că acţiunea trebuia să fie demarată fără a fi

planificată în prealabil, nu am putut participa în acea zi şi prin urmare, nu vă pot povesti despre următoarea descoperire decât din postura de sursă secundară: în acea seară, trei oameni s-au postat la marginea locaţiei noastre preferate. Nu departe se aflau nişte „lumini de discotecă”, conform spuselor lor.

În dimineaţa următoare mi-a sunat telefonul. Era unul dintre observatorii din prima parte a serii. Mi-a spus că trebuie să ne întâlnim cât mai repede. Când am ajuns, abia aşteptau să-mi povestească: aşteptaseră foarte mult timp şi voiau să plece acasă, când, pentru scurt timp, în jurul orei 1, a apărut o lumină slabă pe dealurile din faţa lor. Nu puteau vedea nimic cu ochiul liber, dar cu ajutorul amplificatorului, cei trei au reuşit să vadă ceva inimaginabil: o farfurie zburătoare mişcându-se silenţios deasupra dealurilor. Mărimea estimată: cam 50 de metri. Apoi aceasta s-a îndepărtat încet şi a dispărut la orizont. Asta a fost tot”.

„Incredibil. Credeţi că povestea era adevărată?”

„E greu să-ţi dai seama dacă cineva minte sau nu, cred că ştiţi asta. Dacă aş fi luat parte la eveniment, aş putea răspunde acestei întrebări sâcâitoare cel puţin pentru mine. Dar fiindcă îi cunoşteam pe cei trei, şi fiindcă ştiu cum s-au comportat după ceea ce au văzut, le cred povestea. Cineva din „nucleu" văzuse deja o

farfurie zburătoare şi era în stare de alertă. Ceilalţi doi tovarăşi ai lui mi s-au părut vizibil afectaţi, unul dintre ei nu a putut depăşi şocul evenimentului. A recunoscut că s-a alăturat grupului doar pentru distracţie iniţial şi că n-ar fi crezut niciodată că ceea ce a văzut în acea noapte chiar există.

„Desigur, am încercat să aflu cât mai multe detalii, fiindcă cine a văzut fotografii mai vechi făcute cu ajutorul amplificatoarelor de lumină ştie că rezoluţia grafică este departe de calitatea HD a emisiunilor televizate de astăzi”.

„Aţi putut recunoaşte însemnele de pe acel obiect?”

„Şi eu am pus această întrebare, dar mi s-a răspuns că nu”.

„Ce s-a mai întâmplat în prezent?”

„O să vi se pară ilogic, dar acesta e sfârşitul poveştii. Mi-am aflat răspunsul la întrebarea despre ce am văzut şi ce am auzit cu ani în urmă în grădina mea. Mi-am găsit, dacă îi putem spune aşa, (indirect) „regele ielelor". În plus, apăruseră alte evenimente personale în viaţa mea care aveau prioritate. Am rupt legătura cu grupul până în prezent”.

Acesta este interviul cu M.K...

L-am întrebat în mod intenţionat în timpul interviului despre emblema naţională, deoarece

există o poveste în acest caz şi pentru mine: în 1997 am intrat în posesia unui document al serviciului secret britanic cu titlul: *„OZN-uri germane între 1976 şi 1989 – Dezvoltarea secretă a armelor aeriene şi spaţiale în Republica Federală Germană”*. În acest document, pe care l-am publicat pentru prima dată în cartea *„Operaţiunea Aldebaran”*, personalităţile importante ale RFG sunt acuzate că au operat în secret dezvoltarea şi construcţia armelor strategice neconvenţionale – Willy Brandt se numără printre aceştia. Concret, este vorba despre *„OZN-uri, reîntoarcerea la tehnologiile secrete ce poartă numele de farfurii zburătoare, conform mărturiilor din al Doilea Război Mondial”*. În acest scop există două imagini ale uneori vechi obiecte zburătoare experimentale din anul 1944 şi o scurtă referinţă la materiale relevante care conţin declaraţii exacte şi se află în arhivele britanice.

Documentul este de fapt, un raport scurt despre interogatoriile cu cercetători germani, în special cu Dr. Wernher von Braun, până la sfârşitul anilor cincizeci şi un comentariu; avea sentimentul că cei interogaţi nu au spus tot ceea ce ştiau despre acest subiect. Apoi se dau explicaţii despre faptul că încă de la începutul lui 1945 s-a lucrat la o tehnologie germană secretă care le-a fost ascunsă voit Aliaţilor. În dosar se merge atât de departe, încât se presupune că

aliaţii ştiau doar că li s-a trimis cea de-a doua cea mai performantă tehnică, ca să nu aibă toate şansele pentru a opri o nouă ascensiune a Germaniei.

Se presupune că toţi germanii care cunoşteau adevărul au depus un jurământ special în această situaţie, care nu fusese făcut în faţa „Führerului" Adolf Hitler sau în faţa unui anumit Reich, ci în faţa poporului german în calitate de comunitate cu o misiune istorică pentru toţi arienii („*predestinată tuturor arienilor*"). Mai departe este descris faptul că RFG a ajuns în poziţia în care poate periclita strategia NATO în cazuri de urgenţă – şi anume prin posibilitatea de a manipula sau de a închide sateliţii de comunicaţii; de a trece neobservaţi de orice unde radar pentru a intercepta aeronave şi rachete.

Pentru a atinge aceste scopuri, se spune că Republica Federală a dezvoltat mai întâi tehnologia rachetelor de croazieră, care fuseseră inspirate, în principiu, de vechile „V1". Acest proiect a fost iniţiat în Bavaria, dar testele au fost efectuate în Zair, Africa Centrală. Proiectul, care avea numele de cod „Notung" a fost deconspirat, planurile au fost predate americanilor, iar aceştia au perfecţionat modelul. Următoarea încercare a Republicii Federale a fost dezvoltarea rachetelor „modulare". Din nou, testele au avut loc în Zair, iar proiectul a fost deconspirat şi închis, deşi compania stabilită oficial OTRAK a finanţat şi alte

încercări, în Libia. Racheta „modulară” avea potenţialul rachetei intercontinentale şi spaţiale, ceea ce însemna că ar fi fost la fel de performanţă ca rachetele NASA, dar cu o producţie mai ieftină, care le-ar fi ajutat să se lanseze în sectorul de afaceri cu sateliţi – iar acest lucru ar fi afectat nu doar SUA, ci şi racheta „ariană”, care fusese creată sub îndrumarea inginerului din Peenemünde, Rolf Engel şi confiscată în cele din urmă de francezi.

După toate aceste încercări eşuate, în document se spune că germanii sunt conduşi de ideea de a crea ceva complet diferit. După ce germanii au ajuns la concluzia că nu e atât de uşor să lucrezi în secret fără ca Aliaţii să afle, au numit un anumit domn XY din partea partidului CDU/CSU să reflecteze asupra acestei probleme. Acest bărbat a adunat toate opţiunile tehnice, inclusiv cele care păreau „silly” (prosteşti). S-a concentrat asupra unei întâmplări din cel de-al Doilea Război Mondial, ceea ce a dus la „crearea OZN-urilor”.

După sfârşitul războiului, un anumit profesor Heim din Göttingen, Germania de Vest, a făcut o descoperire care încă de la început a fost ţinută secret. Este vorba de tehnica „scutului gravitaţional”. Această tehnică, în combinaţie cu informaţiile rămase nedescoperite în cadrul proiectelor similare de dezvoltare a armelor secrete în perioada 1934 – 1945, a condus la

crearea proiectului „FZ” – „Farfurii Zburătoare”. În acest scop, a fost pregătită o zonă secretă de testare în Lüneburg Heide. Şi astfel, a fost construit un aparat de 18 metri în diametru, cu o cupolă pentru pilot deasupra. Acest aparat avea trei mecanisme de acţionare:

1. „Scutul antigravitaţional”.
2. Un motor acţionat de principiul reculului, cu foarte multe duze mici dispuse circular, şi
3. O elice micuţă detaşabilă, poziţionată în partea de sus.

Aşa-numitul „scut gravitaţional” funcţiona de astfel încât aparatul intra într-o stare de suspensie. Practic nu cântărea nimic, ca un balon. Pentru a se ridica, avea nevoie de elice. Când FZ-ul se ridica la o altitudine mare, de aproximativ 8.000 de metri, duzele deveneau funcţionale. Acestea acţionau atât viteza de deplasare cât şi direcţia. Aparatul „FZ” avea nevoie de mai multe ore pentru a se ridica la o înălţime acceptabilă pentru abilităţile sale. S-ar fi ridicat mai repede, dacă în locul micii elice ar fi avut un rotor mai mare. Dar atunci ar fi fost prea zgomotos ca să mai fie un secret. „FZ”-ul avea şi un camuflaj nocturn întunecat şi era folosit mereu numai noaptea, pentru a trece neobservat. În acest caz, „scutul antigravitaţional” permitea aparatului să devină nedetectabil pentru undele radar. Era doar un aparat de testare, dar totuşi, un aparat periculos. Fiindcă dacă atingea altitudinea de

8.000 de metri sau mai mult, putea zbura la o viteză uluitor de mare. Dacă zbura la altitudini mai mari de 12.000 de metri şi atingea o viteză mai mare de 6.500 km/h, atunci aparatul FZ-1 era un lucru foarte serios.

În noiembrie 1976, a fost identificat cu siguranţă. Dar germanii l-au distrus înainte să poată fi confiscat de aliaţi. Proiectanţii au spus că a ars în urma unei aterizări forţate. Guvernul vest-german nu s-a implicat în această problemă. Declaraţia nu era credibilă, dar nici nu puteau să o dezmintă. Informaţiile preţioase despre FZ nu au fost de găsit. Toţi tehnicienii care au lucrat la proiect dispăruseră. Din această cauză, s-a ajuns la resentimente...

Dacă cercetările din document sunt adevărate, cel târziu în 1982 acest proiect a fost reiniţiat – de această dată, probabil fără implicarea directă a guvernului din Bonn, ci cu sprijinul companiilor private. Aşa cum s-a descoperit, era vorba de un consorţiu de unsprezece companii sub numele de „TROIA”. Din acesta făceau parte nouă companii vest-germane, o companie austriacă şi o firmă italiană. În plus, de această dată existau zone de testare în Egipt şi chiar în Taiwan. Noua aeronavă proiectată şi construită era mult mai avansată. Noi o numim FZ-2, deşi cu siguranţă are un alt nume. Din punct de vedere al designului, FZ-2 semăna mult mai puţin cu FZ-1, şi mai mult cu schiţele cunoscute

din perioada nazistă. Din nou avea forma unui disc, şi cam acelaşi diametru cu predecesoarea sa, dar mult mai înaltă, asemenea unui trunchi de con. Era dotată cu acelaşi „scut antigravitaţional”. În locul unei mici elice deasupra avea avea un rotor cu palete mari poziţionat dedesubtul corpului conic şi era folosit pentru a ridica aparatul pe orizontală. Această mişcare îi permitea aparatului FZ-2 să atingă altitudinea dorită mai repede. În loc de acele duze mici şi numeroase, FZ-2 era dotat doar cu două duze mari îmbinate printr-o articulaţie în partea inferioară.

Dacă FZ-1 putea fi considerat mai mult un aparat experimental, FZ-2 era deja o aeronavă adevărată creată în scopuri practice. Era înarmată cu două „tunuri Oerlikon”, utilizate şi la echiparea tancurilor „Ghepard”. Când se afla în ascensiune şi la altitudini mici, aeronava era foarte vulnerabilă. O mitralieră ar fi putut s-o doboare cu uşurinţă, o rachetă probabil că nu. Însă, la altitudini mari, aeronava era aproape invincibilă.

Viteza FZ-2 era înspăimântătoare. În 1988, când exista cu siguranţă un singur exemplar, se putea calcula cu exactitate în funcţie de ora la care decolase din Taiwan şi ora la care aterizase în Egipt faptul că FZ-2 atingea pe această rută o viteză de zbor de 13.200 km/h.

Era clar că FZ-2 zbura undeva pe orbita planetei, deci în spaţiu. Astfel, putea distruge oricând sateliţii de comunicaţii ai Aliaţilor!

Şi această bază a fost descoperită de aliaţi, aşa că testele au încetat şi operaţiunea a fost mutată în Iran. De acolo, consorţiul „Troia” s-a mutat într-o nouă zonă de testare la nord-vest de oraşul Baghdad, în Irak.

Primul aparat FZ-2 a fost dat dispărut într-o încercare de a orbita în jurul Pământului. Fie s-a pierdut în spaţiu, fie a luat foc la reintrarea în atmosferă. Ştirile despre pierderea dispozitivului au fost considerate credibile. La acea vreme mai existau încă două aparate FZ-2 şi un al treilea în construcţie, prin urmare patru. La începutul lui 1989, unul dintre noile aparate FZ-2 a fost văzut zburând în Germania de Vest. Se pare că viteza fusese mărită şi mai mult, cel puţin în teorie. Proiectanţii puteau zbura pe lună în câteva zile şi pe Marte în câteva săptămâni dacă şi-ar fi dorit.

În document urmau patru relatări ale martorilor oculari, dintre care doresc să menţionez 3. În plus, am primit patru fotografii color care arată FZ-ul la sol, dar şi în aer.

Rapoarte despre observaţii directe:

1.1976 – Observarea aparatului FZ-1 în nordul Germaniei; raportul unui presupus agent britanic, tradus literalmente: „Observaţia a fost făcută referitor la o zonă a Forţelor Federale Armate ale Germaniei. A trebuit să aştept până la apus ca să mă pot apropia nevăzut până la o distanţă de circa 250 de metri, dar am reuşit să fac fotografii cu telefonul suficient de clare.

Aparatul FZ are aproximativ 18 metri în diametru şi un camuflaj întunecat pe timp de noapte. Pe unul dintre pereţii cabinei este desenat semnul Forţelor Aeriene Germane, destul de mic, dar şi înscrisul: D – FZ HI.

În interiorul cabinei există trei ferestre rotunde foarte mari. Dedesubt se văd nişte piese asemenea unor ştuţuri, care se dovedesc a fi ventilaţia motorului cu reacţie.

Întregul OZN se sprijină pe un cadru, o structură metalică strâns legată de aparat şi probabil imposibil de înlăturat. Văd câteva vehicule la sol şi două camioane ale armatei germane. Personalul este alcătuit, din câte văd, din 22 de oameni. Patru dintre aceştia urcă în OZN.

La ora 21: 20, aparatul a fost pornit. E aproape întuneric în acest anotimp. Pentru scurt timp am auzit un sunet ca un motor micuţ al unei maşini de tuns iarba. S-a auzit din nou, dar de data asta sunetul era mai silenţios. Deasupra obiectului se deschide o elice de mărime potrivită şi porneşte cu zgomotul similar al unei turbine cu gaze. Elicea ridică încet OZN-ul în aer.

La circa 1.000 de metri altitudine, zgomotul elicei încetează (poate a fost închisă). Dar brusc apar nişte scântei în jurul OZN-ului, ca şi cum ar ieşi din nişte duze mici. Preţ de un singur moment. Apoi, rămân doar motoarele cu reacţie din spatele acestor duze. Acestea creează brusc o coadă de

cometă şi OZN-ul ţâşneşte în aer. În doar câteva secunde, nu mai este de găsit.

2.1988 – Presupusa observaţie a unui avion de recunoaştere britanic:

„Presupusa navă spaţială extraterestră a fost văzută clar. Am văzut însemnele germane, similare cu cele ale unui avion comercial. Am făcut o fotografie foarte clară. La o altitudine de 7.500 de metri, ne-am apropiat la aproximativ 400 de metri de OZN. Acesta a ţâşnit pe cer cu o viteză uluitoare. Ne este greu să apreciem dimensiunile. Dar am putea spune că avea cam 15 metri în diametru şi nu mai mult de 25 de metri înălţime. Sistemele de arme nu au putut fi recunoscute”.

3.1989 – Aparatul FZ-2 a fost văzut în Chad, Africa de un agent secret francez. Traducerea exactă a presupusului raport: „Mesajul despre un obiect înfiorător trimis din Ceruri ajunsese la urechile noastre de 45 de minute, când a venit să ne ducă şi pe noi la locul unde l-a văzut. Oamenii (localnicii) erau foarte speriaţi. Când ne-am apropiat de acel loc şi noi am fost şocaţi în primă instanţă. N-am văzut niciodată ceva atât de ciudat. Primul meu gând a fost că extratereştrii au aterizat în sfârşit. Am văzut în faţa ochilor o „farfurie zburătoare", un OZN, exact aşa cum şi-l imaginează toată lumea. La prima vedere, nu am

observat că este construit de oameni. Nimeni nu văzuse la început micuţele însemne germane (steagul propriu tuturor aeronavelor ce aparţin unei anumite ţări).

Am rămas ascunşi în spatele unor tufişuri, la aproximativ 150 de metri de aeronavă. OZN-ul părea să fi aterizat forţat. Avea o poziţie oarecum înclinată pe cele cinci picioare metalice extinse. Probabil avea puţin sub 20 de metri în diametru. Avea o formă cilindrică ridicată deasupra căreia se afla o mică structură rotundă. Aceasta avea forma unui con cu margini rotunjite. Dedesubt, pe mijloc, exista o structură micuţă din sticlă, care probabil se putea detaşa. În partea superioară se puteau vedea ferestre rectangulare. OZN-ul era vopsit cu gri, la fel ca avioanele de luptă americane. Apoi, din partea superioară a obiectului a apărut un bărbat. Probabil exista o trapă acolo. Mai întâi ne-am speriat îngrozitor, deoarece am crezut că vom vedea un extraterestru păşind spre noi. Dar era doar un om obişnuit, arăta ca un european.

Atunci am observat şi simbolurile: culorile negru, roşu şi galben pentru steag şi literele D-FZ H2W. Ne-am dat seama că ar putea fi o aeronavă germană experimentală, despre care nu ştiam nimic şi pe care probabil o proiectaseră împreună cu americanii. M-am gândit la asta datorită vopselei gri. Totuşi, eram încă agitaţi din cauza apariţiei ozn-ului total necunoscut. Bărbatul care ieşise cu un binoclu nu ne-a văzut, s-a întors

înapoi în OZN. Am auzit o pocnitură mică, urmată de un bâzâit. OZN-ul s-a ridicat încet. Şi-a schimbat poziţia înclinată: picioarele metalice au fost retractate, iar unul dintre ele a rămas oarecum în afară. OZN-ul se ridicase cam 2 metri de la sol. Am vrut să ne apropiem. Dar am auzit un alt sunet care ne-a speriat, un fel de urlet. Apoi am văzut ceva similar cu paletele unei elice. Aceasta a apărut din conul cel mic, s-a deschis pe orizontală şi a început să se rotească. S-a auzit un bâzâit aidoma unei viespi gigant. Apoi, OZN-ul s-a ridicat pe verticală.

Atunci am văzut că dedesubt erau montate două motoare cu reacţie de dimensiuni medii. Motoarele s-au aprins abia după ce OZN-ul s-a ridicat câteva sute de metri cu ajutorul elicei. Bâzâitul rotorului s-a oprit, iar OZN-ul a continuat să se ridice mai repede, dar nu foarte repede. Dar după ce s-a ridicat la o înălţime considerabilă, a accelerat foarte mult şi l-am pierdut din vedere”.

Conţinutul raportului nr. 4 este similar cu raportul nr. 1, singura diferenţă fiind că pilotul care o relatează este femeie.

Cam atât despre documentul de la serviciile secrete britanice. Acum probabil vă întrebaţi de ce acord atâta importanţă acestei teme. Acest lucru nu are legătură numai cu noul film „Iron Sky” – care rulează în timp ce eu scriu acest articol – şi care abordează din nou subiectul „Reichului german şi farfuriile zburătoare”, ci cu interviul

acordat de domnul M.K., pe care l-am vizitat în Kiel la data de 17.02.2012. Este cadru militar foarte serios şi realist. Iar afirmaţiile lui se aseamănă cu relatările serviciului secret britanic.

Putem presupune că astfel de teste pentru diverse obiecte aerodinamice au devenit deja obişnuite. Interesant este şi faptul că – acest document a ajuns la mine în 1997 şi se menţionau locaţii ca Libia, Irak şi Iran – Libia şi Irakul au fost afectate de război, iar următoarea ţară vizată este Iranul.

Desigur, se prea poate ca acest proiect cu obiecte zburătoare să se afle în mâini private pe teritoriul Germaniei, aşa cum s-a sugerat şi în raport. Şi aşa cum am menţionat şi în interviu, am purtat o serie de discuţii cu un inginer de la Siemens care mi-a oferit numele şi datele obiectelor zburătoare care după război trebuiau să fie testate mai întâi în fosta bază de antrenament americană din apropiere de Lauf, iar mai apoi la Siemens în Moorenbrunn.

Să ne lăsăm surprinşi de ceea ce vor aduce la lumină următorii ani referitor la acest subiect.

Transformarea Republicii Federale Germane în RDG

Vă amintiţi fotografiile în care se vede bucuria prilejuită de căderea Zidului Berlinului în 1989? Vă amintiţi de promisiunile înfloritoare are politicienilor (Helmut Kohl, Cancelarul Germaniei de atunci vorbea despre câmpii înflorite) către

mulţimea care cânta veselă? Mai ţineţi minte cum Lothar de Maizière a izbucnit în lacrimi când a fost intonat imnul naţional? Şi mai ţineţi minte cum Angela Merkel a devenit prima femeie Cancelar? Veţi spune că acestea sunt coincidenţe ale istoriei, dictate de soarta unei naţiuni. Departe de a fi adevărat: Toate aceste lucruri au fost – în mare parte – ticluite cu atenţie conform unui Plan B, şi anume Planul B al RDG!

Când ne gândim la Angela Merkel, fiecare dintre noi, germanii, o comparăm cu fostul preşedinte al RDG, Erich Honecker. Iar această comparaţie nu este deloc ciudată. Cancelarul se adresează poporului în aceeaşi manieră în care o făcea şi fostul dictator: expresia feţei este împietrită, plictisitoare, nu dă dovadă de sentimente, iar ca răspuns la anumite întrebări politice vorbeşte în stilul unui dictator comunist: se eschivează, potoleşte opinia publică şi schimbă subiectul. Probabil că membra partidului CDU a fost foarte atentă în primii ani de activitate în RDG şi a învăţat să adopte un astfel de comportament cu uşurinţă, fiindcă - pe viitor – a avut anumite avantaje. Cu toate aceste talente ascunse, ne întrebăm automat cum de a ajuns doamna Merkel să deţină o funcţie atât de importantă timp de ani de zile. Există vreun plan cunoscut doar de foarte puţini? Eu cred că exact asta se întâmplă! Un plan pe care liderii RDG l-au pus la punct acum mult timp – în beneficiul lor, desigur.

Asemenea naziştilor, care încă din 1943 ştiau că cel de-al Doilea Război Mondial nu va fi câştigat şi au creat un plan pentru a prelua puterea după 1945, şi Honecker şi Genossen din Politbüro şi-au creat un plan fără existenţa RDG-ului. Desigur, nu îşi puteau închipui o lume fără existenţa socialismului, de aceea şi-au dorit cu ardoare ca statul renăscut (în acest caz Republica Federală Germană) să fie constituit de aşa natură, încât în final să devină aidoma unui stat comunist. Pentru a face posibil acest lucru, trebuiau să ocupe poziţiile cheie ale noului stat - în politică, economie şi cultură. Şi totul a început aşa: în 1954 un preot protestant s-a mutat împreună cu familia din Hamburg în RDG, ceea ce se întâmpla foarte rar. Aparent, preotul avea un ordin în buzunar. Trebuia să ridice numărul mic de preoţi din RDG şi să se asigure că din ce în ce mai mulţi tineri se orientează către această profesie. Şi uite-aşa, Horst Kasner, ferm îndoctrinat de Republica Democrată Germană, a fost repartizat în municipiul Quitzow, în orăşelul Perlberg. Trei ani mai târziu, Kasner reuşise să construiască „o biserică în socialismul existent şi real” – şi a fost numit director al unui colegiu pastoral din Templin.

Şi acolo a fost însoţit de soţia sa, Herlind Jentzsch şi micuţa Angela în vârstă de trei ani. Erau mereu urmaţi de agenţi Stasi, şi fiindcă Kasner nu era încă privit ca un critic al regimului

din RDG, exista o înţelegere tacită între omul bisericii şi guvern, care a dus la o colaborare fructuoasă. La Institutul din Templin nu au fost pregătiţi doar preoţi protestanţi, ci aici s-au întâlnit o mulţime de personalităţi care zeci de ani mai târziu au jucat – şi încă mai joacă – roluri foarte importante în preluarea Republicii Federale Germane de către fosta RDG (Aţi avut dreptate!). Se cunoaşte de foarte multă vreme faptul că în RDG biserica era subordonată conducerii şi supraveghea în numele Siguranţei Naţionale grupările critice în interiorul locaşelor de cult. Acelaşi lucru făcea şi Horst Kasner, tatăl Cancelarului actual, Angela Merkel.

Împreună cu alţi adepţi ai doctrinei, se întâlnea în cadrul instituţiei de studii superioare şi discuta variantele prin care biserica s-ar putea asocia cel mai bine cu socialismul. Printre interlocutorii lui se numărau Manfred Stolpe, numit mai târziu în funcţia de prim-ministru al Brandenburgului, Klaus Gysi, tatăl lui Gregor Gysi şi ministru în RDG, Lothar de Maizière, care a jucat un rol important în ultimele zile ale RDG-ului şi în primele zile ale guvernului federal german est-vest, precum şi avocaţii Wolfgang Schnur şi Clemens de Maizière. Ceea ce aveau toate aceste persoane în comun este faptul că erau suspectaţi că ar face muncă de supraveghere pentru Stasi. Şi nu este o „coincidenţă” faptul că aceşti oameni – aşa cum se dorea în Planul B al RDG – au ajuns

mai târziu în casta politică a Republicii Federale Germane în poziţii cheie, a) pentru a se sprijini reciproc şi b) pentru a contura un destin socialist în Germania. În timp ce SPD (Partidul Social-Democrat), *Stânga*, a preluat funcţia ţapului ispăşitor şi foarte mulţi critici ai fostei RDG au părăsit partidul, persoanele cu adevărat periculoase din Berlinul de Est şi-au putut aplica nestingheriţi planul din cadrul partidelor burgheze ale Republicii Federale. Pentru a înţelege cine a ticluit acest plan şi încă îl pune în aplicare, să vorbim despre acele persoane din apropierea lui Horst Kasner, care s-a stins din viaţă pe 2 septembrie 2011, la vârsta de 86 de ani.

Manfred Stolpe: născut pe 16 mai 1936 în Stettin, membru SPD şi prim-ministru al Brandenburgului între 1990 – 2002, Ministru Federal al Transporturilor, Construcţiilor şi Locuinţelor între 2002 – 2005, practică încă avocatura, iar în fosta RDG a ocupat printre altele poziţia de lider administrativ al Bisericii Protestante, în anii ’60, deşi locuia în RDG, acesta a studiat în cadrul Universităţii Libere din Berlinul de Vest, ceea ce era permis doar tovarăşilor foarte loiali RDG-ului. În timp ce a ocupat poziţia de lider al bisericii, Stolpe a menţinut legături strânse cu Stasi, a prelucrat cererile de emigrare din RDG şi era însărcinat cu schimbul de prizonieri cu RFG prin intermediul bisericii. *IM „Sekretär"*, acesta era numele de cod al lui Stolpe în actele

Serviciului de Informaţii, deşi el neagă colaborarea cu Stasi. Poate că numele lui a fost introdus printre acele documente, că a fost doar „un membru inactiv”.

Lothar de Maizière: născut pe 2 martie 1940 în Nordhausen, membru al CDU din 12 aprilie 1990 până în 2 octombrie 1990. În Octombrie 1990 a fost primul (şi ultimul) prim-ministru ales al Germaniei de Est, care a numit-o pe Angela Merkel în funcţia de purtător de cuvânt al guvernului. Face parte dintr-o veche familie de ofiţeri germani şi din octombrie până în decembrie 1990 a fost Ministru Federal pentru Misiuni Speciale. Aparent, şi-a uitat trecutul în calitate de informator Stasi, dar a fost demascat. La scurt timp după votul din 1990 a fost numit din nou în funcţia de ministru şi a renunţat la mandatul său în calitate de membru al Bundestagului. Situaţia a devenit prea fierbinte pentru *IM „Czerny”*. Totuşi, în 2010, acesta a declarat că RDG-ul nu a fost un stat de drept.

Clemens de Maizière: tatăl lui Lothar, născut în 1906, decedat în 1980. A fost demascat în timpul revoluţiei ca fost membru apropiat al Stasi. Clemens a fost membru al sinodului Bisericii Berlin-Brandenburg şi astfel, îl cunoştea pe Kasner, Stolpe şi alţi fraţi credincioşi. Ba mai mult, bărbatul care făcea parte din Partidul CDU de Est era dedicat regimului Honecker. Fratele său, Ulrich de Maizière a fost unul dintre primii

inspectori ai Bundeswehrului, în strânsă legătură cu Secretarul Apărării. În această perioadă (1941 – 1966) Clemens şi-a câştigat laurii în calitate de membru Stasi. Ulrich era deja un vechi cadru militar, care luptase în cel de-al Doilea Război Mondial şi participase la întâlniri cu însuşi Hitler în Cancelaria Reichului din Berlin. Unul dintre fii săi, Thomas de Maizière (vărul lui Lothar) a fost Ministrul Afacerilor Interne şi este în prezent (din martie 2012) Secretarul Apărării. Aceste iţe încurcate ne arată cum funcţionează în prezent Planul B pentru RDG.

Wolfgang Schnur: născut pe 8 iunie 1944 în Stettin, oraşul natal al lui Stolpe, co-fondatorul „Structurii Democratice", partidul în care Merkel a făcut primii paşi spre schimbare. Între 1965 – 1989 a colaborat cu Stasi, iar acest lucru a fost observat în timpul revoluţiei. În zilele sale ca informator pentru Serviciul de Informaţii, Schnur a acţionat ca persoană de legătură între biserică şi stat, o funcţie cu adevărat interesantă. La 1 februarie 1990, Schnur a făcut un pas cu adevărat important, care probabil era parte a planului de a distruge RDG-ul: a numit-o pe Angela Merkel membru cu drepturi depline al „Structurii Democratice" şi s-a asigurat că va fi pregătită cu scopul de a ocupa funcţia de Cancelar într-o bună zi. Apoi totul s-a năruit odată cu apariţia informaţiei despre *IM „Torsten"* sau „Dr. Ralf Schirmer". Aparent, şi-a făcut datoria şi a putut fi

înlăturat ca un simplu pion.

Klaus Gysi: născut pe 3 martie 1912, tatăl politicianului de stânga şi avocatului Gregor Gysi. A ocupat funcţia de ministru al Culturii şi Secretar de Stat pentru Probleme Bisericeşti în Berlinul de Est, prin urmare îl cunoştea pe tatăl lui Merkel, Kasner. În plus, Gysi a fost membru al Comisiei de Vest a Politbüroului din RDG, o funcţie deloc neimportantă. Din 1956 până în 1964 a activat şi el ca informator Stasi. Klaus Gysi s-a stins din viaţă în 1999, în Berlin.

Dacă recunoaştem că aceşti cinci oameni reprezintă doar faimosul vârf al icebergului, asta înseamnă că şi funcţionarii harnici, mai puţin cunoscuţi ai RDG-ului s-au instalat pe diverse poziţii în cadrul Republicii Federale, după căderea zidului. De acolo puteau influenţa decisiv politica şi dezvoltarea economică a noului stat, ceea ce au şi făcut. Să ne bazăm această abordare exact pe exemplul figurii cheie, Angela Merkel. În anii de tranziţie aceasta a fost o figură nouă, nepătată politic şi nesemnificativă. Toată lumea (de vest) credea că au înaintea ochilor o femeie tânără şi drăgălaşă care îşi doreşte să ajute la făurirea unui nou stat şi să se bucure de avantajele fără precedent ale libertăţii proaspăt câştigate. Dar lucrurile nu stau atât de simplu cu doamna Merkel. Apropierea sa cu Serviciile de Informaţii şi legăturile cu FDJ (Tineretul German Liber) din RDG a lăsat urme adânci. Anumite voci nu s-au

obosit să afirme că Angela Merkel a fost activată de la o vârstă fragedă de Stasi în relaţia cu Robert Havemann, un agitator împotriva regimului socialist, care se afla în arest la domiciliul său din Berlin încă din 1976. Havemann şi familia sa erau monitorizaţi şi supravegheaţi permanent de Serviciile de Informaţii. În 1980, s-a presupus că Angela Kasner, membru de partid, s-a ocupat de operaţiune. Jurnaliştii WDR au făcut o emisiune despre fotografii făcute de Stasi, iar în unele dintre ele, o tânără femeie observa casa familiei Havemann. Această tânără seamănă izbitor cu Angela Merkel. În acel moment, Angela era deja membră a Academiei de Ştiinţe din Berlinul de Est şi împărţea biroul cu unul dintre fiii familiei Havemann. Dacă acestea sunt cu siguranţă doar „coincidenţe”, atunci de ce Cancelarul a interzis difuzarea acelor fotografii misterioase? Eleva model, Angela Merkel, a lăsat în RDG urme care l-ar putea îndemna pe cetăţeanul atent să găsească în femeia-politician de astăzi reflexia cetăţeanului model, supus regimului Honecker. Atunci de ce lucrarea sa de bacalaureat despre Marxism-Leninism a fost excelentă, dar nu mai poate fi găsită astăzi? Care este motivul pentru care o femeie care s-a opus atât de mult regimului să fie numită în funcţia de secretar al Tineretului German Liber? Şi de ce a putut Angela să studieze ceea ce le era interzis copiilor (din familiile opozanţilor regimului) preoţilor din RDG?

Probabil nu le era chiar aşa de greu celor care criticau statul. Să fie oare Angela Merkel calul troian al Planului B lansat de RDG, care a galopat în noua Republică Federală pentru a ocupa poziţii cheie în aparatul politic în timp ce noi toţi ne puneam speranţe în cele mai mari vise ale noastre? Ideea nu pare să fie atât de ilogică, dacă ne gândim la o scrisoare pe care ziarul „Freitag” a publicat-o în 2005, în care erau prezentate lucruri uimitoare şi incredibile despre doamna Merkel. În calitate de purtătoare de cuvânt sub conducerea lui Lothar de Maizière, pe care Angela Merkel l-a cunoscut prin tatăl ei, Horst Kasner, viitorul Cancelar a călătorit în 1990 la Moscova. A fost însoţită de fratele ei, fizicianul Marcus Kasner, psihologul Christian von Braunmühl, o rudă apropiată a lui Gerald von Braunmühl, care se presupune că a fost asasinat de trupele teroriste RAF în 1986 şi alţi câţiva intelectuali. Şi fiindcă tot au fost la Moscova, au vizitat şi oraşul sovietic Dubna, un adevărat centru ştiinţific, unde nu doar că exista o colonie germană cu cetăţeni ai RDG-ului, dar şi un institut de cercetări nucleare.

Însă transformarea Republicii Federale Germane în RDG a început deja de acum câteva decenii. RDG-ul a construit deja încă din anii ’50 o reţea de oameni influenţi în interiorul Republicii Federale. Conform cercetărilor scriitorului şi fostului jurnalist al ZDF Hariolf Reitmaier, niciun

Johannes Rau (SPD), care timp de ani buni a ocupat funcţia de prim-ministru al Renaniei de Nord-Westfalia şi mai târziu pe cea de preşedinte, nu a făcut parte dintre cei care au părăsit Berlinul de Est pentru Republica Federală. Aparent şi el a activat ca informator (IM) pentru Stasi sub numele de cod *„Kardinal”*. Tot sub acest nume se presupune că a activat şi pentru KGB-ul fostei Uniuni Sovietice. A fost implicat şi ca director al Diaconiei din Stuttgart, deoarece bisericile RDG-ului şi RFG-ului negociau schimburile libere de prizonieri între cele două state. Astfel, Ludwig Geissel a intrat în contact direct cu Manfred Stolpe, care a conducea negocierile împreună cu avocatul Wolfgang Vogel. Geissel este cel care după căderea blocului estic, l-a aşteptat la aeroportul din Stuttgart pe şeful departamentului de valută Alexander Schalck-Goldowski şi prima întrebare adresată omului supraponderal a fost: *„Unde sunt servietele*?". Din fericire, Schalck le avea la el. Acestea conţineau documente secrete despre acele presupuse schimburi libere de prizonieri şi despre comisioanele percepute. Între timp, avocaţii, inclusiv cei care aveau încredere în Johannes Raus, l-au pregătit pe supraponderalul Schlack-Goldowski pentru mărturia în propria lui anchetă în cadrul Bundestagului german. Şi acest eveniment s-a desfăşurat fără probleme, şi fostul şef al departamentului de valută s-a putut odihni liniştit în frumoasa Bavarie. Din nou, s-a pus în

mişcare o nouă componentă a planului B care să asigure liniştea participanţilor.

Acest plan includea şi ocuparea unor poziţii la nivelul ministerelor sau al consiliilor de administraţie din marile corporaţii. Poziţiile cheie nu sunt întotdeauna de vârf, ci mai degrabă ascunse dedesubt, sau mai în spate. Trebuie desemnate poziţii importante şi strategice şi în afara luminii reflectoarelor. Doar aşa planul va avea efectul scontat. De aceea foarte mulţi foşti angajaţi ai Stasi au ajuns în rândurile Bundeskriminalamt (BKA-Biroul Federal pentru Investigaţii Penale) şi în rândurile birourilor locale pentru investigaţii penale. 48 de foşti membri Stasi şi-au găsit un nou început în rândurile BKA, inclusiv o fostă gardă de corp al lui Merkel. În total, aproximativ 17.000 de angajaţi ai serviciilor secrete din RDG au fost transferaţi în sectorul public. Astfel, o altă parte importantă a Planului B a fost îndeplinită. Au fost ocupate poziţii cheie în domeniile importante ale autorităţilor naţionale germane. RDG-ul deja instalase acum zeci de ani spioni în Germania de Vest, care trebuiau să pregătească preluarea după căderea zidului. Nu în cele din urmă, au fost plasate figuri strategice şi în domeniul economic. O mică cercetare atentă a acestei practici a dezvăluit în 2008 neintenţionat, desigur – scandalul legat de spionaj din cadrul Telekom. Era vorba de spionarea directorilor companiei şi a jurnaliştilor printr-o firmă de

detectivi economici din Berlin, conform anchetei şi informaţiilor obţinute de *Spiegel* Aceşti detectivi făcuseră parte din fostul Departament II Stasi, responsabil pentru contraspionaj, şi acum puteau folosi metodele capitaliste murdare.

Acelaşi lucru probabil s-a întâmplat şi în cazul angajaţilor Stasi care se ocupau de documente şi care veneau din Ministerul lui Mielke. În cadrul *Autorităţii Federale pentru Documente Stasi* (BStU) puteaţi şi puteţi în continuare după bunul plac să „verificaţi” şi să ascundeţi acţiuni incomode de priviri şi mai incomode. Şi acest aspect aparţine tot Planului B al RDG, din care au fost prezentate doar câteva fragmente scurte.

Violenţa împotriva poliţiştilor ia amploare

Sunt scuipaţi, batjocoriţi, loviţi, bătuţi, insultaţi şi atacaţi cu tot felul de arme. Dintre toate excesele de violenţă, publicul abia le observă, deşi sindicatele, asociaţiile, cluburile şi bisericile avertizează că nivelul violenţei împotriva poliţiştilor care patrulează pe străzile Germaniei a crescut îngrijorător. Delincvenţii sunt din ce în ce mai tineri şi din ce în ce mai nemiloşi. Ba mai mult – deşi este incorect din punct de vedere politic – fiecare al doilea „suspect” (jargonul poliţiei) este un agresor care a imigrat în Germania.

Acest lucru nu este doar un capriciu al unor contemporani reprobatori, ci un studiu ştiinţific, care va fi discutat în detaliu în rândurile acestui

articol. Un lucru este cert: toate landurile au înregistrat în statistici o explozie a violenţei deschise împotriva forţelor de ordine. Surprinzător pentru mulţi, dar incidentele de pe stadioanele de fotbal sau demonstraţiile au o pondere mică pe scara frecvenţei. De regulă, poliţiştii sunt tot mai adesea victimele unor atacuri serioase în timpul exerciţiilor zilnice de rutină. O altercaţie aici, o dispută asupra unui loc de parcare acolo, un furt la colţul următor: ceea ce pare relativ inofensiv în comparaţie cu crimele sau uciderile din culpă, încălcarea tratatelor de pace sau atentate, a căpătat o conotaţie destul de nefastă în ultimii ani. Numai titlurile ziarelor din ultimele luni îi permit cititorului atent să înţeleagă cum stau lucrurile pentru apărătorii ordinii publice. *„Misiuni periculoase, violenţa împotriva poliţiei atinge un nivel alarmant"*, titlu din *Die Welt* 3 februarie 2012; *„Mainz*: *violenţa împotriva ofiţerilor de poliţie creşte la nivel naţional"*, SWR în 2 februarie 2012. *Der Spiegel* publică pe 7 noiembrie 2011 un articol cu titlul: *„Violenţa împotriva poliţiştilor, cu cât orele nopţii sunt mai târzii, cu atât mai mare nebunia",* şi WAZ scrie pentru cititorii săi pe 1 februarie 2012: *„Violenţa împotriva forţelor de ordine din Duisburg a luat amploare* Acestea sunt doar câteva titluri extrase din ziarele din săptămânile trecute. Totuşi, este clar că poliţia germană a devenit pentru mulţi cetăţeni o ţintă prea uşoară.

Conform experienţei poliţiştilor, atacatorii folosesc bâte, topoare, pistoale, cuţite şi chiar oale de gătit, în afară de proprii pumni. În Renania de Nord-Westfalia, Ministerul Internelor din Düsseldorf a raportat că aproximativ 2000 de poliţişti au fost victimele unor astfel de atacuri violente în 2011. Dar nu doar reprezentanţii forţelor de ordine, ci şi maşinile de poliţie, care nu sunt chiar ieftine, sunt ţinta atacurilor cu pietre, sticle sau ghivece. Cei mai afectaţi (85 de procente) sunt poliţiştii obişnuiţi care sunt trimişi tot timpul primii – indiferent care este problema – la locul faptei. Iată câteva mesaje de la diferite secţii de poliţie pe tema „Violenţa împotriva poliţiştilor”:

„Un infractor căutat a încercat să atace un ofiţer de poliţie cu un cuţit. Verden (JME) – în timpul arestării unui infractor căutat de poliţie într-un apartament în districtul Walle, angajaţii inspectoratului de poliţie Verden/Osterholz au fost atacaţi sâmbătă seara de către un tânăr în vârstă de 23 de ani înarmat cu un cuţit. La solicitările poliţiştilor, tânărul de 23 de ani trebuia să-şi adune câteva lucruri personale pentru timpul pe care îl va petrece în închisoare. Atunci s-a întâmplat totul. Bărbatul a întins mâna spre un cuţit pentru a-i ameninţa pe poliţişti. Totuşi, pericolul a fost evitat, în acest caz, în urma unei lupte, un inspector de poliţie în vârstă de 34 de ani a fost rănit de o lovitură cu cotul direct în faţă.

Ceilalţi ofiţeri de poliţie au reuşit să-l potolească pe infractor, să-l aresteze şi să-l ducă la cel mai apropiat penitenciar. Tânărului i s-a întocmit dosar penal pentru opunere la arest şi violenţă împotriva forţelor de ordine. Iar sâmbătă seara un alt tânăr poliţist în vârstă de 23 de ani de la secţia de poliţie Verden/Ostenholz a fost rănit de un huligan în vârstă de 18 ani".

POL-ROW: Un cetăţean al Rotenburgului a rănit patru ofiţeri de poliţie

Rotenburg (OTS) – Rotenburg. Joi, puţin după ora 17: 00, a fost demarată o acţiune a forţelor de ordine din Rotenburg în urma căreia patru ofiţeri de poliţie au fost răniţi. Trei dintre ei au fost nevoiţi să lupte cu tânărul de 26 de ani şi să se lase insultaţi de acesta.

Iubita tânărului a anunţat poliţia după ce acesta a venit acasă şi într-un acces de furie a început să distrugă mobila. Secţia de poliţie Rotenburg a trimis imediat o maşină de poliţie, care a ajuns la faţa locului după câteva minute. Când au ajuns poliţiştii, tânăra de 27 de ani le-a explicat că iubitul ei a distrus câteva piese de mobilier şi a fugit. Era îmbrăcat doar în pantaloni scurţi. La acţiunea de căutare au participat mai multe autovehicule ale poliţiei.

La ora 17: 20, dispeceratul central al poliţiei a raportat că tânărul de 26 de ani se afla în casa scării din clădirea unde locuia. Patru poliţişti s-au deplasat la locul indicat, unde l-au găsit pe tânărul

aflat în stare de ebrietate. A început să poarte o discuţie cu cei patru, dar a sărit brusc peste câteva trepte şi a atacat o poliţistă în vârstă de 31 de ani, care se afla acolo. Amândoi s-au prăbuşit pe scări. Poliţista s-a rănit la mână. După o intervenţie masivă, cei patru poliţişti au reuşit să îl imobilizeze şi să îi pună cătuşele. După acest episod, toţi cei patru poliţişti au fost uşor răniţi. Inculpatul a scuipat o poliţistă. La secţia de poliţie din Rotenburg, s-a cerut oficial un alcooltest. Şi în acest caz, agresorul a opus rezistenţă. În cele din urmă, acesta a fost dus la spital pentru tratament unde a continuat să opună rezistenţă şi să insulte poliţiştii.

Poliţiştii îl anchetează pentru atac la persoană, ultraj şi opoziţie la arest. Conform rapoartelor poliţiei, bărbatul a fost văzut pentru prima dată cu puţin timp înainte în centrul oraşului atacând fără motiv bicicliştii.

Pesch – Câini poliţişti în acţiune

Köln (OTS) – în noaptea dintre 5 şi 6 noiembrie, poliţia a fost solicitată în zona industrială Köln-Pesch pentru a pune capăt unei altercaţii apărute la o nuntă. Când poliţiştii au ajuns la locaţie în jurul orei 00: 30, unii dintre nuntaşi se aflau pe stradă. Pentru a clarifica existenţa unei infracţiuni, poliţiştii i-au contactat pe organizatorii evenimentului. Echipajul de poliţie a venit însoţit de câini. Conform probelor, cei doi câini poliţişti aflaţi la intrarea în local au

fost loviţi cu pumnii şi picioarele de către doi suspecţi (25, 35). O poliţistă a fost lovită în faţă. Acest lucru a provocat o adevărată revoltă. Câinii înfuriaţi s-au apărat muşcând. Prin urmare, bărbaţi în vârstă de 27 de ani, 35 de ani şi respectiv, 43 de ani au fost răniţi. Acesta din urmă a fost tratat la faţa locului de către echipele de intervenţie şi apoi, eliberat. Ceilalţi doi au fost trimişi de urgenţă la spital, unde au fost internaţi. Un tânăr de 25 de ani a fost arestat la faţa locului, după ce a deranjat tratamentul acordat persoanelor rănite şi a insultat grosolan poliţiştii. A ales să ignore somaţiile pe care aceştia i le adresaseră în prealabil.

Doi poliţişti au fost de asemenea răniţi şi au primit îngrijiri medicale la spital. „Dexter” şi „Ice” au fost examinaţi de un medic veterinar care le-a constatat rănile”.

Ofiţer de poliţie atacat şi rănit

Duisburg (OTS) – Astăzi în jurul orei 8: 10, un tânăr a refuzat să părăsească Averdunk-Center, în ciuda rugăminţii paznicului. În schimb, tânărul în vârstă de 18 ani s-a agăţat de poliţistul chemat în ajutor, şi l-a lovit atât de tare cu pumnul, încât acesta a căzut şi s-a lovit la cap de podeaua din marmură. Mai târziu, mai mulţi ofiţeri de poliţie şi membri ai trupelor speciale au reuşit să-l prindă pe agresor. Somalezul nu este domiciliat în Germania şi drept urmare, se află în custodia poliţiei. Poliţistul rănit a fost internat pentru

îngrijiri medicale”.

POL-LIP: Poliţist atacat

Schlangen (OTS) – (MK) în timpul unui control de siguranţă în Piaţa Schlänger, un ofiţer de poliţie a fost atacat de un tânăr aflat în stare gravă de ebrietate. Minorul în vârstă de 15 ani trebuia evaluat duminică în jurul orei 21: 00 ca parte a unui program de protecţie a tinerilor. Când i-a recunoscut pe poliţişti, acesta a fugit şi a atacat un poliţist în vârstă de 51 de ani care a fost rănit atât de grav, încât nu se va putea întoarce la muncă timp de câteva zile. Minorul a fost arestat şi predat tutorilor legali. Anul acesta a crescut numărul tinerilor în stare de ebrietate în zona pieţei Schlängen” (Toate relatările au fost preluate de pe pagina de Internet www.polizeipresse.de)

Iar asta nu e tot. În data de 30 martie 2011, un poliţist îmbrăcat în haine civile se afla în trenul Regional Express care circulă pe direcţia Duisburg-Emmerich în Renania de Nord-Westfalia. Acesta a fost mai întâi insultat de nişte tineri („Să-i ia dracu’ de poliţişti!”), apoi a fost atacat şi bătut pe peron. Motivul: poliţistul le atrăsese atenţia că nu au voie să fumeze în tren. Agresorii: Muhammad A. (16) şi Cantekin E. (21), amândoi cu antecedente. Poliţistul a suferit traume craniene severe şi leziuni abdominale. Superiorii săi nu au vrut să facă public incidentul, dar acesta a decedat. Numai aşa totul a ieşit la iveală.

De Anul Nou în 2012, un tânăr de 18 ani care consumase cantităţi uriaşe de alcool s-a luat la ceartă cu alţi „petrecăreţi” în oraşul Göttingen. Poliţiştii ajunşi la locul faptei au fost întâmpinaţi agresiv de băiat, care a sărit la gâtul unui poliţist şi l-a strangulat. Huliganul a fost arestat.

Studiul menţionat la începutul articolului şi desfăşurat de *Institutul de Cercetare Criminalistică* din Saxonia Inferioară (KFN) raportează că actele de violenţă împotriva ofiţerilor de poliţie în perioada 2005 – 2009 a crescut cu aproximativ 60 de procente. În acest caz, conform oamenilor de ştiinţă, motivul agresiunilor potrivit estimărilor poliţiştilor în cauză a fost „Ura împotriva statului şi a forţelor de ordine”. Rezultatul este o degradare progresivă dramatică a societăţii germane, ai cărei principali iniţiatori sunt tinerii proveniţi din familii de emigranţi, în oraşele mari, mai ales în timpul sfârşitului de săptămână există foarte multe grupuri de astfel de cetăţeni al căror scop este *„să aţâţe copoii”* şi să atace poliţiştii aflaţi la datorie. Iar studiul arată destul de clar, conform celui de-al doilea raport interimar: *„Scăderea proporţiei de suspecţi de altă origine decât germană poate însemna că persoanele de altă origine decât cea germană comit mai puţine infracţiuni împotriva statului. Pe de altă parte, se observă faptul că suspecţii de origine non-germană au, de regulă, cetăţenie străină, nicio cetăţenie, sau cetăţenie*

incertă. Persoanele care pe lângă cetăţenia germană mai posedă şi o altă cetăţenie se consideră cetăţeni germani". Tocmai aceasta este menirea Republicii Federale; să pregătească sute de mii de tineri ai căror părinţi sau bunici au emigrat în mare parte din ţările musulmane în Germania. Aceşti tineri sunt născuţi în Germania. Studiul relatează mai departe: *„Semnalarea rară a implicării suspecţilor de altă origine decât cea germană poate însemna şi faptul că numărul persoanelor care au cetăţenie germană şi provin din familii de emigranţi a crescut. Prin urmare, la categoria suspecţi germani se vor regăsi persoane care înainte erau încadrate la categoria suspecţilor de altă naţionalitate decât cea germană. Conform statisticilor populaţiei, procentul germanilor care provin din familii de emigranţi a crescut între 2005 – 2009 de la 9,4% la 10,4%*. „Procentul suspecţilor străini – menţionat în mod intenţionat în acest punct – a scăzut în perioada 2005 – 2009 chiar cu patru procente, de la 21,2% la 18,6%.

Oamenii de ştiinţă sunt însă foarte preocupaţi de creşterea nivelului de violenţă printre tineri. În această regiune s-a constatat o creştere de 62,7%. Pentru tinerii bărbaţi (21 – 25 de ani), numărul a crescut cu o treime, iar în rândurile populaţiei în vârstă de 25 – 30 de ani, numărul a crescut cu un sfert.

Concluzia: Cel mai mare risc pentru poliţiştii

noştri îl prezintă grupele de vârstă 18 – 21 de ani şi 25 – 30 de ani. Pentru a putea contracara, într-o oarecare măsură, această problemă, în 2011 a fost înfiinţată asociaţia *„Opriţi violenţa împotriva poliţiştilor”* (www.kggp, de). Scopul asociaţiei a cărei conducere este alcătuită dintr-o profesoară, o femeie-pastor pensionată, un poliţist şi un specialist în IT, este să ofere sprijin victimelor violenţei şi să educe populaţia cu privire la violenţa împotriva ofiţerilor de poliţie.

Exista „corectitudine politică” în Evul Mediu?

Bineînţeles! Toate sistemele de putere se bazează pe acest principiu, deşi diferă denumirile folosite. Fiindcă cercetez de foarte mult timp istoria bisericii creştine, vă pot da un exemplu. Pedepsirea unui duşman puternic nu era făcută de o singură persoană, ci de sistemul condus de aceasta. Astfel, doctrina creştină şi-a pierdut fundamentul credinţei şi s-a lăsat condusă de un sistem de frici şi ameninţări. Să luăm în considerare mai întâi lucrul, apoi persoanele.

Unul dintre punctele centrale ale doctrinei Domnului Nostru Iisus Hristos era şi *reîncarnarea*. Termenul scurt de *renaştere* înseamnă exact *re-încarnare*, un cuvânt care provine din latină şi înseamnă *întoarcere-în-carne* şi este cunoscut sub termenul generic de *încarnare*. Hinduşii numesc această acţiune *Samsara* (cercul vieţii) iar vechii greci îl numeau *Palingenesis*, doctrina

reîntoarcerii sufletului la materie şi reîncarnarea ca fiinţă umană. Aceasta a fost predată de mistici şi reprezentată clar de Platon. De asemenea, este o doctrină tipică pentru „grupurile religioase gnostice”. Pitagora (570 – 496 î.Hr.) este privit ca părintele filosofiei vestice despre reîncarnare. În „Bellum Gallicum” Caesar scria despre convingerea germanilor că *„sufletele nu mor, ci trec, după moarte, în corpurile altor fiinţe umane, unde văd pornire puternică spre virtute, în timp ce teama de moarte este uitată"*. Acest lucru este valabil, în general, pentru toate popoarele celte:

Societatea druizilor spune: materia este doar învelişul exterior, un punct de sprijin pentru sufletul care, din încarnare în încarnare, îşi caută adevăratul sine pentru a intra în Gwenwed, Lumea Albă. Sufletul individual, parte a sufletului cosmic necreat, trebuie să cunoască toate aspectele creaţiei”.

Prin urmare reîncarnarea înseamnă că originea existenţei noastre nu este în trup, ci în lumea spirituală. Sufletul este nemuritor şi îşi alege un corp fizic pentru a mijloci experienţa materiei. Se spune: *„Copilul vine pe lume*. „După moartea trupului, sufletul se întoarce în căminul eteric pe care îl numim *Rai* sau *Viaţa de Apoi*. Fiul meu Jan a explicat asta pe scurt:

„Există zeci de mii de dovezi care atestă existenţa sufletului invizibil, respectiv a lumii spirituale invizibile, spre exemplu, aşa-numitele

experienţe la un pas de moarte, când oamenii îşi părăsesc trupurile pentru o scurtă perioadă de timp, în urma unui accident sau în timpul unei operaţii. Aceştia descriu cum sufletul le-a părăsit corpul, a privit întreaga scenă şi apoi a „zburat" către o lumină albă sau printr-un tunel. Acolo sufletul se întâlneşte cu alte persoane decedate (bunica, bunicul, unchii şi alţii) şi este întâmpinat cu drag. Adesea sunt descrise întâlniri cu aşa-numitul „înger păzitor care îi spune că se poate întoarce înapoi în trup, fiindcă lecţiile de viaţă nu au fost încă învăţate – ceea ce a vrut Iisus să spună prin „... când nu sunteţi pe deplin aidoma Tatălui". Iar acest lucru nu se întâmplă într-o singură viaţă.

Interesant este faptul că există copii care-şi pot aminti în primii ani de viaţă, dar chiar şi mai târziu, de momentele petrecute în Rai, de îngerii păzitori sau de alte fiinţe cu care puteau comunica în lumea spirituală”.

Mai multe detalii găsiţi în nenumăratele experienţe la un pas de moarte ale prietenului meu spiritual şi parapsihologului Rudolf Passian, în lucrarea sa publicată cu puţin timp înainte de Crăciunul din 2011, *„Cea mai mare greşeală a vremurilor noastre”*. Pentru cartea sa, Rudolf Passian a avut acces la documente din peste 150 de ani de cercetare a deceselor şi multe cazuri în care oamenii au povestit despre experienţele lor la un pas de moarte şi cum, ulterior, şi-au schimbat

vieţile radical. Dar cele mai interesante sunt cazurile în care copiii îşi amintesc despre vieţile trecute şi pot dovedi că au fost alte persoane.

Conform lui Passian, următoarele grupe de fenomene aparţin *cercetărilor privind reîncarnarea*:

1. Experienţe de tip déjà vu se creează sentimentul de familiar cu un anumit loc, sau o anumită zonă, deşi n-aţi mai fost acolo niciodată;

2. Cazuri în care oamenii (în mare parte copiii) sunt foarte siguri şi au informaţii verificabile despre vieţi pe care le-au trăit înainte de naştere, în anumite locaţii;

3. Viziuni şi vise recurente, resimţite ca amintiri ale vieţilor trecute;

4. Reîntoarceri la vieţile trăite demult prin diverse practici (ex: terapie prin regresie);

5. Experienţe asemenea viziunilor;

6. Renaşteri prevestite şi întâmplate cu exactitate şi

7. Fenomenul semnelor corporale.

Grupele de la 1 la 5 pot fi interpretate şi altfel decât în relaţie cu doctrina reîncarnării, în timp ce grupele 6 şi 7 necesită mai multă atenţie. În cartea sa, Rudolf Passian relatează la punctul 7 mai multe evenimente interesante, dintre care vreau să redau în detaliu două, fiindcă există copii care se nasc cu anumite semne corporale, sub formă de cicatrice, a căror origine este necunoscută. Cercetările valoroase din acest

domeniu îi aparţin doctorului turc, Prof. Dr. H. Rezat Bayer, care a documentat peste 150 de cazuri ale unor astfel de oameni cu „semne ale renaşterii”. Prof. Bayer este convins că aceştia au fost în trecut oameni care au suferit o moarte violentă şi care acum au „semne corporale distinctive”. Rudolf Passian este de părere că o rană serioasă, care probabil a fost şi cauza decesului, este negreşit o experienţă profundă şi lasă o amprentă puternică asupra sufletului, care este transmisă apoi noului trup. Rudolf Passian prezintă următoarele cazuri:

„1. Cazul Ahmed

În anul 1970, Prof. Bayer i s-a prezentat cazul unui băieţel de opt ani pe nume Ahmed, care locuia într-un sătuc din sudul Turciei şi avea nouă „semne distinctive” pe suprafaţa corpului. Era vorba despre cicatrice pe piept, pe braţe şi pe gât. Părinţii au declarat că băieţelul a venit astfel pe lume. Doctorii care au examinat copilul înaintea Prof. Bayer nu au putut găsi nicio explicaţie. Cercetările au început cu sprijinul Societăţii Turce de Parapsihologie, al cărui preşedinte este Prof. Bayer. Toate secţiile de poliţie din ţară au primit o circulară prin care se cereau informaţii despre o posibilă crimă, în urma căreia victima a fost ucisă de nouă împuşcături.

Evident, căutările au avut succes. Secţia de poliţie din Adana a raportat un caz de acum 15 ani, şi a trimis articolele din ziar de la acea vreme.

Un bărbat pe nume Mustafa fusese ucis de un rival gelos cu nouă gloanţe în piaţa oraşului. Prof. Bayer a mers în Adana şi a cerut permisiunea pentru exhumare. Studiul scheletului a arătat că semnele distinctive de pe corpul lui Ahmed se aflau în aceleaşi locuri ca rănile provocate de gloanţe lui Mustafa!

2. Cazul Necip Budak

În familia Unulutaskiran din Adana (Turcia), s-a născut în 1952 un băiat căruia i-au pus numele Malik. La trei zile după naştere, mama a avut un vis prin care bebeluşul i-a cerut să fie numit Necip. A uitat visul, dar acesta i-a fost reamintit în noaptea următoare printr-un vis similar, aşa că i-a spus soţului ei. Fiindcă deja exista cineva cu numele de Necip în familie, s-au hotărât să îi pună numele Necati. Au trecut câţiva ani până când cel mic a învăţat să vorbească, şi a insistat să i se spună Necip. Începea să îşi aducă aminte detalii despre ceea ce probabil era o viaţă anterioară. A pretins că numele său era Necip Budak, că a locuit în Mersin (la 80 de km de Adana) şi că a avut cinci copii. În plus faţă de numele soţiei şi ale copiilor lui, îşi amintea şi numele rudelor şi vorbea adesea despre locul unde a fost înjunghiat mortal de un pantofar, pe nume Ahmed Renkli.

Părinţilor nu le păsau de vorbele lui. Fiindcă erau o familie săracă, aveau alte griji pe cap. Într-o zi, bunicul din partea mamei a venit să-i viziteze tocmai din Karavudar, un sat aflat la nouă

kilometri de Mersin. Nepotul său, Necati i-a povestit şi lui despre viaţa anterioară şi a reuşit să-l convingă pe bunicul său prin rugăminţi şi lacrimi fierbinţi să îl ducă acolo.

În Karavudar băiatul a început deja să recunoască anumite locuri, ceea ce a stârnit suspiciuni în mintea bătrânului. Atunci, acesta din urmă a început să-şi amintească de uciderea lui Necip Budak, aşa că a mers într-o bună zi cu băiatul în Mersin. Foarte sigur pe el, Necati şi-a recunoscut fosta soţie şi toţi copiii, cu excepţia unei fete, care s-a născut după moartea lui Necip Budak. Băiatul i-a spus pe un ton convingător văduvei lui „Dacă nu crezi că sunt bărbatul tău, aminteşte-ţi acea zi în care ne-am certat atât de tare, încât te-am înjunghiat cu un cuţit în picior”.

Prof. Bayer a declarat că însoţitoarea lui a examinat piciorul femeii şi într-adevăr aceasta avea o cicatrice.

Rudolf Passian a continuat relatarea:

„Văduva se recăsătorise de ceva vreme şi băiatul şi-a exprimat tristeţea. În prezent, acesta îşi petrece o parte din timp cu o familie şi o parte din timp cu cealaltă familie.

Singur şi împreună cu Prof. Ian Stevenson, Rezat Bayer a vizitat ambele familii pe parcursul mai multor ani, iar conversaţiile au fost înregistrate. Chiar şi criminalul, care fusese eliberat printr-o amnistie după nouă ani de închisoare a putut fi identificat şi intervievat.

Prof. Bayer a scris: „Caracterul particular al acestui caz este faptul că reîncarnatul a demonstrat o serie de caracteristici ieşite din comun încă de la naştere. Ne-am îndoit când l-am întrebat pe agresor în ce zonă a corpului l-a înjunghiat pe Necip, aşa că am înaintat o solicitare tribunalului din Mersin în care ceream să consultăm documentele trimise, de unde am făcut o copie a certificatului medico-legal. Acesta fusese emis pe 7 mai 1951, cu numărul de înregistrare 219/1429, descria patru răni de cuţit şi fusese semnat şi certificat de doi medici legişti din Mersin.

În urma acestui document, am constatat că semnele distinctive de pe corpul băiatului erau identice cu rănile de cuţit descrise în document”.

Să ne întoarcem la reîncarnare dintr-o perspectivă creştină: autoarea elveţiană Claudia Zumtaugwald a scris că doctrina reîncarnării era foarte răspândită în Antichitate. Herodot a descoperit-o la egipteni, iar Virgil i-a citat în faimoasa operă Eneida. Până şi în vechea Africă de Nord, Orientul Apropiat şi Asia Centrală, din Anatolia (Turcia) şi Egipt până în Persia, ideea de *migrare a sufletelor* era privită pozitiv.

„În religia iudaică din timpul lui Iisus, reîncarnarea era o credinţă populară”, scrie expertul în studii iudaice Shalom ben Chorin.

Şi din fostul Ram se ştie că „preexistenţa sufletului uman” a stat la baza cultului lui Mithras.

Printre adepţii acestui cult nu se număra doar elita Romei, ci şi membrii armatei. Nu vreau să intru în detalii despre credinţele Orientului îndepărtat – dintre care cea mai cunoscută este budismul – ci mai degrabă vreau să mă concentrez asupra Occidentului nostru.

Pe scurt: în ceea ce priveşte creştinismul nostru, putem doar să ne minunăm de ceea ce a fost făcut din primele zile ale creaţiei. Învăţăturile din bazinul Mării Mediterane ale *esenienilor* sau *terapeuţilor* – şi prin urmare şi ucenicii lor şi mai târziu Domnul Iisus – care militau consecvent pentru acest stil de viaţă, sunt articolele fundamentale ale credinţei pentru primii creştini. Aceştia considerau *preexistenţa sufletului* drept o dogmă fundamentală, care a şi fost reafirmată în cadrul Conciliului din 451. Claudia Zumtaugwald:

„În timpul Conciliului de la Calcedon, cel de-al patrulea dintre conciliile timpurii, au participat aproximativ 520 de episcopi sau reprezentanţii acestora. Printre cele mai importante decizii se numărau: confirmarea Conciliului de la Niceea (325) şi a Conciliului de la Constantinopol (381), condamnarea monofizismului... şi afirmaţia conform căreia biserica creştină recunoaşte legea naturală a reîntrupării”.

Chiar şi învăţaţii moderni din perioada creştină timpurie confirmau – fapt atestat de tot mai multe descoperiri şi prin texte originale nefalsificate – că la începuturile creştinismului,

reîncarnarea a fost un stâlp al întregului sistem de credinţă. Fără aceasta, creştinismul nu ar fi avut nicio logică.

Cum se explică altfel chinurile groaznice îndurate de martiri, dacă nu exista ideea că sufletul va trăi mai departe şi fără consolarea comună a reîntâlnirii în Rai? Cum ar putea altfel un *Dumnezeu bun* – în comparaţie cu ceilalţi *zei răzbunători* din religia iudaică şi cea romană – să îi dea unui om o lingură de aur şi altuia doar haine sumare – într-o *presupusă* singură viaţă pe pământ? Esenţa a fost astfel inserată în trei formule distincte, propovăduite de Domnul nostru Iisus:

„Ceea ce semeni vei şi culege;

„… după măsura fiecăruia, ceea ce măsori şi împărţi vei primi înapoi” şi „… totul se înapoiază, până la ultimul taler”.

Aceste reguli de comportament, fără ameninţări – chiar şi fără celebrul „… *nu trebuie*” – au supravieţuit numeroaselor modificări şi omisiuni ale Evangheliilor şi sunt şi astăzi la fel de logice ca şi atunci – şi mult mai importante decât alte învăţături academice şi teologice. În toate cărţile mele puteţi găsi, stimate cititoare şi dragi cititori, mărturii solide despre „Principiul universal al cauzei şi efectului”. Deoarece există suficiente texte literare ştiinţifice serioase până la un anumit „punct”, voi încheia discuţia acestui subiect aici. Dar nu ezitaţi să meditaţi la acest

aspect al lucrurilor în orele voastre liniştite.

Protagoniştii

Acum vă prezint cei mai puternici opozanţi ai secolului 6, fiindcă în ciuda convertirii la creştinism, împăraţii romani încă păreau să se simtă ca nişte zei, precum în vremurile de odinioară şi erau reprezentaţi ca fiind înconjuraţi de aura „Trimişiului Domnului pe Pământ”.

Ceea ce s-a întâmplat după urcarea la tron a împăratului Iustinian I a fost dovedit istoric şi” puteţi citi aceste evenimente ca pe un roman poliţist, la care a contribuit şi o femeie frumoasa şi puternică, împărăteasa Teodora. Din textele care uneori sunt în contradictoriu, citez:

„În 522, Teodora l-a cunoscut pe Iustinian, nepotul împăratului Iustin. Când bărbatul în vârstă de 40 de ani a văzut-o pe tânăra Teodora în vârstă de 22 de ani, acesta s-a îndrăgostit la prima vedere… Teodora l-a influenţat pe Iustinian în ceea ce priveşte legile şi reformele religioase. Astfel au fost aprobate o mulţime de legi care protejau, în mare parte, drepturile femeilor. Acum, femeile puteau moşteni şi deţine pământ. Văduvele aveau voie să-şi întreţină familiile fără ocrotirea unui bărbat. Prostituţia forţată a fost interzisă. Teodora a construit case speciale pentru acele femei care nu mai voiau să lucreze ca prostituate şi nu aveau altă locuinţă. La insistenţele ei, s-a introdus pedeapsa cu moartea pentru viol”.

Pe de altă parte:

„Răutatea şi avariţia, mândria şi pioşenia nu se arătau deloc în portul Teodorei ca împărătească, când le oferea ajutor şi celor mai imorale şi depravate dintre femei. L-a dominat pe Iustinian cu ajutorul frumuseţii şi înţelepciunii sale. Conform voinţei ei au fost desemnaţi miniştri şi generali, părerea ei conta la stabilirea taxelor şi rezolvarea disputelor religioase. Isteaţa din Paflagonia a ştiut să-şi folosească influenţa şi în formularea legilor, fiindcă Iustinian era atât de slab de înger încât în înscrisurile sale declara că s-a consultat cu „consoarta sa nepreţuită trimisă de însuşi Dumnezeu”.

Creştinismul trebuie să-i mulţumească ei şi „farmecelor” ei pentru o schimbare a doctrinei, care pe atunci era cât se poate de rea. Pot să vorbesc pe scurt despre acest subiect: „Cel de-al cincilea sinod ecumenic de la Constantinopol” care a avut loc pe 05.05.553 d. Hr. a decis la ordinul împăratului (sub formă de edict imperial), să considere doctrina preexistenţei sufletului drept erezie”, iar cei care încă mai cred în ea să fie blestemaţi cu 15 anateme. Dintre cei trei mii de episcopi ai acelui imperiu, au fost prezenţi doar o sută şaizeci şi cinci de „lideri spirituali”, iar doctrina reîncarnării a fost „blestemată” în cadrul acestui consiliu cu toate voturile pentru (drept urmare episcopii absenţi urmau să fie şi ei blestemaţi).

Cel mai puternic reprezentant al creştinismului de atunci era papa Vigilius (500 – 555) – papii au primit mai târziu titlul de „trimisul lui Dumnezeu”. Deşi era favoritul împărătesei Teodora, papa Vigilius a refuzat să participe la Consiliu, pentru că după părerea sa, acest consiliu era una dintre îndatoririle împăratului Iustinian.

Putem consulta revista *Zeitenschrift 9/95* pentru informaţii despre perioada imediat următoare acestei schimbări radicale în doctrina bisericii creştine:

„Dar decretele şi legile nu au putut eradica atât de uşor o credinţă cu rădăcini adânci. Prin urmare, au trecut câteva secole până când biserica a reuşit să confişte, să distrugă sau să modifice toate vechile scrieri creştine de aşa natură, încât doctrina reîncarnării a dispărut treptat din conştiinţa credincioşilor”.

Principiul evoluţiei conştiinţei umane **este fundamental pentru reîncarnarea sufletului nostru nemuritor. Privită din acest punct de vedere, viaţa noastră pe pământ arată total diferit.**

Astăzi, acest principiu încă mai contează în viziunea teosofiştilor, antroposofiştilor şi aproape a tuturor noilor mişcări din comunităţile gnostice, precum şi a multor comunităţi cu orientare spirituală şi mistică ale celorlalte lumi religioase actuale. Lista de poeţi şi filosofi cunoscuţi care au adoptat această logică a existenţei încă din

perioada Renaşterii (asemenea lui G.E. Lessing 1729 – 1781) se întinde pe numeroase pagini. Puterea morală a acestei viziuni asupra lumii devine din ce în ce mai vizibilă aşa cum a prevăzut filosoful Friedrich Nietzsche: *„Doctrina reîncarnării este momentul decisiv al istoriei omenirii”*.

Această viziune „liberă” asupra vieţii nu este necesară, dar poate fi un real sprijin pentru dezvoltarea urgentă a conştiinţei pământenilor, aşa cum este nevoie în acest moment de cumpănă. Mai ales dacă ne aducem aminte, pentru scurt timp, ceea ce am recunoscut deja după lunga perioadă de dezvoltare de după Potop – au trecut deja aproximativ 11.000 de ani de atunci. Ce s-ar fi ales de umanitate în ziua de astăzi, dacă o familie regală limitată ar fi hotărât asupra religiei Occidentului şi omenirea ar fi continuat în direcţia marii comuniuni, a valorilor marilor clasici?

Dar înainte de ei, şi alţi egomaniaci puternici au oprit ceasul evoluţiei umane şi l-au dat înapoi. Tânărul şi încăpăţânatul Alexandru cel Mare a fost primul care a lăsat învăţăturile estului persan să ardă. În afară de exemplarele învăţaţilor locali, toate celelalte cărţi au fost distruse.

Apoi, conducătorii romani au incendiat cea mai mare comoară ştiinţifică din Alexandria – în mare parte Caesar, iar restul de manuscrise au ajuns la Vatican. În marele oraş Alexandria, metropolă grecească şi mare centru universitar al

Egiptului, a fost construită o „bibliotecă gigantică a întregii lumi” ca parte a *Museoin*-ului, un renumit complex universitar. Aici lucrau în acea perioadă 120 de înţelepţi şi studiau aproximativ 14.000 de studenţi în fiecare an. Se presupune că acolo fuseseră adunate 700.000 de pergamente, toate cunoştinţele Antichităţii. O parte dintre aceste cunoştinţe au putut fi recuperate abia în perioada târzie a Evului Mediu.

O cunoştinţă foarte serioasă m-a informat despre existenţa unui ordin secret, şi prin urmare, despre faptul că incendiul din Alexandria din anul 391 a fost de altă natură. Fiindcă Vaticanul nu era atât de ignorant să distrugă *complet* toate manuscrisele, împăratul Teodosie l-a însărcinat pe episcopul Teofil să le ascundă în arhivele Vaticanului din Piaţa Sf. Petru. Aceeaşi soartă au avut-o şi primele informaţii despre creştinism, care se presupune că au fost distruse în urma unor edicte imperiale, mai întâi de către dictatorul roman Constantinus Maximus şi aproape două secole mai târziu, în Constantinopol, de către împăratul Iustinian.

Astfel, adevărata semnificaţie a învăţăturilor creştine – TU şi NOI – s-a pierdut complet şi până în prezent preaslăvim egoistul EU în miliarde de variante individuale la nivelul întregii lumi. Ne imaginăm că trăim doar o dată, chiar dacă această viaţă se dovedeşte a fi fără rost, chiar dacă suntem agasaţi zilnic de nedreptăţile neînţelese,

care alimentează tot mereu EUL. Greutăţile sorţii, pedeapsa divină şi „coincidenţele” de tot felul sunt învinuite pentru o viaţă care poate fi înţeleasă şi care nu mai are nicio altă semnificaţie în sine.

Atât de mulţi oameni se tem să se maturizeze şi să fie responsabili de actele lor? Totuşi, aproximativ 44% dintre germani vor să creadă în viaţa de după moarte (*Focus 16/2004*), dar se pare că nu cunosc suficiente informaţii despre această temă.

Anual, aproximativ patru miliarde de oameni nu reuşesc să înţeleagă *semnificaţia vieţii*, chiar dacă sunt destul de inteligenţi. Nu o înţeleg, sau nu îşi doresc să o înţeleagă. Fiindcă ar trebui să considerăm responsabilitatea, în special responsabilitatea faţă de noi înşine drept cel mai valoros principiu de viaţă.

În această carte aţi putut citi destul de multe despre ceea ce este bine şi ceea ce ne-ar putea face rău – mă scuzaţi – desigur, vreau să spun ceea ce este „corect sau incorect din punct de vedere politic”. Fiul meu Jan şi cu mine am evidenţiat multe principii ascunse de la demonstrarea lor, sau pur şi simplu uitate, care pot avea o însemnătate aparte în viaţa de zi cu zi. Astfel că evidenţiez mai ales acest principiu fundamental, această reprimare istorică ce a stat la baza tuturor suferinţelor acestei lumi. Principiul este: *„Dacă fiecare dintre noi am şti că reacţionăm pe baza unor gânduri, cuvinte şi energii „false pe*

care trebuie să le îndreptăm pe calea cea bună la un anumit moment, atunci ne-am schimba viaţa radical Nu putem evita acest lucru”.

Să privim încă două puncte, care sunt „incorecte din punct de vedere politic”, în ceea ce priveşte doctrina reîncarnării – dar nu în Evul Mediu, ci în perioada contemporană şi modernă.

Primul sunt poveştile însângerate ale Vechiului Testament. Câteva exemple: Cartea a doua a lui Moise 32: 25, li s-a ordonat să se ucidă între ei (3.000 de victime). În a patra carte a lui Moise, Capitolul 25, s-au înregistrat 24.000 de morţi: „*... luând în mână lancea sa, a intrat* după *israelit în sălaş şi i-a străpuns pe amândoi, pe israelit şi pe femeie,* (*medianită*) *în pântece*”.

În Iosua 6: 21, „pedeapsa” s-a aplicat tuturor: „şi au nimicit-o cu desăvârşire, trecând prin ascuţişul sabiei tot ce era în cetate, bărbaţi şi femei, copii şi bătrâni, până la boi, oi şi măgari”.

Au murit 50.000 de oameni, fiindcă arca a fost încuiată pe dinăuntru. Isaia 13: 16 „Copiii lor vor fi zdrobiţi în bucăţi sub ochii lor, casele le vor fi jefuite, iar soţiile le vor fi necinstite. „Apoi Psalmul 137: 9 „Fericit este cel ce va apuca şi va lovi pruncii tăi de piatră”.

În alte locuri relatările sunt atât de crude încât Biblia a fost schimbată. Spre exemplu: Cartea a doua a Regilor, 12: 31, David i-a condus pe oameni în cetatea cucerită, „iar pe poporul care se afla în ea l-a scos şi l-a pus sub fierăstrău

şi sub grapă de fier şi sub securi de fier şi i-a aruncat în cuptoarele de ars cărămidă. Aşa a făcut el cu toate cetăţile Amoniţilor". (în traducerea lui Joseph Franz von Allioli, 1830) Mai târziu, Martin Luther a tradus acest pasaj crud: „Şi a scos poporul din aceasta şi i-a pus sub fierăstrău şi sub grape de fier şi sub securi de fier şi i-a aruncat în cuptoare de ars cărămidă".

După cel de-al Doilea Război Mondial, versetul a fost adaptat pentru a fi „corect din punct de vedere politic" după cum urmează: „şi i-a înrobit ca să lucreze cu fierăstraiele şi cu grapele de fier şi topoarele de fier şi să ardă cărămizile în cuptoare".

Interesant, nu-i aşa?

Fiindcă poveştile Vechiului Testament sunt atât de sângeroase, acum există o Biblie „corectă din punct de vedere politic", *„Biblia în limbaj corect"*. Timp de peste cinci ani, 42 de femei şi 10 bărbaţi au lucrat la o nouă traducere a Bibliei finanţată din peste 400.000 de Euro obţinuţi din donaţii. Această variantă este mai „feminină" şi mai „iudaică". Consilierul pe probleme teologice al organizaţiei Munca femeilor din cadrul Bisericii Evanghelice din Frankfurt, Claudia Janssen, care a participat la traducere şi publicare a declarat pentru *Spiegel Online*: *„Tema dreptăţii este tema principală a Bibliei. Conţinutul acestui document contrazice tendinţele antisemite şi misogine care au fost exagerate din ce în ce mai mult de-a lungul*

secolelor”.

Ce ar spune Iisus despre asta, dacă ar fi astăzi printre noi...

Al doilea aspect incorect politic al doctrinei reîncarnării, pe care l-am menţionat deja este chiar baza acestei religii: legea cauzalităţii, cunoscută şi sub numele de „legea karmei”! Este legea cauzei şi efectului. O putem exprima prin propoziţia: „Vei culege ceea ce semeni.”

Conform acestei legi – care a fost predicată tot de Iisus – dacă semeni distrugere, vei culege distrugere. Se bazează pe ideea că noi, oamenii, trebuie să avem un comportament corect conform legilor divine şi spirituale, fiindcă, evident, numai aşa putem învăţa că ceea ce am făcut la un anumit moment într-o viaţă anterioară se va întoarce la noi la un moment dat. Pentru asta este nevoie ca oamenii să fie deplin responsabili de destinul lor (ger. Shicksal, lat. salus = Izbăvire). În baza doctrinei reîncarnării, asta înseamnă că faptele noastre din această lume vor fi proiectate într-o alta – atât cele negative, cât şi cele pozitive. Dacă într-o viaţă cineva a fost bătăuş sau violator, spre exemplu, în viaţa următoare va fi, fie bătut, fie violat, pentru a compensa karma – şi pentru a înţelege cum s-au simţit victimele sale. La nivel mondial, 1,5 miliarde de oameni au adoptat doctrina reîncarnării şi a karmei (budişti, hinduşi şi mulţi alţii) – ceea ce înseamnă un sfert din locuitorii Pământului!

Astăzi putem constata faptul că doctrina reîncarnării – adică o temă religioasă – a devenit relevantă şi în contextul politic. Să luăm exemplul unui terapeut german în acest domeniu, care a fost martor la evenimente din timpul Socialismului Naţional sub acest aspect karmic. Cartea a fost interzisă şi autorul a primit o amendă (răzvrătire şi în acelaşi timp acţiuni de ultraj şi denigrare a memoriei celor decedaţi).

Vreau să-mi închei contribuţia cu două descoperiri: pe de-o parte puterea şi egoismul celor aleşi – aşa cum s-a putut observa de-a lungul întregii istorii a omenirii – a condus la globalizarea modernă. În toate sistemele bisericeşti, toate grupurile economice globale, toate organizaţiile politice şi toate societăţile secrete, puterea şi forţa stabilesc comportamentul oamenilor – ca să vorbim „corect politic”.

Pe de altă parte, există cu siguranţă 6 miliarde de oameni care se comportă „incorect”, fiindcă iubesc libertatea, adevărul şi pacea.

„Dosarul secret Hess”.

— Crime de gândire în secolul 21

În 2004, când încă lucram pentru postul de televiziune *n-tv*, am prezentat un documentar de două părţi despre zborul misterios către Anglia al „Adjunctului” lui Hitler, Rudolf Hess. Acesta a fost difuzat de şapte ori pe *n-tv* şi a încălcat mai multe reguli de cenzură aplicabile în Germania:

Vina pentru acţiunile celui de-al Doilea Război Mondial este clar disproporţionată: Responsabilitatea pentru izbucnirea războiului şi pentru misiunile de expansiune aparţine în totalitate germanilor. Punct. Aducerea în discuţie a altor aspecte printre care politica beligerantă a lui Churchill, este considerată tabu.

În mod similar, imaginile cu crimele de război aparţin în totalitate germanilor, Aliaţii nu au comis niciodată o astfel de crimă. Punct. Faptul că

Churchill apare pe lista celor mai mari criminali de război ai secolului 20 încalcă convingerile actuale.

Rasismul în timpul războiului este un fenomen întâlnit doar la germani şi la aliaţii Reichului. Forţele Aliate au luptat pentru libertate şi democraţiile şi drepturile omului. Punct. Faptul că Churchill şi consilierul său Vanisttart au condus o politică anti-germană, care poate fi clasificată doar ca şovinistă sau rasistă deranjează puţin imaginea obişnuită.

Naziştii voiau război. Adversarii acestora doreau pace. Punct. Faptul că guvernul britanic are un întreg dosar ce conţine propuneri de pace din partea germanilor împărţite pe mai mulţi ani, iar Churchill a declarat printr-o *„remarcă înţeleaptă „*că Anglia ar pierde războiul în Europa, dar ar putea câştiga Războiul Mondial – şi nu în ultimul rând faptul că şi-a dorit să facă legătura între SUA ŞI URSS – nu se potriveşte deloc cu imaginea perfectă a laureatului la premiul Nobel, al cărui nume încununează multe străzi germane în prezent.

Anglia a intervenit în 1939 pentru sprijinirea Poloniei şi a libertăţii acesteia – de aceea a şi declarat război Germaniei. Punct. Faptul că Churchill nu s-a gândit la polonezi şi a fost indiferent când, printr-o propunere de pace, s-a oferit evacuarea completă a teritoriilor ocupate de Wehrmacht, inclusiv independenţa şi libertatea

Poloniei este un adevăr pe care nimeni nu vrea să-l audă.

Bătrânul Hess şi-a luat viaţa şi s-a spânzurat la Spandau. Punct. Faptul că autopsia nu a confirmat din punct de vedere practic şi medical posibila sinucidere şi mulţi vorbesc despre o intervenţie britanică, este din nou un gând interzis în această ţară, pe care nu-l putem transforma în cuvinte.

Chiar dacă aceste „crime de gândire" sunt suficient de blamabile, cel mai rău aspect a fost că în emisiunile televizate ghetoul unde sunt izolaţi aceşti

„Infractori" este trecut cu vederea şi apare problema unui public total „ignorant" în privinţa acestui subiect. Iar asta a fost ultima picătură.

De ce e aşa de important? Dacă acum 70 de ani Hess a zburat în Marea Britanie cu o ofertă de pace din partea lui Hitler – cui îi mai pasă de acest aspect în prezent? Interpretarea istoriei este instrumentul puterilor dominante! Firul istoric predominant nu este numai istoria scrisă de învingători, este şi un instrument prin care se poate conduce şi domina. Şi viceversa: atâta vreme cât istoria poporului german e folosită greşit ca instrument de dominare, politica germană nu se poate emancipa şi nu se poate detaşa de forţele dominante. Participarea la războiul agresiv din Balcani, contribuţia la războiul din Afghanistan (dacă ar fi fost alegerea

lui Merkel, s-ar fi implicat şi în Irak şi evident, şi în Iran), aderarea la Uniunea Europeană şi adoptarea monedei Euro, tăinuirea crimelor de război comise de naţiunile vestice, legături necondiţionate cu SUA – tot ceea ce a fost gândit în numele Germaniei reprezintă doar o politică de vasalitate, fiindcă inferioritatea este *laitmotivul* Republicii Federale Germane şi fiindcă totul se datorează cultului vinovăţiei apărut în urma firului istoric al evenimentelor, care din 1933 până în 1945, sau cel puţin din 1939 până în 1945 recunoaşte un singur criminal şi o singură naţiune vinovată. În acest sens, monopolul interpretării perioadei 1933/45 implică şi monopolul asupra actualei politici germane. Şi doar o reacţie obiectivă la evenimentele din timpul celui De-al Doilea Război mondial care să arunce atât lumini, cât şi umbre asupra ambelor părţi implicate ar putea elibera politica germană din lanţurile învingătorilor (vestici) de la acea vreme.

În urma entuziasmului stârnit de filmele *n-tv*, din care a apărut o versiune prelungită pe DVD şi o carte audio – ca să înţelegeţi, trebuie să ştiţi despre ce e vorba în acele filme şi ce este atât de deosebit la ele. În documentele despre care vorbesc, există diversele propuneri de pace găsite de tânărul istoric Martin Allen în *Arhiva Britanică Naţională* (pe atunci *Biroul Arhivelor Publice*). În acestea, Germania anunţa că e pregătită să se retragă din toate teritoriile ocupate, să plătească

reparaţiile pentru pagubele aduse acestor ţări şi să redea independenţa Poloniei. Astfel, toate motivele pentru care Marea Britanie dorea să se alăture războiului pe 3 septembrie 1939 ar fi fost neutralizate. Guvernul britanic care se decisese să intre în război nu putea justifica în faţa poporului şi a publicului larg de ce – dacă toate obiectivele războiului au fost atinse prin negocieri – totuşi luptele continuă.

Hess – conform documentelor dezvăluite pentru prima dată în film – a fost ademenit într-o capcană de către serviciile secrete britanice SO1: corespondenţa completă, pe care se presupune că Hess a purtat-o prin intermediul apropiatului său, Prof. Haushofer, cu ducele de Hamilton, era de fapt purtată cu SO1. De fapt, au existat o serie de propuneri de pace îndreptate în direcţia Angliei de la diferiţi oameni politici din interiorul, dar şi din afara Reichului. Există, spre exemplu, un dosar separat al *Biroului de Externe* în care este rezumat în aproximativ 20 de pagini un întreg pachet de oferte de pace. O copie a dosarului, la care a avut acces un număr restrâns de persoane, se află în Biroul Arhivelor Publice şi este arătat în film.

Filmul menţionează existenţa unui plan concret pentru pace elaborat pe mai multe puncte de dr. Weissauer. Acesta i l-a prezentat ambasadorului Marii Britanii în Suedia, Mallet. În acest plan, în plus faţă de retragerea trupelor

germane din toate teatrele de război vestice, oferta mai conţinea şi iniţiativa de a plăti compensaţii pentru toate pagubele produse în timpul războiului, dar şi „restaurarea Statului Polonez”. Propunerea de pace a venit direct de la Hitler. Dr. Weissauer era un fel de avocat personal al său. În concluzie, Hitler fie cunoştea planurile lui Hess, fie el a fost cel care l-a trimis personal în Anglia. Între timp, au ieşit la iveală relatările unor martori la o întâlnire a acestuia cu Hitler înainte de zborul în Anglia. În cadrul acestei întâlniri s-au stabilit toate detaliile misiunii lui Hess în eventualitatea succesului sau insuccesului său.

Toate aceste iniţiative de a încheia pacea au fost respinse de Churchill şi Secretarul de Externe Vanisttart. Churchill a declarat că Marea Britanie nu poate câştiga războiul în Europa, dar poate câştiga un Război Mondial. Prin urmare, era interesat de o politică a prelungirii războiului. De fapt, *„lui nu îi păsa dacă Germania e condusă de nazişti sau de un preot iezuit”*. Şi Vansittart, consilierul şi strategul său principal i-a explicat clar printr-o notă Ministrului de externe Eden că totul se rezumă la *„nimicirea Germaniei, nu a Germaniei naziste”* şi de aceea, trebuie să respingă toate propunerile de pace.

Deja – după cum spune Vanisttart – *„existau foarte multe propuneri din partea lui Dahlerus, Goerdeler, Weissauer şi alţii”.* Dar aceştia s-au lovit de atitudinea anti-germană a guvernului

britanic care nu dorea să colaboreze cu membri ai mişcării germane de rezistenţă pentru a produce o schimbare politică în Reichul german căderea regimului nazist.

În această situaţie există trei puncte demne de luat în considerare: în acest caz – fezabil şi demonstrat ştiinţific – politica lui Churchill este de criticat. Însă criticii nu par să înţeleagă unde este problema. O politică ce încurajează războiul este ceva ce trebuie criticat cu convingere – chiar dacă a aparţinut opozanţilor Germaniei.

În mod surprinzător, eu şi criticile mele ne aflăm într-o companie plăcută: Churchill a fost criticat vehement de către colegii săi de cabinet şi Ministrul Hugh Dalton (Şeful Serviciilor Secrete şi Membru al Sindicatului Muncii) pentru politica sa de încurajare a războiului. Dalton pretindea (după cum ştim astăzi pe bună dreptate) că războiul va costa milioane de vieţi omeneşti. Din cauza acestei critici, Dalton a fost înlocuit din funcţia de ministru. Şi acest aspect a fost demonstrat printr-un document prezentat în film.

Cel de-al doilea punct se referă la motivele lui Churchill şi Vansittart. Este evident că atitudinea lor nu se opune naziştilor, ci germanilor, iar din punct de vedere şovinist, atitudinea lor poate fi descrisă ca fiind rasistă. Din perspectiva acestor domni, nu naziştii erau problema, ci, văzut prin ochii lor plini de ură, poporul german ca etnie era

sursa răutăţilor. Şi acest aspect – la fel ca alte atitudini rasiste şi şoviniste – este un subiect plauzibil pentru comentarii critice.

Dar al treilea punct marchează indubitabil adevărata tragedie a atitudinii guvernului britanic şi consecinţele fatale ale acesteia: *„Dahlerus, Goerdeler, Weissauer şi alţii”*, conform lui Vansittart. El nu dorea să aibă de-a face cu aceste persoane sau cu propunerile lor de pace. Dacă nu cunoaşteţi cazul Hess, probabil nu ştiţi foarte multe nici despre Weissauer şi Dahlems. Dar al doilea nume ar trebui să fie cunoscut cel puţin de istorici.

Faptul că Vanisttart nu doreşte să discute cu Goerdeler, unul dintre reprezentanţii de seamă ai rezistenţei germane, şi prin urmare a celorlalţi care îşi doresc o Germanie „mai bună” şi faptul că îl încadrează alături de „alţii” şi nu doreşte să-i asculte propunerile de pace, este mai mult decât tragic şi se înscrie în categoria deciziilor alimentate de ura împotriva germanilor. Alternativă istorică în 1941 ar fi putut fi: guvernul britanic ar fi sprijinit rezistenţa germană în realizarea atentatelor şi planurilor de răsturnare a regimului nazist şi s-ar fi încheiat cu un Cancelar Goerdeler la cârma războiului – fără planul Barbarossa, fără campania rusească cu milioane de morţi, fără crime masive în lagărele de concentrare, fără bombardamentele asupra populaţiei germane nevinovate.

Şi în acest caz recunosc că pot învăţa foarte multe lucruri pozitive din această schimbare a poziţiei în mersul istoric al evenimentelor din 1941. Şovinismul guvernului britanic, ura împotriva poporului german şi dorinţa de a-i nimici a lui Churchill ar trebui analizate şi criticate atât din punct de vedere politic, cât şi istoric. Faptul că această politică reprobabilă a cabinetului Churchill asupra responsabilităţii germane pentru viitoarele evenimente nu a schimbat nici cel mai mic detaliu, este absolut evidentă şi – în opoziţie cu suspiciunile exprimate în mass-media – nu am contestat-o în niciun fel.

Faptul că Hess a zburat în Anglia cu o propunere de pace nu trebuia (şi încă nu trebuie) să fie un eveniment cunoscut. Prin urmare, în timpul procesului din Nürnberg, prof. Karl Haushofer, care cunoştea planurile lui Hess, i-a pregătit avionul şi a purtat corespondenţa lui Hess cu ducele de Hamilton, nu a avut voie să depună mărturie în favoarea lui Hess.

Şi astfel, Haushofer şi soţia sa au primit vizita a doi agenţi din Serviciul Secret Britanic înainte de data la care trebuiau să depună mărturie. Domnii probabil au fost atât de convingători, încât Haushofer şi soţia sa s-au spânzurat în pădure în aceeaşi zi. Cei doi agenţi secreţi i-au dat vestea superiorului lor, cel care urma să devină comisar-şef din partea englezilor în Republica Federală Germană că *„s-a rezolvat problema privind acel*

individ şi procesul din Nürnberg”. Şi acest document este prezentat în filmul meu şi justifică, dacă ar fi să folosim o exprimare juridică, „o bănuială întemeiată” că „sinuciderea” probabil a fost declanşată de ceva. În orice caz, Haushofer a murit la momentul potrivit pentru *Tribunalul Militar din* Nürnberg (IMT) şi nu a putut declara în favoarea lui Hess şi a zborului său în Anglia.

Trebuie pus la îndoială chiar şi faptul că în 1987 Hess s-a sinucis exact când Gorbaciov, conform Radio Moscova, anunţase că îl va elibera înainte de Crăciun. Sunt sigur că niciuna dintre ipotezele publicate de englezi în data decesului, printre care sinucidere prin împuşcare, prin asfixiere sau prin spânzurare nu este adevărată, şi că aici este vorba de o crimă.

Şi în acest caz, în filmul meu, experţii şi martorii explică destul de clar – până şi directorul american al închisorii din Spandau („*A fost ucis. Trebuie să precizez asta.*”), asistenta de origine tunisiană şi medicul legist german care a efectuat cea de-a doua autopsie. Toţi vorbesc despre crimă şi au declarat că speculaţiile privind cauza morţii pe care englezii le-au publicat în ziua decesului lui Hess nu au absolut nicio legătură cu evenimentele. Şi aici discutăm despre fapte, respectiv despre ceea ce avocatul ar numi şi în acest caz „bănuieli întemeiate” pentru a putea deschide o anchetă în cazul crimei. Acestea sunt cunoştinţe admise din punct de vedere ştiinţific şi

recunoscute prin libertatea de exprimare, dar mai ales prin libertatea ştiinţifică sprijinită de Constituţia noastră.

Dosarul oficial despre Hess este încă închis. Am găsit dosare pe care scrie „închis până în 201966 sau „închis până în 202166. Ceea ce înseamnă că englezii nici în 2021 la 80 de ani (!) de la zborul lui Hess în Anglia nu vor avea încredere (sau nici măcar atunci) să publice documentele despre această întâmplare.

Acest lucru stârneşte bănuiala întemeiată că cineva are ceva de ascuns. Şi cine ştie dacă în 2019 sau în 2021 documentele chiar vor fi dezvăluite?

Particularitatea în cazul documentelor găsite de Martin Allen a fost că el în calitate de expert în documente ale Biroului de Externe a descoperit actele făcute publice de serviciul secret prin care se dovedeşte faptul că lui Hess i-a fost întinsă o capcană. La publicarea acelor documente, care au fost ascunse neglijent, Anglia nu şi-a arătat deloc interesul.

Şi pe măsură ce Martin Allen găsea documente pentru următoarea sa carte, care avea ca subiect asasinarea lui Heinrich Himmler, au început să aibă loc activităţi curioase. Documentele cheie au dispărut pentru o lungă perioadă de timp din arhivă. Au fost predate unui individ – o absurditate ştiinţifică şi o încălcare a regulilor în cadrul unei arhive de stat.

Şi chiar dacă ar fi aşa, iar acest „împrumut” către un anumit individ a fost făcut la solicitarea unui angajat al serviciului britanic de informaţii şi în acelaşi timp „jurnalist de investigaţie”, atunci toată situaţia devine un scandal dublu. În orice caz, acele documente legate de cazul Himmler au apărut din nou peste câteva zile în mâinile unei alte persoane – şi s-au dovedit a fi false. *Honi soit qui mal y pense*. (*Ruşine celui care gândeşte rău.*)

Mărul discordiei, faptul că Himmler a fost de fapt ucis, a trecut din nou neobservat de presa din Anglia. Desigur, s-a discutat de nenumărate ori faptul că Allen a lucrat cu documente falsificate – da, iniţial s-a bănuit că el le-a falsificat. Şi ca lucrurile să fie şi mai frumoase, au apărut şi câteva documente falsificate în cazul Hess, inclusiv un istoric amator care era mai mult decât pregătit să joace rolul de martor. A citat cu nerăbdare pasaje din Wikipedia, deşi nu era în măsură să evalueze documentele, sau să scrie rapoarte şi să certifice veridicitatea acestora.

Unul dintre documentele care acum sunt considerate false este şi relatarea menţionată mai sus a celor doi agenţi ai Serviciului Secret, în care i se relatează comisarului şef britanic din Germania, Kirkpatrick despre vizita celor doi la profesorul Haushofer şi despre *„eliminarea problemei”*. Indiferent de problema falsului sau a contrafacerii, familia Haushofer a fost vizitată de doi agenţi secreţi care au ridicat toate

documentele pe care le deţinea Haushofer cu privire la zborul lui Hess. Aceste documente se află acum în Biroul Arhivelor Publice. Cei doi agenţi sunt ultimii care i-au văzut pe soţii Haushofer în viaţă. Se presupune că Haushofer a scris (în filmul meu puteţi vedea dovezile în premieră) o scrisoare de adio nedatată şi nesemnată cu diverse stilouri. El şi soţia sa s-au spânzurat după ce au văzut un copac în pădure. Iar în reşedinţa familiei Haushofer, Hartschimmelhof, s-a descoperit un desen extrem de prost realizat (puteţi vedea asta în filmul meu în premieră), care ar fi fost făcut de soţia extrem de talentată a lui Haushofer, prin care aceasta îi explica fiului său unde le va găsi corpurile. Nu exista niciun motiv pentru sinucidere. (Asasinarea celuilalt fiu al lor, Albrecht avusese loc acum mult timp şi nu era un motiv valabil.) Iar celebra întrebare cui bono îşi poate găsi răspunsul doar în „Anglia”, fiindcă Haushofer nu mai putea povesti despre zborul spre Anglia al lui Hess şi nu mai putea depune mărturie în favoarea acestuia la procesul din Nürnberg.

Haushofer a murit „exact la ţanc”. Şi indiferent dacă raportul era un fals, o sinucidere disperată a cuplului este mult mai puţin probabilă decât asasinarea acestora de către cei doi agenţi secreţi. Dar chiar şi în cazul situaţiei falsurilor ar fi bine să ne gândim de două ori. În primul rând presupusele falsuri nu schimbă în niciun fel

numeroasele şi detaliatele descoperiri ştiinţifice de bază, conform cărora Churchill a primit multe propuneri de pace pe care le-a refuzat. Ideea principală, aceea că probabil Hess a zburat în Anglia cu un plan şi cu aprobarea lui Hitler, este mult mai probabilă decât opusul. Astfel se dovedeşte atitudinea beligerantă a lui Vansittart (scrisoarea lui către Eden nu a fost „descoperită" ca fiind falsă). În acest sens, chiar dacă documentele ar fi false, eu nu ar trebui să revizuiesc nimic. Politica de muşamalizare pe care o poartă Londra trebuie să fie demascată.

În al doilea rând, ar trebui să ne îndoim cu bună-dreptate de „falsuri". După ruperea lanţului (faptul că documentele în cauză au părăsit Arhivele Naţionale şi au fost păstrate o săptămână într-o instituţie privată de unde au ajuns din nou în arhivă nu poate fi dovedit) nu există dovezi ştiinţifice (şi nici juridice) clare, dacă „falsurile" chiar provin din Arhiva Naţională sau au fost create într-o săptămână şi au fost înlocuite cu cele originale. Ne-am oferit sprijinul în această situaţie: documentele au fost fotografiate şi înregistrate cu aparate extrem de performante care fac fiecare detaliu vizibil. În urma fotografiilor se poate crea cu uşurinţă o imagine 18/1. Iar în prezent se pot compara fotografiile făcute de noi în 2004 cu documentele care au fost descoperite ca fiind „false". Şi dacă există chiar cea mai mică neconcordanţă, înseamnă că

documentele care se aflau în arhivă în 2004 când a fost produs filmul, nu sunt aceleaşi cu documentele care se află acum acolo. Această descoperire ar amplifica scandalul, fiindcă atunci ar exista clar probe care atestă că documentele au fost schimbate pentru ca ulterior să poată fi descoperite cu mare tam-tam ca fiind „falsuri”. Prin urmare, nu ni s-a dat voie să comparăm fotografiile noastre cu documentele care se află acum în arhivă…

Toate acestea demonstrează că există evenimente ce trebuie ascunse chiar şi după 70 de ani.

Tot ceea ce s-a spus îndeplineşte în categoria descoperirilor ştiinţifice caracteristicile „revizionismului”, una dintre crimele de gândire. Şi aici ar fi bine să reflectăm (de această dată din punct de vedere teoretic): Ştiinţa (istoria) zilei de mâine va fi mereu revizuirea celei de astăzi sau de ieri. Iar acest lucru se întâmplă prin descoperirea de noi acte şi documente care pot şi trebuie să furnizeze noi perspective şi interpretări din partea adevăratei ştiinţe. Ştiinţa este, prin urmare, *eo ipso* „revizionistă”, altfel nu s-ar mai numi ştiinţă, ci proclamarea unor dogme. Sortarea descoperirilor, conform educaţiei publice, în descoperiri „dorite” şi „nedorite” care să fie publicate sau ascunse este, într-adevăr, o conduită „corectă din punct de vedere politic”, dar este totodată şi sfârşitul ştiinţei. Dar nu vă faceţi griji,

acest lucru nu se va întâmpla, fiindcă se poate impune o astfel de selecţie la nivelul Germaniei, dar nu şi la nivelul întregii lumi. Prin urmare, datorită Internetului fiecare persoană, inclusiv în Germania, poate participa în dezvoltarea cunoştinţelor ştiinţifice din alte ţări.

Faptul că interpretarea istoriei are o influenţă considerabilă asupra Germaniei se poate vedea din efectele a ceea ce s-a întâmplat după război în cadrul proceselor de la Nürnberg care au fost întâmpinate cu urale. Având în vedere crimele de război comise de ambele părţi, ar fi important să le menţionăm şi pe nume. De fapt, ascunderea crimelor comise de Aliaţi şi omiterea acestora din procesele de la Nürnberg au avut ca rezultat faptul că Aliaţii au fost absolviţi de orice vină – o atitudine care se aplică, spre exemplu, în cazul Statelor Unite, până în prezent. În ciuda numeroaselor crime de război comise în timpul diverselor războaie din 1945 până în prezent, americanii nu recunosc Curtea Internaţională de Justiţie şi prin urmare, nu pot fi judecaţi conform legilor internaţionale.

Mesajul la nivel mondial privind învingerea rasismului conform proceselor de la Nürnberg este: crimele de război sunt scuzate dacă ieşi învingător din război. Numai învinşii sunt acuzaţi şi condamnaţi. Şi aşa cum Saddam a fost spânzurat şi Milosević a fost târât la tribunal, Bush şi Blair au rămas nepedepsiţi. În această

privinţă *Dosarul Secret Hess* nu ar fi putut să rescrie istoria, dar ar fi dat şansa încheierii unui acord de pace în 1941. Şi având în vedere câte vieţi ar fi cruţat după 1941, acest punct trebuie menţionat – fără a trivializa vinovăţia germanilor sau crimele comise de germani sub orice formă. Însă, ar trebui să fie recunoscut istoric şi faptul că mâinile lui Churchill au fost la fel de pătate de sânge.

Şi nu în ultimul rând, victimele rasismului atestă caracterul reprobabil al acestui fenomen: fiindcă, de fapt, *„orice ucidere a unui individ”* se numeşte crimă şi ar trebui să încetăm să mai distingem între vieţi mai valoroase, mai puţin valoroase şi lipsite de valoare. Falsitatea proceselor de la Nürnberg şi-a lăsat amprenta sub forma unui impact nemilos până în zilele noastre. Când într-o ţară, bogăţia resurselor naturale (spre exemplu, petrolul) trebuie preluată, sau poziţia geostrategică a acesteia stârneşte interesul, încălcările reale sau presupuse ale legilor internaţionale ar trebui pedepsite imediat. Altfel, situaţia din Afghanistan se va repeta. O ţară întreagă va fi cuprinsă de război, fiindcă un terorist ascuns într-o peşteră devine suspectul principal. (Nimeni n-ar fi avut ideea să bombardeze Londra, dacă Bin Laden s-ar fi ascuns în capitala britanică.) Dar dacă în Africa, are loc un genocid într-o ţară neinteresantă din punct de vedere economic şi geostrategic, atunci această

ştire este demnă doar de o notă de subsol, iar responsabilitatea revine organizaţiilor non-guvernamentale umanitare (ONG-uri).

Acest lucru nu dovedeşte sub nicio formă existenţa unei greşeli în filmul meu istoric – deoarece într-un domeniu ştiinţific este normal ca descoperirile de ieri să fie deja depăşite mâine – trebuie să fie posibil ca rezultatele cercetărilor să poată fi publicate sub protecţia libertăţii ştiinţifice şi libertăţii de gândire într-un stat constituţional de drept. Rezultatele cercetărilor despre postulatul politic ar trebui să fie dezirabile din punct de vedere popular şi pedagogic, sau publicarea acestora ar trebui să devină independentă. Atunci când călcăm pe vârfuri pentru a nu deranja, sau când ne gândim la beneficiile politice, nu facem altceva decât să ne întoarcem la vremurile regimurilor totalitate şi la sfârşitul libertăţii ştiinţifice.

Impactul dictatului privind corectitudinea politică asupra comunităţii ştiinţifice din ţara noastră este fatal: obiective întregi din diverse zone de cercetare sunt lăsate baltă şi nu trebuie să fie abordare. Este vorba despre mult mai multe decât despre istorie, spre exemplu, despre povestea lui Hess, despre particularităţile juridice ale proceselor din Nürnberg sau despre întrebarea aproape uitată de această ţară privind autorizarea bombardamentelor Aliaţilor sau discuţia reluată recent despre campania sovietică

din 1941 şi rolul lui Stalin în acest caz. Toate acestea ar putea fi subiecte de cercetare. De asemenea, în multe domenii de cercetare (cercetare în spionaj, cercetarea neurologică cu ajutorul determinării, sondaje de opinie, cercetare criminalistică, imigrări, etc.) se stabileşte foarte ferm faptul că numai rezultatele „corecte şi dorite din punct de vedere politic" vor fi publicate şi dezvoltate şi există anumite teme care nu pot fi abordate nici în cele mai mari vise ale noastre. În aceste cazuri, rezultatul nu este „o ştiinţă de stânga", ci *absolut nicio* ştiinţă: Pământul nu e plat, în cele din urmă, deşi acest rezultat a fost cândva incorect politic. Tocmai de aceea filmele mele abordează „subiecte fierbinţi" – şi din păcate acest lucru aduce represalii într-o ţară din ce în ce mai intolerantă. Mie nu-mi place să mă plec sub povara represaliilor. Conform lui Weiland, un alt nonconformist şi model spiritual de urmat: *„Iată-mă aici, nu am de ales"*.

Unui om de ştiinţă într-o ţară liberă nu ar trebui să-i pese când descoperirile lui ştiinţifice deranjează sau sunt agreate. Este de datoria ştiinţei însăşi să caute adevărul şi cunoaşterea. Să cauţi aplauzele sau să te temi de ele înseamnă sfârşitul ştiinţei. Să te retragi când auzi de „adevăruri nedorite din punct de vedere al pedagogiei populare" sau să le ascunzi duce la crearea unei „ştiinţe" politizate, care este femeia uşoară a respectivului sistem politic. O astfel de

atitudine înseamnă – pentru acuzaţiile aruncate imediat – o ignorare a răspunderii oamenilor de ştiinţă. Aşa ceva este ilogic: nu se poate fără o răspundere a oamenilor de ştiinţă pentru fapte, pentru adevăr. Ar fi la fel ca atunci când primii cercetători au încercat să descrie gravitaţia pentru prima dată, pentru diverse accidente demonstrate de atunci, în baza schimbărilor de responsabilitate. În cazul meu: dacă documentele arată o politică britanică şovinistă, xenofobă şi anti-germană, confirmând astfel fiecare şansă de a sfârşi războiul în 1941, eu nu pot schimba acest lucru. Iar aceste fapte nu dispar, dacă le ascundem.

Da, din punct de vedere politic, filmul meu se îndreaptă împotriva spiritului timpului, a curentelor principale de opinie şi a corectitudinii politice – aceasta este abordarea mea. Nu ştiu dacă, aşa cum mi s-a reproşat adesea, filmul meu „ia partea” vreunui partid. Nu am realizat asta şi nu mă interesează dacă filmul meu irită peste măsură un anume partid. Adevărurile nedorite nu trebuie divulgate. Cam atât despre libertatea ştiinţei sub tutela germană a mentalităţii de bloc.

Aceia care creează o tăcere inconfortabil în Germania de astăzi nu ar trebui să fie surprinşi de faptul că rezultatele ştiinţifice, spre exemplu în perioada 1933 – 1945 modifică părţile imaginii existente până în prezent şi aduc noi informaţii care ar fi pătat înainte imaginea vestului şi ar fi

dezvăluit sau comunicat crimele comise anterior. Un exemplu ar fi recenta dezbatere pe tema Katyn în Polonia, după difuzarea filmului lui Andrzej Wajda despre masacrele comise de sovietici împotriva miilor de polonezi, sau dezbaterea recentă a unei filosofii morale britanice „nou-apărute” în Anglia privind crimele de război comise într-o mare măsură de britanici, respectiv participarea la uciderea în masă sub forma bombardamentelor forţelor aliate împotriva civililor germani.

Asta înseamnă că anumite subiecte sunt abordate într-o manieră specifică din cauza faptului că ştiinţa oficială le transformă în tabuuri „fals aclamate”.

Tocmai fiindcă ştiinţa germană lasă în urmă goluri corecte din punct de vedere politic şi câmpuri albe, fiecare dintre noi se va grăbi nestingherit şi nederanjat să umple acele goluri cu propriile ideologii şi astfel, să exploateze sau/şi să abuzeze din punct de vedere politic de aceste rezultate ştiinţifice. Cei care sprijină tabuurile şi ignoranţii acestei ţări împing Germania în mâinile cercurilor politice pe care le dispreţuiesc cel mai mult, fiindcă acestora le-a fost lăsată puterea de interpretare în aceste domenii, ca o consecinţă a „ştiinţei” corecte din punct de vedere politic. Prin urmare, în loc să marginalizeze corect din punct de vedere politic cercetătorii care deranjează şi subiectele lor, aceştia ar trebui mai degrabă să

aparţină ştiinţei cotidiene, să ignore agitaţia creată în jurul lor şi să urmeze principiul: *„Libertatea va aparţine mereu celor ce gândesc altfel”*.

Fiul unui membru Illuminati rupe tăcerea – Interviu cu Ben Morgenstern

Stefan Erdmann relatează: în februarie 2009 şi în ianuarie 2010, eu şi Jan am călătorit în Africa de Sud în căutarea unor indicii. Găsisem pe de-o parte un presupus contact cu un membru al Prioriei Sionului, iar pe de altă parte pe cineva care avea legături cu Credo Mutwa, cel mai renumit şaman din Africa de Sud. Prin prietenii noştri germani care locuiau de mult în Africa de Sud, am reuşit să luăm legătura cu Credo Mutwa, care avea peste 90 de ani. În prealabil, am aflat că soţia sa Viktoria încă era în viaţă. Pe amândoi îi cunoscusem la începutul anilor ’90, în apropiere de Johannesburg. În acea perioadă am călătorit foarte mult în Africa şi am vizitat toate ţările sud-africane. Obiectivul meu era să vizitez şefii de trib şi vracii şi să aflu cât mai multe despre vechi legende şi tradiţii legate de originea omenirii. Am fost surprins să aflu că mulţi şefi de trib africani credeau că în timpurile de început, Pământul a fost vizitat de „zei” veniţi din stele îndepărtate. Aceştia s-au comportat ca „aducători ai culturii”, fiindcă nu au intervenit numai genetic în crearea noastră, ci l-au şi instruit pe omul primitiv cu privire la multe aspecte şi într-un timp relativ

scurt i-au ridicat nivelul de dezvoltare.

În acest context am aflat şi numele lui Credo Mutwa, care deja era o legendă a timpului în Africa de Sud. Oamenii îl căutau din toată lumea, inclusiv personalităţi ca Nelson Mandela sau Bill Clinton. Nu este doar un „om sfânt”, un Sangoma, aşa cum este numit de tribul Zulu, ci este autorul de succes al mai multor cărţi. Operele sale tratează chestiuni politice, dar şi problema „aducătorilor de cultură extratereştri” în Africa. Pentru multe grupări influente, această problemă este tratată ca fiind *incorectă din punct de vedere politic* şi asta pe bună dreptate, fiindcă ştim astăzi că nu ar pune în pericol doar religiile importante şi învăţăturile acestora, dar nici nu se potriveşte cu perspectiva noastră ştiinţifică. La urma urmei, ne tragem din maimuţe…

Mutwa a fost mereu un căutător al adevărului care, datorită reputaţiei şi respectului câştigat, şi-a exercitat influenţa politică. Din această cauză a ajuns să fie urmărit, au avut loc numeroase atentate la viaţa sa şi i-a fost incendiată locuinţa. Dar nu ar mai fi „un om sfânt”, dacă nu ar fi trecut peste toate astea. Incidentele au făcut ca Mutwa să fie şi mai cunoscut, şi a fost în continuare un oaspete bine-venit al televiziunii sud-africane. Mutwa era cunoscut şi dincolo de graniţele Africii de Sud. Acest fapt se datorează libertăţii cu care vorbea în public despre influenţa familiilor puternice din Statele Unite şi Marea Britanie,

respectiv a caselor regale, pe care îi lega de humanoizi de pe alte planete. De asemenea, Mutwa a fost unul dintre primii care au declarat în public că există o înţelegere secretă între guvernul Statelor Unite şi extratereştri.

Înaintea călătoriei noastre, Jan a contactat câţiva buri pe care îi cunoştea de ani de zile şi pe care i-am vizitat în timpul călătoriei noastre. Această persoană de contact lucrează pentru serviciul secret sud-african şi i-a povestit lui Jan acum câţiva ani despre zboruri de testare ale unor farfurii zburătoare, pe care armata le desfăşoară în Pretoria. În aceste circumstanţe norocoase, l-am cunoscut pe Ben Morgenstern cu care am luat cina într-o seară. Abia după această cină am aflat prin cel care lucrează în cadrul serviciului secret cine este Morgenstern şi ce influenţă au atât el, cât şi familia lui. Pe scurt: Ben Morgenstern este proprietarul unui imperiu de afaceri în Africa de Sud şi aşa cum am aflat mai târziu de la el, se ocupă şi de tranzacţii bancare internaţionale. Provine dintr-una din cele mai bogate şi mai puternice familii din Africa. Străbunicul lui a industrializat Africa de Sud împreună cu prietenul său Samuel „Sammy” Marks şi a operat în paralel în industria bancară. Astfel că şi în prezent familia lui s-a dezvoltat pe două direcţii – industrie şi tranzacţii bancare private, dar nu doar în Africa de Sud. La fel ca familia Marks, şi Ben Morgenstern face parte dintr-o familie de evrei,

deşi spre deosebire de Sammy Marks a cărui origine se află în Lituania, familia lui Morgenstern provine din Germania. De aceea există legături între el şi Germania, ceea ce veţi observa în cadrul interviului. Ben Morgenstern ne-a povestit în decursul celor trei întâlniri cu el câteva istorii interesante despre munca familiilor Illuminati – adică familiile care controlează afacerile mondiale datorită originii, a bogăţiei şi a relaţiilor lor.

Probabil prima voastră întrebare este cum de un om cu originile sale povesteşte ceva despre organizarea lor internă. Există trei motive. Primul este naşterea fiicei sale care a schimbat ceva în sufletul său şi a început să privească lumea altfel. În al doilea rând, patriotismul său pentru Germania – deşi nu a locuit niciodată acolo. Şi în al treilea rând, există rivalităţi între familii: unele dintre ele vor ca Germania şi poporul german să dispară de pe harta mondială – sau cel puţin să devină nesemnificativi – iar ceilalţi văd în Germania conducătoarea *noii ordini mondiale*, adică ideea globală valoroasă a viitorului. De aceea foarte multe familii evreieşti se reîntorc în Germania. Dl Morgenstern ne-a impresionat atât de tare încât i-am scris povestea şi ceea ce dorea să ne împărtăşească într-o carte pe care Jan a publicat-o la editura Amadeus. Din păcate, fiindcă se temea pentru viaţa lui, s-a răzgândit în ianuarie 2012, dar a fost de acord să îi luăm acest interviu şi să îl înregistrăm.

Convorbirea a avut loc în limba engleză, iar noi am tradus-o.

Domnule Morgenstern vă mulţumim mai întâi că sunteţi dispus să ne acordaţi acest interviu. Bineînţeles acesta pare a fi momentul potrivit – conform spuselor dumneavoastră – să dezvăluim ceva, deoarece timpul este scurt. Înainte de a ne da detalii, spuneţi-ne, vă rugăm, de ce aţi ales să vorbiţi cu noi, fiindcă un om cu poziţia dumneavoastră nu este dispus întotdeauna să facă anumite dezvăluiri.

Aşa cum v-am explicat şi aseară (întâlnirea de dinainte de interviu), există rivalităţi în interiorul familiilor, care au o mare importanţă în lumea politică. De asemenea, fac asta şi pentru tratamentul aplicat Europei şi Germaniei, dar şi pentru lucruri mult mai importante privind implementarea unei forme de guvernare mondială. Un alt punct important este manipularea condiţiilor meteorologice şi influenţa politică prin intermediul „armelor meteorologice” – şi să nu uităm de ameninţarea globală a islamiştilor care capătă tot mai multă putere. Şi în această privinţă există idei diferite despre cum am putea rezolva problema în viitor…

Să nu credeţi că e ceva neobişnuit să vorbesc cu dumneavoastră despre politica mondială. Asta fac şi alţi membri ai familiilor influente. Doar că rareori sunt ascultaţi de publicul larg. Totul rămâne la un nivel moderat, spre exemplu în

Financial Times. Ceea ce vă povestesc nu e nimic nou sau ceva secret. Oricine are acces la aceste informaţii. Dar nu aduceţi marile trusturi media (râde). Ba mai mult, vreau să vă spun că nu tot ceea ce străluceşte în rândurile noastre e aur. Se întâmplă mereu ca unii dintre membrii noştri să declare ceva într-un interviu pentru a-i face rău indirect unui alt membru. Într-un fel şi eu fac acelaşi lucru astăzi, fiindcă familia noastră este foarte influentă, dar nu face parte dintre cei aflaţi la nivelul de top. Şi nouă ni se spune ce să facem. Şi adesea nu-mi place ce aud. În special, nu îmi place soarta pe care ar trebui să o aibă Germania.

Ce ne puteţi spune despre familia dumneavoastră?

Familia mea este foarte influentă pe continentul african, deşi asta nu e chiar atât de evident la prima vedere. Desigur, asta se întâmplă datorită bunurilor companiei, dar şi mai mult datorită legăturilor pe care strămoşii mei le-au construit. Au luat legătura cu cercurile elitiste, în mare parte bancheri şi comercianţi. Nu mai este un secret faptul că există doar câteva familii care deţin imperii ce administrează cea mai mare parte a capitalului mondial şi au puterea de a decide asupra războiului şi a păcii. Puteţi spune că este vorba de o „conspiraţie”, dar de fapt este o succesiune de evenimente, de legături comerciale şi gândire pragmatică. Dinastiile cu capital de investiţii puternic sunt formate spiritual şi au

acces la armată, tehnică, industrie şi mass-media. Cine nu are bani, nu beneficiază de educaţie, şi chiar dacă beneficiază de educaţie, atunci nu are legături cu celelalte domenii. Cheia constă în dominarea celor două ramuri!

Daţi-mi voie să vă spun că această „ură” care este răspândită adesea în ceea ce priveşte trecutul şi evenimentele istorice îngrozitoare legate de poporul german şi cel evreu nu există la nivelul nostru. Majoritatea membrilor familiei mele şi mulţi alţi membri ai altor familii au un mare respect faţă de poporul german şi au, ca şi mine, strămoşi germani. Ei nu „urăsc”. Dacă ar face asta, *nu ar mai fi* atât de puternici şi de influenţi.

Deşi sunt influenţaţi în mare parte în viaţa lor personală de cele mai înalte principii morale, în termeni de exercitare a influenţei lor, aceştia nu arată niciun pic de emoţie sau moralitate. Suntem educaţi de mici aşa. Cred că familiile de elită sunt mai avansate decât restul lumii în această privinţă, fiindcă asta înseamnă să fii oarecum neutru din punct de vedere al valorilor.

Desigur, tatăl şi bunicul meu au fost cei care mi-au influenţat viaţa şi gândirea, în special gândirea politică. Pe străbunicul meu nu l-am cunoscut. Dar bunicul mi-a povestit multe despre el şi despre activităţile lui politice. Dar nu mai vreau să vorbesc despre asta. Poate voi mai adăuga doar faptul că a fost prezent la conferinţa de pace de la Versailles în contextul activităţilor

lui politice şi că a participat în calitate de consultant la redactarea acordului Ha'avara.[4]

Când vi s-a atribuit un rol important în familia dumneavoastră – la ce vârstă? A existat o ocazie deosebită pentru acest lucru?

Nu, nu a existat nicio ocazie deosebită, de ce? încă de când eram adolescent a trebuit să-mi însoţesc bunicul în diverse călătorii. Desigur, m-am bucurat de mic de privilegiul de a cunoaşte personalităţi importante în timpul vacanţelor familiei mele. Prin intermediul acestor legături şi cercuri sociale mi-am construit drumul în viaţa personală şi profesională în cadrul familiei.

Nu se întâmplă să ajungi în aceste cercuri doar fiindcă înveţi la universităţi de elită cum sunt Harvard şi Yale. Acolo obţii o oarecare cultură, îi cunoşti pe oamenii cu care vei intra mai târziu în contact – în mare parte afaceri. Cu privire la tinereţea mea, pot spune în retrospectivă că în copilărie nu au existat acele influenţe negative la care este expus un copil în viaţa „normală", chiar dacă frecventează o şcoală de elită. Suntem educaţi ca viitori „regi", dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Desigur, există mereu anumite familii care scapă lucrurile de sub control. Dar asta se întâmplă destul de rar. Înainte ca aceşti copii ai familiilor de elită să studieze la universitate, sunt formaţi pentru viitoarele lor activităţi prin lecţii

[4] Acordul Ha'avara a fost semnat în 1933 între Reichul German şi Agenţia Evreiască pentru Palestina. Evreilor care doreau să emigreze în Palestina li se oferea posibilitatea să-şi transfere cu ei capitalul. (n.tr.)

private. Am pus problema astfel, fiindcă este un adevărat privilegiu să te naşti într-o familie foarte bogată.

Ne-aţi spus că Germania prezintă un interes deosebit pentru dumneavoastră datorită originii. Ne puteţi da câteva explicaţii pe această temă?

Deşi nu am locuit niciodată în Germania, simt o legătură profundă cu această ţară şi cu felul de a fi german. Cu siguranţă, aceasta e „moştenirea" străbunilor mei, pentru care le sunt veşnic recunoscător. Şi soţia mea contribuie la asta... Ceea ce am învăţat de la bunicul meu în această privinţă a avut o mare însemnătate pentru dezvoltarea mea personală. Am înţeles mult mai târziu ce a vrut să spună. Mi-a spus cândva: „Ceea ce li s-a întâmplat germanilor de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial şi felul în care au fost minţiţi şi înşelaţi cu neruşinare de-a lungul timpului este un eveniment unic în întreaga istorie a umanităţii. Iar cei care nu ştiu asta sunt înşişi germanii". Eu eram prea mic pe atunci şi nu am înţeles ce a vrut să spună decât după ce au trecut anii. Desigur, a existat un motiv bine-întemeiat pentru care germanii au fost trataţi aşa.

Cine sunt aceste familii care conduc lumea – Illuminati?

E o expresie atât de banală, încât nici nu merită să intru în detalii. Sunt doar nişte prostii esoterice.

Priviţi lucrurile în ansamblu, dacă doriţi. Este

doar un termen generic pentru o reţea globală de câteva mii de oameni şi familiile lor – cei care au cea mai logică gândire. Această reţea de familii controlează toate organizaţiile cu putere de decizie, cum ar fi francmasonii, ONU, WTO (Organizaţia Internaţională a Comerţului), FMI, Bilderberger, Comisia Trilaterală, Clubul de la Roma. Nu folosim termenul de Illuminati. Nu ştiu pe cineva care să-l folosească.

Şi de ce nu se cunoaşte acest lucru?

Lumea e plină de neghiobi, şi cel mai nebunesc lucru este că asta se aplică în special oamenilor educaţi din ţările civilizate. Lojele şi societăţile secrete – indiferent ce nume poartă – sunt doar marionete, organe de conducere, unelte pe care familiile de elită le-au răspândit în lume ca o pânză de păianjen şi din care nu mai poţi scăpa.

Familiile de top sunt reprezentate de 13 linii de descendenţă?

Nu e chiar atât de simplu, încât totul să se rezume la 13 familii. Dar e adevărat – asta pot atesta – că aceste linii au origini vechi şi venerabile. Dar au început să-şi piardă puterea. Există noi familii, inimaginabil de bogate care reprezintă concurenţa – în mare parte din Asia. Există familii, şi într-adevăr bănci sprijinite de guverne, care vor să distrugă sistemul bancar anglo-american. Asta s-a întâmplat numai în ultimele două decenii.

Dar liniile de descendenţă sunt cele mai

puternice?

Să spunem aşa: există familiile vechi, de viţă nobilă, sângele vechi, pe care le-am putea numi *familii regale* – chiar şi fiindcă familiile industriale şi bancare s-au amestecat în ultima sută de ani cu casele regale europene. Tradiţia de a ne căsătorii unii cu alţii se practică şi în prezent. Pe de-o parte acesta este un cerc al sângelui în cadrul acestui joc de putere global de foarte, foarte multă vreme. În realitate, există doar câteva familii care se află în vârful familiilor conducătoare şi care controlează întreaga reţea la nivel mondial. De la ei ne primim ordinele.

În ce sau în cine crede Ben Morgenstern?

Mai devreme credeam doar în mine. Şi tot timpul mi-a mers bine. Un om inteligent nu crede niciodată în Dumnezeu sau în diavol. Aşa am fost educat. Sunt un adevărat om de afaceri, un pragmatic, dar de asemenea şi un intelectual. Însă sunt convins că există un suflet. Nu a fost mereu aşa. Timp de foarte mulţi ani am fost lipsit de scrupule, dar am trecut printr-o experienţă care mi-a demonstrat că există mai mult decât materia. De aceea nu mai sunt total de acord cu planurile cercului nostru. În linii mari da, dar nu mai văd oamenii din exterior doar ca pe nişte „vite”, ci ştiu că flecare dintre ei are un suflet.

Ne-aţi făcut curioşi, Herr Morgenstern. Ce s-a întâmplat?

E departe de orice întâmplare ştiinţifică, dar

uitaţi ce s-a întâmplat. Cea care a declanşat totul a fost fiica mea. În timpul actului procreării, soţia mea şi cu mine am văzut o lumină, o minge de lumină îndreptându-se către pântecele soţiei mele. Asta s-a întâmplat în noaptea când a rămas însărcinată. Amândoi am văzut-o. Apoi am vorbit cu doctorul nostru şi ne-a spus că şi alţi părinţi i-au descris acest fenomen. Apoi, am citit despre acest fenomen şi cred că acela era sufletul fiicei noastre care a venit la noi. Fiica noastră este deosebită şi a influenţat întreaga familie cu înţelepciunea ei şi cu felul ei cald de a fi. Mă lasă să văd lucrurile într-o altă lumină şi îmi pune foarte multe întrebări. Dar aşa cum v-am spus, nu toţi oamenii inteligenţi cred în existenţa unui suflet. Religia este pentru creduli şi visători, aşa am fost crescuţi. Aparţinem iudaismului în totalitate, însă nu practicăm nimic mai mult decât o convingere. Câţi credincioşi botezaţi merg la biserică, sau cred tot ce scrie în Biblie? Şi din păcate există în familiile elitiste anumite persoane care sunt descrise ca fiind sataniste, care oficiază sacrificii, care nu cred că traficul de organe sau de arme, sau pedofilia şi finanţarea unui război sunt crime grave, care cred că oamenii nu au nicio valoare şi sunt făcuţi doar din carne şi oase.

Dumneavoastră ce părere aveţi despre liniile de descendenţă? Vă înclinaţi înaintea lor?

Datorită originii mele am aflat foarte devreme că istoria este falsificată, şi cred că asta se

întâmplă şi în cazul arborelui genealogic al familiilor. Nu uitaţi că aceste linii de descendenţă trebuie să se conformeze regulilor din Tora, dar fac asta doar specific. Istoria, aşa cum o cunoaştem noi astăzi este falsificată. Ştiu că anumite familii – în cazul familiei mele ştiu asta cu siguranţă, fiindcă am văzut totul cu ochii mei – au în posesie probe care atestă existenţa unor culturi mult mai vechi înainte de Geneză. Istoria umană nu a început cu Adam şi Eva – poate în Africa de Nord, dar cu siguranţă nu în lume. Acum aproape 20 de ani am călătorit în Guatemala, unde am vizitat împreună cu fraţii din loja mea conducerea muzeului naţional de istorie, al cărui director este tot un frate de-al nostru. Acesta ne-a arătat două mumii fără capete. Într-o altă cameră păstra capetele acelor mumii – erau capete de animale! Acela a fost cel mai mare şoc pe care l-am avut. În apropiere de Kimberley, Africa de Sud, nişte mineri au descoperit două schelete de uriaşi care aveau două rânduri de dinţi şi şase degete. Atunci mi-am dat seama că nu suntem singurii oameni care au populat această planetă. Ba mai mult, în Africa de Sud s-au prăbuşit farfurii zburătoare care au fost evaluate şi testate de forţele noastre militare. S.M. v-a povestit despre asta deja.

Categoric există istorie înainte de Biblie. Familiile ştiu asta şi Roma ştie asta, dar acest lucru nu este dat publicităţii. De aceea, povestea asta cu liniile de descendenţă nu e tocmai

tangibilă. Aceste probe scrise, care se găsesc şi în mâinile familiei mele, provin din biblioteci antice, unele chiar din biblioteca din Alexandria, care contrar istoriei, nu a ars în totalitate. Această minciună a fost planificată cu iscusinţă. Nu ştiu cu siguranţă dacă şi alte capete de familii au fost informate, dar cred că majoritatea ştie deja. Înainte ca familia mea să intre în posesia documentelor, acestea au zăcut multă vreme în arhivele Vaticanului. Aceste scrieri conţin ceva la fel de interesant şi de neobişnuit totodată. Planeta noastră se pare că a fost vizitată de oameni de ştiinţă ai uneia sau mai multor planete. Reprezentanţii acestor civilizaţii au pus bazele vieţii aşa cum o cunoaştem noi. Nivelul de dezvoltare al oamenilor a fost ridicat de fiinţe extraterestre. Acesta este unul dintre cele mai mari secrete care i-a fost vreodată ascuns lumii. Aceasta ar fi cu adevărat „o linie de descendenţă” – dacă există într-adevăr una – atunci a existat un amestec genetic cu oamenii!

E un subiect interesant, dar aş vrea să discutăm în continuare despre istorie. Spuneţi foarte des că istoria, aşa cum ne-a fost predată la şcoală nu este corectă. Ce înseamnă asta?

Mă referem la istoria mai actuală din ultimii 100 – 200 de ani şi cum a fost posibil ca o mână de oameni să controleze într-o perioadă de timp atât de scurtă o mare cantitate de bani şi să schimbe destinele mondiale. Ca fiu mai explicit, trebuie să

vorbesc despre circumstanţele care au făcut ca Germania să piardă Primul Război Mondial.

Străbunicul meu – deşi doar în calitate de martor – a fost prezent la Versailles. Îl cunoştea pe Paul Warburg, cel care a înfiinţat FED în 1913. El era liderul unei grupări de bancheri care au exagerat puţin importanţa acestui proiect – să depăşească banca centrală a Statelor Unite. Familiile acestea de bancheri dictează felul în care se realizează politica Statelor Unite, fiindcă hotărăsc direcţia banilor. Ei sunt adevăraţii monarhi ai Statelor Unite. Ei au fost adevăraţii pionieri ai Primului şi celui de-al Doilea Război Mondial şi ai Revoluţiei Ruseşti, fiindcă ei au pus banii la dispoziţie. Primul Război Mondial care a izbucnit în vara anului 1914 a fost câştigat de alianţa dintre Germania, Austro-Ungaria şi Turcia după doi ani. Anglia, Franţa şi Rusia au fost învinse pe câmpul de luptă – un fapt neaşteptat, şi cu siguranţă nu în urma confruntărilor cu aceste trei puteri. Germania a făcut o ofertă de pace pentru Anglia. Interesant este faptul că şi Hitler a făcut această ofertă de pace exact înainte de începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Dar Churchill a vrut să strivească Germania pentru totdeauna. Asta e o altă poveste.

Nu e un secret de stat faptul că în vara anului 1916, Anglia s-a gândit să ia în serios această ofertă. Nu aveau de ales. Dacă ar fi luptat în continuare, ar fi fost o catastrofă. În timpul acestei

perioade, conform spuselor bunicului meu, au intervenit bancherii privaţi germani. Aceştia au negociat cu cabinetul de război britanic şi le-au arătat că există o modalitate de a câştiga războiul, cu Statele Unite ca aliaţi. Însă Statele Unite nu aveau niciun motiv să participe la acest război, şi da, până atunci aceştia aveau o viziune progermană, iar preşedintele Wilson a declarat deschis că ţara nu va interveni. Ştiţi foarte bine ce s-a întâmplat apoi. Băncile private s-au asigurat că Statele Unite intră în război de partea Angliei şi Aliaţii şi-au asigurat victoria. Preţul plătit de Anglia pentru asta a fost Palestina. Nimeni nu vrea să admită asta deschis în prezent, dar aşa au stat lucrurile şi ştiu asta de la bunicul meu. Declaraţia Balfour a fost semnată tocmai în acest scop.

Aceleaşi bănci au sprijinit Germania împotriva Rusiei Ţariste mult hulite. Acum s-au decis să investească banii în Anglia, fiindcă au văzut şansa de a primi Palestina. Şi presa şi-a jucat partea, fiindcă aparţineau aceloraşi familii. Înainte, Statele Unite, în special, sprijineau cauza germană. Brusc, germanii au fost descrişi ca „barbari” şi „huni” în presa scrisă. Cursul Primului Război Mondial nu a fost decât o înţelegere, o afacere privată între familiile de bancheri şi guvernul britanic.

Apoi a urmat aşa numita „conferinţă de pace” de la Versailles. Străbunicul meu a fost unul dintre

cei câţiva evrei prezenţi. Mai târziu, aici au aflat germanii de ce Statele Unite au intrat în război şi că motivul era în cele din urmă Palestina. Şi Hitler şi-a dat seama mai târziu, iar acest aspect a fost decisiv în politica lui. Prin urmare, cel de-al Doilea Război Mondial a izbucnit ca urmare a Tratatului de la Versailles. Şi probabil nu trebuie să vă mai spun faptul că Hitler a primit finanţare din partea aceloraşi bănci care au finanţat Primul Război Mondial.

Doriţi să ne daţi detalii despre circumstanţele în care s-a produs cel de-al Doilea Război Mondial?

Nu. Pentru ce? Este important să ştiţi cum şi când a început totul. Ca să recunoaşteţi situaţia politică actuală din Europa şi Germania trebuie să coborâţi pe scara istoriei cu câteva decenii în urmă.

Explicaţi-ne, vă rugăm, acest aspect.

Cu plăcere. Aşa veţi înţelege de ce nu vreau să intru în detalii despre cel de-al Doilea Război Mondial… Vă voi povesti pe scurt: diverse familii de bancheri s-au înţeles în secret să finanţeze toate partidele – inclusiv pe Hitler – şi să joace unii împotriva celorlalţi conform mottoului: când doi se bat, al treilea câştigă. Al treilea în acest caz erau exact băncile. Hitler a început cel de-al Doilea Război Mondial. Dar nu trebuie să uităm povestea anterioară. De unde au venit banii pentru consolidarea economiei şi a apărării? Dacă

nu l-ar fi sprijinit pe Hitler, nu ar fi existat cel de-al Doilea Război Mondial. El, ca mulţi aţi oponenţi, au fost folosiţi ca marionete şi asmuţiţi unul împotriva celuilalt. Astfel, în urma celor două Războaie Mondiale familiile au reuşit în cele din urmă să contureze o nouă unitate europeană şi şi-au atins scopul de a crea o Europă unită din punct de vedere economic şi politic, şi astfel, mult mai uşor de controlat. Scopul era renunţarea definitivă la comunităţile etnice naţionale şi tradiţionale ale vechii Europe. Noua Europă nu e altceva decât o nouă colonie a „familiilor regale”. Am putea spune că este baza pentru un stat mondial centralizat.

Prin intermediul conceptelor de vinovăţie şi teamă, germanii au fost transformaţi în *oameni care aprobă orice* şi nătăfleţi politici. Toţi vorbesc despre ceea ce au făcut germanii, dar cine vorbeşte şi despre ceea ce au suferit germanii? Germanii sunt pe cale să devină un popor de martiri deprimaţi, uitaţi de Dumnezeu – poporul care a fost leagănul poeţilor şi gânditorilor trebuie să păstreze tăcerea când e vorba de natura lor specifică, de marile lor invenţii şi realizări. Par să fie în plină cădere. Cu siguranţă, Hollywood-ul se străduieşte să denigreze tot ceea ce este german – în mod intenţionat. Şi sunt multe organizaţii care beneficiază monetar de pe urma faptului că Germania rămâne îngenuncheată de această vină. Şi Norman Finkelstein dezbătea acest aspect în cartea sa, *Industria Holocaustului*. Şi nu trebuie

să uităm nici de plata reparaţiilor către Aliaţi. În acest sens, politica germană îşi joacă foarte bine rolul – inclusiv în cazul căderii Zidului Berlinului. Şi-au pierdut şi moneda naţională, marca germană – fiindcă acesta a fost preţul plătit pentru căderea zidului. Dezvoltarea Europei – a unei Europe mari şi noi – este una dintre cele mai mari mutări de şah din ultimii 130 de ani ai istoriei europene. Mi-e greu să descriu câte consecinţe grave socio-culturale va avea acest lucru pentru naţiunile europene – variabile culturale cum sunt Franţa, Italia, Spania, Austria şi Germania vor dispărea pentru totdeauna.

Atunci putem spune că bazele pentru o Europă unită au fost puse mult mai devreme.

Exact. În aceste războaie, un rol decisiv au avut pretenţiile fostelor mari puteri Franţa, Marea Britanie şi Statele Unite care au dorit să deţină controlul economic asupra Europei – nu numai asupra Germaniei, aşa cum ni se spune în cărţile de istorie. Era doar o problemă: Germania! Marea Britanie şi Statele Unite se aflau deja de mult sub controlul economic şi politic al familiilor de bancheri. Dacă voiau să controleze Europa, trebuiau să controleze Germania din punct de vedere economic şi politic. Exact asta s-a şi întâmplat, fiindcă Germania unificată nu este independentă din punct de vedere politic şi nu este un stat suveran. Ei sunt doar chiriaşi în propria lor ţară.

Totul a început după ce Imperiul German a căpătat importanţă pe plan european alături de Anglia şi Franţa. Până în 1870, Germania a fost în mare parte o ţară agrară. Era alcătuită din oraşe-stat, comitate şi principate şi nu prezenta absolut nicio ameninţare pentru Anglia. Lucrurile s-au schimbat după războiul franco-prusac din 1870 – 1871 şi Imperiul nou apărut. S-a produs un fel de miracol economic: Germania a primit o infrastructură, căi ferate şi linii de navigaţie şi a ajuns în scurt timp la rangul de putere mondială. Englezii trebuiau să reacţioneze! Au restricţionat prin lege importurile de produse germane şi toate produsele provenite din Germania primeau eticheta „făcut în Germania”. Acest fapt s-a dovedit a fi o mare greşeală, fiindcă produsele marcate din Germania au început să fie din ce în ce mai căutate. Sunt cele mai bine-vândute produse până în prezent. Germania a cucerit piaţa britanică, fapt care nu i-a bucurat pe englezi. Germanii au stabilit colonii, au construit căi ferate până în China şi au fost activi din punct de vedere economic în America de Sud şi chiar în Imperiul Otoman, unde construiau căi ferate. Chiar şi asta i-a deranjat pe britanici.

Nimeni nu ştia pe atunci în Germania că războiul era deja planificat. Nu exista nicio portiţă de ieşire. Strategii însărcinaţi pe atunci cu acest lucru au gândit şi au plănuit totul la o scară geopolitică total diferită. Doar prin război şi

revoluţii se poate schimba harta geopolitică a lumii în doar câteva decenii, ca să nu mai vorbim de faptul că se câştigă mulţi bani din asta. Asta e legea.

Cum vedeţi situaţia în Germania de astăzi?

E mai mult decât evident. Planurile de a controla Germania sunt demarate până la 100%. Europa e controlată de câteva familii şi de sistemul bancar internaţional. Probabil aţi înţeles deja asta, fiindcă toate statele europene au ajuns atât de falite pe cât se poate. Asta include şi Germania şi Franţa, considerate motoarele economice ale Europei. Europa trăieşte doar cu ajutorul fluxurilor de monetar aduse de băncile internaţionale.

Germanii preferă să trăiască într-un cult, în loc să deschidă gura şi să vorbească: mă refer la cultul vinovăţiei. Ca să înţelegeţi complexul vinovăţiei în totalitate nu e suficient să spunem că totul se rezumă la cel de-al Treilea Reich German. Nu e chiar atât de simplu. Niciun alt popor nu trăieşte cu acest cult al vinovăţiei mai impresionant ca germanii. V-aţi întrebat vreodată de ce? Care sunt rădăcinile acestui acestui complex al vinovăţiei? Şi de ce numai germanii? De ce germanii sunt singurii vinovaţi de cele două războaie mondiale?

„Germanii sunt prin natura lor un popor agresiv”, aceasta este sintagma care le-a fost inoculată timp de generaţii întregi. În cazul

germanilor, se pare că orice terapie e lipsită de speranţă. Chiar doriţi ca generaţia dumneavoastră să preia cu adevărat această responsabilitate, iar copiii şi nepoţii dumneavoastră să se nască mereu cu un păcat originar pe care să nu-l poată lepăda niciodată? Dacă priviţi din perspectiva protagoniştilor şi a celor care urăsc Germania, acest păcat originar este un lucru deja stabilit pentru totdeauna. Chiar şi politicienii germani de top răspândesc de ani buni această iluzie a vinovăţiei – din teamă faţă de propriul lor curaj şi din teama de a nu-şi pierde slujba bine-plătită. Tinerii politicieni se pare că au căzut deja victime procesului colectiv de reeducare. Toţi par să fie infectaţi de virusul vinovăţiei şi al fricii. Astfel, oamenii sunt vaccinaţi împotriva tuturor lucrurilor şi nu au habar că, de fapt, un îmbolnăviţi exact în acest sens. Paradoxal, se pare că nu s-a găsit un vaccin împotriva celei mai cunoscute boli care îi afectează pe germani – vinovăţia! Dar anumiţi membri ai familiilor noastre nu îşi doresc asta, fiindcă vinovăţia şi teama sunt instrumente atestate ale puterii.

Şi cum vedeţi dumneavoastră viitorul Germaniei?

Asta nu vă pot spune. Prezentul deja ne dă de gândit în ceea ce priveşte această naţiune măreaţă cândva. Adevărul este că aceste metode de reeducare care au fost căutate după cel de-al Doilea Război Mondial, au fost implementate, iar

acest aspect nu se aplică numai Germaniei, ci şi restului Europei. Dacă ştiţi deja despre planurile Kaufmann şi Morgenthau, atunci ştiţi care este obiectivul: sterilizarea şi eradicarea *„germanilor războinici încă de la naştere”.* Această decizie a fost între timp extinsă la nivelul întregii populaţii albe a Europei.

Planurile din trecut conţineau concepţii exacte privind denaţionalizarea şi tratamentul politic, economic şi militar aplicat Germaniei după război. Asta se întâmplă acum cu întreaga Europă. Priviţi ce se întâmplă de la Londra la Zürich, din Paris în Marsilia. Mai există atât de mulţi „localnici” sau „nativi”?

Dar faptul că aceşti oameni se mută în Europa este o consecinţă a imperiilor coloniale francez, englez şi olandez.

Aveţi dreptate, dar asta nu se aplică şi în Germania, Austria sau Elveţia. Walter Lippman, un jurnalist american, a declarat că doar atunci când propaganda învingătorilor şi-a croit drum în cărţile de istorie ale învinşilor, iar generaţiile viitoare cred aceste lucruri, înseamnă că reeducarea s-a realizat cu succes. Se pare că aşa s-a şi întâmplat. Şi numai aşa, planurile de reeducare, monitorizare, împărţire, amestecul popoarelor, denaţionalizare şi alte măsuri adoptate cu privire la poporul german continuă să se aplice. Singurii oameni care nu vor înţelege asta sunt germanii. Nu vor înţelege faptul că

istoria lor a fost controlată de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial de puterile învingătoare.

Toate acestea reflectă discuţia binecunoscută referitoare la islamism şi la ameninţarea vestului creştin, nu doar în Germania, ci şi în Europa.

Duşmanii sunt şi rămân germanii. Germania este reprezentată până în prezent ca teritoriu ocupat de puterile învingătoare după cele două războaie mondiale pierdute, care nici după 65 de ani nu a încheiat niciun tratat de pace, unde încă mai există soldaţi ai forţelor aliate staţionaţi şi care nu poate pretinde că este o ţară liberă nici din punct de vedere economic şi nici politic – dimpotrivă! Diversele planuri de acţiune împotriva germanilor şi a Germaniei au fost realizate după război aproape în proporţie de 100%. Germania trebuie demilitarizată şi denaţionalizată. Ştim şi despre scăderea ratei de natalitate şi amestecul de naţionalităţi. Şi presa a fost folosită imediat după război să influenţeze poporul.

Germania este chiar pulsul *Vechii* şi *Noii Europe*. Iar această *Europă Veche-Nouă* este a familiilor. A fost un pas esenţial pe drumul spre stabilirea sediului central al guvernului mondial. Cea mai mare victimă a fost Germania, fiindcă cel care conduce Germania, va conduce şi Noua Europă. Şi astfel, văd şi şansa – şi nu numai eu – ca Germania să conducă Uniunea Europeană – lucru intenţionat de fapt – şi mai târziu, după ce Statele Unite îşi vor pierde puterea, să se ridice la

conducerea guvernului mondial. De ce? Pentru că sistemul german, felul lor de a fi şi corectitudinea sunt nemaiîntâlnite – şi pentru că funcţionează! Dar pentru asta e nevoie ca această vină să cadă pe umerii germanilor.

Dacă privim lucrurile dintr-un punct de vedere pur ştiinţific, ce măsuri de prevenire al acestui fenomen aţi sugera?

Ce-ar trebui să vă răspund? Lumea nu-şi doreşte să ajute Germania. Altfel, această vină le-ar fi ridicată de pe umeri. Germania este un prizonier, care suferă de „nevroză colectivă”. Germanii sunt singurii care pot spune „ajunge!”.

Germania trebuie să se ajute singură, iar această iniţiativă trebuie declanşată mai întâi la nivelul politic, chiar dacă reprezentanţii poporului german pretind că nu pot rezolva nimic.

Dar de ce credeţi că guvernul german nu se opune acestor planuri?

Chiar nu vă pot răspunde la această întrebare. Întrebaţi-o pe doamna Merkel. Ideea este că regimul de guvernare germană le stă în coaste Aliaţilor. Gândiţi-vă la Helmut Kohl, care fără „când” şi „dar” şi fără a cere despăgubiri a renunţat la teritoriile din est. De ce, Dumnezeu, a făcut asta?! Kohl a fost şi este prieten foarte bun cu Henry Kissinger şi a fost un partener de nădejde al strategilor anglo-americani care nu au înţeles Germania nici până în ziua de azi. Este mult mai îngrijorător faptul că guvernele

încurajează declinul social prin politica tolerantă la adresa imigranţilor, ceea ce are ca rezultat în cele din urmă colapsul demografic. E trist faptul că nu există nicio opoziţie. Fiecare guvern îşi întruneşte cabinetul pentru binele poporului, nu pentru a aduce răul acestuia. Dar exact asta fac guvernele europene de foarte multe legislaturi încoace. Mulţi dintre reprezentanţii poporului sunt de fapt, trădători.

Ce urmări credeţi că va avea această politică în Germania?

Când păturile sociale se schimbă atât de repede şi atât de masiv atât în Germania, cât şi în celelalte naţiuni europene, apar grupurile de cetăţeni preocupaţi de drepturile civile. La început organizează demonstraţii, iar în cele din urmă va izbucni un război civil. Rezultatul va fi unul sângeros. Urmările au început să se vadă în ultimii ani în alte ţări europene. Şi în Germania se va întâmpla acelaşi lucru în viitorul apropiat. Apoi vom introduce reguli mai stricte, mai multă monitorizare şi prin urmare, control absolut. Politicienii se vor folosi de nelinişte pentru a înăspri legile, pentru a introduce legea militară – apoi, obiectivul nostru va fi atins: o mână de oameni va decide pentru toţi! în acest sens este foarte utilă implantarea cipului RFID, deoarece simplifică totul.

Da, plăţile fără numerar…

Vreau să fac o observaţie pe acest subiect: de

câţiva ani buni, jurnaliştii vorbesc despre faptul că scopul conspiratorilor este introducerea plăţilor fără numerar în viitorul apropiat. Aşteaptă chiar şi în zilele noastre, fără să-şi dea seama că acest fapt s-a întâmplat deja, fiindcă în prezent doar *5*% din resursele financiare ale acestei lumi sunt disponibile sub formă de bancnote puse în circulaţie, iar restul este mutat digital prin intermediul unui calculator. Rămâne de văzut dacă restul de 5% vor fi digitalizaţi şi se va ajunge la tranzacţii totale fără numerar. Eu, personal, mă îndoiesc. Vă voi explica şi de ce: principalele sectoare economice subterane, cum sunt drogurile, prostituţia şi mita pot fi operate numai cu ajutorul bancnotelor, fără a-l înregistra pe cumpărător şi pe vânzător. Şi cum credeţi că vor fi finanţate aşa-numitele operaţiuni secrete şi proiectele ascunse (Black Projects)? Drept urmare, mereu va exista o cantitate mică de bani disponibilă în numerar pentru astfel de tranzacţii. Totuşi, pe termen lung se doreşte introducerea unei monede globale.

Aţi menţionat iniţial pe scurt expansiunea islamismului şi faptul că există păreri împărţite în cadrul familiilor despre cum ar trebui să arate viitorul. Ce ne puteţi spune despre asta?

Când priviţi politica mondială din ultimii 10 – 15 ani, atunci veţi observa că islamismul este ameninţarea care a luat amploare încet, dar sigur, în întreaga lume – chiar dacă agenţiile

internaţionale de informaţii promovează islamismul ca fiind „personajul negativ” al acestei lumi. „Personaj negativ” sau nu, islamismul este, într-adevăr o ameninţare pentru liderii acestei lumi.

Dacă studiaţi ceea ce au publicat scriitori ca Huxley, Wells, Brzeziński sau Huntington, atunci veţi înţelege ce se va întâmpla în viitorul apropiat. Aceasta este literatura de bază pe care am studiat-o încă de mici în cercurile noastre. Credeţi-mă, aceşti domni, care au făcut parte sau încă sunt membri ai organizaţiei noastre, nu au fost nici profeţi şi nici vizionari. Deloc. Sunt şi au fost cu toţii oameni din interior care au dezvăluit mereu planurile familiei. Aceştia sunt oamenii care au spus mereu adevărul golgoluţ şi asta de acum ceva timp. Tot ce au scris ei cu ani în urmă, a devenit realitate. Nu putem vorbi doar de „coincidenţe”, nu?

Spre exemplu, Samuel Huntington: operele lui nu sunt deloc scrieri academice, ci un „proiect geopolitic” care face parte din şcoala de gândire a câtorva grupări „imperialiste” anglo-americane. Printre aceştia se numără şi Zbigniew Brzeziński şi Henry Kissinger, sau geo-strategul şi expertul în islamism de la Oxford, Bernhard Lewis. Geopolitic vorbind, totul se rezumă la controlul inimii Eurasiei. Cei care controlează această regiune, controlează întreaga lume. O alianţă economică eurasiatică între China, India, Rusia şi Statele

Islamice, cum sunt Irakul şi Iranul prezintă o ameninţare foarte mare la adresa Statelor Unite. Huntington spunea că după Războiul Rece, conflictul dintre superputeri va fi înlocuit de o luptă a civilizaţiilor.

Pe înţelesul tuturor, asta înseamnă că diferenţele şi conflictele între diverse grupuri culturale sunt factorul central al politicii globale. Asta înseamnă că pe scena internaţională, conflictele interculturale privind religia şi tradiţiile au devenit din nou actorul politic principal.

Huntington a făcut deja o evaluare corectă a problemei globale privind aspectele demografice, fiindcă şi-a dat seama că dorinţa Vestului de a promova universalitatea îl va aduce în conflict cu alte culturi – în principal cu Lumea Islamică şi China. Încă de pe atunci se putea observa explozia demografică a popoarelor islamice cu consecinţe neprevăzute pentru ţările musulmane, dar şi pentru vecinii acestora şi lumea „civilizată”. În acest scop, a fost recunoscut faptul că religia islamică are un potenţial agresiv ridicat, iar oamenii din ţările islamice au o predispoziţie mai mare la boli ereditare şi mentale din cauza căsătoriilor între rude apropiate. Cine ar vrea să adopte astfel de oameni? Cu ei nu te poţi aştepta decât la probleme. Germanii i-au adoptat. Au dat din cap aprobator, iar cetăţenii au plătit. Haosul în Germania va fi mai mare decât vă puteţi imagina!

Cred că vom fi martori ai unor cruciade în oraşele europene – creştinii localnici împotriva musulmanilor imigranţi. Iar acest conflict se va extinde la scară mondială. Apoi războiul poate începe, ţările pot fi bombardate, iar populaţia va fi decimată.

Prin urmare un plan sistematic de a reduce populaţia planetei?

Dacă doriţi să-i spuneţi aşa, da! Şi este o consecinţă logică a sistemului şi a nevoii de a instala un guvern mondial. Priviţi statisticile populaţiei. În 2050 se preconizează că populaţia lumii va atinge limita de 10 miliarde. Pentru familiile conducătoare, aceasta este o cifră îngrijorătoare, mai ales dacă ne gândim la explozia populaţiei islamice. Trebuie să acţionăm. În secolele trecute am făcut asta prin războaie şi genocidul civililor în anumite ţări, ceea ce a însemnat sute de milioane de victime. Astăzi există alte modalităţi de a reduce populaţia şi de a elimina colectiv câteva miliarde de oameni necalificaţi. În prezent, patogeni letali, virusuri, dar şi arme biologice şi radioactive sunt create şi eliberate asupra populaţiei pentru a promova procesul de eugenie. Oamenii habar nu au ce se testează şi ce se aplică în acest domeniu de cercetare. Asta se aplică mai ales descoperirilor avansate în domeniile nutriţie, medicină şi farmacologie. În viziunea familiilor, alternativă cea mai bună este o combinaţie între

bombardarea unei ţări şi trimiterea agenţilor patogeni. Apoi vor aştepta câţiva ani şi vor aduce materia primă…

Una dintre aceste metode sau „arme” este şi „arma meteorologică” pe care aţi menţionat-o la început?

Da! Unul dintre motivele pentru care familiile au o putere atât de mare este acela că există arme meteorologice moderne cu care pot provoca alunecări de teren sau pot inunda oraşe întregi, ceea ce se şi întâmplă. În spate se află mereu acelaşi sistem. Este cel mai bun mijloc de aplicare a presiunii politice, cea mai eficientă, şi în acelaşi timp, cea mai modernă formă de război pentru a speria guvernele care nu vor să intre în horă. De ce? Pentru că sunt invizibili şi acţiunile lor nu pot fi dovedite. Apoi se vorbeşte în presă despre schimbările climatice şi încălzirea globală, dar nimeni nu dezvăluie adevăratele motive. Şi chiar dacă cineva dintre noi va spune adevărul, masele de oameni nu ar crede niciodată aşa ceva.

Cum se prezintă situaţia din perspectiva crizei economice mondiale?

Crizele economice mondiale sunt planificate şi iniţiate prin intermediul mass-media şi al Internetului. În câteva ore se câştigă zeci şi sute de miliarde. Banii îşi schimbă doar posesorul, nu se pierd niciodată! Marea majoritate a oamenilor nu ştie ce se petrece. Practic, putem presupune că dacă cineva undeva pe piaţa financiară „ar

distruge” o mare cantitate de bani, atunci altcineva ar avea ceva de câştigat. Este cea mai rapidă formă de a privatiza sume uriaşe.

Asta nu s-a întâmplat numai în timpul falimentului fraţilor Lehmann în 2008, ci şi în timpul recesiunii globale din 1929. Şi atunci pionul principal a fost FED (Sistemul Federal de Rezervă al SUA) a cărui datorie este de fapt aceea de a proteja ţara împotriva crizelor şi inflaţiei. Sistemul a început să reducă cantitatea de numerar din circulaţie. Ca rezultat, piaţa acţiunilor s-a prăbuşit cu un singur scop bine-planificat, şi anume acela ca miliardele care au dispărut în săptămânile şi lunile următoare, să schimbe doar proprietarul şi astfel, câţiva oameni au devenit tot mai bogaţi şi mai puternici. Toate bune până aici, dar astăzi sistemul este mult mai complex, deşi principiul după care acesta este condus e asemănător. Foarte puţini sunt cei care ştiu în prezent că şi în 1920 FED a declanşat o criză economică artificială conform aceluiaşi principiu. Dar doar marginile. Va exista din nou o ciocnire. Singura întrebare este care va fi declicul. Există o parte a elitei care îşi doreşte să abandoneze moneda euro. Dar există familii care vor să folosească euro în războiul împotriva dolarului american. E greu de spus cine va ieşi victorios aici. Însă toţi au acelaşi scop – implementarea unei monede globale. E clar faptul că SUA doreşte ca dolarul să fie baza acestui

sistem. Asiaticii gândesc total diferit…

Personal, eu sprijin ideea unui guvern central, dar mă deranjează felul în care ne comportăm între noi şi cu ceilalţi oameni. Şi aparţin grupării care crede că locul potrivit pentru un guvern central nu este în Ierusalim sau New York, ci în Germania.

Următorii ani vor fi cruciali pentru viitorul umanităţii, cu siguranţă. Faptul că aceste teme creează ignoranţă şi neîncredere la o scară atât de mare nu ne surprinde, deoarece mass-media, condusă de aceste familii, are o putere globală şi bine-orientată spre reeducare. Sunt nerozi cei care cred că există presă liberă în lume sau libertate de exprimare. Acele zile sunt de mult apuse. În faţa monitorizării actuale, strategii însărcinaţi cu propaganda în cadrul celui de-al Treilea Reich par mici copii.

Vă mulţumim pentru interviul acordat, domnule Morgenstern.

Acesta este un extras dintr-un interviu de şase ore în care Ben Morgenstern a abordat şi alte teme de discuţie, care însă nu se încadrează la categoria „politic incorect”.

Concluzia noastră personală este că Ben Morgenstern – al cărui nume adevărat am fost rugaţi să nu-l dezvăluim – aparţine unei familii cu adevărat influente. Însă, nu putem evalua dacă aparţine familiilor aflate la vârf sau nu. I-am putut înţelege total unele declaraţii, în timp ce altele nu.

În plus, există şi anumite contradicţii. Totuşi, ni se pare interesant să aflăm părerea lui şi mai ales, să auzim care e poziţia lui faţă de Germania.

„Cum, fiul dumneavoastră nu e homosexual?”

„Fiul dumneavoastră nu are prieteni homosexuali? Trebuie să schimbaţi asta – imediat! „Cam aşa ar trebui să reacţioneze în viitorul apropiat un profesor, un educator sau un lucrător cu tinerii atunci când vorbesc cu părinţii copiilor pe care-i îndrumă. Dacă ar fi să ne luăm după Partidul Ecologic, micuţii trebuie convinşi încă de la grădiniţă că homosexualitatea este ceva la fel de normal ca iubirea dintre un bărbat şi o femeie. Sunt surprins, fiindcă oamenii din cercul nostru cultural, indiferent dacă sunt creştini, musulmani sau evrei, sunt educaţi în această privinţă. Biblia le spune creştinilor: „Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuinţarea firească a lor în una care este împotriva firii; tot astfel, şi bărbaţii au părăsit întrebuinţarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alţii, au săvârşit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase şi au primit în ei înşişi plata cuvenită pentru rătăcirea lor. „Romani 1: 26 – 27; „Femeia să nu poarte veşminte bărbăteşti, nici bărbatul să nu îmbrace haine femeieşti, că tot cel ce face aceasta, urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului

tău”. Deuteronomul lui Moise 22: 5.

Şi doctrina islamică cataloghează homosexualitatea drept un mare păcat: vezi Coranul Sura 7: 80 şi Sura 26: 165: „Vă dedaţi voi unei asemenea desfrânări pe care nimeni, din toate lumile, nu a mai cunoscut-o înainte de voi? Voi mergeţi la bărbaţi, în locul femeilor [în loc să mergeţi la soţiile voastre], pentru a vă potoli poftele! în adevăr, voi sunteţi un neam de desfrânaţi!”

Evreii sunt şi mai categorici. În scrierile lor sfinte se vorbeşte despre pedeapsa cu moartea când doi bărbaţi întreţin relaţii sexuale unul cu celălalt: *„Dacă un bărbat se culcă cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie, amândoi au făcut ceea ce este o urâciune. Ei trebuie să fie pedepsiţi cu moartea. Sângele lor va fi asupra capului lor*. „Leviticul 20: 13. Acelaşi lucru este scris şi în Mizbeach (mSanhedrin 7: 4) şi Talmudul (bSanhedrin 54 a).

Cum să le explicăm copiilor faptul că în Biblie, Coran şi Talmud homosexualitatea e pedepsită chiar cu moartea, dar pe de altă parte este permisă. Mai presus de toate, nu înţeleg de ce micuţii trebuie să se confrunte cu această problemă la grădiniţă când nu ştiu absolut nimic despre educaţia sexuală?

Conform „Verzilor” aşa trebuie să stea lucrurile. Iar cei care se împotrivesc sunt marginalizaţi şi cu asta basta! Verzii au vrut să-şi

înceapă activitatea în acest sens, în Berlin la începutul lui octombrie 2011, dar au fost împiedicaţi de eşuarea negocierilor pentru formarea unei coaliţii cu SPD. însă această problemă a fost doar amânată, nu şi rezolvată.

În programul lor de guvernare Verzii precizează foarte clar: *homofobia* este rezistenţa opusă de majoritatea tinerilor berlinezi faţă de stilul de viaţă homosexual şi vor să sugereze faptul că acest comportament al majorităţii este unul neadecvat. Ba chiar mai mult, aceşti foşti pacifişti aşază homofobia pe picior de egalitate cu rasismul şi antisemitismul. Mulţi observatori se îndoiesc de şansa ca Partidul Verzilor din Berlin să ajungă la maturitate politică, fiindcă prin egalizarea termenului menţionat anterior cu rasismul şi antisemitismul, acestea din urmă sunt trivializate, iar o mare parte a poporului german este discriminată. Homosexualitatea a fost pedepsită până în 1970 prin articolul 175 al Codului Penal German, iar cei care promovează în prezent orele de educaţie sexuală par să fie pe picior de egalitate cu cei care au adoptat la acea vreme legea. Creează bariere, îi cataloghează pe cei cu păreri diferite drept ofensatori şi vorbesc despre o Inchiziţie politică. Dar absurditatea comparaţiilor Verzilor merge mult mai departe de atât. Aceştia încearcă să conteste respingerea clasării stilului de viaţă homosexual în aceeaşi categorie cu rasismul şi antisemitismul

semnalizate district prin lege. Fiindcă termenul „rasism” – care nu este definit încă din punct de vedere juridic – se regăseşte în alineatul 130 al Codului Penal German (Instigare). Aici se stipulează că o persoană poate fi acuzată dacă *„acţiunile sale deranjează în orice fel liniştea publică. 1. care instigă la ură împotriva anumitor segmente ale populaţiei sau la violenţe şi măsuri arbitrare împotriva acestora sau 2. pun în pericol demnitatea umană a altora, insultă, dispreţuiesc voit sau calomniază o parte a poporului*. „Continuă cu precizarea că este nevoie de o creştere a pedepsei atunci când infracţiunile enumerate mai sus sunt comise în scris. Conform lui Lackner şi Kühl (Codul Penal German, a 25-a ediţie, 2004, p. 604) victimele menţionate în alineatul 130 sunt *„grupuri majoritare de persoane care locuiesc pe teritoriul ţării şi care au o mărime şi importanţă potrivite şi pot fi distinse de restul populaţiei din cauza unor caracteristici interne sau externe distinctive*. „Ceea ce pare dificil în limbajul juridic german este de fapt foarte simplu: Creatorii educaţiei sexuale diferite merg atât de departe încât apără grupările majoritare care se deosebesc intern sau extern de restul populaţiei. Dar de unde ne dăm seama ce bărbaţi şi femei au o orientare sexuală diferită? Exact, nu avem cum să ne dăm seama! Şi intern? Heterosexualii nu au o structură biologică diferită de cea a homosexualilor şi a lesbienelor. Deci conform

„argumentelor” Verzilor – dacă le luăm în considerare – este vorba doar de propagandă pură.

Dar să ne întoarcem de la punctul incursiunii noastre în lumea jurisprudenţei înapoi în viaţa de zi cu zi a germanilor. Aceasta este dominată, în foarte multe zone ale societăţii, de homosexuali. Cei care nu promovează, nu sprijină sau nu trăiesc o relaţie homosexuală sunt consideraţi *demodaţi* şi *antisociali*. Chiar şi cei care promovează o abordare neutră a problemei sunt arătaţi cu degetul în Germania şi sunt discriminaţi de o parte din membrii societăţii. S-a instaurat o dictatură a toleranţei despre care Henryk M. Broder deja a discutat într-una dintre cele mai importante opere ale sale. Homosexualii în politică, economie şi societate au devenit un factor important care funcţionează indiferent de graniţele dintre partide şi dă de înţeles că numai anumiţi oameni pot să gândească şi să înţeleagă această situaţie în mod critic şi practic au permisiunea de a promova homosexualitatea.

Ca să mă exprim şi mai clar: nu este vorba despre lupta împotriva mişcării homosexuale. Problema este că în Republica Federală Germană există anumiţi oameni care cred că – iar acest lucru nu se va schimba sub nicio formă – o societate modernă trebuie să accepte homosexualii şi lesbienele. Acest lucru este cât se poate de evident în campaniile electorale ale

partidelor de-a lungul anilor. Cei care îşi doresc funcţia de primar în marile oraşe trebuie să evite anumite subiecte tabu. În plus faţă de o abordare critică a politicii de mediu şi a politicii familiale, se adaugă şi politica privind homosexualitatea. Dacă un candidat abordează public aceste teme, atunci cariera lui politică va lua foc, cu siguranţă. Din punct de vedere sociologic, homosexualitatea a devenit sinonimul toleranţei, deschiderii, libertăţii şi onestităţii – şi este „vândută" în acest fel. Un mare aport în acest sens îl au politicienii ca Ole von Beust (CDU), Klaus Wowereit (SPD), Guido Westerwelle (FDP) şi Völker Beck (Partidul Verde).

Şi aparent, nu numai că se întâlnesc în anumite cluburi unii cu ceilalţi, dar îşi şi trimit lucruri. Asta s-a întâmplat în Hamburg, unde primarul de atunci, Ole von Beust, a cooptat în echipa sa un prieten de-al lui homosexual, prezentator TV pentru a-i fi purtător de cuvânt. Şi din alte surse auzim întâmplări similare. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în divertisment unde au dat tonul următorii homosexuali: Hape Kerkeling (comediant), Hella von Sinnen (comediantă şi într-o relaţie cu fiica fostului preşedinte al Republicii, Walter Scheel) sau Anne Will (prezentatoarea unei emisiuni cu temă politică, într-o relaţie cu Miriam Meckel, fostă purtătoare de cuvânt a guvernului din Renania de Nord-Westfalia).

Copiii trebuie să înveţe cât mai repede cu

putinţă să accepte aceste structuri ca fiind perfect normale. „Planul berlinez împotriva homofobiei” ar trebui să devină un program obligatoriu în instituţiile de învăţământ. Şi după părerea purtătorului de cuvânt al asociaţiei „Lesbiene şi Homosexuali din regiunea Berlin Brandenburg”, Alexander Zinn, educaţia sexuală în şcoli este mai importantă decât sălile pentru rugăciune. Pe de altă parte, Asociaţia Profesorilor Germani (DL) a protestat masiv şi consideră aceste proiecte o încălcare a drepturilor părinţilor, dar şi un act neconstituţional.

Membrii organizaţiei necunoscute „Sindicatul Sexualităţii Umane” promovează nişte concepţii cu adevărat trăsnite pornind de la ideile Verzilor. Acest grup, care a colaborat cu mişcarea pentru drepturile civile *Uniunea Umaniştilor* (*HU*), are o idee neobişnuită în ceea ce priveşte sexualitatea umană, cu o atitudine mai permisivă chiar şi faţă de pedofilii. Într-o „Declaraţie a Consiliului Uniunii Umaniştilor pentru Drepturile Sexuale” din anul 2000, HU a sprijinit poziţia Sindicatului şi a declarat, printre altele, că împotriva pedofililor s-a lansat o „*campanie asemeni cruciadelor* „şi că „*acestea sunt cazuri violente rare* Dacă ar fi consultat statisticile criminaliştilor, şi-ar fi dat seama cum stau lucrurile cu adevărat în ceea ce priveşte subiectul abordat. După proteste publice acerbe, Uniunea s-a distanţat de poziţia „Sindicatului Sexualităţii Umane”, dar pentru asta

a fost nevoie să treacă patru ani, atât de mare a fost influenţa Sindicatului la nivelul conducerii HU. Totuşi, în 2010, curtea i-a interzis episcopului de Regensburg, Gerhard Ludwig Müller să critice atitudinea Uniunii Umaniste faţă de pedofilie.

Faptul că există legături strânse între Verzi şi Uniunea Umaniştilor poate fi observat consultând lista foştilor membri ai Consiliului de Conducere, printre care – surpriză, surpriză – se numără şi Claudia Roth, Völker Beck, Renate Künast (candidatul Verzilor la alegerile pentru Camera Deputaţilor din Berlin, 2011 şi din această poziţie cel mai înfocat suporter al ideii de a introduce educaţia sexuală specială în şcolile din capitală) şi o personalitate de seamă a Partidului Verde, care şi-a pierdut viaţa în circumstanţe încă neelucidate, Petra Kelly.

Dar şi Sabine Leutheusser-Schnarrenberger (FDP), actualul ministru al justiţiei are un cuvânt foarte important de spus în HU. Apropo, promotoarea iniţiativei este Rosemarie Will, profesoară de drept la Universitatea Humboldt din Berlin şi fostă funcţionară însărcinată cu propaganda în organizaţia FDJ (Tineretul German Liber) din cadrul universităţii. Fosta membră a partidului SED (Partidul Unitar Social-Democrat) are un loc în Comisia Valorilor Fundamentale a SPD. Dar să ne întoarcem la relaţia specială a Verzilor cu sexualitatea, fiindcă acest subiect nu este nou în rândurile partidului ecologic. La vârsta

fragedă de cinci ani de la înfiinţare (Partidul Ecologic a fost înfiinţat pe 13 ianuarie 1980 în Karlsruhe), în 1985 Asociaţia Naţională Renania de Nord-Westfalia a elaborat o strategie senzaţională care a fost inclusă în manifestul oficial pentru alegerile electorale. Iniţiatorul strategiei a fost grupul de lucru „Homosexuali şi pederaşti" din cadrul Asociaţiei Naţionale şi strategia a fost intitulată „Sexualitate şi dominanţă". Verzii cereau abolirea legii din Codul Penal German care protejează copii împotriva agresiunii sexuale.

Mai exact, este vorba de alineatele 174 şi 176. Acestea se referă la pedepsele împotriva autodeterminării sexuale, care este apărată din toţi rărunchii de Partidul Ecologiştilor. Conţinutul alineatelor menţionate anterior este următorul: alineatul 174 protejează minorii aflaţi în grija statului de abuzuri sexuale, alineatul 174 a protejează deţinuţii şi bolnavii internaţi în diverse instituţii, alineatul 174 b protejează împotriva abuzurilor sexuale din partea celor aflaţi în poziţii oficiale, iar 174 c protejează împotriva folosirii unei relaţii de consiliere, tratament sau îngrijire în acest scop. În cele din urmă alineatul 176 din Codul Penal este dedicat protejării copiilor de abuzurile sexuale, 176 a tratează tema abuzurilor sexuale grave, după care urmează 176 b care pedepseşte abuzul sexual al copiilor încheiat cu circumstanţe grave. În strategia lor, verzii din

Renania de Nord-Westfalia declară că sexul între adulţi şi copii este productiv şi duce la dezvoltarea ambelor părţi. De parcă nu ar fi de ajuns, foarte mulţi membri ai Partidului Verde aduc contribuţii inconfundabile în cadrul dezbaterilor pe teme sexuale. În 1975, nimeni altul decât Daniel Cohn-Bendit, europarlamentar din partea Partidului Verde împreună cu prietenul său Joschka Fischer au publicat cartea „*Marele Bazar* „în care, într-unul din capitole relatează că atunci când lucra într-o grădiniţă din Frankfurt a avut contacte erotice cu copiii care frecventau instituţia. Völker Beck, un nume menţionat anterior, a contribuit la cartea „*Complexul pseudosexual. Manual pentru adepţi şi opozanţi*”.

Termenul „gender mainstreaming”[5] a fost atribuit de Uniunea Europeană şi de guvernul federal care a cheltuit miliarde ca să promoveze toleranţa faţă de homosexualitate şi pedofilie. Astfel că, Centrul Federal pentru Educaţia Sănătăţii a publicat recent două broşuri care se adresează părinţilor. Acestea trebuie folosite pentru educarea „corectă” a copilului lor în primii trei ani de viaţă. Acest lucru presupune joaca uşoară cu organele genitale ale copilului în timpul băii. Nu le-ar prinde rău copiilor nici dacă ar primi răspuns la întrebările curioase despre „organele

[5] Gender mainstreaming este conceptul politicilor publice de a evalua diferitele implicaţii pentru femei şi bărbaţi ca urmare a planurilor de acţiune, inclusiv legislaţie şi programe în toate domeniile şi la toate nivelurile, (n.tr.)

genitale ale adulţilor”, chiar şi atunci când acestea sunt în erecţie.

Una dintre aceste capodopere educaţionale este cartea „*Nas, burtică şi funduleţ*” pentru grădiniţă. Sunteţi curioşi despre ce e vorba?

„Buhbuh – Lucrul despre care verişoara mea mai mare nu vorbeşte, da, aceea e puţulica. Ştii deja ce vreau să spun. Mai este numit şi penis, iar într-o altă ţară i se mai spune şi buhbuh. Da, asta e puţulica mea, cu care pot să fac pipi foarte bine. Sub ea atârnă două biluţe într-un mic săculeţ. Ca să ştiţi şi voi, acolo se află foarte multe seminţe micuţe şi când voi creşte, împreună cu soţia mea, vom face dragoste în pat şi uite-aşa, ea şi cu mine vom face câţi copii vrem. Verişoara mea nu iartă nimic. „Ştiam deja asta”, mi-a spus detaşată şi a sărit în piscină. Şi îl iau câteodată în mână pe micuţul meu penis, fiindcă cred că i-ar plăcea”. Text de Jörn Brumme

„Când îmi simt corpul – Când îmi simt corpul şi mă privesc şi mă ating, descopăr întotdeauna ceea ce-mi aparţine. Mâinile mele, faţa şi micuţul semn distinctiv. Nu sunt ca Anna, Liese, Heidi, Suse Bella sau Gretchen. Dar toate suntem diferite de băieţi. Avem un vagin, fiindcă suntem fete. Na na na na na na. Se află aici mai jos de burtică, între picioare. Nu îl folosesc doar ca să fac pipi şi când îl ating simt senzaţii plăcute. Mai târziu, mi-a povestit mama că pe acolo ies copiii…” Versurile şi muzica: Blanche Elliz

Dacă credeţi că asta e o excepţie, vă înşelaţi. E din ce în ce mai rău! Există un aşa numit *„Ghid al părinţilor pentru educaţia sexuală a copiilor între 1 şi 3 ani „*care sfătuieşte părinţii să atingă şi să mângâie organele genitale ale copiilor atunci când le fac baie şi evidenţiază la pagina 27 faptul că: *„vaginul şi în special clitorisul nu sunt luate în seamă atunci când sunt numite şi atinse cu grijă (fie de mamă, fie de tată), iar fetei îi este greu să-şi dezvolte încrederea în propria sexualitate*”. Şi ar fi şi mai bine dacă şi tatăl, unchiul, bunica sau bonele ar citi această broşură şi ar face acelaşi lucru, conform informaţiilor de la pagina 13. Aceasta este părerea mea cu privire la o abordare corectă din punct de vedere politic a abuzului de minori, mai exact o camuflare a pedofiliei – iar presa tace.

Între timp, companii renumite şi reprezentanţi de seamă militează împotriva acestei forme de educaţie sexuală.

Persecuţia creştinilor:

Nu e o reminiscenţă a Imperiului Roman!

Le cunoaştem încă din timpul romanilor. Petru, care conform legendei a fost şi primul papă, le-a căzut victimă în timpul cruciadelor desfăşurate în Ierusalim, dar şi în Europa au avut loc astfel de evenimente violente – persecuţiile creştinilor. Ceea ce noi considerăm a fi un episod de mult uitat al „Evului Mediu”, a redevenit o realitate dureroasă. Persecuţia creştinilor – mai

ales în ţările islamice – se află la acelaşi nivel cu terorismul statal. Este curios faptul că vestul păstrează tăcerea la unison. Orice altă atitudine e considerată incorectă din punct de vedere politic!

În această ţară, credincioşii se confruntă cu pedeapsa cu moartea pentru credinţa lor numai în teorie. În alte ţări, mulţi dintre fraţii lor credincioşi îşi riscă viaţa zilnic. Aceasta e şi povestea pastorului protestant Yousef Nadarkhani. Iranianul în vârstă de 35 de ani este liderul spiritual al unei mici comunităţi de creştini din Iran – şi a fost condamnat de cea mai înaltă instanţă de judecată a statului la pedeapsa cu moartea. Nadarkhani nu predică ura şi violenţa ca mulţi credincioşi musulmani, nu a insultat şi nu a dispreţuit alte religii şi nu încurajează nici lupta şi nici expulzarea. „Crima" pe care a comis-o este că a pretins că Evanghelia invită la toleranţă şi cooperare, vorbeşte despre milă şi non-violenţă, despre devotament şi libertate. Deşi a fost ameninţat şi maltratat, acesta nu renunţa la credinţa în Iisus – ceea ce pentru oficialităţile Iranului este un semnal de alarmă. Din aceste motive, a fost pedepsit la moarte prin spânzurare – la fel ca un criminal de rând. Condamnatul este tatăl a doi copii. Nici în faţa soţiei sale, călăii nu dau înapoi. A petrecut luni întregi în celule de închisoare întunecate, fiindcă statul încerca să-l oblige pe soţul ei să renunţe la creştinism – inutil. Nici avocatul pastorului nu a scăpat nepedepsit şi

a primit nouă ani de închisoare. Nici „Asociaţia Internaţională a Drepturilor Omului”, nici Papa de la Roma nu au intervenit eficient şi nu au făcut nicio declaraţie în acest sens. Oare „reprezentantul lui Dumnezeu pe Pământ” trebuie să fie atât de indiferent faţă de ceea ce li se întâmplă credincioşilor? Aproape că aşa se pare.

Dar nu doar creştinii din Iran sunt ameninţaţi cu moartea, ci şi în alte ţări aceştia se tem pentru vieţile lor şi sunt oprimaţi şi umiliţi. La nivel mondial există mai mult de 100 de milioane de creştini persecutaţi pentru credinţa lor! Statisticile sunt furnizate de organizaţia de întrajutorare evanghelică *Open Doors* (Uşi Deschise) în Indexul Mondial de Analiză. Cele mai multe cazuri de represalii apar în ţările islamice şi în cele socialiste.

Denunţată oficial de una dintre cele mai mari organizaţii de apărare a drepturilor omului, pedeapsa cu moartea pentru creştini se aplică şi astăzi în următoarele ţări: Sudan, Yemen, Somalia, Pakistan, Arabia Saudită şi Afghanistan. Dintre acestea, Somalia şi Sudanul sunt sprijinite de ţări din vestul creştin, pentru a asigura un stil de viaţă măcar rudimentar populaţiei de acolo. Astfel, islamul s-a dovedit, în viziunea multor observatori, o religie care nu are nicio legătură cu pacea şi toleranţa, ci care promovează dictatura şi războiul. Mahomedanii din secolul 14, din vremea cruciadelor erau consideraţi una dintre cele mai

înfloritoare culturi, iar astăzi se pare că au dat uitării apartenenţa la această lume civilizată. Cine introduce pe „Google Video” cuvintele de căutare „persecuţia creştinilor”, va găsi numeroase înregistrări cu crime, ucideri în masă, expulzări şi violuri. Markus Rode, preşedintele organizaţiei *Open Doors* care se ocupă de creştinii persecutaţi, vorbeşte despre faptul că *„mai ales acolo unde autorităţile sunt musulmane”*, aceştia sunt persecutaţi aproape automat. În cele din urmă, persecuţia şi uciderea sunt acoperite de Sharia. În paginile acesteia stă scris că misionarii creştini (şi în ochii islamului toţi creştinii sunt percepuţi aşa) prezintă un pericol la adresa religiei islamice şi e nevoie de o luptă împotriva lor – şi anume prin condamnarea la moarte. Este vorba despre societăţile din orientul apropiat.

Uciderea creştinilor nu se întâmplă doar la graniţele cu cultura islamică. Şi alte religii prezentate în Europa de Est şi Statele Unite ca fiind progresive, pacifiste şi valoroase, au în doctrina lor persecuţii sângeroase şi violente. Este vorba despre societăţile din estul îndepărtat, inclusiv Japonia, care pare a fi un stat foarte modern şi raţional cu o societate la fel de modernă. Acum 500 de ani creştinii încă erau crucificaţi aici, un total de 40.000 de victime ucise. Şi în prezent aceştia sunt discriminaţi în Japonia. Uniunea Sovietică, sub comanda dictatorului Iosif Stalin (1878 – 1953) a arestat în

perioada dintre 1917 – 1940 un număr de 120.000 de preoţi, călugăriţe şi călugări, iar 96.000 dintre aceştia au fost împuşcaţi. Alexander Yakovlev, preşedintele comisiei guvernamentale de la Moscova însărcinată cu consilierea victimelor represiunilor politice, a făcut publică informaţia conform căreia aproximativ 200.000 de oameni ai bisericii au fost ucişi între 1917 – 1985, iar 300.000 dintre aceştia au fost condamnaţi la muncă forţată. A declarat: „*Asta m-a impresionat teribil. Preoţii şi călugării au fost crucificaţi pe uşile bisericilor, împuşcaţi, strangulaţi şi lăsaţi uzi afară în gerul iernii atât de multe ore, încât se transformau în coloane de gheaţă*”.

Într-un comentariu la adresa celor de mai sus se spune că: „Lenin, Ţarul Roşu, este responsabil de mai multă vărsare de sânge decât vă puteţi închipui. Înainte să moară acesta a implorat iertare”. Stalin a declarat în 1928 în cadrul unui congres cu tematică ateistă: „Daţi-mi un an şi vă voi arăta ultimul creştin!”

Totuşi, în lume încă există anumite state care fie sunt profund islamice, fie au o anumită afinitate faţă de această religie. Printre ele se numără:

Egipt: Aici grupările de copţi sunt atacate pe stradă de populaţia islamică. Nu este atât de uşor ca acestea să obţină protecţia statului.

Irak: Timp de decenii, creştinii din această ţară sunt victimele terorii. *Societatea pentru*

Popoare Ameninţate vorbeşte în acest context despre cea mai mare expulzare a creştinilor din prezent. Cândva în Irak locuiau circa 1, 3 milioane de creştini. Din 2003, aproape jumătate din ei au părăsit ţara din cauza ameninţărilor cu moartea.

Maldive: Ceea ce noi cunoaştem numai ca un paradis al vacanţelor este considerat iadul creştinilor, care nu sunt persecutaţi în mod direct, dar sunt discriminaţi în viaţa de zi cu zi fie de către autorităţi, fie atunci când îşi caută un loc de muncă sau când au nevoie de servicii medicale.

Turcia: Statul care controlează strâmtoarea Bosfor şi se presupune că se ridică la statutul de stat vest-european este membru NATO şi unul dintre candidaţii preferaţi pentru intrarea în Uniunea Europeană. Ceea ce nu ştiţi este renumele negativ atribuit în urma uciderii în masă a armenilor (majoritatea creştini), în 2006, un preot italian catolic, Andrea Santaro a fost ucis de un turc în vârstă de 17 ani care îşi dorea răzbunare pentru controversatele benzi desenate cu Mohamed. Făptaşul s-a prezentat în faţa preotului după slujba de duminică, l-a împuşcat de trei ori în piept şi a fugit. Iniţial nu a fost găsit, în ciuda căutărilor acerbe. Conform mass-mediei, preotul a primit câteva ameninţări înainte să aibă loc crima. În luna martie a aceluiaşi an, au avut loc mai multe atacuri asupra comunităţilor de creştini din Turcia. Un jurnalist creştin a fost ucis în ianuarie 2007, iar în luna februarie a anului

următor satele creştinilor au fost atacate chiar de către armata turcă.

Sau aţi auzit despre pogromul creştin din Istanbul din anul 1955? Turcii nu au voie să vorbească despre ce s-a întâmplat în septembrie 1955, când 100.000 de oameni înarmaţi au fost transportaţi din Anatolia în Istanbul unde au mărşăluit pe străzile locuite timp de secole întregi de creştini şi au distrus cu topoare şi dinamită 4.000 de magazine greceşti, au incendiat 72 de biserici ortodoxe şi 30 de şcoli. Au distrus toate proprietăţile creştinilor. Nu s-au rezumat doar la asta. Creştinii au fost torturaţi până la moarte, femeile au fost violate, iar mormintele creştine şi evreieşti au fost profanate. Un total de 45 de comunităţi creştine au fost distruse într-un oraş în care din cei 600.000 de locuitori ai acelor timpuri, jumătate erau creştini, armeni şi evrei. Astăzi au mai rămas în oraş doar 50.000 de armeni şi 2000 de creştini.

India: o ţară nu tocmai cunoscută pentru persecuţiile împotriva creştinilor. Totuşi, în 1998 s-au înregistrat peste 1.000 de atacuri asupra creştinilor. Hinduşii, care se presupune că sunt paşnici, de altfel, au alungat circa 50.000 de creştini, iar în anul 2008 au ucis 60 de credincioşi, printre care şi copii.

Coreea de Nord: în acest stat 50.000 până la 70.000 de creştini au fost închişi în lagăre de muncă. În plus, foarte mulţi creştini sunt arestaţi.

Religia creştină poate fi practicată numai în secret.

Afghanistan: la zece ani după sfârşitul regimului taliban nu mai există nicio biserică publică în ţară. Cei care se convertesc la creştinism sunt ameninţaţi cu moartea. La sfârşitul lunii octombrie, islamiştii i-au ameninţat pe creştini cu un război de exterminare.

Arabia Saudită: Wahabismul musulman este singura religie aprobată. Posesia unei Biblii sau a altor simboluri creştine este interzisă de lege. Renunţarea la religia islamică se pedepseşte cu moartea. Cei care s-au convertit la creştinism în ultimii ani au fugit din ţară.

Condiţiile nu diferă prea mult nici în Eritreea, Perú, Columbia, Mexic, Vietnam şi China. Aproximativ 90.000 de oameni mor în fiecare an în jurul lumii fiindcă sunt creştini. Aceste violenţe nu se opresc nici în Germania. Aici sunt în pericol acei islamişti care s-au convertit la creştinism. O siriană care locuieşte în Germania s-a convertit la creştinism acum câţiva ani şi brusc a întâmpinat nişte dificultăţi enorme. Propria ei familie din Siria a pus presiuni atât de mari, încât a început să se teamă pentru viaţa ei. A primit mesaje puternice, spre exemplu, *„ţi-am săpat deja mormântul”* din cercul familial şi numeroase apeluri telefonice. Cei care părăsesc religia islamică – indiferent unde s-ar afla ei în lume – sunt catalogaţi drept *murtadd*, drept dezertori şi sunt condamnaţi la moarte.

Conform cărţii sfinte Shari’ah orice (!) musulman din lume are dreptul să ucidă aceste persoane fără să fie pedepsit. Conform expertului în islamism, prof, dr. Christine Schirrmacher, în Germania, în fiecare an 60 de musulmani se convertesc la creştinism. Mulţi dintre aceştia sunt blestemaţi şi ameninţaţi în faţa bisericilor de persoane necunoscute. Foarte rar, unii dintre ei găsesc în faţa uşii plicuri în care se află gloanţe…

Imigranţii şi cenzura presei germane

Dacă deschizi ziarul de dimineaţă, te uiţi la televizor sau asculţi emisiunile de la radio, vei auzi numai ştiri despre jafuri, atacuri sau alte infracţiuni din care lipsesc tot mai mult informaţii vitale – printre altele, despre naţionalitatea infractorilor, fiindcă altfel s-ar promova rasismul, ceea ce este un fenomen „incorect din punct de vedere politic”, deşi este vorba doar despre o simplă informaţie adevărată care ar trebui publicată.

În ultimii ani, obedienţa în exces a înlocuit curajul în foarte multe birouri editoriale din ţară. Dacă jurnaliştii ar acţiona în continuare conform principiului anilor ’80: „fiecare informaţie este un mesaj” – inclusiv naţionalitatea infractorilor – atunci nu am mai citi atâtea texte care par a fi trase la indigo – o declaraţie falimentară a jurnalismului german, care după sfârşitul dictaturii lui Hitler a devenit un instrument de control al conducătorilor în noua Republică

Federală. Momentan, marile trusturi de presă sunt un fel de poştaş care doar livrează mesajele prefabricate, fără să cunoască adevăratul conţinut.

Astfel, consideraţiile false ale mass-mediei în „raportarea" evenimentelor privind imigranţii devin evidente. Mai bine facem un amendament (înlocuire a alineatelor din contractele fără caracter obligatoriu) al „principiilor jurnalistice" ale Consiliului German al Presei, o organizaţie care reglementează presa germană, în aşa-numitul Cod al Presei se vorbeşte despre un catalog de reglementări stricte pentru jurnalişti şi editori adoptat în anii recenţi, pe 3 decembrie 2008, care are ca subiect cenzura. Ca să nu existe neînţelegeri şi să vă puteţi crea o idee despre reglementările Liniilor Directoare privind Codul Presei, vă rog să citiţi:

„Directiva 12.1 – Relatarea unei crime

În reportajele despre infracţiuni, cetăţenia, religia şi etnia infractorului sunt menţionate pentru înţelegerea informaţiilor doar dacă există un motiv relevant.

Reţineţi că astfel de informaţii pot prejudicia un grup minoritar".

În acest sens, există cazuri în care secţiile de poliţie indică presei ceea ce au voie sau nu să scrie despre anumiţi infractori. Probabil nu există mari familii „germane" care să umble înarmate pe stradă şi intră în conflict una cu cealaltă, ca mai

apoi la venirea poliţiştilor să se năpustească împreună asupra lor – ca să spunem lucrurilor pe nume, deşi cu prudenţă. Asta s-a întâmplat în Octombrie 2011 în Essen, iar reprezentantul poliţiei a declarat:

„Aseară, (marţi, 18 octombrie) locuitorii străzii Franziskanerstrasse au solicitat ajutorul poliţiei. La intersecţia cu strada Steeler, mai multe persoane se certau aprins. La scurt timp după intervenţia maşinii de poliţie, în jurul orei 22: 35, un Mercedes E-Klasse a încercat să fugă de la locul altercaţiei. Poliţiştii au înţeles intenţiile conducătorului. Când un ofiţer de poliţie s-a apropiat de maşina în care se aflau câteva persoane, a descoperit o armă de foc în autovehicul. Poliţiştii şi-au scos armele şi i-au abordat pe cei patru pasageri. Aceştia au ripostat, i-au ameninţat pe ofiţeri şi i-au atacat. Trei trecători străini necunoscuţi li s-au alăturat pasagerilor şi i-au atacat pe ofiţeri. În loc de arme de foc, ofiţerii au ales să folosească gaz lacrimogen, care nu a funcţionat mai deloc. Echipajul unei a doua maşini de poliţie a venit să îi salveze, dar a fost atacat imediat. A fost nevoie de forţe puternice de intervenţie pentru a gestiona situaţia. Ofiţerii de poliţie au fost loviţi cu pumnii şi picioarele. Şi atacatorii au fost răniţi de poliţişti. Unul dintre ofiţerii de poliţia a fost internat în spital pentru a primi îngrijiri medicale. Percheziţiile pentru găsirea armei de foc nu au

avut succes. Nu putem şti cine a luat-o în timpul altercaţiei. Însă, poliţiştii au găsit asupra lor mai multe bastoane interzise. Motivul altercaţiei între cele două familii este încă necunoscut”.

De dragul completării informaţiei – şi ca să fim incorecţi din punct de vedere politic – vă pot dezvălui faptul că infractorii erau de o origine libaneză, iar familiile lor primiseră azil în Republica Federală Germană acum câţiva ani fiindcă fugeau de revolta civilă din ţara lor de origine. Astăzi, ei sunt cei care declanşează o revoltă civilă în ţara celor care i-au salvat!

Dar nu doar în regiunea Ruhrului infractorii se bucură de protecţia jurnaliştilor fiindcă nu sunt de origine germană, ci şi în Berlin, unde un grup de tineri arabi sau turci au atacat un cuplu german într-o staţie de metrou în timpul nopţii. Victimele nu au fost ajutate de trecători şi nici mass-media nu a scris nimic despre incident. Ar fi fost un gest „incorect din punct de vedere politic”. Să vă mai dau câteva exemple de evenimente care nu au ajuns să fie ştiri? E foarte simplu, se pare că sunt o mulţime:

Pe 19 octombrie 2011, ofiţerii Poliţiei Federale de la Gara Centrală din Köln au reţinut un tânăr în vârstă de 30 de ani împotriva căruia au fost emise cinci (!) mandate de arestare. Omul era căutat, printre altele, pentru intrare prin efracţie şi jaf armat. Ţara sa natală este Serbia.

În august 2011, trei iranieni au început să se

certe pe stradă în Hamburg. Evenimentul s-a soldat cu decesul a doi dintre ei. Infractorul (31) a folosit arma de foc fără milă. Motivul pentru dubla omucidere din culpă a fost „*defăimarea*”.

În luna martie a aceluiaşi an, pe strada Annastrasse din Duisburg-Rheinhausen în plină dimineaţă s-au tras mai multe focuri de armă – exact între o ceainărie turcească şi o moschee. Când poliţia a ajuns la faţa locului, se adunaseră aproximativ 300 de oameni care i-au tratat pe poliţişti cu ostilitate. O zi mai târziu, o unitate specială de intervenţie a arestat doi suspecţi.

Cartierul din jurul străzii Annastrasse a evoluat de-a lungul anilor într-un fel de cartier chinezesc, dar cu locuitori turci. Marea majoritate a cetăţenilor care locuiesc aici sunt de origine turcă. Şi deşi locuitorii au semnalat în nenumărate rânduri practici cum ar fi traficul de droguri, prostituţia şi jocurile de noroc, aceştia nu au aflat nimic de la poliţişti despre originea activităţilor. În acest scop, poliţia şi presa se adresează suspecţilor cu denumirea generică de germani, conform cetăţeniei lor. Aceasta este o încercare de a trivializa infracţiunile comise de imigranţi, sugerând că printre aceştia se numără şi germani. Nimeni nu contestă acest lucru, însă infracţiunile comise de imigranţi nu îşi pierd din gravitate şi periculozitate. Iată câteva exemple de campanii publice:

Un comunicat de presă al poliţiei din Köln din

data de 21 octombrie 2011 privind o tentativă de jaf cu cuţite. Sunt relatate următoarele: *„Se crede că a doua persoană este un german…*". O declaraţie a poliţiei din Hennef tot din data de 21 octombrie 2011 despre un şarlatan: *„Infractorul este după toate semnalmentele german…*". Poliţia din Hamburg a declarat pe 14 octombrie 2011 în contextul unor arestări multiple: *„Conform cursului anchetei, suspectul este un german în vârstă de 49 de ani”*. Presa crede toate aceste declaraţii. Iar Directiva 12.1 a Codului de Presă se pare că şi-a pierdut valabilitatea. La fel ca şi Directiva 6: *„Jurnaliştii şi editorii nu trebuie să exercite activităţi care pun în pericol credibilitatea presei”*.

Următoarea poveste precede raportarea unui incident de la sfârşitul lui septembrie 2011 care a avut loc în micuţul orăşel în apropiere de Pădurea Neagră, Pfalzgrafenweiler, din districtul Freudenstadt. Pe B 28, un drum destinat transporturilor, în jurul orei 20:00 un tânăr şofer începător se îndrepta spre oraş din direcţia Freudenstadt. La una din intersecţii maşina cu trei pasageri s-a ciocnit de un tractor. Şoferul maşinii (18) a murit la locul accidentului, iar pasagerii şi şoferul tractorului au suferit răni grave. Până aici era vorba „doar” de un alt accident rutier grav. Ceea ce a urmat, a fost o adevărată obstrucţionare a forţelor de salvare alimentată de cetăţenii turci. Plângând şi ţipând, o masă compactă de prieteni şi

rude au dat năvală către paramedici şi pompieri. Ofiţerii de poliţie au fost depăşiţi numeric şi a fost nevoie de întăriri. Pot descrie atât de detaliat accidentul deoarece locuiesc în apropiere. Presa a omis să relateze faptul că vitezomanul decedat (conform poliţiei conducea cu mult peste limita admisă de viteză) şi familia sa înnebunită erau de origine turcă. În schimb, au anunţat următoarele: *„Echipajele de intervenţie s-au ocupat până târziu în noapte de rudele victimei aflate în stare de şoc*.

În orice caz, este bine de ştiut faptul că în Germania, o victimă, indiferent de etnie, este tratată cu la fel de multă grijă. Asta nu se întâmplă peste tot… Mi se pare interesant faptul că rudele şi prietenii victimei au fost descrişi doar ca având un comportament *„desprins din scenele dramatice*” – foarte simplu şi corect din punct de vedere politic. Despre traumele fizice şi psihice ale şoferului tractorului nu s-a discutat absolut deloc. Bărbatul în vârstă de 30 de ani este german.

Aceeaşi reţinere a arătat-o iniţial presa şi în cazul cetăţenei de origine kurdă Hatun Aynur Sürücü care a fost ucisă în numele onoarei în Berlin pe 7 februarie 2007 de către fratele ei Ayhan cu câteva lovituri la cap, într-o staţie de autobuz. Motivul: sora lui se revoltase împotriva regulilor misogine ale comunităţii islamice, fugise de o căsătorie aranjată, începuse o relaţie cu un german şi obţinuse un loc de practică pentru a

deveni electrician. Acestea sunt motivele pentru care a fost ucisă. După cum puteţi observa, Legea privind portul de armă în Germania nu are nicio valabilitate în aceste cercuri care sunt departe de noţiunea de moralitate şi etică, fiindcă ucigaşul care acum se află într-o închisoare germană modernă – nu într-o carceră turcească – nu simte nicio remuşcare. În plus, întrebat în cadrul unui documentar realizat de postul de televiziune WDR „Povestea" dacă se consideră german, acesta a răspuns: „*Nu, eu sunt turc de origine kurdă*. „Faptul că trăieşte în Germania nu are nicio relevanţă pentru el. Ca să rămânem în liniile corectitudinii politice, declaraţia a fost urmată de vechi clişee care explică evoluţia bărbatului de la stadiul de copil kurd sărman la comportamentul de ucigaş islamist. Desigur, şocul cultural pentru berlinezi a fost mult prea mare. Evident că a fost ignorat de copiii germani şi a trebuit să crească într-o curte din Kreuzberg (documente originale!), exact în ghetouri. Ce spuneam despre credibilitatea presei?

Însă cred că amploarea fenomenului de „corectitudine politică" este şi mai mare. Următoarele exemple vorbesc de la sine:

În anul 2007, profesorii scoţieni şi britanici au fost instruiţi să nu-şi mai privească în ochi elevii musulmani, fiindcă aceştia se simt discriminaţi. Şi în Oxford, cuvântul „Christmas" (Crăciun) a fost eliminat din discursul orăşenesc şi

înlocuit de sintagma „Festivalul Luminilor” încă din 2006. Din respect pentru sentimentele religioase ale imigranţilor există oraşe în Germania care nu mai folosesc decoraţii de Crăciun. Pe de altă parte, primele de Crăciun nu ridică niciun scandal... în Tirolul de Sud, educatorii nu au voie să mai cânte colinde, ca spre exemplu „Silent Night” (Noapte liniştită).

Însă există situaţii şi mai bizare: în multe oraşe americane sintagma „Merry Christmas” (Crăciun fericit) este înlocuită cu „Happy Holidays” (Sărbători fericite) pentru ca toţi americanii şi religiile lor să se simtă nediscriminaţi. Asta nu a fost suficient pentru rabinul „extrem de evreu” Elazar Bogomilsky din Seattle care a cerut ca pentru Crăciunul anului 2006 la aeroportul din Seattle să se instaleze şi o decoraţiune menora lângă tradiţionalul brad de Crăciun. Rabinul a ameninţat Aeroportul Seattle Tacoma cu un proces, dacă aceştia nu instalează o menoră care să anunţe sărbătoarea iudaică a luminilor. Fiindcă responsabilii aeroportului au vrut să evite procesul, dar nu să instaleze decoraţiunea, au renunţat la toţi brazii de Crăciun, ceea ce a dus la mari nemulţumiri în rândul populaţiei – din cauza unei corectitudini politice exagerate – care l-au bombardat pe rabin cu emailuri şi telefoane jignitoare. În final, acesta a renunţat la ameninţare şi brazii s-au întors la locurile lor. Pentru anul 2007, purtătorul de

cuvânt a anunţat că doreşte să stabilească decoraţiile de Crăciun pentru aeroport *împreună* cu rabinul.

Deşi în Germania nu s-a vorbit despre asta, în Luxemburg a fost difuzată o înregistrare în care patru africani atacă un bărbat alb într-un tren, în data de 14.12.2011. Ceea ce nu ştiau agresorii este că acel compartiment se afla sub supraveghere video şi cei patru l-au provocat mai întâi pe alb, după care l-au aşteptat într-un compartiment gol l-au agresat şi chiar i-au furat bunurile de valoare. Bărbatul a fost rănit grav şi a primit îngrijiri în gara Berchem.

În Germania, Austria şi Elveţia, reprezentanţii musulmanilor şi „bunii samariteni" încearcă din nou să demonstreze că islamismul nu prezintă un pericol şi că povestea conform căreia musulmanii vor să cucerească Europa este doar o fantezie. Atunci cum explicaţi discursul imamului egiptean Ali Abu Al-Hasan care vorbeşte deschis despre „cucerirea Europei de către musulmani în cadrul predicii ţinute vineri 06.01.2012 în Alexandria, acesta a declarat: „Odată cu exodul musulmanilor în Europa şi reticenţa europenilor de a se căsători şi de a avea copii, o familie de o sută de persoane are doar optzeci de descendenţi. Şi zece ani mai târziu, aceşti optzeci vor avea doar şaizeci de descendenţi. Iar aceştia din urmă vor avea la rândul lor doar patruzeci de descendenţi. Peste încă zece ani, aceşti patruzeci se vor reduce la

zece. Douăzeci de ani mai târziu, nu va mai rămâne niciunul din ei. Europa a înţeles asta. Douăzeci de ani mai târziu, Europa va deveni un stat singular musulman, care nu va cunoaşte altceva decât faptul că: „Nu există alt Dumnezeu în afară de Allah şi că Mohamed este profetul său”.

Această predică poate fi ascultată pe *Youtube*, pe canalul „Al-Hekma TV”.

Sau luaţi în considerare masacrul din Liège, Belgia, comis de un musulman marocan pe data de 13.12.2011 soldat cu 6 morţi şi mai mult de 120 de răniţi. Dacă vă faceţi curaj să căutaţi pe Internet pe site-urile marilor reviste şi ziare (*BILD*, *Focus*, *Die Welt*...) veţi fi surprinşi de faptul că nu veţi găsi cuvintele „marocan” şi „musulman”. În islamism, Coranul, ai cărui adepţi se asociază cu uciderea în masă, nu acceptă faptul că acesta mai fusese condamnat de câteva ori pentru trafic de arme şi droguri şi ar fi trebuit deportat de foarte multă vreme. Era un simplu „asasin singuratic” – ajunge!

Interesant este modul în care a fost dezbătut în presă cazul criminalului în serie norvegian Anders Breivik. Zum. Unul dintre marile ziare germane titrează: „*Vlăstarul blond al diavolului*”, „*Blond, ochi albaştri, rece ca gheaţa*” sau „*Inteligent, blond*, rasist”. Acum gândiţi-vă dacă, în cazul uciderii în masă din Liège, Nordine A. vreunul dintre ziare a titrat: „*Păr buclat, nas*

mare, islamist”, „*Marocan, ten închis, ucigaş* „sau „*Vlăstarul cu nas mare al diavolului* Asta înseamnă că în cazul vest-europenilor se pot evidenţia caracteristicile rasiale – în special cele negative (deci bancurile cu blonzi sunt corecte, bancurile cu „negri” sau „evrei”, nu) – dar în cazul oamenilor de pe continentul african şi mai ales în cazul islamiştilor, nu. Să înţeleagă asta cine vrea…

Dar cea mai interesantă diferenţă între cele două cazuri este că, în cazul lui Anders Breivik întreaga sa viaţă, emailurile, paginile de Facebook, cărţile din dulap, afinităţile lui masonice, toate convingerile lui politice şi religioase au fost date publicităţii, în cazul lui Nordine A. care a ucis în timpul masacrului şi un bebeluş în vârstă de 17 luni, acest lucru nu s-a întâmplat. Niciun ziar nu a îndrăznit să vorbească despre credinţa lui, despre religie sau despre modul lui de a gândi!

De ce musulmanii numesc germanii „cartofi”, „mâncători de porci” sau *Kafir* sau chiar *Gavur*, echivalentul cuvântului „nigger” (negru) în limba engleză? între musulmani cuvântul *Kafir* este folosit pentru a-i desemna pe necredincioşi, iar înainte era folosit pentru sclavii non-musulmani. E incorect politic să întreb asta? Ştim cu toţii ce s-ar întâmpla dacă ne-am adresa musulmanilor drept „Kanak” sau „Circumcişi”…

Aţi auzit despre următorul incident la ştiri? La mijlocul lui noiembrie 2011 o fetiţă daneză în

vârstă de zece ani a fost abuzată sexual de un somalez. Somalezul s-a apropiat de doi copii la un loc de joacă şi a ameninţat că-i omoară cu cuţitul dacă nu îl urmează în pădure. O fetiţă a reuşit să scape, dar cealaltă în vârstă de zece ani a fost violată atât anal, vaginal cât şi oral. În acea localitate localnicii sunt extrem de ostili cu oamenii de culoare. În urma acestui incident, danezii apără locurile de joacă cu bastoane, bâte de baseball şi cuţite. Partea cea mai nedreaptă este că somalezul luase parte la un curs de pregătire despre cultura şi tradiţiile somaleze finanţat de statul danez. Ziarele daneze au scris că agresorul şi-a schimbat atitudinea după frecventarea acestui curs şi se credea superior culturii şi oamenilor din Danemarca.

Sau despre acesta: în Olanda începând cu anul 2009 poliţia realizează studii privind grupurile infracţionale. Revelaţia ultimului studiu publicat în 2011 este că 40% dintre marocanii în vârstă de 12 – 24 de ani au antecedente penale!

Probabil că aţi căutat în presa germană şi următorul mesaj referitor la incorectitudinea politică, dar în zadar. Udo Ulfkotte a scris un articol din data de 11.11.2011 pentru Kopp-Online cu titlul: „Olanda: Banii investiţi pentru instruirea imigranţilor sunt bani aruncaţi la gunoi”. „Din 2009 până în 2012, 34 de oraşe olandeze au participat în cadrul unui proiect-pilot coordonat de guvernul din Haga şi au primit subvenţii pentru a

calma grupurile minoritare emigrate din state islamice ca Marocul sau Caraibele Africane (câţiva tineri din Antile). Scopul principal era munca socială şi proiectele pentru tineri. Era cel mai mare proiect implementat în Olanda pentru tinerii din grupurile cu probleme. Acum a rămas doar o concluzie: cu cât se investesc mai mulţi bani în membrii acestor grupuri cu probleme, cu atât mai mult creşte numărul celor dintre ei care renunţă la şcoală sau care se înregistrează ca fiind şomeri… Acestea sunt datele oficiale ale guvernului olandez.

Tinerii marocani care atacă olandezii, pe care-i consideră o pradă uşoară de altfel, au devenit o problemă în ultimele luni. Grupuri de tineri marocani care operează în găşti în loc să lucreze sau să meargă la şcoală nu activează doar în Haga. Afro-Caraibienii au ameninţat un primar olandez cu moartea. Homosexualii sunt atacaţi pe stradă de emigranţi şi trebuie să se mute din cartierele în care aceştia predomină. Şi câteodată între Afrocaraibieni şi marocani au loc ciocniri sângeroase. Acum olandezii ştiu că problema nu poate fi rezolvată cu bani. Aparent, lucrurile care nu se potrivesc, nu trebuie unite.

Şi credibilitatea presei va avea de suferit când pe data de 20 octombrie 2011 se vor publica zeci de pagini de laude cu ocazia aniversării a 50 de ani de la încheierea tratatului dintre Turcia şi Germania, prin care aceasta din urmă şi-a deschis

porţile pentru lucrătorii străini. Cititorii sunt informaţi şi despre faptul că au existat şi germani care au plecat în Turcia, dar au întâmpinat dificultăţi de adaptare la limbă şi cultură. Ca de exemplu, fostul preşedinte al Daimler, Edzard Reuter, care în 1930 a fugit în Turcia împreună cu familia sa şi a învăţat limba cu mari dificultăţi şi nu a absolvit niciun curs. Mama lui a învăţat foarte greu doar câteva expresii uzuale. Înseamnă că suntem inferiori dacă în anul 1930 un german nu a reuşit să înveţe limba vorbită în oraşul din apropierea strâmtorii Bosfor? Afectează acest lucru credibilitatea presei, care cade din nou pradă influenţelor politice?

Este evident că influenţele politice joacă un rol important, ca şi în cazul în care presa publică integral sau parţial anumite ştiri. Iată alte câteva exemple:

Berlin: în timpul războiului din Liban la începutul deceniului, o familie germană s-a întors acasă după o şedere de mai mulţi ani în Israel. Fiica, în vârstă de 11 ani pe atunci, s-a întors la fosta ei şcoală pentru a se întâlni cu vechii ei prieteni. Dar aceştia nu mai voiau să-i fie prieteni. Elevii musulmani i-au spus că e *„o evreică murdară”,* şi au ameninţat-o în timpul pauzei că: *„O să-ţi venim de hac*!”. În drumul ei către casă, micuţa în vârstă de unsprezece ani a fost scuipată, insultată şi atacată. Profesoara, conform spuselor mamei copilului, era de părere că fata inventează

aceste poveşti. Timp de doi ani fetiţa a îndurat acest tratament. Consecinţele au fost deficienţele grave în învăţare.

Bremen: în vara anului 2011, o tânără împreună cu prietenul ei turc (22) au folosit un loc de parcare pentru persoanele cu dizabilităţi în mod neautorizat. Un bărbat în vârstă de 59 de ani care mergea cu mama sa la doctor avea nevoie de acel loc. Imigrantul a ieşit din maşină şi l-a bătut pe bărbat până la inconştienţă. Puţin mai târziu, agresorul a fost arestat. S-a dovedit că a comis mai mult de 200 de tâlhării.

Hamburg: Nu numai imigranţii musulmani şi arabi privesc Germania şi pe germani ca pradă, ci şi sud-africanii au aceeaşi concepţie. Aceeaşi atitudine au avut-o şi doi bărbaţi din Hamburg care l-au atacat pe proprietarul unui restaurant pentru a-i fura profitul de 4.800 de euro. L-au lovit atât de tare în cap pe bărbat, până când au luat geanta cu bani şi au fugit. Proprietarul a fost la un pas de moarte.

Berlin: Un conducător auto turc s-a purtat inuman cu un biciclist (37) pe care l-a lovit grav. În loc să aibă grijă de el, conducătorul în vârstă de 21 de ani s-a dat jos din maşină doar ca să dea bicicleta la o parte. Apoi şi-a văzut de drum.

Recklinghausen: Ahmet K. (17) şi Mahmut C. (15) au agresat sexual o tânără de 18 ani pe care au văzut-o în autobuz. Au aruncat-o în stradă şi au fugit. Tânăra a trebuit să suporte o intervenţie

chirurgicală la ochi.

Acestea sunt doar câteva din cazurile despre care nu se vorbeşte. În Krefeld am Niederrhein tinerii germani au făcut din necesitate nişte demersuri total neobişnuite: au cerut suplimentarea forţelor de poliţie în nopţile de weekend pentru a evita atacurile găştilor de tineri musulmani înarmaţi. Poliţia a răspuns şi le-a promis suplimentarea forţelor de ordine cu poliţişti pe biciclete care au fost luaţi în derâdere de agresorii care conduceau BMW-uri…

Pe 19 octombrie 2011 a avut loc un raid al poliţiei în districtul Dellwig din Essen la graniţa cu Oberhausen, unde africanii operau de foarte mulţi ani depozite de fier vechi. Aproximativ 80 de negri au fost arestaţi pentru încălcarea legilor privind migraţia şi pentru încălcarea regulilor de protecţie a mediului. Câţiva au reuşit să fugă. Când au fost arestaţi, aceştia s-au împotrivit atât de violent, încât doi poliţişti au fost răniţi. De această dată, presa nu a putut ascunde descinderea în faţa populaţiei, fiindcă revolta a fost prea puternică. În plus, în cadrul acţiunii au fost implicate şi câteva elicoptere ale poliţiei.

Mai ales în zona Ruhrgebiet şi în Berlin se întâmplă din ce în ce mai des ca în ligile mai mici arbitrii, jucătorii echipei adverse şi reprezentanţii cluburilor să fie atacaţi şi bătuţi. Câteodată se întâmplă asta din cauza deciziei arbitrului imparţial, altă dată din cauza jucătorilor care

comit faulturi. De cele mai multe ori în aceste altercaţii sunt implicaţi microbişti proveniţi din familii de imigranţi. Iată câteva exemple din comunicatele de presă ale secţiilor de poliţie:

Haga, 28.11.2011: Echipajele a cinci maşini de poliţie au trebuit să pună capăt unei altercaţii masive la meciul de fotbal între CVJM Türkiyemspor şi SSV. Până şi arbitrul a fost atacat. Motivul: Arbitrul a eliminat doi jucători, moment în care jucătorii turci împreună cu o parte a spectatorilor s-au aruncat asupra omului şi asupra echipei adverse.

Bochum, 6.11.2011: La un meci de fotbal din liga locală, arbitrul (31) a fost insultat, bruscat şi scuipat (în această ordine) de un jucător provenit dintr-o familie de imigranţi (28).

Haga, 24.10.2011: La meciul dintre CR Italiano şi Al. Seddig s-a ajuns la o revoltă în rândul spectatorilor, care au luat cu asalt terenul şi l-au bruscat pe arbitru. Doar prezenţa masivă a forţelor de poliţie a putut pune capăt conflictelor ulterioare.

Dortmund, 16.10.2011: După un meci de fotbal din liga locală, jucătorii marocani s-au atacat pe arbitru, l-au numit „Hitler” şi apoi l-au bătut în vestiar.

Herford, 25.04.2011: Meciul de fotbal Rot-Weiss Kirchlengern II împotriva Sancakspor Spenge s-a încheiat cu o altercaţie declanşată de jucătorii turci pe teren. Un reprezentant (35) al

clubului-oaspete a fost bătut de câţiva bărbaţi şi lăsat inconştient pe podeaua vestiarului. Şi arbitrul a fost rănit.

Hamm, 11.04.2011: La scurt timp înainte de fluierul de final al meciului între SVE Hessen şi Birlik Sportclub Herringen, jucătorii echipei-oaspete l-au încolţit pe arbitru, fiindcă după părerea lor, acesta a luat o decizie greşită.

Este o certitudine faptul că procentajul de infractori în rândul imigranţilor care locuiesc în Germania este mai mare decât cel în rândul localnicilor. Mai ales în rândul infracţiunilor grave, cum ar fi crima, traficul de persoane, infracţiuni legate de traficul de droguri şi prostituţie aceşti suspecţi ocupă poziţiile principale. Autorii Michael Paulwitz şi Götz Kubitschek au condus o analiză a cărei concluzie este aceea că violenţa infractorilor de origine musulmană nu provine din lipsa lor de socializare în Germania, ci din aversiunea lor religioasă şi etnică la adresa creştinismului. Prin urmare, pentru aceşti infractori se aplică doar regulile din societatea lor paralelă.

Şi lucrurile arată, spre exemplu, aşa cum putem vedea în cazul unei întâmplări din data de 5 decembrie 2011. În acea zi un irakian (35) şi fiica sa de 13 ani s-au întâlnit în orăşelul Solzenau din Saxonia Inferioară cu angajaţii unui birou pentru tineri din cadrul primăriei. Intenţia era să rezolve o dispută familială (fiindcă în cazul familiilor de

imigranţi, li se acordă consiliere de care sunt responsabile autorităţile germane). Dar cum voia să rezolve lucrurile irakianul? El s-a comportat conform legii sale. Aplecat de acasă împreună cu copilul, a scos arma şi l-a împuşcat în plină stradă. În plus, criminalul a fugit de la locul faptei. Agenţia de presă germană (DPA) şi alte alte canale de ştiri au vorbit în transmisiunile lor despre crima sângeroasă, nu despre etnia ucigaşului. Se spunea doar că este vorba despre „o tragedie familială”.

Conform aceluiaşi tipar, „raportul” vorbeşte despre o confruntare cu cuţite şi arme de foc în Ajunul Crăciunului 2011, în Heilbronn. Acolo, un bărbat în vârstă de 33 de ani a atacat şi împuşcat un altul în vârstă de 32 de ani. Motivul, conform poliţiei: atacatorul nu era de acord cu faptul că, cu câteva zile în urmă, nepoata omului în vârstă de 33 de ani s-a căsătorit. Numai din diverse surse de pe Internet cititorii interesaţi pot afla adevărul. Cei doi erau de oricine turcă. În comunicatul de presă oficial al Agenţiei de presă germane (DPA) nu există nimic legat de acest subiect. Titlul articolului (publicat în *Rheinzeitung-Online*) în acest caz este:

Agresorul a fugit după o ceartă în familie în Heilbronn

Heilbronn (DPA) – Poliţia din Heilbronn urmăreşte drama familială a unui bărbat în vârstă de 33 de ani. Se presupune că şi-a rănit nepoata

cu un cuţit, după care a tras şi nişte focuri de armă. Anchetatorii sunt de părere că acesta nu era de acord cu căsătoria încheiată acum câteva zile. De aceea s-au creat tensiuni. Unchiul a fugit în cele din urmă cu un Opel Zafira. Maşina a fost văzută ultima dată seara în districtul Ludwigsburg din Baden Württemberg".

În anul 2011, în oraşul Meran din Tirolul de Sud, tinerii musulmani au mers către zona festivă din pasajul pietonal şi au aruncat cu pietre în voluntarii care interpretau pe atunci rolurile de Sfântul Nicolae şi Krampus. Purtătorul de cuvânt al Tirolului de Sud şi reprezentant al Comisiei Naţionale FPÖ, Werner Neubauer a declarat că: „*Violenţa şi lipsa de toleranţă a străinilor pentru obiceiurile noastre e îngrijorătoare*. „Şi în Salzburg tinerii turci au atacat voluntarii care interpretau fuga demonilor Perchten (veche tradiţie a locuitorilor din Alpi). „*Pentru o viaţă mai bună* şi condiţii de trai mai bune pentru ei şi familiile lor, e necesar ca minorităţile să se adapteze şi realităţilor sociale şi culturale". a declarat Werner Neubauer.

Probabil toate aceste exemple sunt suficiente. Vă întrebaţi de ce nimeni nu vorbeşte clar cu noi? Şi de ce a tăcut atât de mult presa atunci când antreprenorul germano-turc şi politician în cadrul SPD Vural Öger, în timpul unei cine cu prietenii săi turci de la ziarul turc „Hürriyet", a spus în glumă: „*Ceea ce a început sultanul Suleiman cu*

atacul asupra Vienei în 1683 va fi finalizat de bărbaţii noştri puternici şi de femeile noastre sănătoase”.

Fie că glumea sau nu, în anul 2011 corpul de protecţie al Constituţiei bavareze a condamnat afirmaţia fostului ministru-preşedinte Necmettin Erbakan, care a declarat în aprilie 2001: *„Europenii cred că musulmanii vin în Europa să câştige mai mulţi bani. Dar Allah are cu totul alt plan*”.

Hm… Ce e de făcut? Un prieten turc de-al lui Jan van Helsing, care a citit acest capitol înainte de publicare i-a spus: *„Trebuie să formulaţi totul mult mai dur”*. A mai adăugat şi că nu înţelege de ce germanii se lasă duşi de nas. El – un antreprenor de succes în Germania care a crescut învăţând mai multe limbi străine – şi foarte mulţi alţi turci din Germania au fost puşi într-o lumină proastă din cauza acestei minorităţi violente.

Să sperăm că tot mai mulţi adulţi, cetăţeni turci sau musulmani îşi vor educa copiii într-o manieră pozitivă, de aşa natură încât să putem convieţui paşnic în viitor…

Cine are de câştigat?

Începând cu 31 decembrie, banii vor dispărea, cetăţenii vor avea la dispoziţie câteva săptămânii să meargă la doctorul de familie şi să-şi implanteze sub piele cipul RFID de identificare. După aceea, timp de trei luni, plata va fi posibilă doar prin telefon sau cu cardurile, înainte ca şi

aceste metode să fie scoase din uz. Reţelele wireless vor fi închise complet timp de o săptămână în Statele Unite şi Europa, iar vechile cititoare de carduri vor fi confiscate. Cei care nu vor avea un cip implantat pe antebraţ sau pe frunte vor fi lichidaţi. Pentru a evita cozile interminabile cu multe ore de aşteptare la cabinetele medicilor de familie, vă sfătuim să vă implantaţi cipul cât mai repede posibil…!

Titlurile ziarelor din Germania şi Austria vor arăta aşa în viitorul apropiat. De fapt, banii sunt retraşi treptat în Europa, pavându-se drumul către o lume fără numerar şi unde se asigură finanţarea dominării absolute. Proiectul familiilor bancare este facilitat de sprijinul generos al politicii şi mass-mediei. Cu toţii ascund adevărul despre situaţia catastrofală a economiei mondiale şi faptul că sunt la începutul unei perioade extrem de turbulente cu mari revolte.

Niciodată în lumea modernă nu s-a întâmplat ca datoria naţiunilor să fie construită pe nişte nisipuri mişcătoare atât de violente. Situaţia e mai gravă decât problemele Greciei, Irlandei şi Portugaliei – simboluri ale naţiunilor mici şi nesemnificative pe care o mică parte a celorlalte naţiuni vor să le sacrifice. Odată cu răspândirea crizei datoriilor era clar că Italia, Spania, Franţa şi multe alte naţiuni vor avea de suferit sub presiunea datoriilor asigurate… Ne aşteaptă evenimente extreme”. (Jim Willie, Statistician în

Cercetarea Pieţelor şi Prognoză Comercială)

Zona euro, Statele Unite şi întreaga lume occidentală se află într-o continuă criză economică, monetară şi nu în ultimul rând socială. Sfârşitul neo-liberalismului ne aminteşte despre căderea Romei. Consecinţele sociale apărute în urma prăbuşirii iminente a economiei mondiale sunt greu de evaluat. Criza economică mondială din prezent, criza bancară şi explozia bulei imobiliare în Anglia, Irlanda, Spania şi Statele Unite în 2007 au potenţialul de a depăşi cu mult criza economică din 1930. În acest moment, mulţi economişti renumiţi au formulat această opinie. Nimeni nu-şi poate imagina ce înseamnă asta. Dar oamenii refuză cu încăpăţânare să înveţe din aceste evenimente.

Politicienii şi jurnaliştii ştiu că ne aflăm la marginea prăpastiei, ştiu că moneda euro şi Uniunea Europeană nu mai pot fi salvate, dar se comportă de parcă problema ar fi doar cu nişte economii şi puţin cu solvabilitatea economiei greceşti. Politica şi presa conduc poporul direct într-o capcană! De ce? Fiindcă – conştient sau inconştient – îi servesc pe ei care au pus în scenă toată această nebunie. În cartelul familiilor de bancheri nu sunt înscrise doar toate marile bănci vestice, ci şi firmele de investiţii şi majoritatea concernelor europene şi nord-americane, presa, industria petrolului şi mulţi alţii. Sărăcia atinge cote alarmante în Europa Centrală, în timp ce

speranţa de viaţă a populaţiei este în scădere de foarte mulţi ani. În timp ce noi – faimoşii 99% din *Mişcarea de Ocupare* (*Occupy-Movement*) – riscăm să pierdem totul, o mână de familii se îmbogăţeşte din ce în ce mai mult şi câştigă tot mai multă putere.

În repetate rânduri, cancelarul Angela Merkel ne reaminteşte că Europa nu trece printr-o *„criză monetară, ci printr-o criză a datoriilor”.* Desigur, această declaraţie este complet ilogică, fiindcă toate monedele actuale au fost consolidate pe datorii. Ceea ce dumneavoastră numiţi astăzi în mod eronat „bani”, sunt, de fapt, obţinuţi prin datorii. De aceea sistemul nostru monetar mai este numit şi *sistemul datoriilor*. Prin urmare, orice criză a datoriilor devine automat şi o criză monetară şi invers. Banii şi datoriile sunt două concepte inseparabile. Probabil doamna Merkel ştie asta şi totuşi mereu declară exact opusul şi ascunde adevărul înaintea poporului! Jakob Augstein a dovedit asta pe 16.02.2010 în Ziarul „Süddeutsche Zeitung”, într-un articol cu titlul: „Asta nu e cancelaria ta!”:

„... pe data de 8 octombrie 2008 a avut loc o întâlnire neobişnuită care va fi prezentată în acest articol. Cancelarul a invitat la dumneaei în birou redactorii şefi ai celor mai importante publicaţii media. Asta s-a întâmplat undeva la începutul marii crize financiare. Nu există niciun articol publicat cu privire la această întâlnire, ci doar

câteva menţiuni în arhive, doar o propoziţie subordonată sau, pe ici pe colo, o remarcă scurtă. Într-un singur document se spune clar de ce i-a chemat Merkel pe redactorii şefi la ea în birou: i-a rugat pe aceştia să nu panicheze populaţia în articolele despre criză.

Dragi redactori şefi, aţi fost muşcaţi de o viperă. În februarie 2009, patru luni mai târziu, se făceau remarci la adresa presei: „Îi fac pe cetăţeni să fie fericiţi ca să păstreze tăcerea…”

Cunoaşteţi deja citatul lui John Swinton despre libertatea presei şi oamenii care spun proprietarilor ziarelor ceea ce trebuie să scrie. Ei sunt cei mai puternici oameni de pe această planetă! Faptul că asociaţia celor mai bogate familii bancare din lume este de fapt un guvern mondial secret şi că politicienii nu sunt nimic mai mult decât marionete este cunoscut de din ce în ce mai mulţi oameni.

Pe 26 septembrie 2011 brokerul Alessio Rastani a acordat un interviu postului BBC care a cauzat controverse la nivelul întregii lumi. De ce? Rastani este unul dintre primii oameni care au vorbit deschis despre meseria lor, despre faptul că euro e de mult istorie, că ne aflăm în pragul unui colaps economic şi că politicienii noştri nu au absolut nicio putere asupra acestor lucruri. Eu ştiam deja aceste lucruri, dar aparent nu şi moderatorii BBC şi numeroşi telespectatori. Propoziţia lui Rastani: *„Lumea nu e condusă de*

politicieni, ci de Goldman Sachs” a iscat valuri înalte în societate. Rastani a fost defăimat din numeroase direcţii, dar mesajul lui a rămas în picioare.

Finanţatorii aveau destule marionete plătite, care au căutat neîncetat pe Internet critici care să-l eticheteze ca fiind *frustrat*, *monstru sexual*, *adept al teoriei conspiraţiei* sau *nazist*. Există foarte mulţi bătăuşi virtuali, dar există şi un grup în creştere de tineri care nu mai pot fi păcăliţi de astfel de acţiuni. Tot mai mulţi oameni înţeleg din ce direcţie bate vântul!

Gândirea independentă nu este încurajată degeaba în şcoli şi universităţi. Din acest motiv ar trebui să ne obişnuim să punem întrebări în cazul fiecărui raport: *„Cine are de câştigat*? „Sau după cum spun americani: *„Follow the money*!” – i.e. *„Cine face profit*?”

Alessio Rastani a deranjat foarte mulţi oameni cu declaraţia sa la BBC. în prezent există tot mai mulţi care spun adevărul – chiar şi în public. Asta înseamnă că cei care ne conduc lumea din umbră, proprietarii Goldman Sachs, JP Morgan Chase, Deutsche Bank, Banca Americii, Citigroup, HSBC, UBS, Rothschild şi băncile Warburg, FMI, Banca Mondială, BIS şi majoritatea băncilor centrale trebuie să depună tot mai mult efort pentru a-şi menţine acoperirea.

„În aprilie 2010 a avut loc o conferinţă în Emiratele Arabe Unite la care au participat câteva

sute de miliardari, şeici şi alte personalităţi regale. S-au decis să adopte planul de protecţie al chinezilor pentru Golful Persic şi să accepte supravegherea rusă în regiune. Fără opoziţia chinezilor la agresiunea americană nu ne putem gândi la stabilitate. Acest eveniment este un semnal clar că zilele dolarului american sunt numărate”.

Eminenţele cenuşii trebuie să acţioneze rapid şi să facă ultimul pas ca să-şi asigure conducerea mondială sau cel puţin putere nelimitată asupra tuturor ţărilor vestice şi Africa. Europa şi America de Nord deja sunt ale lor. În Africa de Nord şi Arabia câştigă ţară după ţară. În secret jinduiesc şi la Asia şi America de Sud, dar s-ar putea ca aceste bucăţi să fie cam greu de înghiţit!

„Daţi-mi controlul asupra bogăţiei unei naţiuni, şi nu mă interesează cine face legea”.

Mayer Amschel Rothschild (1744 – 1812)

Planul finanţatorilor vestici este desfiinţarea statelor individuale, guvernelor individuale şi monedelor individuale. Plănuiesc un guvern central cu o singură forţă armată şi o singură monedă virtuală. Odată cu înfiinţarea Băncii Federale de Rezervă (FED), a ONU, a Băncii Mondiale, a FMI şi a BIS, precum şi unificarea Europei şi moneda unică euro, deja au câştigat bătălii importante în drumul spre stăpânirea lumii. Printre demersurile care mai trebuie făcute se numără retragerea numerarului şi introducerea

unei monede virtuale. Dacă aceasta se va numi *Bancor* sau *Amero*, n-are nicio importanţă. Retragerea numerarului ar însemna căderea vechilor regimuri şi ultimul pas către înrobirea omenirii!

Chiar dacă bancherii nu vor reuşi să facă acest pas imediat, cel puţin vor încerca să creeze o monedă unică pentru partea de vest, adică pentru America de Nord şi Europa. Dacă este posibil, şi-ar dori să preia întreaga Africă într-un singur val. Cei care s-au împotrivit bancherilor au fost preşedintele Libiei, Gaddafi şi preşedintele Iranului, Ahmadinejad. Primul dorea introducerea unei monede proprii în Africa, *dinarul aurit*, iar celălalt a luat în derâdere bancherii cu absolut fiecare ocazie. Ambii declaraseră război petrodolarului.

„Acesta e unul din lucrurile care trebuie plănuite şi pregătite în secret, fiindcă imediat ce dezvălui faptul că vrei să schimbi folosirea dolarului cu o altă valută, devii ţinta atacurilor”, explică fondatorul organizaţiei Ministry of Peace („Ministerul Păcii”), dr. James Thring. „Între 1986 – 2000, Gaddafi a organizat două conferinţe. Toată lumea era interesată. Majoritatea statelor africane erau încântate”.

Gaddafi a fost eliminat în 2011, iar în 2012 Ahmadinejad este felul principal. Şi asta fiindcă dolarul american şi euro se apropie de sfârşit. Trebuie găsită o soluţie eficientă care să împiedice

intenţia ţărilor exportatoare de petrol de a-şi vinde petrolul într-o altă monedă decât dolarul american. Întrebarea este: sunt europenii dispuşi să accepte schimbarea monedei din nou? De ce nu? în momentul de faţă, masele de cetăţeni acceptă orice! Sau nu?

Este nevoie de haos, un mare război, mai multe revolte civile, sau o mare foamete pentru a introduce o nouă monedă comună fără numerar. David Rockefeller, considerat unul dintre oamenii de succes ai lumii, se presupune că ar făcut o declaraţie în 1994:

„Suntem în pragul unei transformări globale. Avem nevoie doar de o criză majoră la momentul potrivit şi naţiunea va accepta Noua Ordine Mondială".

Dacă vechiul sistem este stricat odată pentru totdeauna, putem păcăli oile debusolate fără nicio problemă. Putem spune că e vina *„banilor care erau la purtător"* şi probabil că şi-ar dori singure să renunţe la numerar. Ce ar însemna o renunţare la numerar? Cine ar avea de câştigat? *Follow the money*!

„Procesul de tipărire a banilor în bănci este atât de simplu, încât nu v-ar veni să credeţi".

John Kenneth Galbraith, Economist

Ceea ce numim noi astăzi „bani" este, de fapt, cu totul altceva. Banii sunt un mijloc de schimb general acceptat care trebuie să aibă propria lor valoare clară şi neschimbătoare. Prin urmare,

banii trebuie să îşi păstreze valoarea, prin definiţie, ei sunt folosiţi ca *instrument de măsurare* şi *de depozitare* a valorii. Aceste două funcţii nu mai sunt îndeplinite de „banii" folosiţi în prezent, fiindcă valoarea lor se schimbă zilnic şi se depreciază datorită inflaţiei ridicate.

Cuvântul german „*Geld*" (bani) provine din cuvântul indo-european *Ghel* (Aur) şi mai târziu din Germana Superioară, din *Gelt*, care la rândul său provine din *Vergeltung*, *Vergütung*. Este numele unui mijloc de schimb care ar trebui să ne uşureze viaţa. Deci cuvântul „*Geld*" provine din cuvântul „*Gold*" (Aur)! Aurul înseamnă bani şi nimic altceva! a declarat bancherul J.P. Morgan. Cei mai răspândiţi bani erau monedele de aur şi argint. Odată cu dezvoltarea comerţului şi creşterea valorii tranzacţiilor individuale, tot mai multe cantităţi de aur şi argint erau necesare pentru baterea monedelor. Însă, fiindcă transportul punguţelor greoaie cu bani era atât obositor, cât şi periculos, a apărut nevoia unui mijloc de plată mai mic şi mai uşor de transportat. Prin urmare, conducătorii le-au dat anumitor persoane (bancherii de mai târziu) dreptul de a emite în numele lor bucăţi de hârtie care puteau fi considerate bancnote de credit sau substitute pentru o anumită cantitate de *Kurantmünzen* (monede cu valoare materială, i.e. din aur sau argint) şi care puteau fi preschimbate din nou în aceste monede.

Astfel au apărut bancnotele, care de multe ori sunt denumite eronat *bani de hârtie* sau *bilete de bancă*. De fapt, o bancnotă nu înseamnă bani, fiindcă nu are valoare intrinsecă. Este doar un voucher, o promisiune a existenţei banilor (aurului) şi până la izbucnirea Primului Război Mondial, aceste bancnote încă puteau fi schimbate la bancă pentru aur. În 1971, acest standard de raportare la aur a fost înlăturat de preşedintele Nixon, după care şi titlurile de creanţă puteau fi considerate bani.

Dar de dragul simplităţii, fiindcă am adoptat acest termen în restul textului, „bancnotele" şi „monedele" vor fi numite, pur şi simplu, „numerar".

„Cu excepţia timpului în care standardul de raportare la aur era încă valabil, efectiv toate guvernele din istorie s-au folosit de dreptul lor exclusiv de a emite bani folosiţi pentru a-i înşela şi a-i prădui pe cetăţeni".

Friedrich August von Hayek

Astfel, emisiunea de „bancnote" a fost numită pur şi simplu *sistem monetar*. Bancnota este o datorie a băncii faţă de posesorul acesteia. Când Europa a intrat într-o criză a datoriilor, stimată doamnă Merkel, atunci e evident că aceasta este şi o criză a lichidităţilor! Dar fiindcă liderii noştri trăiesc într-o lume iluzorie, nu mă mai surprinde faptul că şi ei servesc interesul *sistemului monetar*.

În ultima sută de ani, lipseşte nu numai raportarea bancnotelor la aur, dar şi aşa numitele *Kurantmünzen* din aur şi argint au fost înlocuite de monede lipsite de valoare din metale inferioare, numite *monede de circulaţie*. Au rămas hârtiile colorate şi cercurile din metal lipsite de valoare pe care le numim bani şi care ne aduc servicii. De aproximativ o sută de ani ne lăsăm păcăliţi de promisiuni goale, de promisiunea de a împrumuta bani (aur), care de fapt nu mai există.

Sistemul monetar a fost întotdeauna o afacere extrem de profitabilă, dar murdară, din cauza faptului că oamenii nu îl înţeleg şi persoanele care împrumută bani au întotdeauna de câştigat. Ce altceva aţi învăţat la şcoală despre bani, în afara faptului că trebuie să aveţi cât mai mulţi? Absolut nimic! Asta nu e o coincidenţă. Persoanele care împrumută bani au fost etichetate timp de ani întregi drept „cămătari" şi dispreţuite de restul populaţiei. Abia în ultimele decenii, datorită strategiilor de marketing ingenioase care au schimbat imaginea băncilor, acestea au putut fi transformate în afaceri serioase. Cămătarii au devenit bancheri îmbrăcaţi în straie scumpe pentru a crea impresia unei ocupaţii respectabile – aş!

Sistemul monetar este un model de fraudă cu o schemă piramidală, conform informaţiilor publicate de prof. Franz Hörmann de la Universitatea Economică Viena în cartea sa

„Dispariţia banilor”. Astfel de scheme sunt interzise prin lege – în afara băncilor, desigur.

Dar ce este atât de rău în activităţile băncilor? Oamenii încă mai cred că „banii” sunt emişi de stat, deci de băncile naţionale. Din păcate, nu este adevărat. Doar o mică parte, respectiv „numerarul” este emis de băncile naţionale, cealaltă parte, mult mai mare, este creată de băncile private. *Follow the money*!

Banii sunt creaţi în sistemul nostru prin prisma faptului că băncile private acordă împrumuturi. Prin urmare, sunt creaţi de datorii, de acolo a apărut termenul de *„creanţă”*. Când băncile acordă bani sub formă de credit, înseamnă că ei nu îi au, că nu există în format fizic, că banca îi creează din nimic (Engl *„Out of thin air”*), prin urmare sunt fictivi. Astfel că, se mai numesc şi *monede fiduciare*. Acest proces se numeşte „crearea banilor” şi nu aminteşte accidental de Dumnezeu, care este creatorul lumii. Nu, „crearea banilor” este ceva ce-i face pe bancheri asemenea lui Dumnezeu, fiindcă au puterea absolută asupra oamenilor şi a economiei. Din banii pe care băncile „îi pun la dispoziţie” sub formă de credit, trebuie să asigure doar o mică parte (câteva procente) în numerar. Asta înseamnă că pentru fiecare euro pe care clientul îl depozitează la bancă, acesta generează şi mai mulţi Euro folosiţi pentru credite noi. Acest sistem al datoriilor are două mari probleme:

1. Mai întâi băncile creează bani din nimic, adică fără consideraţie, în timp ce împrumutatul trebuie să contribuie cu foarte mulţi bani ca să-şi plătească împrumutul şi să ofere drept garanţii bunurile sale imobiliare sau alţi oameni (inconştienţi) să îi gireze. O afacere oarecum inechitabilă. În plus, fiecare credit individual măreşte cantitatea de bani din zona monetară, ceea ce înseamnă că moneda se depreciază. Aşadar, există tot mai mulţi bani care au o putere de cumpărare din ce în ce mai mică, fiindcă producţia rămâne aceeaşi, nu creşte. Aşadar produsele sunt din ce în ce mai scumpe, iar banii continuă să-şi piardă valoarea, întregul fenomen se numeşte „inflaţie”. Aceste evenimente sfârşesc mereu în „hiperinflaţie”, adică valoarea foarte scăzută a banilor şi prăbuşirea întregului sistem.

2. În al doilea rând, lucrurile se petrec de aşa natură, că bancherii au voie să creeze bani din nimic, chiar şi să schimbe dobânzile – un proces care e interzis atât de islamism, cât şi de creştinism. În creştinism se practică oricum. Această sumă nu există, fiindcă băncile au creat aceste dobânzi (care oricum au fost interzise de mult) în acelaşi mod. Cu alte cuvinte: atunci când zece oameni (care nu au niciun ban) împrumută 1.000 de euro pe termen lung de la bancă, atunci suma cerută este creată din nimic – dar nu şi dobânzile, care trebuie şi ele plătite, în total se creează 10.000 de noi Euro, dar împreună cu

dobânda, sunt plătiţi băncii 20.000 de euro. Prin urmare, nu este posibil ca toţi cei zece creditaţi să-şi plătească împrumuturile, fiindcă nu există suficienţi bani pentru toţi. Au fost creaţi doar 10.000 de euro! Urmarea este un sistem de transfer („economie liberă de piaţă!”). Se dă o luptă pentru bani, ceea ce înseamnă că anumiţi creditori profită de alţii şi îi trag pe sfoară luându-le banii. În cele din urmă, cinci oameni îşi pot plăti creditele conform calculelor matematice, iar ceilalţi cinci vor trebui să declare falimentul.

Asta simplifică sistemul monetar cu care ne luptăm încă din Evul Mediu. Rezultatul este că pentru a plăti aceste dobânzi la un credit, plăteşti din nou o dobândă, prin urmare plăteşti dobândă pentru dobânda pentru returnare, dar nu există niciodată suficienţi bani, prin urmare, mereu faci noi datorii. În sistem, trebuie să dea faliment tot timpul unul dintre jucătorii pe piaţă, iar cei care supravieţuiesc trebuie să-l cofinanţeze pe cel cu o performanţă mai scăzută – fie prin contribuţii sociale, fie prin transferuri de lichidităţi, ca în cazul Uniunii Europene. Sau pot fi lăsaţi să moară, aşa cum se întâmplă în lumea a treia.

Acest sistem funcţionează, fiindcă cei creditaţi nu vor banii în numerar, ci acceptă şi bani virtuali care figurează numai pe hârtie – pentru că băncile au dreptul să împrumute mai mulţi bani decât au.

Mereu trece aceeaşi perioadă de timp într-un

ciclu de afaceri până când datoriile – şi astfel lipsa de bani – nu numai că încep să crească, ci explodează de-a dreptul. Datoriile şi dobânda la dobândă cresc exponenţial.

Câteodată sistemul se prăbuşeşte, ceea ce înseamnă că povara împrumuturilor strangulează economia reală. Acest punct este calculat matematic şi declanşat de către bănci. În cadrul unei întâlniri organizate de banca privată Metzler în ianuarie 2009, Angela Merkel a declarat: *„Există un zvon conform căruia statele nu pot da faliment. Acest zvon este fals"*.

În toamna lui 2011, a avut loc la Viena o întâlnire secretă între bancherii şi managerii europeni de top. Acolo, conducătorii economiei şi-au comparat estimările pe perioadă scurtă şi medie: probabil, conform majorităţii, în primăvara anului 2012 vom fi martorii unei hiperinflaţii. Există doar două scenarii posibile, care pot *amâna* această hiperinflaţie: o deflaţie rapidă şi suculentă sau un mare război! Dacă va izbucni un război sau nu, asta hotărăsc tot băncile, fiindcă doar ele pot acorda statelor împrumuturile de care au nevoie în acest sens. Dacă ne vom confrunta cu o hiperinflaţie, cu siguranţă ceilalţi vor şti *înaintea* noastră. Când vom observa şi noi acest lucru, va fi prea târziu.

„Când vârful icebergului a fost atins pentru prima dată, mai durează de obicei încă şase luni până când moneda atinge sfârşitul... Acum

urmează partea interesantă: hiperinflaţia este prima dată percepută de alte ţări înainte ca aceasta să fie percepută pe plan intern, ceea ce înseamnă că în afară poţi alege dacă vrei să menţii moneda ţării. Dacă cineva nu e mulţumit de dezvoltarea din acea ţară, atunci moneda este vândută şi investită în altceva".

Interviu cu expertul american în aur şi valută James Turk, 08.02.2012.

Mai întâi bancherii au înlocuit banii adevăraţi (aurul) cu bani de hârtie (bancnote), o mişcare cu adevărat inteligentă, dar odată cu dezvoltarea tehnologiei computerizate întregul plan de acţiune le-a fost facilitat: banii virtuali, numiţi şi *monede digitate*. De atunci, proprietarul abia dacă mai schimbă o monedă sau o bancnotă, ci doar jonglează cu diverse numere. Numai aproximativ 5% din ceea ce noi numim astăzi *bani* încă mai circulă în format fizic, iar trendul este descendent. Asta înseamnă că ceilalţi 95% sunt deja monede digitale, adică bani care apar doar pe hârtie, mai exact pe ecranul computerului, în spaţiul virtual. Aceste monede virtuale nu sunt reale şi pe măsură ce cantitatea lor creşte, atât statele, cât şi băncile se tem că acestea din urmă vor rămâne fără lichidităţi, fiindcă mulţi oameni vor să retragă cantităţi mari de bani, care nu există, de fapt.

Dacă la un anumit moment, în aceeaşi zi, într-un anumit cadru economic, oamenii ar dori să

scoată mai mult de 5% din „banii” din conturile lor, atunci întregul sistem s-ar prăbuşi, fiindcă nu există atât de mult numerar (bancnote). De fapt, nu este nevoie de 5%, fiindcă este suficientă şi retragerea a unui procent de 1% din toate depozitele în euro de la diverse bănci, sau de la toate bancomatele ca întreg sistemul să intre în colaps. Toate ţările din zona euro şi toate băncile ar da faliment pe loc, fiindcă datoriile lor sunt acoperite prin conturile noastre şi nu le-ar mai putea plăti – pur şi simplu nu există atâtea lichidităţi pentru asta. Altfel spus: există mai puţin de 5% din banii depozitaţi în conturile noastre în numerar! Dacă s-ar ajunge la nişte retrageri masive şi rapide de bani – ceea ce se va şi întâmpla cândva în acest haos prestabilit – atunci vă puteţi retrage cel mult 5% din banii dumneavoastră de la automate. Restul vă va scăpa printre degete!

Dar în loc să tipărim şi mai mulţi bani pentru a evita pericolul unor retrageri masive, se întâmplă exact opusul! De ce? Cu dispariţia completă a numerarului ne-am pierde şi ultimele libertăţi şi am pune bazele unui val de cvasi-sclavie. Fără numerar, crearea banilor ar ajunge complet pe mâinile băncilor private – şi astfel, toată puterea de pe Pământ! Şi atunci, „alegerile libere” vor fi absolut inutile, fiindcă guvernele nu vor avea nicio putere. Cu cât folosim mai mult numerar, cu atât avem mai multă putere asupra

băncilor. Cu cât facem mai multe tranzacţii fără bani, cu atât mai mult consolidăm puterea băncilor. E important să înţelegeţi acest principiu!

Dar mulţumită publicităţii masive a tranzacţiilor fără numerar, mulţumită cardurilor bonus sau de reduceri, precum şi al cardurilor de debit sau de credit, care se impun în mod formal, oamenii pot consuma oricând şi oricât indiferent dacă au sau nu bani. Cine nu are bani, îşi face un credit. Trebuie să facem datorii! „*Ia imediat, plăteşte mai târziu*! „Şi vom plăti cu vârf şi îndesat, credeţi-mă*!* „*Îndatorează-te*! *Consumă*! *Supuneţi-vă*, *oilor*, *supuneţi-vă*!”

La fiecare 3 – 4 generaţii povara datoriilor, care este cauzată de acordarea mult prea multor credite, devine atât de mare, încât întregul sistem intră în colaps şi apare o reformă monetară prin care se introduce o nouă monedă. Probabil asta se va întâmpla în 2012, sau în anii următori în Europa. Atunci toate activele vor fi devalorizate şi toate datoriile reevaluate – s-a procedat mereu aşa.

„Odată cu reforma monetară din 1948 din Germania de Vest, moneda Reichsmark a fost înlocuită de noile mărci germane cu o rată de schimb de 100: 6, 5. Însă toate tipurile de datorii private au fost calculate conform unei rate de 10: 1. Cu alte cuvinte: Dacă înainte aveaţi 1.000 de mărci vechi în cont, atunci ele valorau doar 65 de mărci germane noi. Dacă aveaţi datorii de 1.000

de mărci vechi, acestea urmau să aibă o valoare de 100 de mărci germane noi”.

Michael Morris în „Ceea ce nu trebuie să ştiţi!”

Înainte de colaps, toată lumea a dat bani din buzunare, iar în Europa sute, dacă nu mii de miliarde de euro au ajuns în buzunarele bancherilor. De aceea grecii au fost sacrificaţi ca mieii – dar Grecia şi oile merg bine împreună!

Ar trebui să folosim numerarul, dar oamenii plătesc electronic tot mai des la supermarket, la benzinărie sau pentru mijloacele de transport chiar şi cele mai mici sume. Chiar şi sumele de câţiva cenţi pot fi plătite virtual. Portofelul electronic face totul posibil. Locuitorii ţărilor scandinave sunt deja maeştri în plata cu cardul sau cu cipul. Ei nu se tem că-şi vor pierde libertăţile, fiindcă publicitatea i-a convins de mult. În Suedia campania: „*Plăteşte fără numerar acum*!” este în desfăşurare încă din 2009.

În Germania, Căile Ferate Germane şi foarte multe instituţii financiare au reînnoit cardurile pentru clienţi şi le-au prevăzut cu aşa numitele cipuri NFC (Tehnologia comunicării în câmp apropiat), un cip RFID (Identificare prin frecvenţe radio) care poate transmite datele pe o anumită distanţă de câţiva metri. Astfel, orice adolescent care se pricepe la calculatoare ne poate procesa toate datele cu un cititor de carduri ieftin. În august 2012, va începe introducerea NFC la

băncile de economii. Până la sfârşitul lui 2012, aproximativ 16 milioane din totalul de 45 de milioane de carduri de economii vor fi schimbate, restul fiind programate pentru anul 2013.

Cu ajutorul acestor carduri NFC, sumele mici de până la 20 de euro pot fi plătite fără folosirea unui cititor de carduri. Toată operaţiunea este simplă şi rapidă – în ajutorul clienţilor, nu-i aşa!? Se poate ca acest cip NFC să fie introdus şi în noile smartphone-uri, iar plata se poate face prin intermediul telefonului. Când şi cele mai mici sume de bani pot fi transferate electronic, atunci numerarul va deveni inutil – ca şi libertatea noastră.

În Grecia, începând cu 01.01.2011, nu se mai pot face tranzacţii în numerar mai mari de 1.500 de euro. În Italia, începând cu 04.12.2011, sumele mai mari de 1.000 nu mai pot fi plătite în numerar. În Belgia, de la începutul lui 2012, bunurile care costă mai mult de 5.000 de euro nu mai pot fi plătite în numerar. În Germania şi Austria se vor introduce legi care vor stipula, de asemenea, că tranzacţiile cu numerar trebuie limitate la suma de 1.000 de euro. Niciuna dintre oi nu se întreabă de ce? Direcţia e clară şi evidentă: dacă un număr mare de oameni nu se trezeşte şi nu luptă împotriva dictaturii băncilor, ne aşteaptă vremuri întunecate. Toţi cei care au citit cartea lui Orwell „1984” ştiu la ce mă refer.

În acest caz trebuie adus în discuţie un alt

detaliu: cifrele de pe extrasul dumneavoastră bancar nu sunt „un mijloc de plată legal”, prin urmare nu sunt „bani”, ci sunt doar o „creanţă”, „o promisiune la bani”. Dacă banca dumneavoastră ar da faliment – şi în ultimii patru ani în Europa şi Statele Unite sute de bănci au dat faliment şi vor urma şi altele –, atunci extrasele de cont nu vor mai valora absolut nimic. Nu vă mai puteţi cumpăra nimic şi nu veţi mai vedea aceşti bani niciodată. Din 2010, în Austria şi Germania conturile de economii sunt limitate la 100.000 per client şi banca este „asigurată”. Asta înseamnă că Fondul de Asigurări al Statului garantează doar această sumă în cazul în care banca dă faliment. Amuzant este faptul că banca nu poate onora această promisiune, fiindcă nu există suficient numerar!

Dacă aveţi economiile în formă fizică, ascunse undeva, fie că sunt bancnote ascunse în saltea sau monede de aur îngropate în grădină, atunci veţi avea mereu ceva ce puteţi schimba contra bunurilor. Cu extrasul dumneavoastră bancar puteţi, cel mult, să aprindeţi şemineul. Conform legii, depozitele bancare nu sunt mijloace de plată! Când banca dumneavoastră va da faliment, atunci şi dumneavoastră veţi fi afectat! Numai în Statele Unite, între 2008 – 2010, mai mult de 300 de bănci mici şi mijlocii au dat faliment şi au fost cumpărate de băncile mari! Cine încă mai are încredere în sistemul monetar curent sau în bănci,

nu mai poate fi ajutat. În Anglia, băncile previzionează sfârşitul monedei euro încă de la sfârşitul lui 2011 şi se pregătesc şi îşi pregătesc angajaţii pentru posibilele consecinţe ale acestui eveniment:

„Aşa-numitele simulări de tip „War Games" (Jocuri de război) atât de îndrăgite de cei din interiorul sistemului au loc de cele mai multe ori în timp real de-a lungul unui weekend. Toate părţile se întâlnesc într-un birou şi se comportă conform specificaţiilor ipotetice…

Spre exemplu: Vineri după închiderea pieţei lumea primeşte o veste şocantă: Grecia a părăsit zona euro! Până luni băncile trebuie să aibă răspunsurile la nişte întrebări complexe: Care sunt urmările pentru alte bănci, pentru guverne şi pentru titlurile de stat ale ţărilor din zona Euro? Cum reacţionează clienţii? Ce le putem spune investitorilor? Pieţele vor fi îngheţate imediat sau există loc de manevră?

Aceste „scenarii" chiar s-au întâmplat: un angajat al unei bănci britanice a confirmat acest lucru pentru „Financial Times". „Simulăm o serie de incidente grave – inclusiv acela în care o ţară, sau mai multe părăsesc zona Euro, sau chiar prăbuşirea totală a monedei Euro".

Retragerea numerarului înseamnă că existăm doar în baza unui cip. Suntem reduşi doar la un cip. Dacă ar fi dezactivat – imaginaţi-vă motivele pentru această măsură! – nu am mai exista. Atâta

vreme cât există numerar, este foarte complicat să reţii o persoană fără o bază legală – deşi se practică acest lucru, dar doar pentru înlăturarea vârfurilor critice ale icebergului. Fără numerar, toţi criticii ar putea fi amuţiţi în acelaşi timp. Li se poate închide cipul, li se poate şterge contul, şi chiar întreaga existenţă – totul cu un clic de mouse. Cei al cărui cip se închide nu mai pot să-şi cumpere apă şi mâncare, nu mai pot călători, nu mai pot merge la doctor – nu mai există.

E nevoie doar de o cale de a convinge oamenii să fie de acord cu implantul. Apoi titlul fictiv de ziar de la începutul acestei lucrări va deveni imediat o realitate.

„Sub pretextul de a le reaminti pacienţilor să-şi ia medicamentele prescrise, în Marea Britanie în 2012, acestea au fost prevăzute cu un nou microcip numit Helius sau Raisin Personal Monitor… Când un medicament care conţine cipul Helius este folosit şi înghiţit, atunci acesta emite un semnal de frecvenţă înaltă în corpul pacientului, care este reperat de un aparat ataşat corpului, spune un reprezentant al Proteus Biomedical. Pacientul poartă un mic monitor, similar cu o brăţară, care reperează semnalul emis de medicament şi semnalizează tipul de medicament folosit şi ora folosirii lui…”

Când vom putea să facem totul numai prin intermediul unui cip, atunci ar dispărea şi ce-a mai rămas din libertatea de opinie. Astăzi

guvernul se alarmează la interceptarea anumitor cuvinte-cheie pe internet, ceea ce înseamnă că cipul ai putea detecta aceleaşi cuvinte şi ne-ar putea trimite impulsuri de durere mai scurte (sau mai lungi). Încă o dată: Totul este posibil! Şi ceea ce este posibil, este şi aplicat de obicei.

Cine îl contrazice pe „Fratele cel mare" în sensul orwellian al lucrurilor, este pur şi simplu şters. Lăsând de-o parte criminalitatea pe internet sau actele de terorism în ciberspaţiu, cea mai nefastă hotărâre ar putea fi lăsarea monedei virtuale în mâinile băncilor, ceea ce are ca urmare sfârşitul civilizaţiei noastre, sau a ceea ce considerăm noi a fi civilizat.

Sfârşitul monedei euro şi a dolarului american este foarte aproape, iar experţii ştiu asta. De aceea, mulţi oameni şireţi lucrează cu ardoare la un nou sistem de noi valori pentru a evita reîntoarcerea la vechile sisteme monetare şi a ne afunda şi mai mult în spirala datoriilor, respectiv pentru a împiedica victoria cartelului. Aurul va juca un rol foarte important. Unii economişti şi anumite state, spre exemplu China, luptă pentru reintroducerea aurului ca etalon monetar. Acest lucru ar limita cantitatea de bani de pe mapamond şi ne-ar readuce la beneficii economice reale. În acelaşi timp, asta înseamnă şi măsuri de austeritate în anumite părţi ale lumii – în special în vest – dar ar putea privilegia ţările care în prezent sunt mai sărace, dar deţin

importante resurse de aur pe care le exportă. Oricum ar fi, noi cei din vest trebuie să ne pregătim să strângem cureaua în următorii ani. Timpul desfătării se apropie de sfârşit. Urmează timpul cumpătării, fie că ne place sau nu.

„În prezent există peste tot în lume ţări care strâng tot mai mult aur, în cazul în care dolarul va cădea. Şi fiecare individ poate să le urmeze exemplul. Peste tot în lume se iau măsuri de protecţie. Spre exemplu, se negociază contracte comerciale bilaterale în care nu se foloseşte dolarul american. China a încheiat un număr de contracte comerciale bilaterale în care dolarul este trecut cu vederea complet. India şi – citiţi şi vă minunaţi – Iranul au anunţat recent faptul că vor folosi aurul în tranzacţiile lor bilaterale”.

Interviu cu James Turk 08.02.2012

Nu ştim cu siguranţă dacă vom reveni la veritabilul standard al aurului, sau dacă vom plăti din nou în monede de aur şi argint. În Elveţia există iniţiativa de a emite o monedă numită *francul aurit*, un succesor al monedei *Vreneli*, retrasă în 1949, prin urmare o restabilire a unei monede fizice din aur ca instrument financiar oficial. În statul american Utah, aurul este deja declarat prin lege ca instrument financiar oficial. Metalul preţios le oferă cetăţenilor protecţie împotriva unui posibil colaps al sistemului monetar internaţional. De asemenea, Republica

Populară Chineză plănuieşte să-şi convertească dolarii în aur şi în ultimii ani rezervele sale de aur au crescut cu mai mult de 1.000 de tone, pentru a se proteja împotriva dolarului american şi a monedei euro. Multe persoane fizice au cumpărat încă din 2007 cantităţi considerabile de aur şi argint, o decizie cu adevărat inteligentă.

Fiindcă aurul se găseşte doar în cantităţi limitate pe pământ, au apărut şi monede guvernamentale sau monede private digitale din aur. Chiar şi monedele regionale ca *Chemgauer* sau *Benthel-Euro* se bucură de popularitate, însă nu vor avea un impact prea mare în cazul problemelor noastre monetare. De asemenea, nici monedele virtuale private cum este *Bitcoin* nu vor putea schimba multe, însă o combinaţie a acestor idei ne-ar putea ajuta. Nu ştiu ce să spun. Ştiu doar că sistemul vechi se apropie de sfârşit şi cartelul bancherilor încearcă să omoare din faşă dorinţa de a introduce un nou sistem. Acest club exclusiv al unor bărbaţi bătrâni, încăpăţânaţi, narcisişti şi supra-apreciaţi este capabil de orice pentru a-şi atinge propriile obiective şi a introduce o monedă virtuală sub oblăduirea lor atentă.

Pentru a preveni acest fenomen e nevoie fie de timp, fie de o minune. Minunile se întâmplă rareori şi nu te poţi baza pe ele. Trebuie să prevenim retragerea monedelor fizice ca să jucăm cartea timpului şi să sperăm că încet-încet tot mai multe oi îşi lasă blana de-o parte şi se îndreaptă în

direcţia corectă. Momentan, aceasta este – chiar dacă nu este perfectă – garanţia libertăţii noastre individuale. Aşa că plătiţi, acolo unde puteţi, cu bani gheaţă şi asiguraţi-vă economiile înainte ca băncile să se prăbuşească!

Construcţia monedei Euro se bazează pe prostiile organizaţiei mondiale secrete a bancherilor. Zona euro a fost construită pe minciuni şi promisiuni deşarte fără de care construcţia nu poate funcţiona şi aceasta trebuie să cadă şi va cădea, în cele din urmă. Dar această cădere va fi intenţionată şi planificată. Grecia nu este de vină pentru criza euro. Grecii n-au avut nicio şansă în interiorul sistemului. Fără ajutorul băncilor ei n-ar fi devenit niciodată membri ai zonei euro – ceea ce ar fi fost o binecuvântare, în cele din urmă.

Banca americană privată *Goldman Sachs* a numit în Europa, la începutul anului 2012 doi lideri politici şi pe preşedintele BCE (Banca Centrală Europeană). Vor mai urma şi alţii. Majoritatea celorlalte bănci centrale din lumea vestică au căzut pradă de mult în mâinile cartelului băncilor private. După cum explicase şi brokerul Alessio Rastani la începutul articolului: *„Lumea nu este condusă de regimurile politice, ci de Goldman Sachs*!”

Ne putem întreba, atunci de ce mai avem încă alegeri parlamentare? Băncile fac tot ce pot să elimine efectivele de numerar şi democraţia şi

acţionează rapid şi eficient.

„Politicienii, care promit de ani întregi un rai pe pământ, au condus lumea în coşmarul unui colaps economic, şi în consecinţă spre o altă criză economică. Peste tot în lume, politicienii luptă pentru viaţa lor politică, chiar şi pentru sufletul lor politic, în timp ce sistemul global se îndreaptă către o disoluţie lentă, dar sigură. A început faza de prăbuşire a acestei ierni economice plictisitoare".

Semnele arată apariţia haosului şi a războiului, şi nu este greu să ghicim cine se află în spatele acestora. Doar băncile ar putea finanţa războiul, şi doar băncile ar putea finanţa şi reconstrucţia ulterioară – cel puţin atâta vreme cât păstrăm sistemul monetar al datoriilor. Cartelul băncilor ar putea încerca să le vândă oamenilor un nou sfânt sub forma monedelor virtuale, care ar aduce odată cu ele şi sfârşitul libertăţii. Fie că această măsură vine din partea *Goldman Sachs*, a *Băncii Americii* sau a *JP Morgan*, nu pot spune cu siguranţă, dar nici nu va conta foarte mult.

„Acum lumea speră la un eveniment, mult mai mare şi cu mai multe faţete decât dezastrul financiar din 2008/09, care a fost notat cu 8.0 pe scala ciclică. În comparaţie, cutremurul financiar din anii 2012 – 2013 va primi probabil 13 pe această scală…

Anii următori vor fi hotărâtori pentru

omenire. Vom rupe lanţurile şi ne vom elibera de sclavia băncilor, sau vom rămâne sclavii lor umili? Vom creşte ca un întreg şi vom atinge un nou stadiu al dezvoltării, vom dezvolta o nouă societate în care lăcomia şi egoismul vor fi înlocuite de respect reciproc? Sau după marele colaps vom regresa şi ne vom întoarce la sistemul datoriilor, adoptând probabil şi noul sistem fără numerar?

Schimbarea în conştiinţa omenirii nu mai poate fi oprită. În culise se lucrează deja la un nou sistem, care se va dovedi unul mult mai paşnic, mai echilibrat şi mai armonios decât cel vechi. Totuşi, n-ar fi rău să ne gândim la cum va arăta perioada de tranziţie, fiindcă procesul a fost deja declanşat. Schimbarea are loc şi fiecare individ trebuie să decidă dacă încearcă să lupte împotriva curentului schimbării sau dacă se lasă purtat şi influenţat de acesta. Să păşim împreună către un nou sistem mult mai paşnic şi echitabil!

Nu vă temeţi! Vom reuşi!

Şi să nu uităm: „Urmaţi banii! Şi plătiţi în numerar!

Critica la adresa vaccinurilor – incorectă din punct de vedere politic şi medical![6]

Gripa şi răceala sunt boli declanşate de virusuri. Unii oameni sunt afectaţi frecvent, alţii doar rareori, iar alţii niciodată, dacă acestea – virusurile – există cu adevărat, un subiect

[6] Articol preluat de la Dr. Johann Georg Schmitzer.

controversat... Unii se îmbolnăvesc grav, stau la pat săptămâni bune şi se recuperează încet. Alţii trec prin faza acută într-o singură noapte cu febră şi transpiraţii abundente. Simptomele valurilor de gripă variază, deoarece virusurile gripale suferă modificări dese ale structurii. Odată suferim de o „gripă la stomac" cu un sentiment de slăbiciune şi diaree, alteori ne doare întreg corpul „până în vârful părului". Gripele şi răcelile se pot manifesta cu secreţii nazale, dureri de gât, amigdale umflate sau tuse şi câteodată ajung la stadiul de pneumonii.

Vaccinurile antigripale şi tratamentul sunt problematice de cele mai multe ori, deoarece virusurile se schimbă rapid (?) şi la unii indivizi apar „efecte secundare". Nu are sens să încercăm să luptăm împotriva „gripei" cu vaccinul de anul trecut. Iar vaccinurile actuale au nevoie de timp pentru a fi perfecţionate. Până apar pe piaţă, „virusul" deja s-a schimbat din nou. În plus, există suspiciuni întemeiate despre efectele nocive ale vaccinului antigripal care agravează starea pacientului. Chiar şi tratamentele cu agenţi antipiretici, anti-inflamatori, antibiotice sau antihistaminice ajută foarte puţin şi pot produce efecte secundare cu consecinţe neaşteptate. Prin urmare, ce e de făcut pentru a ne proteja şi ce facem dacă boala deja a apărut? Cum putem evita efectele negative? Toate aceste întrebări sunt discutate mai jos.

Infecţie, contagiere? Există virusuri?

Cei care au luat „virusul gripal” nu se îmbolnăvesc neapărat de gripă. Dacă sistemul imunitar este puternic, „invadatorii” sunt distruşi înainte să se poată manifesta. Atunci când sistemul imunitar este slăbit şi organismul prezintă condiţii prielnice pentru înmulţirea acestor „viruşi”, apare boala.

(Notă: Unii oameni de ştiinţă neagă faptul că există virusuri. Însă e nevoie de probe ştiinţifice care să sprijine această ipoteză, deoarece efectele „*virusurilor inexistente* „sunt evidente. Oricine poate afirma că a fost afectat cel puţin o dată de un „virus al gripei”. Cei care contestă existenţa virusurilor trebuie să prezinte mai multe dovezi, în afara celor aferente inexistenţei lor: cu ce ne confruntăm atunci, de este atât de contagios încât poate declanşa epidemii de gripă? Până se dovedeşte existenţa sau inexistenţa virusurilor, vă sfătuiesc să folosim termenul de „virusuri” în lipsa unei descrieri mai bune pentru acest „ceva”. Acest fapt este irelevant în descrierea măsurilor de protecţie sau de tratare a gripei sau răcelii, deoarece ele acţionează oricum.)

Să fie acestea secvenţe genetice provenite din păsările şi porcinele modificate genetic, care au ajuns în ADN-ul uman şi îl schimbă pentru a-l folosi în propria reproducere? Sau este vorba doar de acizi hialuronici specifici fiecărei specii de animale ingerate (acizi hialuronici: structură de

bază a ţesuturilor conjunctive), care provoacă reacţii defensive ale sistemului nostru imunitar? Ultima ipoteză ar putea fi susţinută de faptul că în timpul unui episod gripal, neafectat de intervenţia iatrogenă (medicală), ţesutul conjunctiv acumulează foarte mult acid hialuronic, ceea ce duce la o lichefiere a ţesutului, devenind moale, „spongios”, şi bogat în sulfuri şi la eliminarea acestui lichid în exces prin aproape toate orificiile corporale. Apoi – când gripa a trecut – ţesutul conjunctiv capătă o textură tot mai fermă.

Faptul că acizii hialuronici din ţesuturile animale sunt, de fapt, încorporaţi în ţesuturile conjunctive umane este evident, deoarece oamenii (în special sportivii, care îşi solicită ţesuturile foarte mult) care consumă carne de porc sunt afectaţi frecvent de rupturi de ligamente şi tendoane, deoarece ţesutul conjunctiv al porcului este similar cu cel uman, dar mai bogat în sulfuri. Dar şi „oamenii normali” suferă de hernii, spre exemplu, din cauza ţesutului conjunctiv prea „spongios”. Punctul dureros – depinde de provenienţa bucăţii de porc consumate – astfel că în cazul oamenilor care preferă să consume capul porcului, punctul dureros apare în regiunea capului, a gâtului şi a cefei, în timp ce consumatorii de şuncă din regiunea abdominală a porcului pot întâmpina anumite probleme în regiunea abdominală.

În realitate, nu este chiar atât de important

factorul care declanşează afecţiunea. „*Le germe n'est rien, le terrain est tout*!" („*Germenul nu contează, solul face toată diferenţa*!"), este o zicală valabilă şi în prezent. Importanţa sa este recunoscută pe deplin în urma cercetărilor doctorului şi fiziologului francez Claude Bernard (1813 – 1878). Asta înseamnă că: o infecţie se poate instala doar într-un corp care-i oferă un mediu de cultură propice pentru înmulţire (inclusiv o funcţionare neadecvată a marelui sistem de auto-apărare şi a sistemului imunitar). Acest lucru este valabil mai ales în cazul infecţiilor banale cum sunt gripa şi răcelile.

Epidemia de gripă din iarna anilor 1917 – 1918, milioane de morţi – dar nu şi în Danemarca!

Pentru rezistenţa în marea epidemie de gripă din 1917 – 1918, o importanţă deosebită a jucat-o terenul (mediul de cultură). Din cauza blocadei comerciale instaurată de britanici, în Germania şi Danemarca exista o lipsă acută de produse alimentare. Ambele ţări au încercat strategii diferite pentru a asigura hrana popoarelor. În Danemarca, doctorul Mikkel Hindhede a recomandat folosirea cerealelor şi a cartofilor, care până atunci erau folosite în hrana porcinelor, pentru consum uman. Populaţia porcină a fost redusă la o cincime. Prin urmare, mortalitatea populaţiei a scăzut cu 17% (!). Pe atunci, poporul danez număra circa trei milioane de oameni. În acel an, a izbucnit o epidemie de gripă la nivel

mondial care a crescut mortalitatea şi în total 30 de milioane de oameni şi-au pierdut vieţile. În Danemarca au murit 6.300 de oameni, *mai puţin* decât în 1913, anul în care ţara înregistrase cea mai scăzută mortalitate.

Tipic, din această experienţă pozitivă, nici „ştiinţa" şi nici „politicile de sănătate" nu au învăţat nimic până în prezent. În schimb, industria farmaceutică a dezvoltat „vaccinul antigripal", un produs oarecum nefolositor pentru populaţie, având în vedere că virusurile au o adaptabilitate ridicată, şi care mai produce şi „efecte secundare".

În Germania, în timpul blocadei din 1917 – 1918, populaţia a continuat să consume carne de porc şi a înlocuit cartofii care lipseau din dieta umană fiind folosiţi ca hrană pentru porci, cu sfeclă. În procesul de preparare, a avut loc reacţia Maillard care a dus la eliberarea zaharurilor din sfeclă. Acestea au reacţionat cu compuşii proteinici şi au creat lisina, spre exemplu, care reduce valoarea nutritivă a unui produs. Astfel, organismul a slăbit din cauza lipsei de proteine, ceea ce nu s-ar fi întâmplat, dacă s-ar fi încurajat consumul de cartofi care nu conţin zaharuri. Despre acest aspect vorbeşte Frederic Stahl în cartea sa *„Pământul are proteine pentru toţi"*. Astăzi ştim că virusul gripal se dezvoltă cel mai uşor la porcine (şi la păsări) şi că porcul este „o fântână de virusuri", deoarece în celulele din

tractul său respirator există receptori atât pentru gripa aviară, cât şi pentru virusurile care cauzează gripa umană. Dacă suferă o infecţie simultană cu ambele tipuri de virusuri, e doar o chestiune de timp până când acestea vor face schimb de material genetic şi se vor transforma în „virusuri ucigaşe”. Prin urmare, poporul german a consumat „medii de cultură porcine” împreună cu virusul gripal extrem de periculos. În acelaşi timp, sistemul lor imunitar era slăbit de malnutriţie şi de vaccinuri. Milioane de oameni s-au îmbolnăvit şi aproximativ 300.000 de germani (mai ales cei vaccinaţi!) şi-au pierdut vieţile în această epidemie de gripă care a fost cauza morţii pentru 30 de milioane de oameni la nivel mondial.

Se poate întâmpla din nou!

În noiembrie 1999, experţii au avertizat în legătură cu apariţia unui nou tip de gripă agresivă. Datorită transportului aviatic, principala îngrijorare era răspândirea rapidă la nivel mondial. Virusurile gripale, care în trecut afectau numai păsările, au suferit o mutaţie genetică ce le-a permis să infecteze şi oamenii. Unul din trei bolnavi îşi pierdea viaţa. În octombrie 2005, a apărut o nouă epidemie de gripă aviară în Asia de Sud-Est – a cărei cauză au fost probabil păsările migratoare. Aceasta nu a putut fi oprită, deşi milioane de păsări, raţe şi alte păsări au fost ucise şi s-au impus măsuri de protecţie pentru toate vieţuitoarele înaripate. După numai trei săptămâni

a apărut şi primul caz în Turcia, unde era vorba de virusul extrem de periculos pentru oameni, H5N1. Autorităţile de sănătate au fost alertate şi s-au recomandat măsuri suplimentare de protecţie. Totuşi, era greu de înţeles cât de mare era adevăratul pericol şi cât de mare era exagerarea campaniilor publicitare pentru comercializarea medicamentelor – mai ales a vaccinurilor. În orice caz, este puţin probabil ca păsările migratoare infectate cu acest virus să poată zbura mii de kilometri pentru a-l răspândi mai departe.

Porcii nu trebuie să zboare ca să răspândească „gripa porcină”, deoarece o parte a oamenilor consumă carnea de porc şi astfel ingerează mediul de cultură propice pentru multiplicarea virusului. Ar fi interesant să observăm dacă în cazul unei „epidemii de gripă porcină” o parte a oamenilor care nu consumă carne de porc din motive religioase sau de igienă contactează la fel de uşor „gripa porcină”.

„Terenul” (Mediul de cultură) este un factor important şi în cazul altor infecţii!

Această afirmaţie este valabilă şi în cazul multor altor infecţii. Astfel, într-un experiment eroic, cercetătorul, doctorul şi specialistul în igienă Max von Pettenkofer (1818 – 1901) a băut un amestec de bacterii de holeră vii fără să se îmbolnăvească de holeră (Nu se recomandă imitarea experimentului, deoarece s-ar putea dovedi mortal!). Doctorii şi asistentele care aveau

grijă de bolnavii de lepră nu au contactat aproape niciodată această boală. Ba mai mult, ulceraţiile produse de lepră se vindecă treptat în doar 10 săptămâni dacă dieta pacienţilor este schimbată, conform studiului condus chiar de mine între 1985 şi 1987 în Sri Lanka (Studiul este accesibil pe websiteul www.dr-schnitzer. de).

Organizaţiile de ajutorare împotriva leprei nu au luat în considerare aceste descoperiri, în ciuda sugestiilor mele; una dintre aceste organizaţii le-a refuzat în mod agresiv. În schimb pastilele împotriva leprei încă sunt distribuite pacientului nefericit, câte una pe zi (în decursul unui an în Etiopia s-au cheltuit 1, 5 milioane de euro pe aceste pastile) – deşi s-a dovedit că după 10 ani de tratament bacilul leprei este eradicat permanent din organism. De aceea, pacienţii care nu mai au bacilul leprei în organism dezvoltă totuşi noi tipuri de ulceraţii, iar mutaţiile se perpetuează. O simplă schimbare în regimul alimentar ar putea schimba asta, conform studiului (citiţi mai multe aici).

Paralizia infantilă (Poliomielita)

Doctorul american Benjamin Sandler a presupus pe baza unor observaţii că există o relaţie între nivelul scăzut de zahăr în sânge cauzat de consumul excesiv de zahăr şi cazurile de poliomielită. Deja, în 1944 el le-a propus autorităţilor din domeniul sănătăţii să recomande un regim alimentar fără zahăr în timpul epidemiei. Totuşi, asta nu s-a întâmplat. În 1948, acesta a

avut şansa să-şi testeze teoria în timpul unei epidemii de poliomielită în Statele Unite. Pe atunci locuia în Ashenville, California de Nord. De această dată, a vorbit cu editorii ziarelor şi şi-a publicat sugestiile pentru un regim alimentar sărac în zahăr. Consumul de îngheţată şi băuturi „răcoritoare dulci" a cunoscut un declin. Efectul asupra populaţiei a putut fi observat în numai 24 de ore. În timpul unei epidemii de mari proporţii, nimeni nu se aştepta ca numărul cazurilor noi să scadă atât de mult, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată (cu aproximativ 3.000 de cazuri mai puţin decât în cazurile tipice, pe un eşantion de 55.000 de indivizi). Recomandările doctorului Sandler nu au fost luate în considerare de autorităţile din domeniul sănătăţii, în ciuda eficienţei lor şi a dovezilor concludente. În schimb, „vaccinul oral" a fost răspândit la scară mondială – un aspect tipic al „politicilor de sănătate" pe care populaţia neinformată continuă să îl încurajeze, pentru a evita scăderea vânzărilor pe piaţa produselor din zahăr şi a stimula creşterea vânzărilor pentru producătorii de vaccinuri.

Gripa aviară

Lucrurile s-au întâmplat în mod asemănător în 2005 cu gripa aviară: nu exista niciun vaccin împotriva acestui tip de virus, totuşi s-a recomandat vaccinul împotriva gripei tradiţionale *„atâta timp cât există pe stoc"*. În paralel cu campania publicitară organizată de mass-media

pentru prevenirea gripei aviare (pentru a instiga teama, mai degrabă?), producţia medicamentului antiviral *Tamiflu* era în plină desfăşurare. Producătorii promiteau o afacere uriaşă – cu un viitor promiţător, deoarece multe ţări erau dispuse să cheltuiască milioane pentru a avea în stoc acest tip de vaccin. În acest caz, au trecut cu vederea faptul că vânzările au scăzut, deoarece tot mai mulţi oameni aleg metodele de prevenire şi tratamentul nemedicamentos, naturist şi fac referire la contraindicaţiile sau posibilele efecte negative ale acestui medicament. În cazul preparatului *Tamiflu*e *75 mg capsule*, acestea sunt efectele sale secundare şi contraindicaţiile:

„Contraindicaţii: A se administra cu atenţie în cazul bolilor respiratorii cronice şi a astmului. A se administra cu atenţie în cazul bolilor cardio-vasculare. A se administra cu atenţie în cazul copiilor sub doisprezece ani. A se administra cu atenţie în cazul insuficienţei renale. A se administra cu atenţie la pacienţii cu deficienţe ale sistemului imunitar. A se administra cu atenţie la pacienţii cu o stare generală a sănătăţii precară.

Sarcina şi alăptarea: Pe toată perioada sarcinii şi a alăptării nu se recomandă folosirea medicamentului, decât dacă doctorul dumneavoastră consideră acest lucru absolut necesar.

Efecte secundare: Sunt enumerate cele mai cunoscute efecte secundare. Acestea ar putea

apărea, dar nu neapărat, deoarece fiecare om reacţionează diferit la medicamente. Câteodată oamenii sunt alergici la anumiţi compuşi. Dacă observaţi semne ale unei reacţii alergice, adresaţi-vă medicului sau farmacistului. Printre efectele secundare se numără: greaţa, vărsăturile (ocazional); durerile de stomac (câteodată)".

Ce ciudat: Nu cumva acestea sunt exact simptomele unei „gripe la stomac" de care acest medicament ar trebui să vă ferească?

„Cel mai mare iepure" împuşcat de campania care a instigat în 2009 teama în rândurile oamenilor şi a recomandat vaccinul împotriva gripei porcine este o afacere de zeci de miliarde. Situaţia a fost atât de mediatizată prin intermediul tuturor canalelor publicitare, farmaceutice, medicale şi politice, încât chiar şi cei mai proşti dintre oameni ar fi putut înţelege că în acest caz oamenii trebuiau convinşi de utilitatea vaccinului (ca porcii la tăiere). Acesta se dovedeşte a fi extrem de profitabil, deoarece produce efecte secundare şi consecinţe pe termen lung. Cheltuielile pentru campaniile de prevenire a populaţiei, emisiunile la ore de vârf de la televizor şi articolele din presa scrisă şi online depăşesc cu mult cheltuielile ultimei campanii electorale din Statele Unite. Asta pot face numai cei care au foarte multă putere şi influenţă. Citiţi cu atenţie:

„Corupţie descoperită de un neurolog de top. Poznań – Un olandez devine centrul de interes al

anchetatorilor în cazul unui posibil scandal de corupţie şi fraudă fără precedent. Numele bărbatului este A.O. şi este profesor de virologie la spitalul universităţii Erasmus din Rotterdam. El conduce un grup de virologi renumiţi care au făcut ca SARS, gripa aviară, canină şi porcină să fie acceptate de societatea europeană. Guvernul olandez a numit un comitet de anchetă din cauza numeroaselor contradicţii în legătură cu noul tip de gripă. Aceştia au descoperit, printre altele, că în conturile lui A.O. au fost virate sume mari de bani de către producătorii de vaccinuri împotriva A/H1N1 şi A/H5N1. Aşadar, este posibil ca gripa porcină şi aviară să fie, aşa cum s-a şi zvonit, doar nişte invenţii ale unei reţele interlope de producători de farmaceutice şi oameni de ştiinţă lipsiţi de scrupule. Prin urmare, cei care fac parte din grupul lui A.O. activează şi în cadrul Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii…”

Faptul că mulţi oameni nu au recunoscut încă interesele care se ascund în spatele acestui scandal, fiindcă nu şi-au pus nici măcar o dată întrebarea „*Cui bono*?” („*Cine beneficiază*?”) se datorează unei boli care se răspândeşte rapid la nivelul întregii civilizaţii: insuficienţa cerebrală, al cărui stadiu terminal este demenţa (imbecilitatea, Boala Alzheimer)…

Cum ne putem proteja

Există câteva măsuri simple, pe care omul le poate aplica pentru a se proteja de gripă şi răceli –

chiar şi în timpul pandemiilor, aşa cum a fost şi cazul Danemarcei. Acestea implică consolidarea capacităţii defensive pentru ca „virusurile” să nu găsească un mediu propice multiplicării. Cea mai importantă este o dietă naturală care pe de-o parte conţine tot ceea ce îi este necesar organismului pentru a-şi menţine sănătatea, şi pe de altă parte, hrana artificială şi „străină” slăbeşte imunitatea şi creează un mediu propice pentru multiplicarea germenilor în organism. În plus, sunt de folos şi „activităţile sportive” corespunzătoare pentru protejarea şi reglementarea temperaturii corporale şi evitarea „acumulării de căldură” în organism.

Hrana naturală şi corespunzătoare

Cea mai importantă măsură de protecţie împotriva gripei şi răcelilor (şi a multor altor boli) este un regim natural de nutriţie corespunzător metabolismului şi geneticii umane. Acest aspect asigură un sistem imunitar intact împotriva infecţiilor şi nu permite dezvoltarea unui mediu de cultură unde s-ar putea înmulţi virusuri şi bacterii. Omul este, aşa cum a fost demonstrat prin anatomia comparativă a dinţilor fondată de doctorul Richard Lehne, un frugivor (consumator de fructe în sensul seminţelor, rădăcinilor, muguri şi fructe). O hrană compusă din cereale, legume, rădăcinoase (sub formă de salată, nu preparate!), verdeţuri, nuci şi fructe asigură o performanţă susţinută, sănătate şi capacitatea de a ne

reproduce (abilitatea de a avea copii sănătoşi şi bine-formaţi). O cerinţă importantă este ca această hrană să fie consumată sub formă naturală. Procesarea la temperaturi înalte, extragerea, pasteurizarea, sterilizarea, prepararea la aburi, prăjirea, grătarul, gătitul şi oxidarea (spre exemplu, prin depozitarea fainii de porumb sau grâu în loc de folosirea imediată a acesteia) distrug valoarea nutritivă a alimentelor. Găsiţi un ghid practic pentru un regim alimentar sănătos în cartea: *„Nutriţia Schnitzer intensivă, nutriţia Schnitzer normală”*.

Esenţial, următoarele alimente şi preparate trebuie evitate:

Carbohidraţi simpli: amidonuri, făină prelucrată, zahăr industrial şi toate produsele semipreparate, minuturile şi băuturile; alte mâncăruri semipreparate cum sunt semipreparatele rafinate sau extrase din alimentul original; produse de origine animală (acestea nu se pliază pe constituţia genetică a oamenilor şi drept urmare pot avea diverse efecte adverse): carne, cârnaţi, carne de pasăre, peşte, fructe de mare, cum ar fi scoicile etc. ouă, lapte şi produse lactate, spre exemplu caşcavalul sau brânza de vacă; oxidare – spre exemplu prin depozitarea fainei de porumb sau grâu în loc de folosirea ei direct după măcinare; procesarea la temperaturi înalte prin preparare pe foc, la aburi, la grătar, sterilizare, pasteurizare, încălzire la temperaturi

foarte mari, microunde. Excepţii care nu afectează sănătatea: fierberea cartofilor şi coacerea pâinii şi produselor de patiserie din făină integrală; mâncăruri modificate genetic; schimbările sunt făcute, de regulă, din cu totul alte motive decât cele de sănătate; efectele pe termen lung care afectează generaţii întregi nu au fost încă studiate.

Cine va spune că *„dar nu mai poţi mânca absolut nimic*”, are în acelaşi timp obiceiuri alimentare nesănătoase care îl fac susceptibil la infecţii şi la tot felul de alte riscuri de contactare a unor boli cronice. În cartea *„Nutriţia Schnitzer intensivă*, *nutriţia Schnitzer normală”* se vorbeşte despre faptul că o dietă sănătoasă trebuie să fie variată, gustoasă şi apetisantă.

Alte sugestii utile pentru o rezistenţă bună sunt:

1. Controlul temperaturii (Continuaţi duşul de dimineaţă cu un duş rece scurt.).

2. Evitaţi acumularea de căldură în organism (Cine se îmbracă prea gros în camerele călduroase, sau doarme îmbrăcat prea gros, este predispus la răceli.).

3. Aerul condiţionat este o capcană (Este extrem de periculos când ne aflăm într-o maşină supra-încinsă, dar şi în clădiri.).

4. După exerciţiile fizice şi transpiraţie: faceţi imediat duş şi îmbrăcaţi-vă!

5. Evitaţi „curentul” („Curentul” apare când

vă aflaţi într-o cameră cu ferestre sau uşi deschise pe părţi diferite şi vântul circulă în cameră sub forma aerului într-o singură direcţie. În natură acelaşi vânt nu are un efect atât de periculos.).

6. Dormiţi suficient (Cei care dorm mai puţin de 7 ore pe noapte îşi slăbesc sistemul imunitar.).

7. Beţi foarte multă apă.

Ce măsuri ar trebui evitate

Pentru a evita afecţiunile cu consecinţe serioase, trebuie evitate anumite măsuri de protecţie folosite de obicei şi recomandate, fiindcă am fost informaţi prea puţin sau deloc despre riscurile pe care le presupun. Pentru a fi siguri, dacă nu puteţi să vă descurcaţi singuri, contactaţi un doctor sau terapeut specializat în biomedicină care vă poate oferi sfaturi în această privinţă.

Remedii alopate (convenţionale) pentru durerile de cap

Acestea conţin substanţe anti-inflamatoare care slăbesc apărarea corpului. Din cauza lor bolile pot persista perioade mai lungi de timp şi pot apărea complicaţii. Există combinaţii homeopate de remedii pentru durerile de cap care conduc la o respingere biologică a substanţelor ce cauzează durerea şi prin urmare, nu creează aceste riscuri.

Agenţi anti-inflamatori şi antipiretici convenţionali

Aceştia sunt o intervenţie periculoasă în sistemul imunitar al unui organism. Consecinţele

pot fi o progresie lentă şi lungă a afecţiunii, o perioadă de convalescenţă îndelungată, slăbirea sistemului imunitar (deficienţă imunitară, deficienţă autoimună) şi boli cronice severe, câteodată incurabile, spre exemplu, diabet de tip I, leucemie, cancer, posibila contactare a virusului HIV (= SIDA, = Sindromul Imunodeficienţei Dobândite). Nu este exclus, ba chiar este mult mai probabil, ca utilizarea medicamentelor, a drogurilor, a alcoolului şi un regim alimentar dezechilibrat să slăbească sistemul imunitar şi să favorizeze contactarea virusului HIV, care mai apoi se multiplică (conform experimentelor comparate ale lui Claude Bernard şi Benjamin Sandler). Deoarece sistemul imunitar este paralizat, virusurile pot invada interiorul celulelor şi-şi pot conecta multiplicarea la materialul genetic al celulelor. Dacă acest lucru se întâmplă, spre exemplu cu celulele B ale pancreasului, care produc insulină şi virusul se alipeşte „modelului" pentru molecula de insulină, atunci corpul va produce un virus odată cu fiecare moleculă eliberată în organism. Sistemul imunitar recunoaşte faptul că celulele B produc ceva dăunător, le atacă şi le distrug, aşadar abilitatea de a produce insulină dispare, prin urmare individul se îmbolnăveşte de diabet. Oamenii de ştiinţă au denumit-o „afecţiune autoimună" sau „afecţiune auto-agresivă", dar fără a investiga cu atenţie cauzele acestei afecţiuni. Scleroza multiplă

şi diabetul sunt boli autoimune, catalogate astfel fără a investiga cauzele acestora. Ambele pot fi combătute printr-o dietă naturală echilibrată şi măsuri biomedicale suplimentare. În faze incipiente este posibilă chiar vindecarea acestora.

Spray-uri nazale, antihistaminice

Acestea ar trebui să decongestioneze căile respiratorii. S-a demonstrat că astfel de spray-uri nazale pot cauza umflarea membranelor nazale, chiar şi după ce răceala a trecut. De asemenea: nasul este organul prin care se eliberează presiunea limfatică de la nivelul creierului.

Au ajuns la cunoştinţa mea două cazuri în care simptomele erau pierderea cunoştinţei pe termen scurt după folosirea spray-ului nazal; unul dintre pacienţi călărea la acel moment şi a căzut de pe cal!

Totuşi, există şi spray-uri nazale homeopate care nu prezintă niciun pericol şi care contribuie în mod natural la decongestionarea unui nas înfundat şi o vindecare mai rapidă.

Antibioticele

Acestea abia dacă ajută, deoarece este vorba de afecţiuni cauzate de virusuri care nu sunt afectaţi de antibiotice. Alţi agenţi patogeni dezvoltă rezistenţă la antibiotice, iar acestea nu îşi mai fac efectul.

Vaccinurile antigripale

Vaccinurile sunt per total periculoase şi

adesea cauzează boli cronice în viitor. (Mai multe informaţii sunt disponibile pe www.impfkritik, de)

Succesul vaccinurilor antigripale este discutabil, deoarece virusurile gripale suferă mutaţii frecvent şi vaccinurile nu pot fi dezvoltate într-un timp atât de scurt. Există păreri întemeiate conform cărora efectele vaccinurilor pot sta la baza epidemiilor de gripă.

Exemple de efecte adverse ale medicamentelor convenţionale pentru tratarea gripei

Cazurile individuale observate şi descrise ulterior pot fi o indicaţie a faptul că vaccinul poate avea unele riscuri (Este deosebit de periculos atunci când pacientul a fost deja afectat de virus).

O fată a rămas surdă după ce a fost vaccinată împotriva gripei în acest caz, vaccinul s-a făcut când gripa deja se afla în stare incipientă, ceea ce e extrem de periculos şi nociv. Fata, în vârstă de 19 ani, şi-a pierdut complet auzul, fără şanse de recuperare.

Moartea unui om de ştiinţă după folosirea vaccinului antigripal

Acesta era un foarte bun prieten al meu cu care întreţineam o colaborare frumoasă. Era un inovator în domeniul imunobiologiei şi avea propriul său grup de lucru la un institut german renumit. Într-o zi mi-a spus că singurul lucru de care se teme este că odată cu vârsta sistemul său imunitar va slăbi şi nu va mai putea să se apere

împotriva infecţiilor banale. De aceea şi-a făcut vaccinul antigripal. La scurt timp după aceea, am primit vestea de la văduva lui.

După tratamentul împotriva gripei, o femeie a murit de leucemie

Aceasta a contactat un virus gripal care a fost tratat cu antipiretice şi sulfonamide obişnuite. La scurt timp a fost diagnosticată cu o formă galopantă de leucemie. La niciun an mai târziu a decedat, lăsându-şi în urmă soţul şi fiica în vârstă de 12 ani.[7]

Început să transpir, genunchii îmi tremurau, aveam palpitaţii puternice şi un sentiment îngrozitor de slăbiciune. Cu ultimele puteri am mers la doctorul de familie care îmi administrase vaccinul în jurul prânzului şi m-a întrebat foarte liniştit: „Sunteţi cumva alergică la formaldehidă? „Poftim? Formaldehidă?" Am crezut că nu aud bine. Dar asta nu a fost tot. Mi-a spus mai departe: „... sau poate la albuş de ou?" Sunt lacto-vegetariană şi acum asta!!! Mi s-a părut o glumă. Imaginaţi-vă, am fost asistentă medicală toată viaţa şi nu am ştiut din ce este făcut serul. Numai EU sunt atât de naivă, sau mai există şi alţii? Cu siguranţă, altfel industria farmaceutică nu s-ar descurca atât de bine. Cu drag, de la Luitgard P. – acum sunt din nou sănătoasă".

---

[7] Formaldehidă în vaccinuri – şi ce altceva?

„<Stimate Dr. Schnitzer, nu m-am ferit şi la cei 66 de ani m-am lăsat pentru prima dată vaccinată împotriva gripei. După cinci-şase ore, am

Formaldehidă este toxică. În anatomie este folosită pentru conservarea corpurilor pe care exersează studenţii de la medicină prin disecţii. Formaldehidă ajunge şi în corpul uman prin îndulcitorul artificial aspartan, care se găseşte, spre exemplu, în guma de mestecat şi în aşa-numitele băuturi „Light”, în locul zahărului. Formaldehidă poate slăbi nervul optic până la orbire.

În prezent – mai ales pe Internet – există zvonul conform căruia vaccinurile împotriva gripei porcine conţin alte otrăvuri periculoase, cum ar fi mercurul, pentru a *„amplifica răspunsul imun „*al pacientului. Puteţi găsi mai multe informaţii detaliate pe Internet.

Declanşarea Diabetului tip I la un bărbat de 43 de ani după tratamentul convenţional împotriva gripei în ianuarie 1986, bărbatul londonez a contactat o gripă puternică. Doctorul i-a prescris un mijloc de inhalare care l-a ajutat puţin. Un alt doctor i-a prescris antibiotice sub formă de tablete. La scurt timp, pacientul s-a simţit slăbit şi bolnav şi a mers la unul din spitalele din Londra. Acolo s-a descoperit că suferă de diabet tip I şi este dependent de insulină pentru tot restul vieţii. Zilnic, avea nevoie de 30 de unităţi de insulină; cantitatea nu s-a schimbat după 100 de zile. Apoi, a venit la mine şi i-am făcut câteva recomandări alimentare.

Cantitatea necesară de insulină a scăzut

constant; la 70 de zile după schimbarea regimului alimentar, diabetul a fost vindecat definitiv şi am aflat asta de la el 10 ani mai târziu. Această metodă de vindecare a diabetului descoperită de mine în 1978 nu a fost preluată nici de medicii primari şi nici de spitale, deşi am publicat o carte pe această temă (76.000 de exemplare vândute din 1980 până în 2008) şi am participat la săptămâna Medicală din Baden-Baden la 1 noiembrie 1981 cu câţiva pacienţi vindecaţi. Singura excepţie a fost Dr. Helmut Weiss, care a aplicat cu mare succes această metodă în cazul a 119 pacienţi bolnavi de diabet. În cartea *„Vindecarea diabetului"* găsiţi un tabel cu rezultatele sale.[8]

Acest caz este unul extrem de instructiv, deoarece se pretinde că diabetul tip I este moştenit ereditar. Dacă acest lucru ar fi corect, fie niciunul, fie ambii gemeni univitelini trebuiau să moştenească afecţiunea. Doar unul dintre ei a fost afectat. Când medicul curant mi-a prezentat cazul (Dr. Helmut Weiss), i-am sugerat să afle dacă a fost tratat recent în urma unei afecţiuni prin administrarea de antipiretice şi anti-inflamatoare. Acesta mi-a ascultat sugestia. I s-a spus că geamănul bolnav de diabet a avut un episod febril şi a fost tratat cu supozitoare antipiretice, celuilalt geamăn nu i s-a administrat nimic. (Notă: O

[8] Izbucnirea diabetului de tip I la un copil mic (gemeni univitelini) după un supozitor împotriva febrei

întâmplare de acest fel, spre exemplu la un alt caz unde tratamentul cu anti-inflamatoare în cazul unui parulis – abces dentar, umflătură apărută la rădăcina unui dinte cariat – se soldează aproape de fiecare dată cu un diabet tip I = căutaţi „Diabetul juvenil”.) o descriere detaliată a relaţiilor şi tratamentul adecvat sunt disponibile în cartea *„Vindecarea diabetului*

„Medicina modernă” nu este interesată să cunoască factorii declanşatori, cauzele şi metodele de vindecare a diabetului. Dimpotrivă: diabetul este una dintre afecţiunile care câştigă tot mai mult teren în rândul populaţiei şi a devenit o sursă tot mai mare de venit pentru medicină, industria farmaceutică, furnizori şi speculanţi (Tenor: *„Cum să câştigi bani fiind bolnav de diabet.”*). Mai multe informaţii în eseul, *„Matricea Diabetului*

O posibilă cauză a cancerului?

E uimitor cum o bună parte a actorilor hollywoodieni moare de cancer. E doar o presupunere, dar termenele de finalizare nu pot fi suspendate doar pentru ca actorul să se poată recupera în linişte când se îmbolnăveşte de gripă. E mult mai probabil ca aceştia să facă apel la toate „armele medicale” pentru a trata afecţiunea şi a se putea încadra în termen. Corpul său se resimte abia mai târziu.

Modele demne de urmat

Konrad Adenauer şi familia Reginei britanice

Când primul cancelar german, Konrad

Adenauer, „cel Bătrân” s-a îmbolnăvit de gripă, şi-a suspendat toate întâlnirile şi vizitele de stat. Doctorul lui, d-na Carstens (Soţia celui ce va deveni mai târziu preşedintele Carstens) l-a tratat cu remedii homeopate până când gripa a fost vindecată. Acesta este motivul pentru care s-a reîntors plin de energie şi a atins o vârstă înaintată fiind sănătos tun, în deplinătatea capacităţilor mentale şi extrem de creativ. Konrad Adenauer este un exemplu pozitiv pentru toţi cei care cred că trebuie să se prezinte la muncă, deşi sunt bolnavi şi cauzează, astfel, daune irecuperabile organismului lor prin administrarea de antipiretice, anti-inflamatoare sau antibiotice.

Mai târziu, doamna doctor Carstens a încercat, odată cu înfiinţarea unei fundaţii, să promoveze homeopatia pentru a fi folosită în medicină şi să protejeze oamenii împotriva încercărilor de oprimare şi exterminare ale „medicinei moderne” care promova tratamentele medicamentoase – cu succes limitat, deoarece oponenţii aveau foarte multă putere şi influenţă.

Şi familia regală britanică, din câte mi s-a spus, foloseşte numai acele terapii biocompatibile. Pe toate proprietăţile sale, Prinţul Charles practică agricultura organică. Sănătatea de invidiat a familiei dovedeşte că acesta este drumul cel bun.

Prin Kurdistanul sălbatic[9]

[9] Scris de Bruno Mortens

În ultimii ani, în marile oraşe germane a existat o creştere semnificativă a numărului de infracţiuni violente înregistrate. Statisticile care încearcă să demonstreze altceva sunt amendate. Mai ales cartierele de imigranţi, care pot fi descrise fără să exagerez ca ghetouri, devin teritoriile nimănui, de unde până şi forţele de ordine şi-au retras patrulele. Din cauza modelelor negative oferite de adulţi, rata criminalităţii la copii şi adolescenţi este în creştere. Oamenii politici întorc capul şi ignoră complet faptele, fiindcă în public nu trebuie să existe „probleme cu cetăţenii străini”. În mass-media se vorbeşte cu surprindere şi uimire despre excesele de violenţă – din staţiile de metrou şi nu numai – un comportament care nu contribuie cu nimic pozitiv la schimbare, ci ne face să acceptăm aceste situaţii incredibile ca parte a normalităţii. În timp ce o mare parte din oameni, inclusiv politicienii, nu şi-au dat seama că în anumite părţi ale Germaniei predomină legea junglei şi statul de drept se evaporă treptat, mii de cetăţeni trebuie să trăiască şi să crească într-o lume în care sunt intimidaţi, scuipaţi, bătuţi şi jefuiţi zilnic – şi toate astea în plină stradă şi sub ochii „legii”. Dar cine sau ce se află în spatele acestui eşec al justiţiei şi al politicii?

„Fac trafic de heroină şi cocaină, încasează bani de la bordeluri sau fac contrabandă. Brutalitatea cu care fac aceste lucruri s-a

transformat în putere asupra societăţii din care fac parte. Poliţiştii se tem de ei. Statul este un martor pasiv al agitaţiei clanurilor. Clasa politică ignoră fenomenul. În acest fel, de-a lungul anilor a apărut o societate paralelă în Germania, care nu ar fi trebuit să se dezvolte dacă s-ar fi luat măsuri decisive din timp: în 2004, o comisie a Poliţiei Federale (BKA) fusese deja avertizată în legătură cu grupurile etnice care nu mai puteau fi controlate şi aşa-numiţii kurzi „mhallamiye". (Spiegel-Online, 26.10.2010, „Marile familii arabe – Statul dă înapoi în faţa grupărilor infracţionale", de Jörg Diehl)

Există doar anumiţi indivizi care încearcă să sfideze brutalitatea societăţii noastre, crima organizată şi un sistem juridic complet bolnav care închide ambii ochi atunci când se pune problema pedepsirii imigranţilor. Majoritatea nu vede cu ochi buni acest angajament. Un exemplu impresionant este judecătoarea Kristen Reisig din cadrul tribunalului pentru delincvenţi juvenili din Berlin. Aceasta a decedat la data de 28 iunie 2010, la vârsta de doar 48 de ani, în Berlin. Se presupune că s-a spânzurat într-o zonă a pădurii Tegel. Înainte să fie găsită, a rămas atârnată în copac timp de cinci zile, în mijlocul verii, la circa 60 de metri de cele mai apropiate case. La acea vreme Kristen Heisig era pe punctul de a-şi finaliza cartea despre neajunsurile legii germane. Aşa-numita „sinucidere" este o farsă prost-

înscenată, care totuşi, a fost crezută de aproape întreaga presă.

„L-am întâlnit pe avocatul Andreas Behm la înmormântare şi acesta ne-a dat detalii despre sinuciderea lui Kristen Heisig în pădurea Tegel Circumstanţele au fost atât de neobişnuite încât bănuiala că este vorba de o crimă muşamalizată încă circulă în societate”. (NZZ, 15 septembrie 2010, „Moştenirea unei judecătoare”)

Vom reveni asupra acestui subiect. Mai întâi vă voi spune o poveste care demonstrează cum această problemă poate afecta pe oricare dintre noi. Atâta vreme cât există infractori în aşa-numitele „focare” şi în „cartierele antisociale”, se presupune că aceştia nu prezintă niciun pericol pentru restul societăţii. Situaţia este observată din punct de vedere intelectual, se emit filosofii la adresa ei şi sunt omise anumite fapte. Această tactică este aplicată de foarte mult timp. Infracţiunile s-au mutat de mult din suburbii şi acum ameninţă aproape toate părţile Republicii. Dacă nu se acţionează rapid şi decisiv, anumite oraşe germane vor cădea pradă haosului şi anarhiei.

„Oricât de abstract şi inofensiv sună totul, perspectiva victimei este total diferită când a fost agresată, doar fiindcă s-a uitat la un arab mult prea insistent Sau când o doamnă în vârstă cere linişte în clădire, fiindcă vrea să doarmă şi trei arabi o lovesc. Sau atunci când un poliţist, care

trebuie să răspundă unui apel, fiindcă nişte adolescenţi au dat foc unui ziar, aude: „Mă cac pe Germania. Eşti noroiul de sub pantofii mei. Eşti mort”. (Kristen Heisig, „Teama e un sfetnic rău”, Der Spiegel 29/2010, pag. 126)

Aceasta este mărturia unui prieten, pe care nu-l voi numi personal – şi asta din motive întemeiate, pe care le veţi afla imediat: în vara anului 2002, Jens B. din Hamburg s-a mutat în Berlin. A găsit un apartament vechi, frumos, luminos, spaţios şi foarte convenabil pentru standardele sale hanseatice, în cartierul din apropierea Klausener Platz din Charlottenburg. Din punct de vedere etnic şi social cartierul era un amestec. Avea în apropiere grădiniţe, şcoli, biserici, supermarketuri, restaurante, cafenele, tonete pentru döner, o gelaterie şi brutărie şi patiserie cunoscută în tot oraşul, de unde Jens B. îşi cumpăra mereu pâinea, unde îşi bea cafeaua şi interacţiona cu noii lui vecini. Cartierul Klausenerplatz era un loc plin de viaţă, totuşi relativ liniştit şi frumos – o adevărată oază în Berlinul gălăgios şi agitat.

Timp de trei ani, a trecut cu regularitate pe lângă un micuţ local cu numele *Türk Gücü Berlin*. Locul era un fel de club pentru câţiva bărbaţi turci. Majoritatea bărbaţilor turci, mai în vârstă, stăteau la mese de lemn, jucau cărţi sau jocuri de societate, fumau şi se uitau la meciuri de fotbal pe ecranul unui televizor care atârna deasupra

capetelor lor. Pe o tăbliţă afişată în vitrină scria „doar pentru membri”. Nu voiau să fie deranjaţi. De ce nu?

În primăvara anului 2005, imaginea micuţului local s-a schimbat dintr-odată şi prin urmare şi imaginea străzii. În locul bunicilor turci apăruseră trei tineri musculoşi, arabi bărbieriţi în haine sport scumpe cu lanţuri de aur la gât care păzeau intrarea localului *Türk Gücü* şi nu era nicio urmă de îndoială că ei făceau legea în zonă acum. Aveau o privire rece şi dură. Păreau pregătiţi pentru orice. Fiindcă venea din Hamburg, Jens B. ştia foarte bine ce este pericolul şi şi-a dat seama că nu trebuie să se pună cu acei bărbaţi.

„De ani întregi, anumite mari familii arabe domină traficul de droguri şi arme, proxenetismul şi şantajul în Berlin. Un ofiţer al trupelor speciale de intervenţie, în vârstă de 37 de ani, şi-a văzut sfârşitul când a încercat să aresteze membrul unui clan în urma unei confruntări violente dintre două clanuri rivale. A fost împuşcat mortal. Din motive politice, problema marilor familii infracţionale a fost omisă foarte mult timp şi s-au refuzat discuţiile publice pe această temă. Un comisar berlinez pentru infracţiuni, Markus Henniger a pus această problemă recent cu un articol pentru jurnalul criminaliştilor şi a descris infracţiunile comise de marile familii arabe, cum ar fi „infracţionalitatea importată”. {Berliner Morgenpost, 30 mai 2008, Dirk Banse şi Rüdiger

Finke)

Prezenţa celor trei tineri arabi – care pentru Jens B. erau implicaţi în afaceri cu droguri – a coincis cu dispariţia liniştii şi a sentimentului de siguranţă în cartierul burghez. Aveau loc tot mai des spargeri în localurile, magazinele şi casele din zonă. Bicicletele erau furate mult mai frecvent şi brusc toată lumea făcea ce voia şi nimănui nu-i mai păsa de ceilalţi. În fiecare weekend, în căminul studenţesc din apropiere aveau loc petreceri zgomotoase cu ferestrele deschise. Străzile erau acoperite de sticle sparte şi murdărie, oamenii vorbeau pe un ton răstit; foarte mulţi aruncau lucrurile de care nu mai aveau nevoie pe geam, direct în stradă. Maşinile de poliţie treceau ocazional pe străzi fără să oprească şi fără ca poliţiştii să coboare. În mai puţin de şase luni totul se schimbase în zonă.

Cei trei bărbaţi tineri de la *Türk Gücü* şi-au lăsat imediat amprenta asupra unui întreg cartier pe care îl controlau după bunul lor plac. Conduceau numeroase maşini de lux pe care le parcau, de obicei, pe banda a doua şi paralizau traficul pe întreaga stradă, dar nimeni nu îndrăznea să li se opună. Spre deosebire de cetăţenii obişnuiţi, aceştia nu primeau amenzi şi maşinile nu erau remorcate. Puteau face şi erau lăsaţi să facă tot ce voiau.

După câteva luni şi câteva înjunghieri în plină stradă, lucrurile ajunseseră atât de departe, încât

aproape nicio femeie nu mai ieşea noaptea singură pe străzile din cartierul Klausener Platz. Chiar şi Jens B. – care avea o constituţie solidă, atletică şi nu se temea de nimic – trecea pe partea cealaltă de stradă când cei trei se aflau în locul lor de întâlnire, fiindcă ştia cu ce îşi cumpărau aceştia maşinile de lux. Din întâmplare, fusese martor în repetate rânduri la modul în care cei trei îşi vindeau în plină zi pachetele de droguri. Nu vorbim despre cantităţi mici, despre ceva haşiş sau iarbă, nu. Vorbim despre pachete de mărimea unei cutii de pantofi. Cei trei arabi nici nu se oboseau să-şi ascundă drogurile. Făceau asta în văzul lumii, în plină zi şi fără să le fie teamă. Cei trei făceau trafic de droguri între grădiniţe, într-un restaurant italian aglomerat şi într-o farmacie în plină zi, cu mare stil şi nimeni nu lua nicio măsură. Toţi locuitorii se prefăceau că nu văd nimic. Toţi se temeau. Lui Jens B. deja i se furase o bicicletă, iar cea pe care o avea acum era inutilizabilă din cauza cioburilor de pe stradă. Maşina era zgâriată şi una dintre oglinzi fusese smulsă. În plus, doi oameni fuseseră deja împuşcaţi noaptea pe stradă, ceea ce nu anima deloc dispoziţia locuitorilor. Jens B. a prins doi adolescenţi, fiii imigranţilor, care încercau să-i fure bicicleta legată cu un lacăt. El i-a oprit şi a vrut să ştie cum se numesc şi unde locuiesc, dar răspunsul primit a fost: *„Ce vrei de la mine, nemernicule*? *Dacă ai o problemă cu mine îl aduc*

pe fratele meu mai mare şi te omoară!” Jens B. i-a lăsat să fugă şi a apelat la poliţie. La secţia de poliţie le-a pus o întrebare ofiţerilor uimiţi, care au recunoscut că nici ei nu s-au gândit la asta: *„Cum se poate că, la două străzi de aici şi în plină zi, trei bărbaţi tineri vând kilograme de droguri şi voi nu faceţi nimic*?”

Un poliţist prietenos i-a răspuns după cum urmează: „Vedeţi, când am intrat acum câteva săptămâni în local pentru a-l ruga pe unul dintre cei trei să-şi mute Mercedesul S-Klasse de pe banda a doua, fiindcă bloca două alte maşini, acesta mi-a pus un pistol la tâmplă şi mi-a spus: „Dispari, cretinule, n-ai ce căuta aici!”. „Am o soţie şi doi copii, aşa că nu mai intru acolo. Dar dacă vreţi, vă dau numărul şefului nostru. Puteţi vorbi cu el despre asta!”

„Aproape 80% din infractorii mei provin din familii de imigranţi, 70‰ sunt imigranţi din Orient. Fiecare dintre aceşti infractori străini nu a pierdut nimic în această ţară. Fiecare dintre cei care se comportă aşa merită să fie deportat. Aici posibilităţile juridice şi practice sunt foarte puţine. Legea noastră oferă protecţie împotriva deportării…” (Avocat Roman Reusch, Der Spiegel, „Problema explodează”, 07.05.2007)

Stând de vorbă cu superiorul ofiţerilor, Jens B. a aflat câteva zile mai târziu că poliţia ştia despre maşinaţiunile celor trei gangsteri, dar nu putea face nimic. Cele două razii desfăşurate nu

au avut succes şi închisorile berlineze erau suprapopulate. Dacă infractorii nu sunt acuzaţi de atac la persoană şi nu există răni corporale grave care să dovedească acest lucru, atunci procurorul nu va lua nicio măsură, fiindcă *„teancul de formulare care trebuie completat pentru infracţiuni minore cum e traficul de droguri nu merită”*.

„Există imigranţi în Germania care nu se vor integra niciodată, dar care mereu au dus o altă viaţă în paralel, în anumite cazuri, au trăit într-o structură infracţională şi, din punctul meu de vedere, nu intenţionează să se schimbe. În 2003, un angajat al LKA a pregătit un studiu remarcabil al acestui grup de imigranţi. Studiul se numeşte: „Infracţionalitatea importată şi bazele acesteia”. Autorul arată că problema vine din partea aşa-numiţilor palestinieni fără stat şi nu din partea libanezilor, ci a „libanezilor kurzi” de la graniţa dintre Turcia şi Siria. Aceştia şi-au mutat familiile în Liban în două valuri, în anii ’30 şi 60. Libanul nu le-a oferit cetăţenie acestor oameni. În principiu, locuiau acolo ilegal. Familiile deţineau în mare parte acte care le permiteau libera trecere. Asta le permitea să plece, ceea ce era de dorit. Însă documentele îşi pierdeau valabilitatea la un an după părăsirea ţării. Prin urmare nu se mai puteau întoarce. La rubrica cetăţenie, de cele mai multe ori se specifica „necunoscută”, „fără cetăţenie „sau „libaneză”. Asta explică informaţiile

curente despre originea lor. Problema cetăţeniei necunoscute are un avantaj aparte: chiar dacă în Germania cererea de azil politic este respinsă – şi acesta a fost şi cazul – nici măcar criminalii periculoşi nu pot fi deportaţi pentru că trebuie să se ştie cu exactitate ţara în care se face deportarea". (Kristen Heisig, Der Spiegel, 29/2010)

Prin raportul comisarului berlinez Markus Henniger, „Infracţionalitatea importată şi bazele acesteia", pe care îl puteţi accesa gratuit pe Internet, lui Jens B. i se recomandă să vorbească cu ofiţerul superior pentru a evalua situaţia mai bine şi pentru a înţelege mai bine poziţia poliţiei. În plus, a aflat că cei trei bărbaţi tineri erau fraţi şi că nu erau turci, ci kurzi.

Kurzii – în mare parte musulmani sunniţi – sunt un popor al Orientului Apropiat, al căror teritoriu este numit „Kurdistan" şi se întinde pe teritoriul Turciei, Irakului, Iranului şi Siriei. Din 1930, mulţi kurzi s-au stabilit şi în Liban. S-au organizat dintotdeauna în clanuri şi triburi şi nu au avut niciodată o ţară a lor, deşi li s-a propus acest aspect de mai multe ori. Una din consecinţele faptului că au tânjit mereu după o ţară a lor a fost că anumite clanuri nu au fost niciodată asimilate, ci au întemeiat un stat în stat oriunde au migrat, respingând legile şi obiceiurile ţărilor respective şi făcând totul „după voia lor".

„Şi în Republica Federală Germană şi

indiferent de cetăţenia obţinută, încă se obişnuieşte ca tatăl să caute un soţ pentru fiica sa în familia apropiată, printre verişorii acesteia. Dacă nu găseşte un soţ printre aceştia, caută printre rudele mai îndepărtate sau într-unul dintre clanurile cu care sunt prieteni. Astfel, de-a lungul timpului, legăturile dintre clanuri au devenit indestructibile". (Comisarul Henninger, „Infracţionalitatea importată şi bazele acesteia", LKA Berlin, pag. 13)

Unele clanuri kurde au înfiinţat reţele infracţionale internaţionale, în care membrii familiei, fii şi verişori au fost trimişi în întreaga lume, mai ales în America de Sud şi în Europa. Kurzii care s-au stabilit în Germania şi în alte ţări vest-europene şi-au păstrat vechile tradiţii şi structura familiei. Aceştia trăiesc în zone metropolitane, foarte aproape unii de ceilalţi, interacţionează doar între ei şi păstrează legături strânse cu restul familiei din Liban, Turcia, Siria sau statele din America Latină.

„Structura marilor familii urmează principii ierarhice, relaţiile de putere sunt de nivel personal. Capul familiei este tatăl, ale cărui ordine sunt urmate necondiţionat. Lui i se adresează prietenii şi rudele cu apelativul „tatăl celui mai mare fiu", spre exemplu, Abu Hassan (Tatăl lui Hassan), iar mama ca „Om Hassan". Lui îi urmează membrii de sex bărbătesc ai familiei, în ordinea vârstei, de la cel mai vârstnic la cel mai

tânăr. Fiecare membru al familiei are o anumită responsabilitate faţă de ceilalţi membri. Familiile sunt foarte numeroase după standardele europene. Aceştia au câte zece sau mai mulţi copii". (Henninger, LKA Berlin, pag. 13)

În ceea ce priveşte „Mafia kurdă", Henninger relatează următoarele în raportul lui de 54 de pagini: „Infracţiunile în care se implică arabii, în special „kurzii libanezi" sunt numeroase. Aceştia acţionează în toate domeniile infracţionale pedepsite de Codul Penal şi legile aferente acestuia".

Totuşi, mai ales clanurile kurde implicate în traficul de droguri în ultimii 20 de ani, au ajuns la o mărime fixă. Cu ajutorul legăturilor lor familiale pot controla întreaga călătorie a drogurilor, de la cultivare, la transport şi comercializare, fără să renunţe la nicio parte din profit. Fiindcă sunt exclusiv „afaceri de familie", autorităţilor le este imposibil să infiltreze agenţi sub acoperire în organizaţii. Câştigurile din afacerile cu droguri sunt transferate către noi afaceri.

În anul 2000, în Berlin spre exemplu, s-au ascuns 10 kg de cocaină care au fost transportate din Paris. Contrabanda a fost organizată de membrii unei mari familii de „kurzi libanezi". Vinovaţii lucrau în acelaşi timp în cadrul unei firme de pază şi protecţie, care asigurase paza prim-ministrului palestinian Yasser Arafat la una din vizitele lui în Berlin. În urma percheziţiilor, s-

au găsit asupra organizatorului infracţiunii 415.000 de mărci germane, bani gheaţă în seif şi o maşină de lux”. (Henninger, LKA Berlin, pag. 35)

În Germania, persoanele care emigrează dintr-o ţară aflată în situaţie de război nu pot fi trimise înapoi. De aceea, este foarte uşor ca vorbitorii de limbă arabă să ajungă în Germania şi să rămână aici pentru totdeauna. Odată ajuns la aeroport îţi arunci documentele de identificare la toaletă şi pretinzi în arabă că vii din Liban. Interpreţii pot doar să confirme că cel care caută azil vorbeşte arabă şi că ar putea să fi venit din Liban. Şi fiindcă Libanul nu deţine informaţii despre refugiaţi, statului german nu-i mai rămâne altceva de făcut, decât să îi ofere azil unui posibil cetăţean libanez. Din acest motiv, sau din motive asemănătoare, până în 1990 mai mult de 15.000 de „libanezi” s-au stabilit în Germania. Conform informaţiilor deţinute de poliţie, majoritatea sunt kurzi care puteau proveni din oricare altă ţară. Foarte mulţi dintre aceştia au intrat în ţară ca turci şi şi-au recunoscut originile abia ulterior.

„Spre exemplu, la autorităţile de control vamal, în special la aeroportul Frankfurt am Mainz, sau în perioada de tranziţie, pe aeroportul Berlin-Schönefeld din Germania de Est s-au găsit mii de documente de identitate turceşti care au fost furate de la deţinătorii acestora. Mulţi dintre ei încă aşteaptă redistribuirea lor… Aşa s-a descoperit în urma unei anchete pentru perioada

1980 – 1999 la Registrul Central de înregistrare a Imigranţilor că peste 117.000 cetăţeni turci nu mai erau de găsit în Republica Federală”. (Henninger, LKA Berlin, pag. 9)

Distribuţia kurzilor libanezi în Germania nu este uniformă, ci se observă aglomerări în landurile Renania-de-Nord-Westfalia (Ruhrgebiet), Saxonia Inferioară şi Berlin. Noile state nu au absolut nicio valoare pentru aceste grupări etnice. Aglomerările urbane ce prezintă un interes deosebit pentru ei sunt Berlin, Essen, Bremen, Hamburg şi Hanova şi în raport cu numărul populaţiei, Essen şi Bremen conduc detaşat. Pe scurt, remarcăm că Mafiei kurde îi place să se stabilească în garnizoane ale roşiilor sau roşii-verzilor. Poate pentru că aceştia duc o politică în mare parte „socială” şi „tolerantă” şi nu se pot opune crimei organizate – sau nu vor să se opună?

„Pe data de 24 octombrie 2012, fraţii Hassan RAMMOU şi Hussein RAMMOU au intrat înarmaţi cu un pistol şi o puşcă într-un local slav din apropierea locuinţei lor, au împuşcat de cinci ori un macedonean şi au rănit grav un altul, care a scăpat cu viaţă numai pentru că magazinul era deja gol. În cadrul anchetei s-a descoperit o mare cantitate de heroină şi, printre altele, două paşapoarte libaneze în alb”. (Henninger, LKA Berlin, pag. 27)

Să ne întoarcem la Jens B. şi la cartierul din Klausener Platz, unde în decursul anilor ’2005 şi

2006 au avut loc mai multe confruntări deschise în plină stradă, în aceste dispute, declanşate mai ales de grupuri de tineri, se foloseau cuţite şi chiar şi bâte de baseball. Multe afaceri s-au închis după ce proprietarii acestora au fost jefuiţi, ameninţaţi sau şantajaţi. În cartierul care odinioară era plin de viaţă, vesel şi colorat, oamenii nu mai făceau altceva decât să se teamă pentru vieţile lor. Nimeni nu se mai oprea pe stradă mai mult decât era nevoie.

Un libanez în vârstă de 36 de ani a fost împuşcat în Charlottenburz – Era membrul unui clan interlop:

Crima a fost comisă cu sânge rece: un criminal necunoscut l-a împuşcat ieri de dimineaţă pe Bassam Alian în vârstă de 36 de ani chiar în faţa uşii sale pe strada Richard Wagner în Charlottenburg. Vinovatul a acţionat cu ingeniozitate. Mai întâi, a avariat maşina libanezului, apoi acesta din urmă s-a aplecat pentru a remedia problema. Decesul s-a produs în urma a trei împuşcături în cap şi piept. Victima aparţine cercului de apropiaţi ai unei mari familii arabe, conform celei de-a 8-a comisii de omucideri. (Welt-Online 21.10.2004)

Nu era vorba că fraţii kurzi acostau lumea pe stradă şi ameninţau trecătorii, fiindcă se ocupau cu afaceri mai importante. Situaţia se prezenta mai mult în felul următor. Musculoşii care primeau ajutor social, dar care se îmbrăcau numai

cu haine scumpe şi conduceau numai maşini de lux deveniseră un model pentru copii şi tineri care nu erau învăţaţi care sunt valorile morale şi nu primeau educaţie acasă, devenind astfel nişte oameni goi fără perspective de viitor. În loc să muncească din greu ca taţii lor, li se părea că e mult mai uşor să preia modelul celor trei kurzi. Copiii în vârstă de 8 – 10 ani îşi doreau să aibă o carieră infracţională. Mulţi copii confundau teama colegilor lor faţă de infractori, cu respectul. Furau, distrugeau bunurile altor persoane şi agresau alţi copii pentru a le lua banii de buzunar. Un mic grup de migratori fără direcţie, care nu doreau să se integreze nici în Germania, nici să se întoarcă în ţara de origine ajunsese să terorizeze şi să instige teama în întreaga societate.

Judecătoarea de la tribunalul pentru minori, Kristen Reisig voia să stopeze aceste tendinţe şi încerca prin modelul de succes „Neuköllner" să le demonstreze copiilor şi adolescenţilor întreaga putere a legii, şi să îi trimită în centrele de corecţie chiar şi de la prima abatere. Cei care intraseră fraudulos în ţară şi nici nu doreau să se integreze, trebuiau să părăsească ţara cât mai devreme cu putinţă. Astfel, s-a ciocnit de opoziţia guvernului roşu. Roşii, cei de Stânga şi Verzii se opuneau cu vehemenţă ideii ca tinerii infractori născuţi şi crescuţi în Germania să părăsească ţara împreună cu părinţii lor care ajunseseră aici ilegal. Într-un interviu acordat ziarului *Spiegel* în

data de 07.05.2007, avocatul Roman Reusch răspunde argumentului conform căruia copii nu s-ar putea descurca în limba din ţara unde urmează a fi deportaţi: „*Aceştia nu vorbesc turcă, dar în mare parte nu vorbesc nici germana. Au un vocabular de aproximativ 500 de cuvinte şi fac greşeli gramaticale. Dar în această ţară legea o face clasa de mijloc care trăieşte în alte condiţii şi nu înţelege nimic din asta. Aceşti oameni stau relaxaţi, formulează discursuri impresionante şi nu oferă servicii de integrare, ceea ce înseamnă îngroşarea rândurilor clasei inferioare*”.

Într-o zi, Jens B. stătea la masă în restaurantul italian care se afla vis-à-vis de *Türk Gücü*. Jens B. se împrietenise puţin cu proprietarul, un sicilian tânăr şi agresiv, şi i s-a părut suspicios faptul că acei kurzi îl evitau atât pe el, cât şi restaurantul lui şi păstrau distanţa. „Când mi-am deschis afacerea acum un an”, i-a explicat Mario S. cu calm, „au venit în restaurant de câteva ori ca să-mi ceară bani pentru protecţie. Erau obişnuiţi ca toată lumea să tremure în faţa lor, dar eu mi-am luat cuţitul cel mare şi l-am pus la gâtul unuia dintre fraţi. Apoi l-am scos afară în stradă şi am strigat la tatăl lor: Dacă-ţi mai văd copiii pe partea mea de stradă, atunci le tai capetele şi ţi le arunc în faţa uşii! De atunci nu am mai auzit de ei! Eu îi las în pace şi ei mă lasă pe mine în pace”.

Se pare că sicilianul avea şi mai mulţi fraţi

care locuiau cu toţii în Berlin, iar acesta era un motiv suficient pentru comunităţile kurde. În plus, Mario S. fusese proprietarul unui club de noapte înainte şi cunoştea foarte mulţi membri ai poliţiei. *„Ai adevăratei poliţii”*, după cum spunea el. Printre aceştia se numărau şi membrii unităţii speciale pentru operaţiuni mobile, care sunt specializaţi în anchete sub acoperire, supravegherea infractorilor periculoşi şi accesul în diverse locaţii. Jens B. a aflat de la sicilian că *„avea o poliţă de plătit”* kurzilor. Acesta şi-a închis clubul de noapte după ce o familie kurdă a încercat „să-l preia”.

Dacă se ajunge la razii în cluburi – ceea ce se întâmplă rareori –, atunci misiunea paznicilor este să-i oprească pe ofiţeri suficient de mult şi să-i avertizeze pe vânzători să scape de marfa în toaletă, sau să dispară misterios. Într-un articol din 2 iunie 2008, Dirk Banse povesteşte în *Berliner Morgenpost* despre *„o întâmplare prin care a trecut poliţia berlineză în lupta împotriva crimei organizate”:*

„Ancheta, care a fost demarată la începutul anului trecut de un grup de paznici, a dus la 119 arestări ale unor infractori periculoşi – traficanţi de arme, de droguri şi şantajişti. Curţile i-au condamnat pe vinovaţi la un total de 146 de ani în spatele gratiilor. Pedeapsa maximă a fost de şapte ani în închisoare. Postul de paznic la cluburile de

noapte este cheia crimei organizate. În multe discoteci şi localuri se vând atât droguri, cât şi arme. Există şi legături cu proxeneţii, spune comisarul Markus Henningen Bărbatul în vârstă de 35 de ani conduce departamentul de luptă împotriva crimei organizate care este responsabil cu anchetele în cazurile semnalate de paznici. Printre cei 40 de activişti se află şi membri ai trupelor mobile de intervenţie. Responsabili pentru arestarea infractorilor sunt forţele speciale de intervenţie".

E fascinant că tema „Mafiei kurde" cu toate problemele sale nu apare nici în dezbaterile publice nici în mass-media, deşi nu vorbim despre o mică grupare, sau o problemă marginală. Mafia kurdă contribuie în mare măsură la destabilizarea Republicii Federale şi mi se pare inexplicabil la prima vedere de ce statul, adică ministerele competente şi procurorii, nu uzitează întreaga lor putere pentru a preveni această problemă. Deşi kurzii libanezi şi cei identificaţi ca „nomazi", dar totuşi cu rădăcini kurde, au devenit cel mai mare grup migrator non-european – înaintea Statelor Unite – trebuie să precizăm că nu toţi sunt infractori. De aceea câţiva dintre ei au încercat să facă demersuri pentru a-şi îmbunătăţi imaginea, conform celor relatate în *Der Tagesspiegel* pe 26.02.2011 într-un articol cu titlul *„Şefii de clan vă invită să luaţi ceaiul".* Organizatorul, Ahmed

Mery din Deinickendorf povesteşte:

„Chiar şi în Liban, kurzii libanezi nu sunt bine-văzuţi. Erau cetăţeni de mâna a doua. S-au făcut discriminări împotriva lor, li s-au oferit alternative pentru a se schimba, dar nu au făcut nimic în acest sens. Poporul nostru trebuie să înţeleagă posibilităţile de educare pe care le oferă Germania, declară Mery. Singurul mod de a reuşi în viitor este datorită educaţiei, şi nu datorită infracţiunilor”.

O mare parte a acestor „noi germani” este asimilată în totalitate şi are un comportament decent, dar toate discuţiile pe această temă ajung în acelaşi punct: kurzii sunt judecaţi şi aruncaţi cu toţii în aceeaşi oală. Acest lucru le face rău kurzilor decenţi şi îi ajută pe kurzii necinstiţi să îşi desfăşoare activităţile infracţionale în continuare şi să se comporte mai arogant şi mai brutal.

„Aceste grupări, în special „kurzii mhallamiye”, domină câmpul ameninţărilor, aşa cum numai foarte puţine grupări etnice o fac. Potenţialul lor violent de a declanşa confruntări este enorm. Astfel s-a ajuns în Berlin, în trecut, la numeroase schimburi de focuri de armă în localuri publice sau pe străzi, unde, printre altele, grupările ostile sunt înarmate până în dinţi”. (Henninger)

Împreună cu Mario S., Jens B. s-a întâlnit cu un membru al *Trupelor Mobile de Intervenţie*, care cunoştea situaţia, dar acum, la insistenţele

celor doi bărbaţi, a început să facă demersuri în cazul mafiei kurde din Charlottenburg. În plus, şi alţi câţiva locuitori au depus plângere la poliţie, ceea ce punea şi mai multă presiune pe umerii autorităţilor. De la agentul sub acoperire Jens B. a primit câteva sfaturi: „*Să nu-i priviţi niciodată în ochi pe acei bărbaţi*! *Nu le staţi în cale, dacă puteţi*! *Nu faceţi pe eroul*! „Şi nu în ultimul rând: „*Nu mergeţi la poliţie cu astfel de probleme niciodată*! *De ce credeţi că se fac razii în cluburi foarte rar*? „în restaurantul italian au fost postaţi timp de săptămâni la rând agenţi sub acoperire, care filmau ceea ce se întâmpla pe cealaltă parte de stradă şi ascultau convorbirile telefonice, ceea ce a dus la construirea unui caz împotriva celor trei fraţi kurzi. Deşi puteau fi judecaţi şi condamnaţi numai conform legii narcoticelor, totuşi urmau să petreacă ceva timp în spatele gratiilor. În plus, familia a fost relocată în Neukölln, ceea ce a fost o uşurare pentru cartierul din Klausenerplatz. Încet-încet viaţa a început să revină la normal, deoarece chiar dacă Mafia kurdă fusese alungată, rămăseseră delincvenţii juvenili care înfloriseră în umbra acestora. Conform descrierii comisarului Henninger:

„*Trebuie precizat că represaliile poliţiei în acest caz, când structura infracţională era deja înfiinţată şi structurată, funcţionează doar parţial şi, din păcate, reuşeşte să ţină sub control doar anumite tipuri de excese, însă, după anchetele*

represive ale poliţiei, pedepsele şi aplicarea acestora nu sunt întotdeauna adecvate, şi chiar după aplicarea acestor măsuri punctuale există pericolul ca „munca „acestuia să rămână nederanjată, efectele speciale şi generale ale măsurilor de prevenţie eşuează şi autorităţile au impresia că delincventul le scapă printre degete pentru că nu pot conta pe o pedeapsă eficientă. Acest mod de abordare al lucrurilor este exprimat pe stradă, împotriva poliţiei, sub forma comportamentelor agresive, insultelor, ameninţărilor şi rănilor fizice”. (Henninger, pag. 42)

Trebuie să le mulţumim lui Jens B. şi Mario S. pentru acţiunea lor decisivă şi ofiţerilor de poliţie din cadrul unei unităţi speciale pentru curajul demonstrat. Datorită lor această familie infracţională a fost pusă la locul ei, ceea ce dovedeşte că se poate, în principal. Tocmai de aceea ne simţim derutaţi când comisarul Markus Henninger vorbeşte în raportul său despre faptul că politicienii nu-şi doresc să rezolve problema şi nu încurajează ofiţerii curajoşi. Nu are sens nici relocarea unei întregi familii de infractori din Charlottenburg în Neukölln, fiindcă oriunde s-ar duce, aceştia vor crea mereu probleme, mai ales într-un district preponderent locuit de imigranţi. Dacă e să spunem lucrurilor pe nume, familia a fost mutată în Neukölln, fiindcă locuitorii din Charlottenburg au ştiut să se apere, în timp ce în

Neukölln locuitorii şi-au pierdut orice speranţă şi au rămas acolo doar cei care nu-şi pot permite să se mute. Cumva senatoarea pentru interne a Berlinului a ales drumul unei rezistenţe futile, în loc să rezolve problema de la rădăcină?

„E adevărat că în toate aspectele vieţii facem diferenţe clare, mai ales într-un astfel de caz. Nu foarte mulţi indivizi proveniţi din lumea arabă, libanezi, palestinieni şi „kurzi libanezi „au reuşit să se integreze în societatea germană... Diferenţierea înseamnă că recunoaştem clar problemele, fiindcă doar aşa putem găsi soluţii eficiente. O diferenţiere a problemelor apare chiar dacă este incomodă şi neaşteptată atât de experţi, cât şi de oamenii obişnuiţi în această situaţie există riscul apariţiei unei generalizări cu efecte negative care îi afectează pe toţi, mai ales pe străinii care şi-au stabilit reşedinţa legal aici şi au dat dovadă de dorinţa de a se integra în societate". (Henninger)

E interesant şi bine de ştiut faptul că exact această diferenţiere nu poate avea loc în Germania, fiindcă nu există o dezbatere publică asupra acestei probleme. Şi aparent (aproape) toate partidele politice au făcut o prioritate din a interzice total acest subiect – mai ales *Verzii*, *SPD* şi *Stânga*. Fac orice le stă în putere ca afirmaţiile critice la adresa imigranţilor să nu iasă la iveală, ceea ce creează o gândire socială falsă, de tipul Generaţiei 68. În baza unei „conştiinţe încărcate"

şi a „păcatului originar” apărute în urma perioade naziste, există o teamă evidentă a cetăţenilor germani de a critica oamenii de altă cultură – Doamne fereşte! – sau de a ne impune propria cultură, valorile şi obiceiurile. Această atitudine a „tăcerii de mormânt în faţa problemelor” face ca gravitatea acestora să crească, fiindcă atitudinea laşă nu i-a fost de folos nimănui niciodată. Această lipsă a coloanei vertebrale în politica germană şi în societatea germană a făcut ca Germania să devină un paradis pentru infractori şi paraziţi şi a prejudiciat imaginea Republicii Federale pe plan internaţional.

Christian Pfeiffer, fost şef al Institutului de Cercetări Penale din Saxonia Inferioară şi fost Ministru al Justiţiei pentru Saxonia Inferioară a scris:

„Standardele corectitudinii politice nu înseamnă ca mesajele dureroase să fie transmise doar în spatele uşilor închise, sau să fie suprimate total. Muşamalizarea acestor probleme nu face bine nimănui. Dimpotrivă, o confruntare cinstită deschide perspectiva accelerării unui proces aflat în derulare, care vizează schimbarea culturală”. („Tinerii turci ca făptaşi şi victime ale infracţiunilor”, Christian Pfeiffer/Peter Wetzel, pag. 8)

Gravitatea şi totalitatea infracţiunilor comise de Mafia kurdă depăşeşte scopul acestei lucrări, dar puteţi găsi detalii în raportul lui Henninger

(accesibil fără probleme pe Internet). În ceea ce priveşte infracţiunile, curţile de justiţie aplică un tratament incredibil de uşor acuzatului, chiar dacă este vorba de infracţiuni cum ar fi crima sau vătămarea corporală gravă. Majoritatea sentinţelor permit eliberarea condiţionată. Adesea, acuzaţii care se presupune că au o situaţie materială precară şi primesc asistenţă socială sunt reprezentaţi de mai mulţi avocaţi în acelaşi timp şi de cele mai multe ori sunt eliberaţi. Henninger relatează şi că Ministerul Federal de Interne este foarte puţin interesat de tema kurzilor libanezi şi de autorităţile responsabile în fiecare land cu problemele imigranţilor. De la sfârşitul anilor 1990, acestea lucrează mai mult pe cont propriu decât sub coordonarea ministerului.

„Din proprie iniţiativă, aceste unităţi de anchetă promovează schimbul de informaţii prin întâlniri regulate care au ca temă familiile naţionale şi internaţionale. BMI nu s-a implicat în coordonarea niciunei acţiuni desfăşurate la nivel naţional”. (Heininger, LKA Berlin, paginile 43 şi 44)

Heininger se întreabă deschis şi despre faptul că din partea sectorului politic nu există niciun interes de a schimba situaţia juridică în ceea ce priveşte infractorii care şi-au găsit un adăpost în Germania – majoritatea dintre aceştia fiind turci care s-au dat drept libanezi. Pentru acest grup se cheltuie anual numai în Berlin peste 12 milioane

de euro sub forma asistenţei sociale. Nu e un lucru mărunt, nu-i aşa?

„Ca exemplu pentru diversele dificultăţi care apar în timpul anchetelor, respectiv pentru obstrucţionarea muncii anchetatorilor din motive ideologice, un ofiţer de protecţie a datelor de la Serviciile de Asistenţă Socială din Berlin a furnizat date cu caracter personal trupelor mobile de intervenţie ale LKA/ABH, deşi legea interzice acest lucru fără existenţa unui ordin judecătoresc”. (Henninger, pag. 48)

Ce legătură au toate acestea cu cazul, Kristen Heisig? Heisig a declarat deschis că sprijină o luptă vehementă pentru înăsprirea legilor şi astfel a atras nu numai antipatia „kurzilor”, ci şi a guvernului berlinez, fiindcă aceştia ar prefera să facă uitată problema delincvenţilor juvenili, dar mulţumită lui Kristen Heisig acest lucru nu a fost posibil:

„Dacă nu-i ridicăm pe tineri la timp, aceştia ajung ca taţii lor la închisoare”, spunea ea adesea. Şi este recunoscută pentru atitudinea furioasă când un băiat de 15 ani i-a spus: „Mama spune că închisoarea face din băieţi, bărbaţi”.

Articolul lui Gerhard Wisnewski, „Kristen Heisig: sinucidere sau crimă? (Partea a doua)”, începe astfel: „S-au găsit mai multe dovezi concludente care sprijină ipoteza conform căreia judecătoarea de la Tribunalul pentru Familie din Berlin nu s-a sinucis. Cu foarte puţin timp înainte

a participat la talk-showuri, chiar în ziua morţii ei avea programată o apariţie televizată la postul Stern TV… Apoi urma să plece cu fiicele ei în concediu. În revista EMMA s-a scris: „O sinucidere foarte deconcertantă”.

„Declaraţiile lui Kristen Heisig erau de natură politică în sensul că lucrurile nu puteau continua aşa. Cine o cunoştea nu îşi putea da seama dacă votase pentru Verzi, pentru SPD, sau pentru CDU. Preţuia ordinea civilă – şi vedea, că în anumite părţi ale oraşului acest aspect nu mai era valabil. Şi că existau oameni care sufereau. Tinerii iubitori de pace erau atacaţi, iar bătrânele pensionare erau jefuite. Ea lupta împotriva acestor probleme”. (Der Tagesspiegel, 04.07.2010, de Werner van Bebber, Sandra Dassler)

„Sinuciderea” lui Heisig este mai mult decât pusă sub semnul întrebării, ca să nu spunem: E ridicol! Dacă cineva citeşte raportul procurorului, ar putea crede că poliţia a făcut tot, efectiv tot ce a putut, ca să facă dispărute probele de la locul faptei şi ca totul să pară o sinucidere. Cei care o cunoşteau pe Kristen Heisig erau absolut siguri că ea nu s-a sinucis, cu siguranţă nu la data menţionată, fiindcă toate astea se întâmplau cu puţin timp înainte de publicarea cărţii ei: „*Capătul răbdării – Să fim consecvenţi împotriva delincvenţilor juvenili*”. Această carte trebuia să cutremure naţiunea. Heisig era extrem de populară şi fusese deja invitată la un talk-show

pentru a discuta despre o continuare.

„Aştepta cu nerăbdare publicarea; conform relatărilor se bucura „nespus”. În consecinţă, judecătoarea a angrenat şi mecanismul Relaţiilor cu Publicul. La ora 13:48 a acceptat prin SMS invitaţia la un talk-show al Stern TV: „Sigur că da şi sărbători fericite, cu drag KH”. La două zile de la dispariţia ei avea o întâlnire cu reporterul B.Z. Ole Krüger: „La revedere, d-le Krüger, ne vedem în zece zile”. Asta însemna 6 iulie 2010. „Atunci putem discuta despre cartea mea”, i-a spus aceasta la telefon. „Cartea pentru care se bucura atât de mult”, declară Krüger pe 5 iulie 2010. Cu două săptămâni mai devreme, Kristen Heisig a înregistrat continuarea unui talk-show cu Peter Hahne de la ZDF. „Părea hotărâtă, elocventă, consecventă, dar şi plină de umor”, acestea au fost spusele lui Hahne: „Mi s-a părut curajoasă, capabilă, plină de viaţă şi niciun pic resemnată”, a declarat Hahne pe Quotenmeter. de („Germania, ţara bananelor: Acum un an Kristen Heisig a fost ucisă”, Gerhard Wisnewski)

Acest talk-show nu a fost niciodată difuzat. Conform raportul procurorului – şi acest lucru a fost observat numai după demersurile jurnalistului Gerhard Wisnewski –, Kristen Heisig s-ar fi spânzurat de o creangă, într-o pădure des frecventată de la marginea Berlinului, la doar 60 de metri de cea mai apropiată casă. Apoi, corpul

acesteia ar fi atârnat timp de cinci zile în temperaturile ridicate ale verii, fără să fie descoperit. Ofiţerii au căutat-o cu ajutorul câinilor poliţişti fără succes. Un corp expus la temperaturi mai mari de 30 de grade ar fi trebuit să miroasă îngrozitor după două-trei zile, pe o distanţă de kilometri întregi – ceea ce înseamnă că ar fi găsit-o mai devreme. În plus, dacă a atârnat acolo timp de cinci zile, corpul ar fi trebuit să fie atacat de păsări şi rozătoare, ceea ce nu s-a întâmplat. Acestea sunt doar câteva dintre absurdităţile cazului. Wisnewski a primit o scrisoare anonimă, probabil din partea unui poliţist din Berlin, după publicarea articolului despre moartea lui Kristen Heisig. Faptul că acesta cunoştea foarte bine detaliile cazului sugerează fie că era vorba de un poliţist sau un fost poliţist. Autorul anonim scrie:

„Să presupunem că citatele din raportul MK (Medicul legist, abr.) sunt corecte, atunci vă aduc la cunoştinţă că la locul unde a fost găsită doamna Heisig un poliţist corupt, care dorea să găsească o sinucidere, a alterat cu neglijenţă şi lipsă de profesionalism probele (din ordinul cui?). Faptele din raportul StA (Procurorului; abr.) justifică bănuiala conform căreia doamna Heisig a fost ucisă în seara zilei de 28 iunie, iar corpul ei a fost adus acolo la scurt timp înainte de descoperirea acestuia”.

În cazul în care Kristen Heisig a fost ucisă, raportul oficial sugerează clar că e vorba de o

sinucidere, ceea ce înseamnă că adevărul a fost muşamalizat de mai multe persoane din departamentul de justiţie şi conducere. Cu siguranţă, acest lucru este posibil atunci când există presiuni masive din partea celor aflaţi la conducere. Atunci este de înţeles de ce un poliţist – care a lucrat la caz sau nu – a simţit nevoia de a pune lucrurile în perspectivă şi de a face lumină, fiindcă toate evenimentele cazului Heisig afectează negativ imaginea sa ca profesionist.

În raportul procurorului, printre altele se precizează că: „*victima a fost îmbrăcată*...". Poliţistul anonim precizează: „*Raportul de constatări TO* (*locul faptei*, *abr.*) *nu este scris la imperfect*, *ci este folosită forma de perfect compus*...” În scrisoare, acesta explică pe scurt cum ar trebui să arate un raport normal asupra unei victime, şi subliniază lucrurile greşite în raportul oficial. Acesta continuă: „*Mă întreb dacă în acest caz probele au fost asigurate sau distruse*...?” Referindu-se versiunea compusă şi neprofesionistă a raportului procurorului: „*Totul este amestecat complet neprofesional*. „Şi mai departe: „*Văd doar fapte care vorbesc împotriva unei sinucideri*!”

Citez din Welt-Online din data de 03.07.2010: „Până acum am sperat să o găsim teafără pe femeia curajoasă şi plină de viaţă. Poliţia a exclus posibilitatea unei răpiri”.

Dacă poliţia din Berlin nu ştie ce s-a

întâmplat, atunci nu ar trebui să excludă nicio posibilitate. Asta înseamnă că ştiu mai multe decât spun…

Cartea lui Heisig a fost publicată pe 23 iulie 2010 – cu cinci săptămâni înainte de cartea lui Thilo Sarrazin *„Germania se auto-descalifică!”* (30 august 2010) – şi ar fi devenit imediat un bestseller, dar nu a reuşit să se ridice la nivelul cărţii lui Sarrazin – în mare parte, deoarece nimeni nu a avut timp să o promoveze şi deoarece autoarea nu mai putea participa la talk-showurile prestabilite.

Se poate ca ambele cărţi să aibă acelaşi conţinut şi să ceară acelaşi lucru, iar asta să fie o probă în cazul Heisig? Pe pagina de Internet „Apusul cancelarului” se găseşte următorul text al lui Michael Köhne:

„Astăzi un informator berlinez… mi-a mărturisit în deplină confidenţialitate că Kristen Heisig a fost ucisă la ordinul lui Thilo Sarrazin şi/sau a angajatorilor acestuia. Motivul ar putea fi cartea lui Heisig, care altfel ar fi fost mai populară decât cartea lui Sarrazin. Mai mult, exista riscul ca Kristen Heisig să se transforme într-o eroină populară. Astfel, planul Lojei Masonice de a-l promova pe fratele lor Sarrazin în acelaşi rol ar fi eşuat. Exista riscul ca o mişcare de protest liberă să se cristalizeze în jurul lui Kristen Heisig, iar Loja nu ar fi avut niciun control asupra acesteia”.

În acest context, un alt caz este de remarcat: avocatul berlinez Roman Reusch a fost redus la tăcere după ce a sprijinit-o pe Kristen Heisig în încercarea ei de a înăspri legile pentru delincvenţii juvenili. Amândoi îşi doreau ca adolescenţii să recunoască asprimea pedepselor aplicate pentru infracţiuni prin condamnarea rapidă a oricărui delict juvenil.

Locul lui Kristen Heisig nu a mai fost ocupat. Ba mai mult, au mai fost eliberate alte trei poziţii de judecători la Tribunalul pentru Minori din Berlin – fiindcă s-a pretins că procentul delincvenţilor juvenili este în scădere, ceea ce e complet neadevărat. În mintea conducătorilor, cifrele sunt configurate şi repartizate diferit.

Reusch ţinea discursuri, dădea interviuri şi apărea în cadrul talk-showurilor regionale. Mesajul lui clar i-a supărat pe superiorii săi din clasa politică. În suplimentul juridic al ziarului Spiegel (ediţia 19/2007) din data de 07.05.2007 cu titlul *„Problema explodează”,* acesta a declarat, printre altele:

„Întrebaţi o vânzătoare de la Schlecker, care deja a fost asaltată deja de trei ori de o hoardă de migranţi minori, care a fost ameninţată cu arma şi care ia în fiecare dimineaţă un pumn de calmante ca să poată munci – fiindcă nu îşi permite să stea acasă… în ultimii ani a existat o tendinţă clară să ascundem această problemă a migraţiei. Cu toţii

avem o teamă nefondată că dacă abordăm problema vom fi acuzaţi de xenofobie”.

Pe scurt: violenţa în rândul străinilor continuă să crească şi a atins deja cote alarmante în anumite părţi ale Germaniei, creând un vacuum juridic în care găştile, precum Mafia kurdă, se pot mişca fără restricţii. O judecătoare şi un procuror care se plâng de situaţie sunt primiţi cu braţele deschise de presă, iar apoi sunt reduşi la tăcere – ea moare pe neaşteptate, iar celălalt este retrogradat. Cartea lui Kristen Heisig nu reuşeşte să capteze atenţia cititorilor la fel de mult ca manuscrisul lui Thilo Sarrazin care este lansat 5 săptămâni mai târziu şi găseşte sprijin politic, chiar dacă, de complezenţă, acesta a fost exclus din SPD.

Dacă vechiul sistem s-ar prăbuşi din cauza sistemului economic defectuos, atunci fiecare guvern vă trebuie să caute un posibil lider pentru o revoltă care va izbucni tot din rândurile lor – la fel cum s-a încheiat cercul în rândul statelor nord-africane. În spatele fiecărei lovituri de stat din ultima sută de ani, fie ea în Asia, America Latină sau Africa, s-au aflat aceleaşi puteri sprijinite de Armata şi Guvernul SUA, care mai apoi au devenit simple marionete ridicate pe un tron – unde aveau să rămână atâta vreme cât sistemul elitelor bancare internaţionale beneficiază de pe urma lor. În multe cazuri – aşa cum se întâmplă în prezent în Africa de Nord – oamenii au crezut că

schimbarea politică li se datorează, dau au trecut cu vederea, adesea din cauza entuziasmului debordant, faptul că pentru astfel de revolte este mereu nevoie de sprijinul serviciilor secrete şi al mass-mediei. Războiul – fie el împotriva unei alte ţări sau împotriva propriului popor – este întotdeauna calculat şi controlat de cei mari.

„În 1966, Secretarul Apărării al Statelor Unite şi mai târziu preşedintele Băncii Mondiale, Robert McNamara, a prezentat, la întâlnirea secretă de la Institutul Hudson din New York, un studiu despre fondatorul şi directorul Institutului, Herman Kahn. Atât Kahn, cât şi McNamara au fost membri ai CFR. Studiul a fost făcut public în cartea lui G. Edward Griffin, „Creatura de pe insula Jekyll", sub numele de „Raport de pe Muntele de Fier". Conţinutul studiului era oficial şi propunea metode de „stabilizare a societăţii". De fapt, era vorba despre metodele prin care un guvern îşi poate menţine puterea indiferent de circumstanţe, cum îşi pot controla cetăţenii şi cum pot înăbuşi o posibilă rebeliune. Rezultatul studiului arăta că războiul era de departe singura modalitate demonstrată prin care populaţia poate fi subjugată. În vreme de război, poporul suportă toate lipsurile, taxele şi controalele fără să se plângă. Pentru victorie, niciun sacrificiu nu e prea mare. Rezistenţa este considerată trădare. În vreme de război poţi face orice populaţiei. Ei nu se vor revolta, fiindcă există un duşman comun.

Războiul, conform studiului, este esenţial în gestionarea marilor popoare, în lucrare veţi citi mai exact: „Posibilitatea izbucnirii unui război oferă o ameninţare exterioară fără de care niciun guvern nu poate rămâne foarte mult timp la putere. Arhivele istorice arată că un regim care nu a fost ameninţat direct de război va fi înlocuit fie de puteri cu interese private, fie prin reacţiile la nedreptăţile sociale, fie cu ajutorul altor elemente distructive. Pregătirea societăţii pentru posibilitatea izbucnirii unui război este cel mai important stabilizator politic”.

Apoi raportul vorbeşte despre faptul că în viitorul apropiat probabil nu va mai fi nevoie de aceste măsuri, fiindcă există şansa formării unui guvern mondial, care va dezarma şi va „disciplina” toate statele – o condiţie pe care noi o vom numi „pace”.

Este posibil ca violenţa din oraşele noastre să fie dirijată intenţionat de cei care ne conduc şi prin urmare acesta este motivul pentru care clasa politică nu face nimic? Se poate ca oamenii politici, o parte a organului juridic şi o parte a organului executiv să ştie despre astfel de demersuri, dar să păstreze tăcerea? Dacă da, atunci de ce – poate de teamă?

Atât cazul de succes împotriva Mafiei kurde, cât şi cazul sinuciderii misterioase mediatizate atât pe Internet cât şi prin intermediul mijloacelor mass-media alternative au confirmat un lucru. Cu

perseverenţă, răbdare şi curaj pot fi combătute maşinaţiunile sinistre ale unei elite bolnave şi supraestimate. Puteţi observa cu uşurinţă cercurile celor care sunt deranjaţi, care văd poporul doar ca pe o masă inertă, pe care o pot manipula în voie. Putem să le slăbim forţele şi putem – dacă se trezesc suficienţi oameni dornici să îmbrace haina eroului protector – să punem capăt acestui sistem al terorizării şi oprimării maselor. Dacă nu aş crede că acest lucru este posibil, atunci nu mi-aş pierde timpul încercând să-ţi transmit această informaţie, dragă cititorule. De asemenea, mi-aş vârî capul în nisip şi m-aş comporta de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, în speranţa că aş primi o recomandare sau un certificat din partea „Fratelui cel mare”. Apoi l-aş duce acasă în frumosul meu living şi le-aş spune celor dragi: *„Ia priviţi ce frumos am reuşit*! *Suntem cetăţeni obedienţi şi respectaţi ai sistemului*!” Dar ca toate sistemele, şi acesta va lua sfârşit într-o zi şi aş dormi mult mai bine, dacă aş şti că m-am implicat activ în tentativa de a-l schimba.

Trebuie să privim în ochi sistemul care se ascunde în spatele proceselor şi trebuie să-i opunem rezistenţă. De ce suntem aici? Ca să plecăm capul şi să funcţionăm? Atunci ar fi trebuit să fim roboţi. Dar suntem oameni integri. De aceea, ar trebui să fim cele mai de preţ bijuterii ale creaţiei. E timpul să dovedim că suntem.

Minciunile climatice

CO_2 este o formulă inofensivă care ne urmăreşte de ani buni. ŞI CO_2 este o minciună – de milioane de ori ne-a ajuns la urechi, ca să ne simţim vinovaţi. Vinovaţi pentru ce? Pentru că mergem cu maşina? Pentru că respirăm zi şi noapte? Susţin, în primul rând, că CO_2 nu are nicio vină pentru situaţia actuală şi în al doilea rând, că clima nu s-a schimbat deloc! Numai vremea s-a schimbat şi se va schimba în continuare – la noi şi în întreaga lume. Asta este o mare diferenţă şi sunt deranjat că cei responsabili o acoperă. Toţi oamenii de ştiinţă, toţi politicienii şi toţi jurnaliştii au luat o „poziţie de alertă” şi participă tot mai fidel la caruselul de minciuni lucrative despre climă – fiindcă se câştigă bine din asta, toată lumea vorbeşte despre asta şi toţi participă. Toţi? Haideţi să privim problema mai cu atenţie.

Clima este un vechi cuvânt grecesc derivat de la *klinein*, „a se înclina”. Şi clima şi dispoziţia noastră „se pot înclina”. Desigur putem vorbi şi despre *atmosfera de la locul de muncă*, *climatul de vacanţă* şi altele. Şi ce a declanşat mai nou această frază evocatoare în subconştientul nostru? Prin cuvintele *catastrofă*, *catastrofă climatică*, numai energii ce generează teama. Conştient şi subconştient vrem ca toată lumea *să se sperie*,

fiecare om în parte, cei răspunzători, liderii, popoarele. „Catastrofa climatică” este „cuvântul deceniului”, conform fostului meteorolog ZDF Dr. Wolfgang Thüne, care a informat-o în scris pe doamna cancelar cu privire la acest aspect.

Învinuirea şi amenzile au mers mereu mână în mână şi *temerile* stau întotdeauna la baza acestor măsuri. Şi în acest caz, în prezent, sunt recunoscute doar standardele cele mai înalte şi atmosfera terifiantă este întărită de titluri suculente şi imagini „perfecte”. Jumătăţi de adevăruri nefondate, profeţii mass-media scoase din context şi chiar şi apocalipsa propovăduită de fundamentaliştii creştini şi evrei trezesc temeri în rândul *celor creduli*. Până acum, fiecare afacere a fost preluată cu succes din ţara tuturor posibilităţilor de către cetăţenii germani obişnuiţi. Toţi activiştii ştiu asta de mult: niciodată teamă nu a fost mai diversificată şi este folosită în prezent, în cercurile mass-media, ca metodă subliminală de a stârni atenţia.

Prin urmare, regula exprimată de Johann Gottlieb Fichte (1762 – 1814) se aplică acum mai mult ca niciodată. Acesta a fost un mare literat, profesor de filosofie, fondator la „idealismului german” şi autor al lucrării *„Fundamentele doctrinei ştiinţei”.* El s-a opus ideilor binecunoscutului profesor scoţian, Adam Smith. Astfel, ne-a asigurat că: *„Fiecare monstru dispare, dacă îl priveşti direct în ochi*. „Asta îmi doresc să

realizez şi eu prin această lucrare, în privinţa efectului de seră care îşi întinde ameninţător tentaculele, şi să vă aduc la cunoştinţă diverse păreri ştiinţifice.

Cum arată în prezent monstrul artificial al unei catastrofe climatice? Iată:

Minciuna efectului de seră: încă ne aflăm la sfârşitul unei ere glaciare! Toţi oamenii de ştiinţă ştiu asta şi fiecare carte face referire la acest lucru;

Minciuna CO_2: Ştim cu toţii că CO_2 înseamnă mai puţin de 1% din compoziţia aerului, şi toţi oamenii de ştiinţă ne mint în această privinţă;

Minciuna economică, deoarece producătorii de energie nucleară au inventat „catastrofa climatică”, pentru a renunţa la folosirea petrolului din cauza costurilor ridicate şi ca cedarea (vânzarea) de drepturi de emisie la nivel mondial să devină cea mai mare afacere a tuturor timpurilor.

Să ne întrebăm mai întâi: „*Cui bono*?” – cine beneficiază de pe urma acestor lucruri şi cine profită de pe urma minciunilor climatice? Există un comerţ internaţional ai drepturilor de emisie. Cine eliberează CO_2 în atmosferă are nevoie de un certificat – de unde şi înflorirea comerţului, care a fost planificată de casierele din spatele legilor internaţionale împotriva poluării, dar care şi-a pierdut temporar din eficienţă. Şi Canada s-a retras, deoarece părţile şi-au dat seama că în

acest caz s-a lucrat cu cifre false şi cu siguranţă foarte mulţi au fost şantajaţi şi s-a făcut foarte mult tam-tam pe această temă. Toate conferinţele climatice de până acum nu au avut succes pentru că nimeni nu vrea să urce în caruselul minciunilor internaţionale. Începând cu 28 noiembrie 2011, a avut loc o expoziţie de 14 zile, dar şi cea de-a 17-a ediţie a Conferinţei ONU pe teme climatice în Durban, Africa de Sud, cu nu mai puţin de 15.000 (!) de participanţi, dacă vă vine să credeţi, dar care s-a încheiat fără un rezultat concret – următoarea ediţie va avea loc în 2015. Eu spun: să uităm despre asta!

Probabil că acum unii sau alţii dintre dumneavoastră protestaţi interior împotriva opiniei mele „nerealiste", fiindcă se poate să fi căzut de mult în capcana CO_2 şi să nu luaţi acest basm în serios. Mă voi strădui, prin intermediul argumentelor mai puţin cunoscute, să fac mai multă lumină în acest caz.

„Mă bucur de pe urma catastrofei climatice!"

Această afirmaţie a fost făcută de geologul Dr. Achim Schneider (*SZ-Magazin*) şi în *Zeit-Online* găsiţi întreaga declaraţie*: „Încă de la începuturile Pământului rareori a fost la fel de frig ca în prezent*: *în 95% din istoria Pământului, clima a fost mai caldă decât acum"*. Să vorbim din nou, deschis şi în termeni neştiinţifici despre tema erei glaciare.

„*Era glaciară astăzi*?" Mi se pare destul de

improbabil, dar o parte a oamenilor de ştiinţă încurajează această părere. De aproape un milion de ani, clima Pământului a înregistrat fluctuaţii puternice pe termen scurt între era glaciară şi interglaciară. În enciclopedia online *Wikipedia* se spune, printre altele:

„Perioada post-glacială actuală, la care se face referire pe scara geologică cu numele de Holocen, este o perioadă caldă în cadrul unei ere glaciale care durează de aproximativ 11.000 de ani. Chiar şi în perioadele de căldură ale unei ere glaciale globale, clima rămâne relativ rece, calota glaciară din apropierea polilor şi de pe munţii înalţi rămâne în mare parte îngheţată. Gheaţa de la altitudinile mijlocii se va topi, iar clima va fi moderată, în special cu ierni mai blânde. [...] Formarea calotei glaciare a început în Gelasian, ultima perioadă a Pliocenului, era glaciară cuaternară, care continuă până în prezent".

Este foarte clar că noi traversăm în prezent acea „perioadă caldă" în interiorul unei ere glaciare globale care durează de 11.000 de ani. Să încercăm să trecem în revistă ultimii 2.500 de ani de temperaturi medii pe care le cunoaştem şi le putem compara. Mai jos puteţi citi:

600	–	Perioada rece
200 î.Hr.		Perioada romană
200		caldă
î.Hr. – 600		Perioada rece a

d. Hr. 600 – 900 d. Hr.	începutului Evului Mediu
900 1300 d. Hr.	Perioada caldă a sfârşitului Evului Mediu
1300 1850 d. Hr.	Perioada rece, „mica eră glaciară” şi
1845 până în prezent	Perioada caldă

În această listă puteţi observa că perioadele se succed aproximativ la flecare 400 de ani, prin urmare vom mai rămâne încă 200 de ani în această perioadă climatică optimă – ceea ce afacerile de miliarde de dolari încearcă să ne vândă sub forma basmelor despre o „catastrofă climatică”. Schneider descrie situaţia după cum urmează:

„În istoria popoarelor au existat perioade în care temperaturile înregistrate au fost cu unu-două grade mai mari decât clima secolului nostru. Oamenii de ştiinţă le-au numit perioade climatice optime, ceea ce înseamnă, că mai bine de atât nu se poate… Spre exemplu, între anii 200 – 400 d. Hr., perioada de înflorire a Imperiului Roman şi între 950 – 1300, perioada optimă din Evul Mediu. Şi ca să nu înşelăm aşteptările meteorologilor, din 1845 a început o nouă perioadă caldă.

Climatologii optimişti o denumesc „perioada climatică optimă modernă”. Lumea nu a ajuns încă

la temperaturile medii din ultima mie de ani până în prezent. Cei care predică dezastrul au uitat că ultimul secol a fost destul de friguros. A fost sfârşitul „micii ere glaciare”. Morenele din 1850 sunt undeva în vale. În Ötztal sau Morteratsch, urmele „micii ere glaciare” sunt marcate cu o plachetă”.

Citǎm Wikipedia pentru această perioadă rece:

«De la mijlocul secolului XIV, a avut loc o „schimbare climatică „ce a culminat, în special, între 1550 – 1850. Această perioadă a primit numele de „mica eră glaciară”. În timpul verilor reci şi umede recoltele nu au mai ajuns la maturitate şi astfel, au urmat perioade de foamete. În plus, populaţia a fost afectată şi de epidemii (cum ar fi ciuma) şi războaie (Războiul de Treizeci de ani). Declanşarea exodului din mediul rural şi migraţia popoarelor spre „Lumea Nouă” au fost cauzate parţial de deteriorarea climei. Trebuie punctat faptul că aceste schimbări nu au mai avut un impact atât de mare ca în Antichitate sau în Preistorie. În jurul anului 1850, cel târziu 1900, s-a instaurat o nouă perioadă climatică optimă».

Cum putem să explicăm nenumăratele articole „ştiinţifice” care, brusc, construiesc viziuni dezastruoase în cazul acestor binecunoscute fapte? Schneider numeşte aceste ipoteze „ştiinţifice” drept „profeţii din cafenele”.

Oare se poate ca oamenii de ştiinţă să fie simpli oameni?

Am discutat cu câţiva oameni de ştiinţă despre acest lucru şi am ajuns la concluzia că, probabil, există trei comportamente ştiinţifice diferite: grupul cel mai restrâns reprezintă cercetarea *„liberă”,* un grup mai mare este cel al cercetătorilor care preţuiesc *„valoarea financiară”* şi, prin urmare, trebuie să formuleze descoperiri relevante, iar cel mai mare grup este format din cei care vor să fie în *„tendinţe”* şi combină munca de cercetare cu dorinţa de a fi bogat şi faimos în mass-media. Cred că această viziune reprezintă o diferenţiere onestă în contextul actual.

Pe „www.freigeistforum.com” am găsit glosa unui om de ştiinţă anonim care se semnează cu Malcolm-X. Citind acest mic fragment din eseul său ar trebui să vă bucuraţi:

„Prin intermediul formulelor fizice, oamenii au stabilit că temperatura medie pe Pământ trebuie să fie de 15 grade Celsius. Acest fapt a fost prezentat de comisia de anchetă a Parlamentului German, „Măsuri preventive pentru protejarea Atmosferei Pământului” într-un prim raport, în anul 1988. Următoarea comisie de anchetă, „Protejarea Atmosferei Pământului” a ridicat această temperatură la 15.5 grade în 1992.

Care e adevărul până la urmă? Cei care simt o dorinţă subită de a se da cu capul de pereţi sau

orice altă dorinţă masochistă ar trebui să nu se lase doborâţi. În ciuda a tot ce se întâmplă, nu uitaţi: Numai VOI, în naivitatea voastră, i-aţi ales pe reprezentanţii care VĂ vând aceste basme!

Nu te panica şi nu lua măsuri iresponsabile, dragă Michael, ajutorul a venit sub forma unei publicaţii a Universităţii East Anglia (UK) în anul 1995, în care s-a demonstrat că cel mai călduros an de la 1850 încoace a avut o temperatură medie de 14.84 de grade!"

Pe scurt:

„De-a lungul timpului au existat mai multe ere glaciare. Pământul este, dacă privim întreagă sa istorie, o planetă normală lipsită de gheaţă şi îngheţ, dar unde alternează perioade reci de aproximativ 15 – 20 de milioane de ani. În aceste perioade s-a format calota glaciară de la poli şi de pe munţii înalţi, precum şi prelungirile îngheţate din zonele cu altitudine medie". (Wikipedia)

Este probabil ca starea climatică normală a Pământului să fie era de dinainte de formarea calotelor glaciale, când la poli nu exista decât pământ Asta arată o privire asupra istoriei Pământului în care se disting numai trei glaciaţiuni.

Încă de la crearea Pământului, rareori a fost la fel de frig ca în prezent: în 95% din istoria

Pământului clima a fost mai caldă”.

Mai există o afirmaţie ştiinţifică:

„Este disputată ştiinţific existenţa unei noi ere glaciare după această perioadă interglaciară – dacă acest lucru se va întâmpla vreodată”.

În acest sens îmi amintesc de titlurile din 1970: *„Suntem ameninţaţi de o nouă eră glaciară?”*

Aşa cum odinioară Concordul britanic-francez şi rusescul Tupolev TU-144 transportau pasagerii prin stratosferă, nestingheriţi de concurenţa supersonică americană, pe data de 27.04.1973 Statele Unite a interzis zborul deasupra teritoriului ţării (Administraţia Federală a Aviaţiei). Peste noapte, zborurile civile erau interzise, zborurile militare erau permise. Se spunea că o stratosferă murdară poate aduce o nouă eră glaciară pe planetă. Astăzi atmosfera „murdară” are un efect de seră – exact opusul! Totuşi, am citit că NASA, JAXA şi giganţii ruşi Sukhoi şi Tupolev construiesc noi avioane supersonice.

Dar în ceea ce priveşte „coşmarul” şi scenele cu catastrofe, „minţile inteligente” ale Statelor Unite par imposibil de manevrat – mai ales când fac ceva aparent în contradictoriu cu „ştiinţa”. Astfel, găsim o imagine catastrofică în revista ştiinţifică *Fortune* (cea mai veche din Statele Unite), cu titlul *„Coşmarul meteorologic al Pentagonului*”. După ce Senatul Statelor Unite a

respins problema drepturilor de emisie a CO_2 în raportul cu Protocolul de la Kyōto, pe motiv că aceasta era *„nefondată ştiinţific”*, Pentagonul scoate din nou catastrofele climatice din buzunar, dar din altă perspectivă. Discută mult mai puţin despre CO_2, cât despre scenariile catastrofelor climatice cu care ne-am putea confrunta în următorii ani. Dr. Helmut Böttiger scrie despre asta:

«O „încălzire globală” nu le spune nimic americanilor în ultimele ierni care s-au manifestat total diferit. Asta ne duce cu gândul la ideea că ipoteza profesorului Stephan Rahmdorf din Potsdam este cu totul eronată, însă asta i-a adus un milion de dolari în buzunare. Prin intermediul CO_2 presupusa încălzire globală nu creează un climat mai cald, ci prin schimbarea curenţilor în Golf va avea loc o nouă eră glaciară, ce va afecta în special Europa. Prin urmare, noua catastrofe climatică este: „Răcirea, seceta şi creşterea numărului de furtuni”, care vor afecta capacitatea de populare a Pământului. Asta înseamnă că Pământul poate susţine mai puţini oameni cu hrană, apă potabilă şi energie, ceea ce va duce la „probleme legate de graniţe, conflicte globale şi nesiguranţă economică – şi prin urmare, mai mulţi teroriştiˮ».

Böttiger se întreabă mai departe:

„Acum că nebunia de la Kyōto ne-a cuprins pe toţi, trebuie să luăm în considerare ce scop are

basmul despre climă. Când vedem cum oamenii se pregătesc pentru vremuri de restrişte, trebuie să ne gândim ce se ascunde în spatele acestei raţionalizări înscenate”.

Sunt de acord, fiindcă deja am citit că acest climat optim durează circa 400 de ani, iar noi ne aflăm astăzi exact la jumătatea unei astfel de perioade. Ce se ascunde în spatele acestor măsuri? Să citim următoarele:

Fără CO_2 nu există viaţă

Dioxidul de carbon (denumit în mod uzual, dioxid de carbon, sau în mod greşit acid carbonic) este un compus chimic alcătuit din carbon (C) şi oxigen (O). Este un gaz incolor şi inodor cu o concentraţie ridicol de mică de 0,04% din componenţa aerului. Să spunem că dioxidul de carbon produs de oameni, care compune doar 0.001% din atmosferă, ar fi „super-ucigaşul climatic”, este un nonsens şi o minciună sfruntată. CO_2 nu este o otravă, aşa cum vrea presa să ne explice, este un gaz total natural, de care au nevoie plantele şi algele ca să poată trăi. Aşa am aflat următoarele:

„Concentraţia de CO_2 a înregistrat o creştere gigantică de la 280 ppm la 340 ppm! puteţi citi spre exemplu undeva. Sincer vorbind, aceste valori nu schimbă cu nimic componenţa atmosferei. Creşterea procentului de CO_2 este şi

rămâne nesemnificativă. Acum 50 de ani, procentul de CO_2 din atmosferă era de 0, 038% şi astăzi este acelaşi.

Ar trebui să vă imaginaţi cât înseamnă 0,038% dintr-un întreg. Vă dau un exemplu. Iau un litru de apă şi îl amestec cu 0,00038 dintr-un litru de Cola (în loc de CO_2). Simţiţi vreun gust diferit? Dacă da, atunci trebuie să duceţi apa la nişte analize.

Ceea ce nu înţeleg responsabilii este că teoria CO_2 răspândită printre noi rămâne, în definitiv, o teorie care se sprijină numai pe indicii şi acest fapt nu a putut fi demonstrat niciodată".

Fiindcă cei responsabili au acelaşi creier ca şi noi, putem presupune că probabil vor fi pe deplin convinşi sau se vor lăsa convinşi (pentru bani). Per total, exprimarea poate fi una foarte pragmatică – aşa cum am descoperit pe Internet:

„Afirmaţia istericilor în domeniul climei, conform căreia CO_2 produs de oameni încălzeşte clima este la fel de absurdă precum afirmaţia: dacă ne facem nevoile în mare, atunci vom încălzi apa oceanelor". (Blogger Freeman)

Toate formele de viaţă de pe planetă depind de soare, de CO_2 şi de fotosinteza plantelor, care împreună generează oxigenul. Fără CO_2 nu am avea ce să mâncăm şi nu am avea oxigen pe care să îl respirăm – prin urmare, am fi morţi de mult. Fără CO_2 nu există nicio creştere şi experţii ştiu că dacă este prezent în concentraţii mari, atunci

plantele cresc mai sănătoase.

Acum câteva milioane de ani exista o concentraţie de CO_2 de cinci ori mai mare decât în prezent. Mai mult dioxid de carbon în atmosferă ne protejează şi împotriva efectelor activităţii solare, spre exemplu, aşa cum a demonstrat erupţia vulcanului Pinatubo în 1991. Când a erupt – cel mai mare „experiment natural" pentru a măsura activitatea aerosolilor – oamenii de ştiinţă au înregistrat o pierdere de energie de 4,5 waţi pe metru pătrat *„şi o perioadă semnificativă de răcire"*. Conform teoriei oamenilor de ştiinţă contemporani ar trebui să aibă loc o *încălzire*.

Există o explicaţie credibilă pentru aceste contradicţii? în revista *FOCUS 27/2008* am găsit o scrisoare de la un cititor din Sylt privind ultimul articol despre profesorul Mojib Latif, unul dintre cei mai cunoscuţi meteorologi şi cercetători ai republicii noastre (Universitatea din Kiel):

«... şi credeam că toate prognozele şi scenariile se bazau pe măsurători. Dar nu, modelele computerizate ne mănâncă banii direct din portofel, în ceea ce priveşte măsurătorile, spuneţi-i lui Latiff: „În această privinţă suntem abia la început. Asta nu e ştiinţă, sunt doar nişte bălmăjeli. Şi plătim pentru aceste prostii despre climă în care guvernul nostru încă se încrede"».

„Stimată doamnă Dr. Merkel! *Ştiţi în calitate de fizician renumit că nu există nicio încălzire*

globală!” Cu aceste cuvinte şi-a început discursul dr. Wolfgang Thüne, cunoscut ca fost prezentator meteo pentru ZDF, într-un interviu detaliat cu *secret*. *TV* în data de 27.10.2008. A folosit cuvinte simple şi uşor de înţeles, într-o perioadă în care sintagma „catastrofa climatică” răspândeşte un val apocaliptic de teamă, specialistul în domeniu găseşte cuvinte clare şi imposibil de combătut. Şi Thüne crede că întreaga teorie despre dioxidul de carbon este o campanie în favoarea energiei atomice.

COMPONENŢA AERULUI

Azot	N_2	78,084 %
Oxigen	O_2	20,942 %
Argon	Ar	0,934%
Dioxid de carbon	CO_2	0,038%

Şi un climatolog australian a declarat sincer: *„Nu există probe care să sprijine ipoteza unei încălziri globale provocate de om prin emisiile de* CO_2 (18.07.2008, CEC) David Evans, care a lucrat din 1999 până în 2005 în calitate de consultant pentru Biroul Australian pentru încălzire Globală, a respins teoria presupusei încălziri globale pe

care o sprijinise cândva în totalitate. Într-un articol pentru ziarul naţional *The Australian* condus de Rupert Murdoch, Evans a scris că el a fost „omul de ştiinţă genial” care a dezvoltat metoda de calcul a CO_2 denumită *FullCAM* (modelul de calcul al carbonului) care măsoară gradul de conformare al Australiei la reglementările Protocolului de la Kyōto în folosirea terenurilor şi sectorul forestier.

„Noi, oamenii de ştiinţă, eram sprijiniţi politic, guvernul ne asculta şi ne aloca bugete foarte mari. Am descoperit şi lucruri importante şi utile, cel puţin eu. A fost o experienţă grozavă: lucram la salvarea planetei”.

Evans a povestit în articol că la început a considerat că materialul este *„absolut în ordine”*, dar şi-a dat seama că nu era nimic clar. Acum ne explică direct:

„Nu există probe pentru ideea conform căreia emisiile de CO_2 influenţează semnificativ încălzirea globală. Guvernul laburist (din Australia) ne-a distrus voit economia pentru a reduce emisiile de dioxid de carbon. Vor fi priviţi fie ca ucigaşi neglijenţi sau mult prea creduli într-o anumită ideologie, deoarece nu am înţeles cum stau lucrurile de fapt”.

Durata de viaţă a soarelui

Pentru cei care încă mai cred că încălzirea

climatică este declanşată de industrializarea noastră, vă voi aduce probe ştiinţifice împotriva anumitor minciuni care susţin că soarele nu este principalul motor în influenţarea condiţiilor meteorologice pe Terra, denumite de noi, în mod colectiv, „climă” – este corpul ceresc care furnizează energie în acest sens.

1. Soarele încălzeşte mările şi oceanele, declanşând evaporarea apei din care sunt formaţi norii. În lumina soarelui, aerul se încălzeşte şi astfel se formează curenţii de aer. „Clima” este influenţată şi controlată aproape în totalitate de soare.

Dacă emite mai puţină energie se face frig, dacă emite mai multă, atunci se face cald. Acesta este şi motivul pentru care locuitorii planetei sunt stropiţi cu chimicale toxice (voi discuta despre asta ulterior).

2. Pământul se roteşte în jurul acestuia, prin urmare nu se află mereu la aceeaşi distanţă de steaua noastră centrală. Câteodată se află mai aproape, câteodată este mai departe de soare, ceea ce afectează cantitatea de energie solară care ajunge pe pământ. Aceste cicluri cosmice ale Soarelui şi Pământului sunt interschimbabile, sunt cunoscute de mii de ani şi au fost confirmate de foarte multă vreme din punct de vedere ştiinţific.

3. Activitatea solară eliberează un spectru larg de radiaţii electromagnetice. O parte a acestora s-a aflat într-o continuă creştere

începând cu anul 1900, iar acum înregistrează, din nou, o scădere. Totuşi, particulele electrice ale vântului solar sunt cele care conferă proprietăţi magnetice heliosferei şi afectează şi proprietăţile magnetice ale pământului, şi

4. ciclurile petelor solare sunt şi mai complexe, deoarece nu sunt întotdeauna la fel de puternice. Mai mult, există cicluri mai lungi a căror durată se întinde de-a lungul secolelor sau mileniilor.

Autorul mai multor cărţi, inginerul şi cercetătorul viitorului, Maurice Cotterell a demonstrat că soarele îşi schimbă câmpul magnetic la fiecare 3.750 de ani, iar o astfel de schimbare durează aproximativ 374 de ani. Se pare că aceste cicluri sunt influenţate mai ales de viteza de rotaţie inegală a câmpului magnetic solar. Momentan, întregul câmp magnetic solar este răsturnat.

Biroul online german pentru Astronomie, Astrofizică şi Astronautică *astronews* a raportat încă de la 1 noiembrie 2014:

„Niciodată în ultimii 8.000 de ani soarele nu a fost mai activ ca în prezent. Acesta este rezultatul cercetărilor organizate de un grup internaţional de oameni de ştiinţă care au reconstituit activitatea stelei noastre centrale până la sfârşitul ultimei ere glaciare. Activitatea soarelui în ultimii 11.400 de ani, deci până la sfârşitul ultimei ere glaciare, a fost reconstituită pentru prima dată de

către un grup de oameni de ştiinţă conduşi de Sami K. Solanki de la Institutul Max Planck pentru Cercetarea Sistemului Solar prin intermediul analizei izotopilor din copaci vechi de câteva mii de ani şi compoziţia calotei glaciare. Conform raportului oamenilor de ştiinţă din Germania, Finlanda şi Elveţia publicat în numărul curent al jurnalului „Natura”, trebuie să ne întoarcem acum 8.000 de ani în istoria Pământului pentru a găsi o perioadă când soarele a fost atât de activ ca în ultimii 60 de ani. După studierea perioadelor anterioare cu activitate solară ridicată, cercetătorii estimează că nivelul ridicat al activităţii solare va mai dura doar câteva decenii”.

Un studiu al Academiei Naţionale de Ştiinţe (NAS) finanţat de Agenţia Spaţială a Statelor Unite NASA a calculat impactul social şi economic al unei super-erupţii solare, urmată de o furtună solară geomagnetică, aşa cum au prezis astro-meteorologii pentru anul 2012, când ciclul petelor solare va atinge cel mai ridicat punct. Rezultatul cauzează nelinişte: toate aspectele vieţii noastre vor fi afectate. Astfel de evenimente solare afectează, în principal, reţelele de electricitate, de care depinde o mare parte a infrastructurii noastre. Astfel, cuprul folosit la transformatoarele electrice din punctele de distribuţie a energiei electrice s-ar putea topi, iar liniile de transmisie s-ar putea întinde ca nişte antene pe suprafeţe mari.

Acest aspect este confirmat şi de Hubert

Wohl din cadrul Institutului Kieperheuer din Freiburg: „În prezent măsurăm cele mai mari niveluri de activitate solară, de când există probe în acest sens”.

Dar cum putem descoperi în prezent cum s-a comportat în trecut soarele? începând cu anul 1610, acestea au fost colectate, dar pentru perioadele anterioare, datele despre activitatea solară trebuie să colectate din alte surse.

Schimbare climatică secretă pentru planetă

Există surprize care sugerează că nu ştiinţa în sine, ci doar uzufructul politic al acesteia produce minciuni. Deoarece dacă soarele, ca stea centrală, este cauza cosmică – mai mult prin energia electromagnetică, decât prin lumină şi căldură –, atunci acesta nu va afecta numai planeta noastră. Şi de aceea au existat încă de mult confirmări clare.

„*The London Times”* a publicat deja în ediţia *Times-Online* din data de 29.04.2007 următoarea ştire cu titlul: „*Schimbarea climatică afectează planeta Marte”:*

„Planeta Marte este afectată atât de rapid de efectele schimbării climatice, încât şi-ar putea pierde calota glaciară sudică, scrie Jonathan Leake.

Oamenii de ştiinţă de la NASA declară că

Marte s-a încălzit cu aproximativ O.5°C din 1970. Acest fenomen este similar cu încălzirea Pământului în aproximativ aceeaşi perioadă. Deoarece nu există forme de viaţă cunoscute pe Marte, schimbarea rapidă a climei de pe planetă ar putea fi doar un fenomen natural."

Directorul „Observatorului Astronomic Pukovo" din Sankt Petersburg, Habibullo Abdussamatov s-a exprimat în mod similar:

„Datele de pe Marte sunt probe conform cărora actuala încălzire globală este declanşată de schimbările înregistrate la nivelul Soarelui... Creşterea pe termen lung a nivelului de radiaţii solare încălzeşte atât Pământul, cât şi planeta Marte... Efectul de seră declanşat de oameni în trecutul apropiat are o contribuţie foarte mică la încălzirea planetei şi nu poate fi comparat cu creşterea radiaţiilor solare".

Acelaşi lucru este valabil şi pentru celelalte planete – unde nu are loc nicio industrializare. Pe 4 mai 2006, *USA Today* titrează: „*Noi furtuni pe Jupiter indică o creştere a temperaturii*. „Acest titlu deja se baza pe un studiu publicat în aprilie 2004 în revista *Natura*, în care se descriau schimbările climatice incipiente. Conform calculelor lui Philip Marcus (Berkeley, USA) încălzirea înregistrată a fost de 10°C în ultimii patru ani.

Despre planeta Pluto ABC News a scris pe 26 iulie 2006: „*Se pare că Pluto se încălzeşte"*.

Oamenii de ştiinţă de la Universitatea din Tasmania au descoperit că *„cea mai mică planetă din sistemul solar nu se răceşte”*, deşi toată lumea se aştepta la exact opusul situaţiei (deoarece Pluto a început să se îndepărteze de Soare încă din 2002 din cauza orbitei sale eliptice).

Revista *Nexus* publică în numărul 18 şi alte rapoarte privind schimbările tuturor planetelor noastre (cu excepţia lui Mercur), dar în special a planetelor „îndepărtate”, cum sunt Uranus şi Neptun. Foarte multe minciuni NASA sunt dezvăluite în acest caz.

Dar nu numai planetele trec de foarte multă vreme prin aceste schimbări climatice, ci şi sateliţii acestora.

Pe „www.scienceagogo.com” există un raport despre o încălzire globală pe Triton, cel mai mare satelit al planetei Neptun. În acest articol, cu titlul *„S-a observat o încălzire globală pe Triton”* din data de 28 iunie 1998 se pot citi următoarele:

„Nu numai Pământul suferă în urma încălzirii globale. Conform observaţiilor făcute cu Telescopul Spaţial Hubble al NASA şi cu câteva instrumente bazate pe pământ, temperatura pe cel mai mare satelit al planetei Neptun s-a schimbat radical de la călătoria sondei spaţiale Voyager în 1989. De fapt, atât de radical, încât suprafaţa îngheţată a Tritonului s-a transformat pe alocuri în gaz şi densitatea superficială a atmosferei a început să crească în timpul zilei., Cam din 1989,

Triton trece printr-o perioadă de încălzire, conform astronomului James Elliot, profesor de Ştiinţa Pământului, Atmosferei şi Planetelor la Institutul pentru Tehnologie din Massachusetts”.

De asemenea, am făcut referire şi la informaţiile ştiinţifice publicate de Academia Rusă de Ştiinţe din Novosibirsk în 1997. Dr. Alexei Dmitriev, profesor de geologie şi mineralogie, a contribuit cu o lucrare senzaţională „Starea Planeto-fizică a Pământului şi a Vieţii”, disponibilă pe Internet (în varianta în limba engleză). A demonstrat că aceste câmpuri magnetice şi luminozitatea tuturor planetelor sistemului nostru solar se schimbă, că atmosfera planetei Marte se comprimă şi că întregul câmp magnetic care înconjoară planeta Jupiter şi-a dublat dimensiunile. Câmpul magnetic al planetei Uranus se schimbă, cel al planetei Neptun se măreşte. Acestea au devenit mai luminoase şi calităţile lor atmosferice se schimbă. Per total, se observă schimbări în cadrul a trei categorii: câmpurile energetice, luminozitate şi atmosferă.

În plus, încă din 1901, câmpul magnetic al Soarelui s-a mărit cu 230%, iar activitatea plasmei solare a luat proporţii şi mai mari. Oamenii de ştiinţă din Novosibirsk au declarat *„că întregul sistem solar se mişcă într-o zonă de energie, care e diferită – e mult mai ridicată*”.

Dmitriev explică: „Această creştere a nivelului energetic stă la baza structurii materiei

în sistemul nostru solar. Planetele sunt împinse puţin mai departe de Soare şi atomii şi moleculele din care sunt formate acestea se întind în forma lor fizică”.

Puteţi vedea cum un proces care are loc în interiorul Soarelui şi afectează întregul sistem planetar este ascuns, răstălmăcit şi folosit de mass-media pentru a ne speria şi pentru a ne convinge că Pământul se comportă aşa doar din cauza poluării şi că se va transforma într-un loc periculos şi ostil.

Acum încerc să privesc întregul dintr-o altă perspectivă. Este oare îndreptăţit sentimentul autorităţilor, conform cărora următoarea catastrofă climatică va schimba fundamental planeta noastră? Indiferent, această situaţie nu a fost cauzată de noi, oamenii – ceea ce jurnaliştii inteligenţi abia aşteaptă să exploateze – ci Cosmosul se mişcă *spre noi*, ceea ce ar trebui să distrugă sistemul de control al mass-media.

De fapt, trebuie să remarcăm că au avut loc numeroase explozii solare. Tot mai des, aceste explozii declanşează tornade de particule. Tot mai des, se înregistrează şi o creştere a intensităţii forţei cu care aceste particule penetrează câmpul magnetic al Pământului – care ar trebui să ne protejeze împotriva radiaţiilor cosmice. Acest fapt afectează din ce în ce mai mult oamenii, animalele, plantele şi echipamentele tehnice sensibile. Desigur, şi clima şi tiparele

meteorologice ale planetei se schimbă şi apar catastrofele naturale.

Şeful programului de cercetare atmosferică din Statele Unite, Richard Behnke a declarat în acest sens*: „În viitorul apropiat probabil vor avea loc schimbări nefaste”*. Şi John Kappenmann de la Universitatea din Minnesota a explicat: *„În viitor, pagubele provocate de furtunile solare vor avea proporţii inimaginabile pentru noi*”.

Cu titlul *„O fisură gigantică în câmpul magnetic al Pământului*”, NASA a raportat pe 16.12.2008 că cele cinci staţii THEMIS ale NASA au descoperit o fisură în câmpul magnetic al Pământului care este de 10 ori mai mare decât aşteptările. Vânturile solare pot pătrunde prin deschizătură pentru a „reîncărca” magnetosfera, creând astfel puternice furtuni geomagnetice. Totuşi, fisura în sine nu e cea mai mare surpriză. Cercetătorii sunt uimiţi de modul ciudat şi neaşteptat în care aceasta s-a format şi de impactul pe termen lung pe care îl are asupra fizicii spaţiale.

„Următorii ani ar putea fi foarte activi… Asta ar putea provoca furtuni geomagnetice mai puternice, aşa cum am văzut în anii anteriori, a declarat coordonatorul proiectului THEMIS de la Centrul Spaţial Goddard, David Sibeck. Această descoperire schimbă înţelegerea noastră despre interacţiunea vânturilor solare cu magnetosfera”.

Deci există particule electromagnetice emise

de Soare. Ce s-a întâmplat cu lumina şi căldura? Deja există noi teorii care spun că în spaţiu temperatura este de – 270 de grade Celsius şi nu poate exista căldură. Geniile ca Nikola Tesla şi Viktor Schauberger considerau că prezentul aparţine teoreticienilor care susţin fuziunea la rece. Pentru că dacă toate stelele solare ar fi la fel de reci ca mediul cosmic, şi lumina şi căldura s-ar crea doar la contactul cu oxigenul din atmosferele planetelor, atunci totul ar fi absolut logic, iar aceasta ar fi o descoperire fantastică şi fundamentală. Soarele emite radiaţii solare, care în contact cu atmosfera Pământului produc lumină şi căldură şi creează efectul unui cer albastru.

În revista ştiinţifică *Raum & Zeit*, colegul şi cercetătorul Matthias Härtel face referire la astronomul Heinrich Wilhelm Olbers care în 1826 a argumentat de ce cerul de noapte nu este puternic luminat. „Paradoxul Olbers" concluzionează:

„Dacă ar exista miliarde de stele solare într-o singură galaxie şi ar exista miliarde de galaxii şi toate aceste stele solare ar emite lumină, atunci întregul univers ar fi luminat".

Aparent paradoxal, Härtel face cercetări de-a lungul anilor şi ne uimeşte cu un răspuns practic şi o logică sclipitoare – Soarele nostru e rece ca gheaţa! Cine doreşte mai multe informaţii despre această afirmaţie poate consulta site-ul „www.geheimnis-eiskalte-sonne. de".

Joaca de-a războiul meteo

În ciuda valurilor de energie solară, apare întrebarea: catastrofele de tipul uraganelor, sau cutremurelor, sau tsunamiurilor pot fi create şi artificial, spre exemplu în încălzitorul ionosferei, HAARP din Statele Unite? (HAARP este un câmp de antene speciale din Alaska, unul dintre cele mai bine-păzite secrete militare ale Statelor Unite. Pentru detalii, consultaţi.)

Am răspuns: „*Da*! „Războaiele sunt purtate din ce în ce mai puţin pe câmpurile de luptă – atât în Europa, cât şi în întreaga lume – şi din ce în ce mai mult în atmosfera planetei şi în spaţiul apropiat Pământului – şi asta se întâmplă de ani buni, conform constatărilor generalului american Gordon Sullivan, fost Şef de Stat Major al Armatei:

„Odată cu saltul nostru tehnologic în secolul XXI, vom putea să ne vedem inamicii zi şi noapte, indiferent de vreme – şi îi vom urmări neîncetat. Posibilitatea unei manipulări globale, precise, imediate, stabile şi sistematice a vremii va fi un instrument de multiplicare a forţelor pentru comandantul care doreşte să-şi atingă obiectivele în vreme de război. Deoarece oricare ar fi viitorul apropiat, vremea va continua să existe, abilitatea de a manipula vremea va putea fi folosită la nivel planetar pentru rezolvarea oricărui conflict existent. Abilitatea de a controla vremea, chiar şi

într-o mică măsură, poate constitui un impediment în consolidarea forţelor militare”.

Mai puţin cunoscute sunt complexele ruse asemănătoare facilităţii HAARP. Ziarul elveţian *ZeitenSchrift* titrează:

„În acest context, construcţiile de pe insula rusă Bennett se întind pe o lungime de peste 200 km. Mai multe sisteme – dar mai puţin performante – există, printre altele, şi în Arecibo, Puerto Rico, în Nijni Novgorod, Rusia şi în Dushanbe, Tadjikistan. Extinderea facilităţii HAARP din Alaska continuă în forţă”.

W. Jakobowski scrie în *Magazin2000 plus* (Nr. 258) despre laboratoarele subterane înţesate de oameni de ştiinţă lipsiţi de scrupule – cu scopul de a trimite câmpuri de energie, radiaţii letale (laser, radioactive, scalare) nu numai în atmosferă, ci şi în subteran, către destinaţii specifice:

„Aceste facilităţi sunt ascunse adesea sub forma bazelor militare sau a institutelor biologice de cercetare, unde descoperirile se fac „pentru beneficiul umanităţii”. Acestea sunt aproape invizibile pentru publicul larg la peste 1.000 de metri adâncime sub pământ (puteţi face o comparaţie cu adâncimea minelor de cărbuni, aur şi diamante). La suprafaţă, prezenţa lor este trădată numai de antene. Sunt cunoscute facilităţile HAARP din Alaska, Australia şi de la Polul Sud. În Europa există laboratorul CERN, supranumit şi „Laboratorul Divin”, în apropiere de

Geneva, unde peste 8.000 de oameni de ştiinţă lucrează la experimente îndoielnice”.

Putem găsi informaţii foarte interesante despre Războiul de Mediu între cele două superputeri Est şi Vest, dar nu se face referire la grupurile industriale puternice, care le sprijină. Ostentativ, acum puterea se măsoară şi în „numărul de arme potenţiale”, periculoasele arme cu impulsuri electromagnetice (EMP) şi armele scalare-electromagnetice, care pot fi utilizate în toate fazele războiului, atât din motive strategice, cât şi ofensive. Se află în dotarea mai multor societăţi internaţionale secrete cu caracter militar.

O primă privire de ansamblu este oferită de revista *ZeitenSchrift* în nr. 57/2008. La acel moment citisem în revista *Magazin2000 plus* (19/2008) că analiştii militari ruşi de la Kremlin raportau că şeful Comisiei Militare Centrale Chineze, generalul Guo Boxiong l-a avertizat pe Secretarul american al Apărării, Robert Gates*: „Încetaţi să transformaţi China în ţinta experimentelor voastre, sau vă vom îngropa”*.

Am descoperit încă o versiune elegantă a „războiului meteo”, fiindcă puterea capitalului este rareori dată publicităţii. Se poate ca profitul de miliarde să fie investit sistematic în sistemul de manipulare a vremii? Activistul din Stuttgart care luptă pentru drepturile omului şi colegul meu, Jens Loewe, vorbeşte în cartea sa *„Sindicatul*

apei” despre un contract de privatizare a apei în Indonezia.

„În noiembrie 2004 a fost promulgată legea nr. 7, alcătuită sub presiunea Băncii Mondiale, prin care este permisă privatizarea apei. În această lege găsiţi şi remarci cu privire la influenţa acestui fapt asupra vremii în articolul 38 se precizează că investitorii străini pot face demersurile pentru o schimbare a vremii, pe care o pot aplica ulterior. Iniţial, totul sună ca o glumă, dar prezintă un real interes pentru, spre exemplu, agricultură, deoarece norii pot transporta ploaia acolo unde vor ei (investitorii)”.

Oare aceste variante ale „războaielor meteo” internaţionale sunt de fapt războaie economice ascunse care aduc profit în sistemul financiar – şi sunt sprijinite activ prin intermediul reglementărilor CO_2? Fizicianul şi jurnalistul Detlef Scholz urmăreşte această temă în *Raum & Zeit* (154/2008) şi scrie despre „Piaţa de miliarde”:

„Prin reglementările aduse emisiilor de CO_2 ţările cu economii în curs de dezvoltare, spre exemplu China, India sau Brazilia sunt ţinute în frâu; iar acest lucru – prin intermediul sabotării economiei energetice – face ca ţările sărace din lumea a treia din Africa şi America Latină să rămână în urmă, iar cei responsabili le consideră pagube colaterale inevitabile. Dar reglementările CO_2 au şi alt potenţial economic. Totul face parte

dintr-un program uriaş de redistribuţie a bogăţiei naţiunilor”.

În afară de cataliştii cosmici şi de Soare, mai există şi alţi vinovaţi pentru efectele încălzirii globale? Merită menţionate presupusele gaze produse de efectul de seră: metanul şi oxizi de azot. După dioxidul de carbon, metanul este cel mai important gaz eliberat de oameni în atmosferă prin efectul de seră şi este de 20 până la 30 de ori mai „eficient”. Astfel, se produce distrugerea artificială a liniilor terestre şi creşterile de temperatură sunt cauza principală a deşertificării. Şi nu se menţionează creşterea emisiilor (globale) de microunde din cauza puterii de transmisie, respectiv din cauza facilităţilor de transmisie ale sistemelor de comunicare.

„Acestea sunt faptele ştiinţifice: microundele agită moleculele sau CO_2 şi în decursul următoarelor decenii ar putea avea un impact asupra încălzirii atmosferei. Putem calcula că din 1950, reţelele de distribuţie (punctele) s-au extins şi începând cu anii 1980, numărul acestora a crescut, în cadrul experimentelor de laborator şi ale calculelor teoretice putem calcula în baza compoziţiei atmosferice şi a puterii de transmisie deja moderate, o creştere teoretică a temperaturii de aproape 0,64°C (0,6367°C). Sper că unii oameni vor înţelege asta. Dar nu şi cei responsabili. Desigur că nu trebuie să publicăm rezultatele, fiindcă nu există informaţii precise

despre serviciile de transmisie globale. Aşa cum am precizat, ne aşteptam la valori moderate, prin urmare la transmisii care se aflau la un nivel moderat, sub datele descoperite. Adevărul este că aceste date nu sunt publicate din lipsă de interes... Asta e părerea mea".

Nu se menţionează nici otrăvirea atmosferei prin folosirea îndelungată de „chemtrails". Ca să vă puteţi face o idee, intraţi pe Goole, la categoria IMAGINI şi folosiţi cuvântul *Chemtrains* (şi pregătiţi-vă o sticlă de bitter pentru stomac, fiindcă veţi simţi repulsie).

Sunteţi curioşi? Termenul de „chemtrails" este o variaţie a cuvântului din limba engleză „comtrails", trene de condensare. „Chemtrails" sunt diferite de acestea deoarece sunt vizibile pe cer timp de mai multe ore, sub formă răspândită şi conţin diverse chimicale.

Extensii ale conştiinţei cosmice

Acum reuşesc să tratez cel mai important aspect pentru mine şi anume, informaţiile derutante. Există vreo semnificaţie a acestei influenţe cosmice în schimbările noastre climatice? Dar în tot circul global şi superficial organizat de mass-media, percepţiile mai „înalte" au foarte puţine şanse de a fi publicate.

Prin urmare, există exemple despre instaurarea unui haos total ca urmare a unor ordine superioare. Cibernetica ne arată calea în sistemele de ordine superioare complet

automatizate şi auto-organizate care duc la schimbări ale paradigmelor. Statutul nostru tot mai haotic de „Old Age” trece printr-o schimbare violentă – o schimbare a paradigmei –, pe care omul de ştiinţă din California, Willis Harman o interpretează în felul următor:

„Schimbarea globală a conştiinţei, care este influenţată de ştiinţă şi se adresează atât sufletului cât şi minţii umane, înseamnă că secolul 21 va fi diferit de lumea modernă, aşa cum şi aceasta, la rândul ei, a fost diferită de Evul Mediu. Nu există niciun domeniu al societăţii şi nicio instituţie care să nu fie afectată. Ne aşteaptă, în linii mari, o perioadă interesantă”.

Cine nu îl cunoaşte pe misticul modern şi autorul de bestsellere Eckhardt Tolle, unul dintre cei mai curajoşi profesori ai timpurilor moderne? Prima lui carte „*Acum*!” a fost numărul unul pe lista de bestsellere din *New York Times* şi a fost tradusă în peste 30 de limbi. În noua sa carte, „*Un nou Pământ*”, acesta se exprimă destul de clar:

„Cel mai înalt scop al transformării este de neconceput pentru mintea umană şi depăşeşte capacitatea lui de gândire cu mult. Şi totuşi această transformare pe acest pământ, în acest moment, este sarcina noastră. Este vorba de împăcarea interiorului cu obiectivul exterior, de reconcilierea lumii cu Dumnezeu”.

Sunt convins de posibilitatea existenţei unei asemenea „*stări elevate, puternic organizate*”.

Ciclurile solare şi galactice arată o interferenţă care în cercurile religioase este catalogată drept o stare „paradiziacă”. Data de 12.12.2012 este denumită în literatura de specialişti „ziua sincronizării”, când sistemul nostru solar s-a intersectat cu eliptica Pământului şi cu Ecuatorul galactic. Pe scurt: sistemul nostru solar traversează momentan Ecuatorul Căii Lactee şi, prin urmare, punctul central al câmpului magnetic galactic. Colegul şi autorul meu Tibor Zelikovics scrie despre asta în cartea lui „*Schimbarea 2012 – Calendarul şi profeţiile* mayaş”:

„Ne putem da seama că această conjunctură e rară prin prisma faptului că Soarele are nevoie de 220 până la 240 de milioane de ani pentru a orbita în jurul centrului galaxiei”.

Soarele galactic central, propriul nostru Soare şi Pământul se vor alinia în timpul solstiţiului de iarnă din 2012. Această constelaţie astronomică are implicaţii istorice, astrologice, geofizice şi neurologice asupra fiinţei umane. Apoi sistemele terestro-biologice şi psiho-cosmice se reunesc în armonie şi echilibru – şi matricea masculină a epocii noastre îşi eliberează tot mai mult energia haotică.

Cui bono – cine beneficiază?

Cine câştigă şi în ce mod de pe urma unei posibile „catastrofe climatice”? Asta e cea mai

mare întrebare! Pentru a organiza eficient comercializarea de CO_2 trebuiau create noi instrumente, cum ar fi „Chicago Climate Exchange” (Bursa Chicago pentru Schimbări Climatice). Tot mai multe companii de top joacă la această bursă, de la *Rolls Royce* la *Bayer*, *Ford* până la universităţi renumite.

Multe dintre companiile cunoscute drept poluatori au intrat deja pe piaţa di oxidului de carbon, chiar şi în Statele Unite, unde creditele (diferenţa între coeficientul permis şi coeficientul realizat) sunt comercializate pe „Chicago Climate Exchange”.

Această licitaţie complet plănuită a certificatelor pentru emisii de dioxid de carbon în sistemul energetic i-ar fi costat pe consumatorii de energie ai *Asociaţiei Germane de Apă şi Energie* (*BDEW*) în jur de mai mult de doisprezece miliarde de euro anual (www.live-pr.com). În cele din urmă, acest joc nu a funcţionat, deoarece recesiunea apărută între timp a redus proiectarea estimată.

Cel de-al doilea câştigător în urma acestei presupuse catastrofe climatice sunt companiile de petrol. *Exxon Mobil*, deţinută de familia Rockefeller este cea mai valoroasă companie din lume la momentul actual (467 de miliarde de dolari americani, începând cu iulie 2008). Concernul a înregistrat o cifră de afaceri de 40,6 miliarde de dolari americani în 2007, fiind

considerată compania cu cel mai mare profit din lume (cifrele mai recente nu sunt disponibile). Din experienţa mea în domeniul industriei, consider că acestea sunt valorile nete, fără plata impozitelor aferente. Alfred F. Knight scrie în *Magazin 2000 plus* (267/2009) că acest profit este redirecţionat, pentru a evita impozitarea, către diferite fundaţii şi organizaţii non-profit. Knight a explicat că Rockefeller & Co. se asigură că rezervele de petrol abundente sunt controlate şi că extracţiile sunt restricţionate pentru a putea păstra un preţ cât mai ridicat. Scuza este: *„Nu putem creşte producţia de petrol, deoarece arderea combustibilului fosil este una dintre cauzele încălzirii globale”*. Şi: *„Cei care nu acceptă minciuna încălzirii globale vor fi combătuţi şi eliminaţi”*. Venezuela în calitate de producător de petrol îşi poate comercializa benzina pentru 17 cenţi pe galon (3,8 litri) la benzinăriile din ţară.

Pe Wikipedia puteţi citi următorul text despre puterea de lobby a gigantului Rockefeller, *Exxon Mobil*:

„Conform unei declaraţii a „Union of Concerned Scientists” (UCS) din luna ianuarie, se presupune că Exxon Mobil a investit în ultimii ani aproximativ 16 milioane de dolari pentru a-i sprijini pe cei care privesc cu scepticism problema schimbării climatice, pentru a ascunde probe ştiinţifice şi pentru a manipula politicienii şi mass-media. Conform Greenpeace, Exxon Mobil a

investit din 1998 peste 22 de milioane de dolari numai pentru a face lobby în acest scop. Între 1998 şi 2005, 1,6 milioane de dolari au fost direcţionaţi către American Enterprise Institute. Asta le permite oamenilor de ştiinţă să cheltuie 10.000 de dolari pentru rapoarte care pun la îndoială descoperirile climatice făcute de ONU, conform ziarului britanic The Guardian.

Exxon Mobil şi DG Pieţe Interne au câştigat premiul pentru „Cel mai oribil lobby” (în 2006, compania petrolieră fiind astfel onorată pentru eforturile insistente de a preveni o dezbatere publică şi politică cinstită privind schimbările climatice care i-ar fi influenţat anumite interese de afaceri”.

Cei din interior ştiu: imperiul Rockefeller conduce lumea. Dar cât de mult se întinde acest dominion? Agitatorii vestici sunt încurajaţi acolo unde este posibil de potenţialul rus, care în prezent este cel mai mare producător de gaze naturale şi petrol al planetei. Oamenii de ştiinţă ruşi şi tehnicienii în domeniul extracţiei sunt convinşi că petrolul este o resursă „regenerabilă” şi, prin urmare, vorbesc despre aşa-numitul *petrol abiotic*. Cercetările recente arată clar că rezervele naturale de petrol se regenerează periodic şi se reumplu (Dr. Hans Joachim Zillmer). Campania biodiesel, care altfel ar fi nerentabilă, se îndreaptă către preţul extrem de ridicat al petrolului şi profitul înregistrat.

Cel de-al treilea câştigător mondial de pe urma temerilor pentru schimbările climatice este industria nucleară. Politicianul american şi câştigător al premiului Nobel pentru Pace (împreună cu UN-IPCC) Al Gore face un joc dublu, cel puţin. World-Online îl citează:

„Dar în sfârşit controlăm, prin intermediul lui Gore, un „holocaust ecologic „şi probele pentru o noapte de cristal ecologică sunt la fel de clare precum sunetul unui pahar spart în Berlin. Fiecare metodă este permisă”.

Cam aşa ceva! înarmat cu aceste cunoştinţe, am fost invitat în Berlin, la Convenţia pe teme climatice organizată pe 23.10.2007 de EnbW, cea de-a treia cea mai mare companie producătoare de curent electric din Germania. Wikipedia scrie despre EnbW:

„Curentul electric distribuit de EnbW şi de fiica sa Yello provine, în mare parte, din energia nucleară eliberată de marile centrale atomo-electrice germane la polul opus se află emisiile scăzute de CO_2 şi un aport peste medie de energie regenerabilă, produsă în mare parte de hidrocentrale. Curentul electric produs de concernul EnbW generează o cantitate peste medie de deşeuri radioactive – dar pentru standardele tarifare verzi – aceasta contribuie foarte puţin la accentuarea efectului de seră”.

Numai între 2002 şi 2007 cele patru companii de energie electrică germane (operatori de reţele

de distribuţie) E.ON, RWE, EnbW Şi Vattenfall au înregistrat un profit de 80 de miliarde de euro. Unul dintre motive este creşterea constantă a preţului la consumator. Totuşi, furnizorul meu personal de energie electrică m-a asigurat că distribuie curent „verde” produs în proporţie de 100% de hidrocentrale. Cam aşa stau lucrurile în prezent şi toată lumea poate participa (www.stromistgmn, de).

O altă problemă o reprezintă catastrofa gigantică de la Fukushima din data de 14.03.2011 şi urmările acesteia – imagini cu care încă sunteţi familiarizaţi, însă următoarele trei informaţii sunt cunoscute de foarte puţini:

1. nici în Germania nu am primit toate informaţiile, dar am fost puşi în temă cu subiectul, prin urmare, la şase săptămâni după cutremur, alegătorii din Baden Württemberg au votat împotriva guvernării care sprijinea industria energiei nucleare. De la cunoscuţii din Franţa, ţara cu cele mai multe centrale nucleare, am aflat mai târziu că lor le-au fost prezentate foarte puţine informaţii despre incidentul oribil din Japonia – o atitudine foarte corectă din punct de vedere politic!

2. În toate aceste discuţii despre politicieni şi corporaţii s-a aflat doar aşa, într-o doară, că centralele noastre nucleare sunt asigurate doar pentru pagube de până la 250 de milioane de euro – o adevărată catastrofă ascunsă şi

3. că din cauza problemei japoneze, brazilienii s-au trezit şi au oprit construirea centralei nucleare proiectate de Siemens, *Ancra III*, până când guvernul federal va aproba o garanţie Hermes de 1, 5 miliarde de euro pentru extindere. Din acel moment, a sunat clopoţelul şi în sălile de şedinţă ale marilor companii, care s-au gândit că e timpul să intre în cursa pentru promovarea energiei alternative.

În data de 18.03.2011 le-am trimis un Newsletter cititorilor mei, din care voi repeta următorul fragment:

„Pe Internet circulă întrebarea: Este adevărat că centralele nucleare germane nu sunt asigurate împotriva unui accident nuclear de proporţii? Asta înseamnă că profitul ajunge direct în sistemul privat şi că pierderile sunt suportate de populaţie? Nu cumva kilowattul/oră provenit din energie nucleară ar trebui să coste mai mult, deoarece operatorul trebuie să fie asigurat pentru anumite pagube de miliarde de euro? Atunci, centrala nucleară asigurată împotriva tuturor riscurilor nu este cumva cel mai scump mod de producere al curentului electric? De ce ascunde guvernul răspunderea operatorilor în acest context?

În plus: dacă în calitate de proprietari veţi citi poliţa de asigurare a clădirii dumneavoastră, veţi observa că aceasta nu este asigurată împotriva actelor de război de orice fel, inundaţii sau accidente nucleare. Politicienii noştri cunosc acest

aspect – ca să nu mai vorbim de problema deşeurilor radioactive? Şi populaţia?

Actuala politică a guvernului este atacată – evident de cei puternici şi oportunişti care se ascund în culise. Astfel, actualele comunicate de presă trebuie să conteste obedienţa ideologică a decidenţilor germani – deoarece articolele presei stau la baza „indicatorilor zilnici" (Zürich):

Zilele energiei nucleare sunt numărate în Germania. Dacă industria puternică germană încearcă să găsească alternative pentru un viitor fără energie nucleară, se va crea un vortex care va absorbi întregul continent. Toţi ceilalţi europeni vor fi sfătuiţi să nu rateze acest tren".

Până în prezent, la nivel mondial există 437 de centrale nucleare active, dintre care 342 funcţionează de douăzeci de ani sau mai mult. Dar fiecare extindere a licenţei de operare generează profituri de aproximativ 1 milion de euro.

Elmar Klevers îşi aminteşte în acest context:

„La folosirea unei tone de Uraniu 235 rezultă opt tone de Uraniu 238 sub forma deşeurilor radioactive. Pentru o cantitate atât de mare nu există un spaţiu de depozitare nicăieri în lume... Deşeurile radioactive Uraniu 236 au o durată de viaţă de 4,5 miliarde de ani. Ce vor face generaţiile viitoare cu aceste mase radioactive care cântăresc 1,2 milioane de tone – iar cantitatea lor creşte zilnic?"

Clienţii şi contribuabilii trebuie să plătească

din nou cea mai mare scamatorie ştiinţifică a tuturor timpurilor? Iar această scamatorie va costa mai mult decât vă puteţi închipui – dacă situaţia economică nu se schimbă curând.

Şi acum urmează încă o surpriză. Trăim într-o epocă a schimbării, se schimbă foaia – chiar şi în tabloide. Imaginaţi-vă că ziarul BILD pe data de 06.02.2012 (cu puţin înainte de publicarea cărţii) a uimit întreaga lume, mai ales pe cercetătorii în domeniul climei – cu titlul noii serii BILD: „*Minciuna CO_2. O renumită echipă de cercetători afirmă*: *Catastrofa climatică este arma creatoare de panică a politicienilor*”. De ce se schimbă foaia pentru acest joc de miliarde? Cine are un comportament corect din punct de vedere politic şi cine nu? Presa sau oricine altcineva pregăteşte încet-încet un „perete”? Ar fi şi cazul.

La „infokrieg. tv” am găsit următoarele. O declaraţie a lui Peter Boehringer:

„Aleluia! Minciuna CO_2 a fost „oficial” dezvăluită şi odată cu asta şi reglementările CO_2, care îi obligau pe contribuabili să scoată din buzunar sute de miliarde pentru evitarea emisiilor de CO_2, pentru milioane, pentru articole mincinoase în presă şi pentru sute de întâlniri internaţionale ale experţilor dornici să rezolve o problemă care nu există... Dar dacă presa şi cei 10.000 de „experţi” ai ei reduc la tăcere oamenii de ştiinţă independenţi împreună cu ideile lor logice, atunci avem de pierdut. Şi au de pierdut şi

mijloacele mass-media alternative care spun adevărul. Dar acest lucru se va schimba, deoarece poveştile fatale despre CO_2 sunt dezavuate de presă mai repede decât trivializarea măsurilor de păstrare a monedei euro, denumite „măsuri de salvare” … „Presa va fi curând pusă în faţa alegerii: publicaţi [adevărul] – sau veţi pierde”.

Un Paradis ar trebui să fie mai călduros

În Evul Mediu temperatura a fost, spre exemplu, cu două grade mai ridicată. În Europa, recoltele au adus bogăţie, iar în vremea lui Carol cel Mare (Charlemagne) numărul populaţiei a crescut. Pe dealuri creştea viţa de vie, aşa cum am văzut şi eu personal pe dealurile din regiunea sudică a Württembergului, unde în prezent este inimaginabil să cultivi viţă de vie. În Şvabia încă mai există nume de districte şi numele străzilor care conţin cuvântul *Wengert* (Podgorie) şi pereţi din piatră absolut intacţi în cele mai multe cazuri. În cele din urmă, nivelul mărilor creşte anual cu circa trei milimetri. Şi din nou toate ipotezele „ştiinţifice” despre inundaţii se dovedesc a fi false – indiferent dacă sunt calde sau reci. Între 1993 şi 1997 s-au făcut cartografieri ale solului prin intermediul sateliţilor şi s-a observat că mările şi oceanele avansează în fiecare an cu doi milimetri. Acestea au demonstrat şi că nivelul lor se ridică diferit în funcţie de regiune şi de cele mai multe

ori în direcţii opuse.

Dacă acest fenomen continuă în perioada noastră *Neo-caldă* din epoca actuală numită *Neogen*, atunci ne întoarcem la calitatea normală a vieţii terestre. Fiindcă aşa cum am menţionat, perioadele calde sunt considerate perioade normale şi alcătuiesc 80%-90% din istoria Pământului. Perioadele în care s-au format calotele polilor, denumite şi ere glaciare, sunt marile excepţii. Şi în baza ciclurilor de 400 de ani ale perioadelor calde, n-am traversat nici jumătate din perioada acesteia de la 1850 până în prezent.

„În Canada şi Siberia pământul fertil aşteaptă venirea soarelui”, conform geologului Achim Schneider. „În prezent, şase miliarde de oameni au nevoie de hrană… Dacă va mai trece o generaţie, zece miliarde de guri vor avea nevoie de hrană. Mi s-ar părea convenabil dacă iarba ar creşte din nou în Sahara şi dacă regiunile nordice unde se pot cultiva plante s-ar extinde. Cu fiecare grad în plus, limita la care se pot cultiva plante creşte cu o sută de kilometri către Polul Nord”.

Astăzi trăim deja într-un Paradis, dacă ţinem cont de frumuseţea peisajelor acestei planete, şi totul va fi şi mai bine!

Corectitudinea şi incorectitudinea politică se află în interiorul nostru…

…deoarece sistemul nostru ingenios de control, creierul, este format din două emisfere separate, cea stângă şi cea dreaptă. Ambele sunt

perfect conectate una cu cealaltă şi miliardele de terminaţii nervoase asigură o comunicare eficientă, deşi programul de bază al celor două emisfere este complet diferit. Desigur, aceste informaţii sunt cunoscute de foarte multă vreme şi totul este implicit, fără să ne mai gândim sau să mai analizăm acest lucru. Am găsit nume cu rezonanţă pentru această diviziune în două sisteme diferite de control asupra corpului: în est se numeşte *Yang* şi *Yin*, în latină *ratio* şi *emoţio*, C.G. Jung le-a numit *Animus* şi *Anima*, sunt denumite generic *înţelegere* şi *Intuiţie*, *bărbătesc* şi *femeiesc*, *Intelect* şi *Simţire* sau *Minte* şi *Inimă*. Deoarece în timpul cursurilor mele trebuie adesea să demonstrez şi partea practică, exemplific mereu cu *EU* ŞI *NOI* şi ajung apoi la ideea filosofică de *a avea* şi *a fi*.

Acest sistem dublu poate fi caracterizat ca extrem? Exact, deoarece emisfera stângă a creierului coordonează ochiul şi urechea noastră dreaptă, mâna dreaptă şi întreaga parte dreaptă a corpului nostru. Emisfera dreaptă coordonează ochiul şi urechea stângă, mâna stângă şi întreaga parte stângă a corpului nostru, dar şi inima. Am denumit această legătură încrucişată drept *contralaterală*.

Unii cercetători şi autori fac distincţie între calităţile celor două emisfere mult mai consecvent şi mai dur decât le-am explicat eu mai jos. Puteţi observa, dacă citiţi cu atenţie despre juxtapunerea

„predispoziţiilor” contrare ale emisferelor noastre, care este impactul acestora în viaţa noastră de zi cu zi, cum ne influenţează comportamentul, cum ne decid acţiunile şi reacţiile şi cum să reacţionăm corect sau incorect din punct de vedere politic?

emisfera stângă	emisfera dreaptă
raţional	emotiv
logic	Intuitiv
Îndoielnic	creativ
extravertit (lumea exterioară)	Introvertit (lumea interioară)
analitic	artistic/ muzical
conştient	orientat spre cunoaştere
lipsa trăsăturilor feminine	prezenţa trăsăturilor feminine
prezenţa trăsăturilor masculine	lipsa trăsăturilor masculine
orientat către „EU”.	orientat către „TU/NOI”.
zgârcit	generos
solitar	competen ţe sociale
orientat	orientat

către „a poseda”.	către „a simţi”.
perfecţionist	tolerant
Iubitor de ordine	Iubitor de dezordine
materialist-orientat spre succes	orientat spre „fiinţă”.
	nu are noţiunea timpului
punctual	
Iubeşte seriozitatea	Iubeşte „copilul interior”.
gândeşte detaliat	simte integral
are simţul răspunderii	se bazează pe sentimente
mai izolat	se integrează în societate
mai conştient	mai spiritual
Individualist	Îi este teamă de singurătate
orientat către rezultate,	orientat către

practic experienţe

EU – mai egoist EU – mai individualist

Yang Yin

Animus – bărbătesc Anima – femeiesc

Sistem explicit Sistem implicit

Ambele emisfere funcţionează în noi toţii, deoarece diferă individual, dar sunt active neîncetat. Vă rog, observaţi din nou rând cu rând tabelul de mai sus atât pentru dumneavoastră, cât şi pentru cei din jur şi trageţi singuri concluziile.

În creierul nostru există aproximativ 10 miliarde de neuroni, iar întregul nostru sistem nervos este alcătuit din doar 15 miliarde de neuroni. Dacă am pune cap la cap terminaţiile nervoase ale acestor celule, am acoperi o lungime de

500.000 de kilometri. Creierul nostru este cel mai puternic organ de control ar corpului nostru fizic. Acesta nu „coordonează” doar procesele vegetative ale corpului nostru, dar prin intermediul energiei gândurilor ne organizăm conştient şi creativ viaţa de zi cu zi.

Şi cele două emisfere cerebrale despărţite sunt inter-conectate de nenumărate terminaţii nervoase pe toată durata vieţii. Dar aceasta nu este singura similaritate între două planuri opuse. Putem vorbi, în general, despre Yin şi Yang, prin

urmare despre calităţi feminine şi masculine şi ajungem la cel mai mare conflict care ne-a urmărit timp de milenii întregi: inegalităţile dintre femei şi bărbaţi. În timpul procesului de suprimare a tuturor calităţilor feminine observate, ne-am transformat într-un patriarhat neutru – care chiar şi în prezent încearcă în continuare să evite propriile confruntări interne cu orice preţ.

Din păcate, aplicăm acest concept de sute de ani: în creştinism, femeia era considerată mai puţin importantă decât bărbatul, bisericile creştine fac distincţia strictă între călugăriţe şi călugări; în islamism soţul este superior soţiei, el o poate bate sau o poate căsători cu altcineva împotriva voinţei ei. Şi în iudaism situaţia e asemănătoare: în problemele comerciale şi politice, sau la şcoala Talmudului femeile nu sunt niciodată, sau rareori, egale bărbaţilor.

Mai presus de toate, în cercurile secrete – fie că e vorba de francmasoni, cavaleri templieri sau cluburi de dezbateri – nu este loc decât pentru bărbaţi, deoarece prezenţa femeilor ar deranja gândirea şi acţiunile structurate şi raţionale ale bărbaţilor. Întreaga tematică a războiului – fie înainte de naşterea lui Iisus, în Evul Mediu, inclusiv Inchiziţia, în Primul şi cel de-al Doilea Război Mondial sau în războaiele actuale – este exclusiv produsul acţiunilor bărbaţilor, de aceea până în prezent nu au existat niciodată femei-soldaţi!

Aţi auzit vreodată ca în timpul unui război femeile să violeze bărbaţii şi să distrugă întregi oraşe? Nu? Nici eu. Femeile au încercat, de cele mai multe ori, să prevină izbucnirea războaielor sau revoluţiilor, cum a fost şi cazul războiului ruso-cecen, când femeile ruse au ţinut piept tancurilor. Sau în timpul războaielor dintre Atena şi Sparta, când Lisistrata le-a pus pe femeile ateniene să jure că nu vor întreţine relaţii sexuale cu bărbaţii lor până când aceştia nu vor face pace cu Sparta. Acelaşi lucru l-au făcut şi foarte multe femei în Liberia pentru a pune capăt războiului civil ce durează de mai bine de un deceniu.

Sistemul financiar şi economic aplicat de capitalism este rezultatului unei gândiri extrem de singulare. Numai un bărbat putea decide ca muncitorii – în mare parte femeile şi copiii – să fie exploataţi în ţări îndepărtate (amintiţi-vă de povestea ucigaşului de economii John Perkins), iar poporul să fie condus conform intelectului unilateral, fără sentimente, fără Anima! Credeţi că o femeie ar fi capabilă – aşa cum este descris în Vechiul Testament şi cum se întâmplă tot timpul în război – să ucidă copii mici, chiar bebeluşi, sau să îi lase să moară de foame? Din contră! Femeile sunt – indiferent de naţiune şi origine – cele care au adoptat şi au avut grijă chiar şi de copiii inamicilor lor…

Deoarece aceste forţe, care se regăsesc în interiorul nostru, sunt atât de diferite, noi,

bărbaţii, nu înţelegem multe dintre acţiunile femeilor, care frecvent ni se par ilogice şi incomprehensibile. Pe această temă au fost publicate o serie de cărţi, s-au făcut glume („*Femeile şi maşinile…*”) şi anumite cuvinte s-au încetăţenit în limbă (cuvântul „dämlich” din germanul „Dame” – damă, desemnează un comportament iraţional). Noi bărbaţii vrem doar să ne simţim superiori.

Indiferent dacă sistemul nostru educaţional sau economic este orientat către succes, carieră sau profit (fiindcă doar foarte puţini aleg o meserie care le aduce bucurii şi îi face fericiţi) – totul este raţional, sobru şi orientat către bărbaţi. „*Mai întâi munca*, *apoi plăcerea*. „Această afirmaţie explică totul cu exactitate. Trebuie să muncim din greu şi apoi trebuie să sărbătorim. Puţini dintre noi pot face legătura între cele două.

Recunoaştem, în orice caz, faptul că gândirea rece, orientată către profit este rezultatul suprimării aspectelor feminine în viaţă – exact! Iar acest fenomen nu are loc doar în viaţa exterioară, ci şi în interiorul nostru. Femeile, în special, au tot mai des un comportament şi o înfăţişare masculină, ceea ce se manifestă în mod clar prin tunsori scurte şi pantaloni.

Cum putem explica această dezvoltare? Ceea ce reproşează estul vestului de cele mai multe ori este detaşarea noastră de sensul natural şi holistic al comunităţii şi orientarea către formele sociale

artificiale, coloniale, dictatoriale sau elitiste. Şi în spatele acestei dezvoltări treptate se află solitar şi singular EUL, din nou individul şi întreaga comunitate – fie în cluburile sportive, grupurile economice internaţionale, comunităţile religioase sau societăţile secrete.

Polarităţile energetice ne hotărăsc viaţa! Există vreun loc unde nu se găsesc peste tot încă din timpurile îndepărtate? *Unde* suntem persecutaţi prin intermediul opuselor noastre şi *în câte* moduri găsim polarităţile telurice? Şi astfel realizăm că acestea sunt aplicate cauzal mereu în gândurile noastre cele mai ascunse, în centrul nostru de control, în minunatul nostru creier – că acolo se simt ca acasă.

Yin (chin*. Întuneric*) reprezintă aspectul feminin, polaritatea *minus* (-) iar Yang (chin, *lumină*) reprezintă polaritatea *plus* (+). Dar în mitologia chineză nu găsim niciodată aceste polarităţi individuale. Ele sunt o unitate, exact la fel cum şi creierul uman este o unitate dual㠖 Acest simbolism antic poate fi o indicaţie a faptului că holismul se bazează pe dualitate? Oare sarcina noastră este de a învăţa să aranjăm acţiunile noastre într-o manieră tot mai *holistică* cu ajutorul creierul nostru dual? Sau acest lucru ne trimite iarăşi şi iarăşi la dualitatea *ori-ori*, *activ-pasiv*, *pro şi contra* sau *corect-incorect* din punct de vedere politic?

Să privim mai întâi emisfera dreaptă a

creierului şi să oferim câteva explicaţii ştiinţifice. Evoluţionistul ungur, profesor dr. Ervin László, autorul a peste 40 de cărţi de non-ficţiune, transferă aceste calităţi contrastive ale emisferelor noastre cerebrale asupra culturii în care trăim şi invocă un viitor schimbat, controlat de emisfera dreaptă printr-o schimbare de paradigmă – o schimbare fundamentală a „gândirii conducătorilor”: „*Trebuie să facem saltul pentru a crea o senzaţie holistică a funcţionării organelor, care în cele din urmă poate avea şi o bază ştiinţifică*”. László a colaborat pentru cartea şi filmul „*Bleep*”.

Autoarea, teologul şi pedagogul dr. Christa Mulack explică:

„Sentimentul religios satisface cerinţele emisferei drepte, care este privită ca fiind tipic feminină, din cauza gândirii metaforice sintetico-holistice, deoarece, de fapt, femeile se simt mai în largul lor cu propriile gânduri decât bărbaţii, care au acces la ele mai mult dintr-o perspectivă inconştientă. Această emisferă dreaptă este mai puţin specializată în cazul femeilor decât în cazul bărbaţilor, pentru ca, în cazul eşecului emisferei stângi, aceasta să poată prelua funcţiile. La bărbaţi acest lucru este imposibil, deoarece funcţiile emisferei drepte sunt puternic definite, asemenea unor dogme religioase”.

Cercetătorul şi doctorul neurolog Andrew Newberg, care studiază neuroştiinţa în raport cu

experienţa spirituală şi este co-autorul bestsellerului „Dumnezeu – sub formă de conştiinţă a confirmat în cartea aferentă filmului „Bleep „Creierul este capabil de milioane de lucruri diferite, şi oamenii trebuie să ştie cât de incredibil sunt şi cât de incredibile sunt, de fapt, minţile lor. Acest lucru incredibil din capetele noastre nu numai că face atâtea pentru noi şi ne poate ajuta să învăţăm, dar ne poate schimba, adapta şi dirija mai departe decât am ajuns până acum. Ne poate ajuta să transcendem”.

Celebrul doctor olandez şi profesor spiritual dr. Roy Martina se ocupă încă din 1978 cu metode alternative de vindecare, spre exemplu homeopatia, acupunctura, remediile naturiste, Qigong şi altele. Timp de 35 de ani s-a pregătit în arte marţiale şi a câştigat titluri internaţionale pentru karate şi judo. Roy Martina ţine seminare peste tot în lume în domeniul medicinei preventive şi auto-cunoaşterii şi declară cu convingere:

„Dacă am îndepărta emisfera stângă a creierului, toţi oamenii ar deveni imediat spirituali. Chiar şi bărbaţii”.

Iar eu aduc o completare: …atunci nu s-ar mai vorbi despre „*corectitudine politică*”, deoarece acest fenomen internaţional şi totuşi individual este dirijat absolut în întregime de emisfera stângă.

Egoul nostru este motorul.

Ego, numele latin dat pronumelui nostru EU,

este folosit adesea cu conotaţii negative: pentru a descrie o persoană ca fiind egoistă, fiindcă se consideră că un om care îşi pune interesele personale, voluntar sau involuntar, pe primul plan al acţiunilor sale fără a se gândi la ceilalţi, ia în calcul numai avantajele sale.

Ca punct de interes în legătură cu această descriere, voi face diferenţa între trei direcţii ale egoului:

Autoconservarea naturală şi vitală care ne-a salvat viaţa de cele mai multe ori şi este o forţă individuală valoroasă în interiorul nostru.

Autocunoaşterea, dominată în mare parte de persoanele de sex masculin încă din cele mai vechi timpuri şi care au nevoie de corectitudinea politică pentru a-şi apăra interesele lor lacome şi

Individualitatea, care se află în opoziţie, nu tolerează subordonarea şi este tipică pentru reacţia noastră „incorectă”.

Pentru primul punct nu am nimic de explicat, dacă privim lucrurile din perspectiva încrederii în noi de care avem atâta nevoie. În domeniul sănătăţii, tratăm această stare ca *lipsă de iubire de sine* câteodată.

A treia formă a eului, care arde în interiorul nostru în căutarea adevărului, a clarităţii şi a libertăţii, este un motor inepuizabil care transformă simplele persoane în personalităţi. Am observat spontan că acesta este motivul pentru care Mahatma Gandhi sau juristul şi câştigătorul

premiului Nobel pentru Pace, Nelson Mandela (după 27 de ani în închisoare) au fost asasinaţi.

Interesul principal – în baza temei cărţii noastre – îl prezintă, în orice caz, al doilea punct al clasificării, *auto cunoaşterea*, *descoperirea sinelui*. Dacă analizăm fiecare persoană şi fiecare sistem de putere al căror ego supra-dimensionat şi elitism exagerat au manipulat lumea, atunci nu trebuie să uităm faptul că fiecare dintre noi a fost tentat la un anumit moment în acest sens. Cu siguranţă, – noi, oamenii buni! – putem tolera cu uşurinţă această masă a Egoului, căci nimeni nu scapă de acest aspect şi oricine poate găsi în interiorul său motivul pentru care vrea să lupte cu convingere în lumea exterioară. În acest sens, nu fac referire la extremele preluării puterii, cum ar fi atacurile militare, uciderile, şantajul, războaiele climatice şi anumite acţiuni în care vieţile oamenilor nu au nicio valoare. În acest caz, cu toţii simţim o profundă respingere. Însă există încă un subnivel mondial, cunoscut şi sub numele de „închisoare intelectuală" sau „colivie". Şi provoc din nou: Pentru majoritatea celor ce aparţin curentului „mainstream" e vorba de propria lor cuşcă? Libertate restricţionată, un sistem financiar marcat de consumerism şi dependenţi de muncă în căutarea succesului?

Pentru naţiunile bogate, vorbim despre o colivie, cel puţin, „poleită cu aur" sau aşa cum am citit într-un mesaj de Anul Nou: *o zonă de confort*.

Autorul, matematicianul, mediumul şi pictorul Mag. Werner Johannes Neuer a explicat ceva foarte inteligent:

„Alegem să rămânem într-o zonă de confort. Aceasta este bine delimitată, ca o colivie invizibilă înconjurată de o barieră electrică. Atâta vreme cât ne găsim în această zonă, (aparent) ne merge destul de bine. Avem ceea ce ne trebuie, atâta vreme cât facem ceea ce se aşteaptă de la noi.

Problema apare atunci când ne este afectat planul vieţii sau al sufletului. Atunci vrem ceva diferit, ceva satisfăcător, ceva palpitant, ceva fericit. Şi de cele mai multe ori, acel ceva se află în afara zonei noastre de confort.

Această colivie este definită de propriile maniere, de etica şi de convingerile noastre religioase şi esoterice şi de ideile noastre limitate despre iubire şi sexualitate. Imediat ce o persoană îndrăzneşte să se îndoiască de aceste credinţe sau să le contrazică, paznicii se trezesc. Iar aceşti paznici suntem noi înşine, cei care trăiesc în interiorul fiecărui om care îndrăzneşte să se aventureze la marginea coliviei sale sau care o şi părăseşte...

Prin intermediul acestor paznici, în noi şi în interiorul nostru funcţionează un sistem ierarhic pe care foarte puţini oameni din lume îl conduc. Nu are niciun sens să ne împotrivim emisiei de „chemtrails” sau să tânjim după colapsul monedei Euro, când nu se doreşte o schimbare în acest

sens. O schimbare este posibilă doar atunci când noi înşine, în calitate de paznici, recunoaştem şi înţelegem cazurile în care vom reacţiona ca paznici, dar şi unde în interiorul nostru locuiesc aceştia”.

Să ne întoarcem la cele două emisfere ale creierului nostru. Emisfera stângă este conectată energetic cu plexusul solar şi cu presentimentele, acolo acumulându-se toate temerile noastre. Temerile noastre conştiente sau inconştiente vor încerca să ne oprească atâta vreme cât ne dorim să îndoim barele coliviei aurite. Astfel, energia eului nostru prezintă multe pericole şi depinde foarte mult de imaginile şi concepţiile pe care le-am formulat acum mulţi ani (în „Old Age”). Dacă ne schimbăm mai des, în urma impulsurilor primite de la emisfera dreaptă, atunci se deschid foarte multe perspective de cunoaştere şi reacţii schimbate radical.

Un rol important în acest sens îl au câmpurile mentale de energie. Spre exemplu, corpul uman este alcătuit din circa 65 de triliarde de celule, un sistem spiritual şi energetic complet ordonat şi controlat care funcţionează în condiţii optime circa o sută de ani – fantastic, nu-i aşa? Fantastică este şi realizarea că un bebeluş creşte independent şi fără nicio influenţă din partea lumii exterioare în primele 9 luni, iar acest lucru funcţionează!

Sau că toate fiinţele terestre trăiesc o

experienţă cerebrală în mare parte inconştientă prin intermediul frecvenţei ridicate a undelor Schummann într-un nou câmp energetic – automat, fără ca acestea să acţioneze în niciun fel. Deci cu cât lăsăm emisfera dreaptă să ne preia funcţiile vitale, cu atât e viaţa mai uşoară. Şi dacă reuşim să „sincronizăm” cele două emisfere, atunci ne putem folosi de acest lucru pentru a crea condiţii optime.

Ce înseamnă sincronizarea? în linii mari, înseamnă să fii coordonat, să ai acelaşi ritm, iar acest lucru se numeşte în termeni medicali starea α (alfa).

Acest lucru trebuie făcut public, deşi există deja mai multe mijloace terapeutice şi suplimente cognitive. Eu însumi am practicat cu succes „*Superlearning*” în starea alfa a creierului meu. În emisfera dreaptă se află şi rădăcină superiorităţii noastre naturale transmisă prin intermediul neuronilor care produc amintiri şi a experienţelor genetice primordiale. Astfel, diferenţa dintre cele două emisfere este uimitoare. Am descoperit că emisfera stângă lucrează cu aproximativ 40 de biţi pe secundă, în timp ce emisfera dreaptă lucrează cu aproximativ 11 milioane de biţi pe secundă, ceea ce e foarte semnificativ.

În plus, haideţi să ne lăsăm emisfera stângă să se minuneze de capacităţile pe care le are sora ei geamănă. Citiţi următorul text ca experiment:

@Pe bzaa uonr sudtii ale ueni uvetsniăriţi

egzlene, nu are intortmapă în ce ondrie satu liertele într-un cvunât. Imatpomt este ca pânria şi umtlia liretă să fie la lcoul pitovrit. Rtseul leilretor pot sta în ocire odmie şi tustoi ptoi ctii. Atsa e psboiil pânteu că noi chim cunelvite îngrei şi nu letiră cu turcă.

Şi această versiune mai dificilă funcţionează:

4C357 M354J 3573 UN 7357 C4R3 D3MON57R34Z4 C4 MIN73A N0457R4 E573 C4P4BIL4 D3.4857R4C71Z4R1.3X7R40RDIN4R3! 4850LU7.1MPR3510N4N73! L4.1NC3PU7 A F057 M41.6R3U NU-1.454? D3R 4CUM, L4.4L D01L34.73X7, MIN73A 74.1NC3P3.54 C17345C4.4U70M3T, F3R4.54 M41.64ND345C4. P071.54.73 M3NDR3571! NU 7071.04M3N11 P07 C171.73X7UL 4574.

Ce ni se va mai părea fantastic după ce cercetătorii în neurologie vor confirma că pot demonstra progrese epigenetice la nivelul creierului şi ADN-ului? „*Chiar şi adulţii îşi pot folosi creierul pentru beneficii remarcabile, conform unui nou studiu.* „(*Focus-Online* din 12.02.2012)

Prin urmare – cât timp ne vom mai „bucura” de zona noastră de conform restrânsă, venerând altarele negre – televizoarele – care ne hipnotizează din fiecare cameră şi ale căror conţinut trebuie să ne transforme, pentru a ne menţine standardul de viaţă consumerist?

Sunt convins că toate cititoarele şi cititorii

acestei cărţi au îndoit deja barele cuştii poleite. Afară există deja milioane care îşi sărbătoresc libertatea, dar aceştia o fac într-un mod subtil, ceea ce, probabil, este la fel de util. Deoarece, cu siguranţă, este valabilă şi în zilele noastre o experienţă foarte importantă, exprimată acum peste 2000 de ani de filosoful şi învăţătorul chinez Confucius:

„Un om care spune adevărul, are nevoie de un cal iute”.

Cuvânt de încheiere

„Pentru a implementa un regim de guvernare mondial, este nevoie să inoculăm în minţile oamenilor individualitatea şi loialitatea în locul tradiţiilor familiale, patriotismului şi dogmelor religioase”.

Când citim cuvintele dr. George Brock Chisholm, co-fondatorul şi primul Director General al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii (OMS), atunci este de înţeles ceea ce se întâmplă în lumea noastră şi de ce ordinea, aşa cum au cunoscut-o părinţii şi bunicii noştri, se prăbuşeşte – nu pentru că asta e ordinea firească a lucrurilor, ci deoarece se doreşte intenţionat acest lucru! Există un plan în spatele acestei mişcări, un plan malefic, în viziunea mea. Familiile, tradiţiile şi valorile trebuie distruse, la un loc cu toate lucrurile care,

în copilărie, ni s-au spus că sunt „importante pentru viaţă”. De aceea cuvintele ca *patrie*, *popor*, *familie*, *tradiţie*, *mândrie naţională*, *credinţă*, *bărbat* şi *femeie*, şi multe altele, sunt declarate „greşite”, devin peste noapte „incorecte din punct de vedere politic” şi nu mai sunt dorite, deoarece se opun marelui obiectiv – conducerea întregii lumi sub forma unui amestec de popoare. Acest lucru a fost confirmat de un alt „insider” (om din interior), Strobe Talbott, fostul Vice-Ministru de Externe în cabinetul preşedintelui Clinton, pe data de 20 iulie 1992*: „În următorul secol naţiunile, aşa cum le cunoaştem noi, vor fi demodate*; *statele vor recunoaşte o singură autoritate globală*. *Suveranitatea naţională nu a fost chiar o idee atât de bună*”.

Scopul lor este o conducere globală cu o monedă globală unică şi toate evenimentele politice din ultima sută de ani trebuie privite în raport cu acest obiectiv, fiindcă numai aşa puteţi înţelege cursul politicii mondiale. Şi această conducere mondială se caracterizează prin control. Controlul total va fi obţinut când nu va mai exista numerar, ci doar bani virtuali – gestionaţi de sisteme computerizate gigantice – şi când fiecărui om i se va repartiza un mic cip care reprezintă absolut totul: asigurare de sănătate, carte de credit, carte de identitate şi permis de conducere. Prin acest cip veţi putea fi găsiţi oriunde oricând şi în acelaşi timp înregistrează

fiecare plată făcută. Cei care au acces la acest cip pot şterge într-o secundă economiile unor cetăţeni incomozi, pot anula asigurarea medicală şi multe altele. Dar fiindcă aproape nimeni nu doreşte să-şi implanteze de bunăvoie un astfel de cip, oamenii care şi-ar dori din toată inima să conducă întreaga lume au pus la cale un plan prin care îi dau exemplu pe oamenii moderni şi inteligenţi care nu au nicio problemă cu cipul. Cheia este „terorismul internaţional”. Asta înseamnă că se creează o panică din cauza unui terorism – care nu există absolut deloc în această formă –, pentru a consolida monitorizarea şi restricţionarea libertăţilor civile. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu a treia generaţie a RAF, căreia i s-au atribuit diferite crime şi care nu a putut să conteste niciuna, deoarece în acea formă, conform lui Gerhard Wisnewski nu exista acest concept…

Credeţi că ar fi prea exagerat? Deloc! Henry Kissinger – unul dintre oamenii din interior cei mai preţuiţi – a ţinut un discurs la Conferinţa Bilderberg din Evian, Franţa în 1991. Acesta este un fragment:

„Astăzi, America ar fi scandalizată, dacă trupele ONU ar ocupa Los Angeles pentru a restabili ordinea. În viitorul apropiat le-am mulţumi pentru asta! mai ales atunci când le spui oamenilor că există o ameninţare din exterior – indiferent dacă acea ameninţare este reală sau este doar un zvon –, care ne pune în pericol

întreaga existenţă. În acest caz, oamenii din întreaga lume vor implora să fie izbăviţi de rău. Singurul lucru de care ne temem cu toţii este necunoscutul. Dacă scenariul prezentat va avea loc, oamenii vor renunţa voit la drepturile individuale, dacă guvernul mondial le va garanta bunăstarea personală”.

Se creează o problemă care nu există, şi se foloseşte puterea mass-mediei pentru a o dramatiza – la fel ca în cazul isteriei cu schimbările climatice sau cu gripa porcină. Din neglijenţă, sau poate din aroganţă Nicholas Rockefeller i-a spus răposatului regizor Aaron Russo despre faptul că „războiul împotriva terorii” este o poveste creată artificial pentru a genera teamă şi panică. Şi tot Nicholas Rockefeller i-a spus acestuia că vor exista două tipuri de microcipuri – unul pentru „masa de neghiobi” şi unul pentru „elită”, care va funcţiona asemenea unui paşaport diplomatic.

Totul funcţionează pe principiul „ordo ab chao” („ordine din haos”) – cele trei cuvinte care se găsesc pe sigiliul Ritului Schottisch al francmasonilor! Dacă cineva doreşte să instaureze o nouă ordine – *o nouă ordine mondială* – trebuie să distrugă mai întâi vechea ordine – vechile valori, legăturile familiale şi credinţa. În schimb, primim o structură de supraveghere, care nu este controlată de state individuale, cum sunt Germania sau Austria – adică germanii să fie

controlaţi de germani şi austriecii de conducerea lor austriacă –, ci suntem controlaţi de UE, de ONU sau de SUA – ba chiar de prestatori privaţi cu o origine necunoscută. Ei sunt cei care gestionează datele şi ne controlează. Şi deja fac acest lucru. Inamicii deja au acces la informaţii private de la noi. I-am invitat în ţară, iar aceştia au aflat cum gândesc cetăţenii, ce consumă, cu cine sau ce comunică şi aşa mai departe – vedeţi *Blackberry*, *Facebook*, *Skype* sau *Twitter*. Majoritatea tinerilor utilizatori habar n-au că datele lor nu sunt şterse niciodată. Iar în ceea ce priveşte microcipul: evident că nu doar criminalii îl vor primi – asta este doar o modalitate de a începe – ci şi cândva, în viitorul apropiat, toţi oamenii, fiindcă ni s-au prezentat doar avantajele. Un foarte bun prieten de-al meu, un consultant austriac în domeniul afacerilor, s-a întâlnit în 2008 la Londra cu o doamnă, un fost membru al guvernului britanic. La un anumit moment, în timpul uneia dintre mesele pe care le-au servit împreună au ajuns la tema supravegherii, care în Anglia este prezentă peste tot. Doamna i-a explicat destul de deschis că ea însăşi şi familia ei *„care aparţine clasei sociale superioare”*, deja şi-au implantat cipurile şi în curând toţi englezii – fie că vor, fie că nu – vor primi cipuri sub piele. Femeia s-a arătat foarte bucuroasă, spre surprinderea prietenului meu.

Asta, dragi cititoare şi cititori, este direcţia în

care se îndreaptă lumea, deoarece ne dorim ca această planetă să fie condusă de oameni puternici. Există o serie de presupuneri privind motivul PENTRU CARE oameni, ca cei menţionaţi mai sus, doresc să schimbe încet, dar sigur, din culise, destinul mondial şi se exprimă şi fac politică în acest sens: unii cred că au încheiat un pact cu diavolul; alţii cred că sunt doar însetaţi de putere şi egoişti; o a treia categorie este convinsă că sunt şantajaţi şi că ar lua cu totul alte măsuri, dacă ar putea. Şi desigur, există şi cei care cred că se întâmplă lucruri pozitive, – noua ordine mondială – care sunt de părere că pacea în lume poate fi instaurată pe termen lung numai dacă diferenţele dintre oameni şi cultură şi religie sunt eliminate. Interviul meu cu un francmason de rang înalt în *„Societăţi Secrete 3"* a arătat exact faptul că aceşti oameni chiar sunt convinşi că noua ordine mondială va aduce pacea de mult râvnită. Din perspectiva lor, chiar şi o decimare a umanităţii cu mai mult de jumătate din numărul actual, este cunoscută de foarte puţini…

Întrebarea este: ce părere aveţi dumneavoastră? Credeţi că e un lucru bun? Nu v-ar plăcea să fiţi întrebaţi dacă doriţi să renunţaţi la religie, tradiţii şi viziunea asupra lumii? Normal că v-ar plăcea – şi mie mi-ar plăcea asta. Dar este la fel de normal şi faptul că cei de la putere nu ne pot spune – nouă, cetăţenilor – planurile lor şi nu pot lua nicio atitudine din considerente personale,

deoarece sunt sigur că toţi oamenii se opun acestor planuri – indiferent că sunt creştini, musulmani sau budişti – şi conducătorii mondiali iluminaţi nu şi-ar mai atinge niciodată obiectivul.

Depinde numai de dumneavoastră: vă doriţi acest lucru? Vă plac aceste planuri? Sau nu? Atunci luaţi câteva decizii „incorecte” în viaţa dumneavoastră. Puteţi păstra ceste informaţii care v-au fost aduse la cunoştinţă de autorii noştri, sau le puteţi integra în viaţa dumneavoastră ca să le împărtăşiţi şi cu alţi oameni. Asta este tot ce poate face flecare dintre noi.

În orice caz, cu toţii putem face următoarele – şi asta fac eu împreună cu familia mea:

Trăiţi conştient şi cumpăraţi produse alimentare de la producătorii locali, ca să ştiţi care este proveniența acestora şi ca să fiţi siguri că au în componenţa lor cât mai puţine chimicale. Astfel sprijiniţi şi oamenii şi afacerile locale mici, care pot fi o sursă de produse chiar şi pe timp de criză.

În general, trebuie să trăiţi cât mai independent cu puţină: e important să cultivaţi produse într-o seră sau în propria grădină de legume, pentru a vă asigura prin forţe proprii o parte din hrană. Şi creşterea animalelor mici este o idee bună pentru consumatorii de carne, dacă vreodată se confruntă cu lipsă cărnii pe piaţă (peşte, oi sau păsări). Ouăle păsărilor sunt o sursă autonomă de hrană şi pentru vegetarieni…

Este foarte important să aveţi şi o fântână proprie, sau măcar să ştiţi unde există o fântână sau o altă sursă de apă în apropiere.

Pentru mine personal este foarte important să fiu independent din punct de vedere energetic. Asta începe cu un sistem fotovoltaic pe acoperiş, sau o turbină eoliană în curte şi merg până la studierea „energiilor libere” şi implementarea lor (motoare submersibile, motoare magnetice etc.).

La fel de important – mai ales dacă aveţi copii – este să cunoaşteţi doctori, practicanţi ai medicinei naturiste sau vindecători care au o minte ageră şi pe care îi puteţi consulta în cazul unor boli, sau puteţi avea încredere în ei (vaccinări).

Concret, cel mai important lucru este să folosiţi aceste cunoştinţe la următoarele alegeri. Atunci trebuie să vă amintiţi de situaţiile prezentate în această carte şi să luaţi propria decizie! De asemenea, puteţi să le adresaţi întrebări politicienilor locali pentru a vedea dacă şi ei urmăresc aceste obiective.

General vorbind, întrebarea esenţială este dacă veţi putea continua să trăiţi la fel după ce v-am adus la cunoştinţă toate minciunile, fraudele şi manipulările. Vă este uşor, după tot ce aţi citit în această carte şi după tot ce aţi observat zi de zi în lume să vă abţineţi de la comentarii pentru a nu jigni? Dacă noi, oamenii – ca mine şi ca dumneavoastră – putem realiza ceva măreţ, asta

nu vă pot spune cu siguranţă. Dar un lucru îmi este clar: în fiecare zi ne putem dedica adevărului – să dezvăluim micuţele minciuni şi falsuri cu care ne confruntăm zilnic, înşelătoriile şi lucrurile corecte din punct de vedere politic, care totuşi sunt incorecte şi ascund faptele reale... Există producători independenţi de film, cum sunt Erwin Wagenhofer sau Fritz Poppenberg şi alţii, care dezvăluie aceste trucuri murdare. Dar mai presus de toate, luaţi exemplul filmului „*Loose Change*", creat de trei tineri cu ajutorul laptopului lor şi care a fost vizualizat de peste 100 de milioane de ori (!). Este clar că totul este posibil şi că fiecare dintre noi poate lua atitudine într-un fel sau altul. Gândiţi-vă la asta...

Noi, autorii acestei cărţi suntem de părere că este foarte important să vă informaţi în permanenţă, ca să puteţi acţiona când se întâmplă ceva dramatic pe Pământ – dar mai ales când se întâmplă ceva subtil, ceva ce NU veţi vedea la ştirile de seară. Scopul nostru nu este să creăm noi inamici ai regimurilor, ci să ne găsim paşnic drumul din această harababură. Cu siguranţă ne-am bucura dacă jurnaliştii, care zilnic trebuie să scrie cu pumnul ascuns în buzunar nişte articole „corecte din punct de vedere politic" pentru a-şi putea câştiga existenţa, s-ar reuni şi ar ieşi în stradă ca să protesteze împotriva cenzurii ştirilor. Dacă s-ar întâmpla asta, foarte mulţi oameni ar înţelege că suntem manipulaţi.

Iar astfel, eu personal, văd şansa ca un număr considerabil de tineri violenţi – fie că provin sau nu din familii de imigranţi – să întrezărească o lumină şi să nu mai acţioneze împotriva semenilor lor, ci să realizeze că inamicul nu este un simplu om de pe stradă – spre exemplu, un conaţional de altă religie – ci se află în cu totul altă parte. Dacă, în special, tinerii ar realiza că în spatele lumii zgomotoase a maşinilor, fotbalului, cluburilor, alcoolului, pornografiei şi filmelor violente se află o altă lume mult mai calmă, pe care o influenţează în fiecare zi aproape imperceptibil, atunci poate s-ar produce o schimbare pozitivă.

Din fericire, există şi jurnalişti care nu mai ascultă toate ordinele superiorilor lor, ca, spre exemplu, jurnalistul de investigaţie Harald Schumann (1958), care în noiembrie 2010 în Berlin a primit locul întâi şi premiul presei „Der lange Atem" („Suflu de durată"). În timpul discursului de acceptare, Harald Schumann, care acum lucrează ca editor al Tagesspiegel, a explicat despre „libertatea presei":

„… Există un punct important al libertăţii presei care în Germania nu e adus aproape niciodată în discuţie, respectiv „libertatea presei în interiorul" unei redacţii. Nu se ţine seama de ea întotdeauna. Am învăţat asta lovindu-mă de greutăţi în perioada în care am lucrat la SPIEGEL, dar ştiu că situaţia era similară şi în alte redacţii… Lucrurile stau de aşa natură încât, câteodată,

reporterul sau redactorul care a cercetat un lucru şi l-a considerat drept corect sau incorect se confruntă cu situaţia în care pe hârtie scrie total opusul… Se întâmplă adesea ca unii colegi, care au scris un articol excelent sau au făcut cercetări remarcabile nu au voie să scrie ceea ce au descoperit, ci totul este reformulat, redus, dacă nu întruneşte dispoziţiile, intenţiile şi interesele superiorilor lor”.

Într-un interviu acordat la data de 07.11.2010 pentru „Medienmagazin” condusă de *Inforadio RBB*, acesta a continuat să explice:

Harald Schumann: „Există adesea interese politice şi economice ale redactorilor şi editorilor pe care aceştia le impun de la vârf către bază şi foarte mulţi colegi sunt forţaţi să-şi plece capetele”.

Reporter: „Ne puteţi da un exemplu? Ne-aţi dezvăluit deja că sunteţi de părere că la SPIEGEL ideile dumneavoastră nu primeau… suficientă atenţie”.

JIu este vorba de atenţie. Încă din 1999 nu aveam voie să scriu despre temele economiei politice”.

„Cu ce temei?”

„Abordarea era prea critică, prea de stânga, nu reformulam destul… Nu aveau niciun temei, dar atunci când sugeram temele, nu mi se mai repartiza articolul respectiv şi nu mai aveam de unde să pornesc”.

„Aveţi o teorie cu privire la motivele pentru care SPIEGEL a renunţat la experienţa dvs, fiindcă… după criza bancară s-a scris un articol uriaş în care mai multe minţi luminate au încercat să reconstituie criza”.

„Nu, povestea a fost diferită. Deja încheiasem contractul cu SPIEGEL. Ziarul, sau mai bine spus redactorul-şef al ziarului nu avea dreptul să mă concedieze, deja nu mai voiam să lucrez cu ei. Acesta a fost un alt conflict, diferit de această temă. Era vorba de politica energetică şi redactorul-şef de la acea vreme avea un interes să se opună energiei eoliene, deoarece crescătoria lui de cai… din districtul Stade era în pericol, şi prin urmare, întregul ziar trebuia să se opună energiei eoliene… O poveste pe care am descoperit-o împreună cu un coleg de-al meu… Şi care nu a fost publicată exact din acest motiv. În schimb, au publicat o poveste atât de scandaloasă şi falsă cu un titlu împotriva energiei eoliene. Fotografiile fuseseră trucate, citatele falsificate într-atât, încât m-am gândit că „ăsta nu e ziarul meu „şi de aceea mi-am dat demisia”.

„Dar aţi declarat că acesta este un adevărat fenomen, că nu este doar un incident izolat cu această libertate a presei în interiorul redacţiilor şi că există o problemă”.

„Trebuie să spun asta deschis – acest lucru s-a întâmplat şi se întâmplă în presa germană. Redactorii şefi sau şefii departamentelor le spun

subordonaţilor lor cum trebuie să gândească, ce detalii pot publica, ce trebuie să cerceteze şi ce nu şi astfel, foarte mulţi jurnalişti tineri nu vor ajunge niciodată jurnalişti de investigaţie, deoarece superiorii lor nu vor asta”.

Excepţie de la regulă nu fac nici televiziunile publice, de ce?

„Deoarece cunosc foarte mulţi colegi care lucrează la posturile publice de televiziune şi care mi-au povestit aceleaşi lucruri şi mi-au confirmat bănuielile de o sută de ori, până acum. Prin urmare, nu există excepţii…”

În toamna lui 2011 am fost întrebat în timpul lui interviu pentru *Kopp-Online*, cum văd dezvoltarea umanităţii în următorii ani. Le-am spus următoarele:

Ceea ce ne ajută în această muncă de lămurire sunt ciclurile cosmice. Am ajuns în anul 2012, a cărui semnificaţie o cunoştea doar civilizaţia maya, dar despre care se vorbeşte în întreaga lume – mulţumită Hollywoodului. Dar ce înseamnă asta pentru noi? Am ajuns la sfârşitul calendarului mayaş, care descrie sfârşitul unui ciclu cosmic – nicidecum „sfârşitul lumii”, ci începutul unui nou ciclu diferit. Se vor întâmpla multe, dar lumea va continua să meargă înainte. Sistemul nostru solar se apropie din nou de centrul Galaxiei, ceea ce înseamnă o accelerare, respectiv o creştere a frecvenţelor (frecvenţele Schumann au crescut simţitor). Asta înseamnă că

totul se va schimba – sistemele politice, religiile, dar mai presus de toate gândirea, sentimentele şi acţiunile oamenilor. Sistemele vechi şi rigide se vor distruge – fie că este vorba de sectorul financiar sau de societate. Tot mai mulţi oameni se vor îmbolnăvi şi vor deceda brusc. Căsătoriile se vor destrăma, tradiţiile vor dispărea, iar rata sinuciderilor va creşte. În ceea ce priveşte schimbarea tradiţiilor şi a culturilor, aceste tendinţe cosmice joacă un rol important pentru conducătorii iluminaţi ai lumii, deoarece ei le pot folosi şi le pot dirija în direcţia dorită. Însă şi planeta se auto-distruge. Cutremurele, erupţiile vulcanice şi schimbările climatice sunt rezultatul. Aceste catastrofe naturale au loc din cauza schimbărilor cosmice şi nu sunt rezultatul gazelor noastre de eşapament!

Dar moneda are două feţe. Aceste vibraţii din ce în ce mai puternice îi aduc umanităţii o extindere a conştiinţei, care are un efect de armonizare şi permite noi descoperiri, încurajează formarea unui nou sistem monetar. Descoperirile fizicii cuantice vor revoluţiona aproape toate ştiinţele şi făuritorii lumii vechi vor fi înlăturaţi. Iar asta îi sperie pe conducătorii ascunşi! Totuşi, toate astea nu se vor întâmpla peste noapte, ci pot fi comparate cu un răsărit de soare. Este un proces lent dar sigur. Unii vorbesc despre mai mulţi ani, alţii de decenii.

O nouă eră răsare pentru omenire. Ne

aşteaptă timpuri palpitante, de care ne vom putea bucura. Numai vechiul sistem trebuie să se teamă, materialiştii, cei lipsiţi de judecată. Deoarece sistemul dobânzilor, pe care a fost construit imperiul afacerilor vestice şi capitalismul se vor prăbuşi! însă este posibil ca în următorii ani să izbucnească mai multe războaie, deoarece vechiul sistem nu se va lăsa învins fără să lupte. Din cauza „crizei financiare” nesfârşite – inclusiv în Germania – se va ajunge la revolte interne, condiţii de viaţă asemenea războaielor civile, dar şi noi războaie. Acestea vor fi declanşate, în mare parte, de agenţiile de spionaj vestice.

Aceasta este o problemă controversată, plănuită de decenii. Nu aveam nevoie de nicio criză financiară, deoarece a fost declanşată artificial şi este o consecinţă logică a sistemului dobânzilor pe care îl încurajăm în lumea vestică şi care împinge atât statele, cât şi cetăţenii acestora către munţi de datorii.

Ceea ce mi-a dat speranţă în urma cercetărilor despre ultimele două decenii este faptul că încă se mai văd stele în jurul scufiilor deja stabilite în funcţii. Urmează o nouă generaţie de suflete pe această planetă, pentru care este foarte important să ajungă la maturitate ca să-şi poată arăta potenţialul. Pentru noi, părinţii, este foarte important să strecurăm aceste suflete luminate prin dărâmături şi prin sistemul social şi de educaţie orientate spre capitalism, pentru a-şi

putea îndeplini misiunea. Dacă nu aş cunoaşte astfel de copii, cu siguranţă aş fi de părere că ne aşteaptă un viitor întunecat. Şi din istorie ştim că e nevoie doar de o mână de cetăţeni integri pentru a schimba un guvern sau un sistem financiar. John F. Kennedy, spre exemplu, ca individ a avut posibilitatea să schimbe întreaga lume, dacă ar fi aprobat legea introducerii unei monede americane „reale" – independentă de FED. A fost împiedicat printr-un atentat. Dar în cele din urmă va mai apărea un John F. Kennedy, sunt sigur!

Personal, sunt de părere că e la fel de important să ne ocupăm, nu numai de aspectele politice ale vieţii, ci şi de cele spirituale; mai ales de profeţiile vechilor vizionari, spre exemplu, ale celor care au prezis nu numai Primul şi al Doilea Război Mondial, dar şi pe al Treilea – şi ceea ce se va întâmpla DUPĂ ACEEA! Deoarece astfel vom fi conştienţi de faptul că totul este un mare plan – un plan de dezvoltare pozitiv în cele din urmă pentru toate sufletele nemuritoare care trăiesc aici pe Pământ în corpuri umane – şi că după o perioadă de nelinişte va urma o perioadă îndelungată de pace pe Pământ. Dacă aveţi asta în minte, veţi vedea această perioadă a decăderii sociale, morale şi culturale cu alţi ochi.

În creşterea nivelului vibraţiilor văd un alt beneficiu: această „nouă ordine mondială", împreună cu microcipurile lor şi cu munca de supraveghere funcţionează numai în baza

sateliţilor şi a sistemelor computerizate de care dispunem astăzi. Dacă ar avea loc o furtună magnetică deasupra Pământului, sau o furtună solară care ar duce la căderea reţelei electrice, atunci supravegherea s-a terminat. Iar acest lucru probabil că se va întâmpla datorită nivelului ridicat de vibraţii!

La asta se mai adaugă ceva. Se întâmplă câteodată să fiţi atât de „incorect”, încât să vă rugaţi? Atunci mai am încă o recomandare: ne putem ruga pentru conducătorii puternici ai lumi noastre – pentru redactori şi jurnalişti, pentru regizori, generali, bancheri, politicieni, şefi, inclusiv pentru toţi „oamenii răi” – care nu mai cunosc nicio teamă. Deoarece temerile *lor* secrete sau dezvăluite hotărăsc asupra noastră. La o privire mai atentă, ne dăm seama că *temerile* lor sunt cele care guvernează planeta. Şi atunci ne putem întreba: cine dintre *noi* este neînfricat? Poate vor realiza că suntem cu toţii interconectaţi şi că avem o influenţă excelentă asupra evenimentelor de pe Pământ.

Concluzia mea este următoarea: trăim într-o perioadă captivantă. Nu, nu trăim doar într-o perioadă captivantă – este o perioadă unică! Este perioada în care conştiinţa noastră spirituală se va trezi şi va deveni punctul de referinţă pentru un timp al schimbării, sau pentru schimbarea timpului. Şi avem o mare răspundere în acest sens. Trăim asta conştient. Pe viitor, le vom

povesti nepoţilor noştri că am fost mai mult decât o simplă prezenţă aici, că ne-am implicat activ. Să ne bucurăm pentru asta, să ne bucurăm fiindcă vântul poartă cunoştinţele, gândurile şi sentimentele noastre în inimile oamenilor.

În acest sens, sper că informaţiile dezvăluite în această carte au dus la schimbări constructive şi o utilizare mult mai conştientă a informaţiilor.

Cu stimă.

Al dumneavoastră.

Jan van Helsing

Referinţe:

10

(1) Wikipedia
(2) www.welt.de/print-welt/article226953/Politisch_korrekt_Enid_Blyton_wird_korrigiert.html
(3) „Cât timp e eficientă o botniţă?“ de Sigmar Westerhagen, Revista „Komma“ - http://komma-magazin.de/cms/gesellschaft/redeverbote
(4) http://de. ibtimes.com/articles/25133/20120101Zobama-unterschreibt-den-ndaa.htm
(5) http://europenews.dk/en/node/28076
(6) Spiegel-Online, 22.11.2010, „Şcolile islamiste saudite - Ura faţă de evrei şi tăierea mâinii în planul de studiu „ www.Spiegel.de/schulspiegel/ausland/0,1518,730495,00.html
(7) www.spiegel.de/schulspiegel/ausland/0,1518,730495,OO.html
(8) http://diepresse.com/home/politik/aussenpolitik/720073/Tuerkei_Luftangriff-reisst-35-Menschen-in-den-Tod
(9) www.ln-online.de/lokales/luebeck/3223109
(10) www.pi-news.net/2011/08/lubecker-nachrichten-verheimlichen-taterprofil/
(11) www.sueddeutsche.de/muenchen/stachus-schlaegerei-im-schnellrestaurant-1.1254688
(12) Wuppertal (mb). © kompakt-nachrichten.de, 2011-12-28
(13) Filmul documentar „Let‘s make money“ („Să facem bani“) de Erwin Wagenhofer, 2008, www. letsmakemoney.at
(14) Tiranul şi Şomajul în Indexexpurgatorius, http://indexexpurgatorius.wordpress.com/2011/ll/04/der-tyrann-und-die-arbeitslosigkeit/
(15) http://kopp-online.com/hintergruende/geostrategie/dennis-south/schlagender-beweis- gaddafi-sollte-un-menschenrechtspreis-erhalten.html
(16) http://mikephilbin.blogspot.com/2011/11/rothschild-owned-central-banks-in-all.html
(17) www.pi-news.net/2011/11/ulfkotte-deutschland-verblodet-durch-einwanderer/
(18) www.deutsche-mittelstands-nachrichten.de/2011/10/29311/
(19) PHINr. 1-2/2012
(20) www.johannes-holey.de/cms/aktuelles/176-das-geschaeft-mit-der-organspende
(21) www.initiative-kao.de
(22) Mai multe răspunsuri la întrebarea cum vă puteţi proteja pe: Societatea pentru Consultanţă în domeniul sănătăţii E.V. (GGB) - www.ggb-lahnstein.de; fără Internet: Tel.: 02621- 91 70 17
(23) www.pbs.org/newshour/bb/europe/july-dec99/kosovo_8-4.html
(24) www.deutschland.net/content/wolfgang-sch%C3%A4uble-deutschland-kein-souver% C3%A4ner-staat-fiskalunion-24-monaten
(25) www.pi-news.net/2011/11/alles-hitler-oder-wie/
(26) Andreas Popp, Septembrie 2011 - www.wissensmanufaktur.net
(27) www.atlantik-bruecke.org
(28) www.pi-news.net/2011/ll/oslo-linke-demonstrieren-%E2%80%93-gegen-sich-selbst/
(29) Alexis de Tocqueville, „Despre democraţie în America“, Editura Reclam, 1986
(30) Dylan Avery, „Loose Change 9/11-0 lovitură de stat în America“, DVD Editura Kopp, 2011 şi www.loosechange911 .com/
(31) DVD - Oliver Janich, „Teroarea opiniilor şi manipularea mass-media“, Editura Kopp, 2011
(32) www.faz.net/aktuell/rhein-main/hessen/umstrittene-broschuere-krieg-war-anlass-nicht-ursache-der-vertreibung-11228574.html
(33) www.secret.tv/artikel5028505/Nuoviso_C_R_HoerstelVortrag_Afghanistan
(34) http://dip21 .bundestag.de/dip21 /btp/13/13230.pdf
(35) www.bild.de/politik/2011 /euro-krise/eu-sondergipfel-jedes-land-ist-fuer-seine-schulden- selbst-verantwortlich-16718732.bild.html

(36) www.bild.de/politik/wirtschaft/wirtschaftspolitik/niemand-nimmmt-den-deutschen-etwas- weg-14776754.bild.html
(37) www.welt.de/politik/deutschland/articlel3601529/Tausende-Mails-und-Briefe-gegen- Euro-Hilfen.html
(38) www.focus.de/fmanzen/news/staatsverschuldung/tid-22479/debatte-der-verheimlichte-super-gau_aid_625051 .html
(39) www.welt.de/politik/deutschland/articlel3637948/Kritik-an-Pofalla-nach-Poebelei- gegen-Euro-Abweichler.html
(40) DVD - Wilhelm Hankel, „Ce urmează după moneda euro?“, Editura Kopp, 2009
(41) http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2007:303:0017:0035:DE:PDF
(42) DVD - Webster Tarpley, „în Serviciul CIA?“, Editura Kopp, 2011
(43) DVD - Bertram Verhaag, „Adevăruri cumpărate - Inginerie genetică în câmpul magnetic al banilor“, Denkmal-Film, 2010
(44) DVD - Brent W. Leung, „Casa Numerelor - Conspiraţia SIDA“, Editura Kopp, 2009 şi www.houseofnumbers.com
(45) Maybritt Illner, 13.5.2010, ZDF
(46) Emisiune TV „S-a notat! Pelzig se distrează“ din data de 20.05.2010
(47) Cancelarul Angela Merkel invitată la emisiunea lui Günther Jauch în data de 25.09.2011, ARD
(48) Franz Bardon, „Frabato. Un roman ocult“, Bauer, Freiburg im Breisgau 1958; Rüggeberg, Wuppertal 1997
(49) www. codexalimentarius .net/web/index_en.j sp
(50) www.bmelv.de/DE/Emaehrung/SichereLebensmittel/Codex-Alimentarius/codex-alimentarius_node.html
(51) www4ger.dr-rath-foundation.org/GESCHAEFT_MIT_DER_KRANKHEIT/gesundheitsbewegung_gegen_codexO 1 .html
(52) http://blacksnacksl3.spaces.live.com/blog/cnslBD779161601D08D0i6102.entry
(53) http://educate-yourself.org/lte/actionabledisinformation23dec08.shtml
(54) http://de.wikipedia.org/wiki/Lebensmittelbestrahlung
(55) https://6bjq9q.bay.livefilestore.com/
(56) www.mmnews.de/index.php/etc/6789-eu-naturmedizinverbot-sieg-der-pharma-lobby
(57) Dr. med. Walter Mauch, „Bomba de la subraţ“, Bettendorf, München 1996, pag.69
(58) www.zentmm-der-gesundheit.de/ia-aspartam-suessstoff.html
(59) www.water-for-affica.org/de/flourvergiftung.html und http://www.nirakara.de/Fluor.htm
(60) www.zentmm-der-gesundheit.de/glutamat-ia.html
(61) www.wissensmanufaktur.net/media/pdf/Der_Codex_Alimentarius_als_Waffe.pdf
(62) Friedrich von Spee, „Cautio Criminalis sau temeiuri legale privind procesele vrăjitoarelor“, dtv, München 2000 şi Christian Feldmann: „Friedrich Spee - Avocatul vrăjitoarelor şi profet“, Herder, Freiburg im Breisgau u. a. 1993
(63) www.drsuhrborg.de/Lektuere/lauterbach 15_plakat_A4.pdf
(64) http ://f3 .webmart. de/f. cfm?id=26143 66&r=threadview&t=343 6684&pg= 1 und http://de.wikipedia.org/wiki/Klinikgmppe
(65) www.fr-online.de/rhoen-klinikum/rhoen-ag-klinikkonzem-kauft-arztpraxen-auf, 2641638,4431488.html
(66) www.drsuhrborg.de/Lektuere/BUKO-Bertelsmann-Gesundheitswesen.pdf
(67) www.manager-magazin.de/koepfe/artikel/0,2828,523798,00.html www.manager-magazin.de/untemehmen/ artikel/0,2828,554601,00.html www.ungesundleben.org/privatisiemng/index.php/Bertelsmann_Stiftung

www.bertelsmannkritik.de/gesundheit.htm
www.keine-lobbyisten-in-ministerien.de/index.php/Bertelsmann_Stiftung www.bertelsmann-stiftung.de/cps/rde/xchg/SID-0A000F14-BC9AC91D/bst/hs.xsl/18754_32456.htm
(68) www.wiwi.uni-muenster.de/ckm/consult/profil/mitarbeiter/index.html www.wiwi.uni-muenster.de/cknVbenchmark/concept/index.html
(69) www.ippnw.de/soziale-verantwortung.html
(70) www.stoppt-die-e-card.de/index.php7/archives/8-Vorratsdatenspeichrung-in-der-Medi zin.html
www.fr-online.de/politik/risiko-gesundheitskarte-die-neue-versichertenkarte-birgt-gefa- hren,1472596,10913012.html
(71) www.prinovis.com/company_associates.php
(72) http://stoppt-die-e-card.de/
www.freie-aerzteschaft.de/content/articles/1021/1077/index.html?catid=l 077
(73) www.scribd.com/doc/37334987/The-Secretary-General-s-Retreat-Sept-2010-back- ground-papers
www.foxnews.com/projects/pdf/austria_retreat_papers.pdf
(74) www.guardian.co.uk/environment/2009/dec/08/copenhagen-climate-summit-disarray- danish-text
www.guardian.co.uk/environment/2009/dec/08/copenhagen-climate-change
(75) www.bmu.de/pressearchiv/13_legislaturperiode/pm/print/1020.php?
(76) Bernard Vaillant, „Metode vestice inovatoare“, Hugendubel München, 1986
(77) Rudolf Passian, „Cea mai mare greşeală a timpurilor noastre - Moartea nu este sfârşitul“, Editura Amadeus, 2011
(78) Idem (77) pag. 118
(79) Idem (77) pag. 120ff
(80) www.puramaryam.de/reinkamationsbann.html
(81) „Fratele Iisus - Nazarineanul din perspectivă ebraică“ de Schalom ben Chorin, dtv, München 1977
(82) www.moneymuseum.com/moneymuseum/library/texts/text.jsp?lang=de&id=37600
(83) http://de.academic.ru/dic.nsf/damen/6467/Theodora
(83a) http://de.wikipedia.org/wiki/Debatte_um_Abschaffung_des_Sexualstrafrechts_in_De utschland
(84) „Nas, burtică şi funduleţ“, Centrul Federal pentru Educaţie Sanitară, Köln, www.bzga.de, Ediţia 4.20.3.05, 2003, pag. 26/27
(85) Idem (84) pag. 28/29
(86) Idem (77), pag. 186
(87) Idem (3)
(88) http://www.opendoors-de.org/
(89) www.presseportal.de/polizeipresse/pm/11562/2132591/pol-e-polizisten-im-einsatz- attackiert
(90) www.presseportal.de/polizeipresse/pm/70116/2132494/bpold-sta-f uenffach-gesu- chter-straftaeter-im-koelner-hauptbahnhof-festgenommen
(91) www.welt.de/vermischtes/weltgeschehen/article 13539825/Ein-einfacher-Streit-dreier- Iraner-der-eskalierte.html
(92) www.derwesten.de/staedte/duisburg/schiesserei-in-duisburg-rheinhausen-id4446034.html
(93) www.neckar-chronik.de/Home/nachrichten/nachrichten-kreis-freudenstadt_artikel,-18-Jaehriger-stirbt-nach-Kollision-mit-Traktor-_arid, 147711 .html
www.schwarzwaelder-bote.de/inhalt.pfalzgrafenweiler-18-jaehriger-stirbt-nach-unfall-dramatische-szenen-am-unglueckso rt.74361489-a426-48a3-9d98-fd0a314edf50.html

(94) Hatun Sürücü pentru www.wikipedia.de
(95) WDR - Povestea: „Onoare pierdută - Uciderea lui Hatun Sürücü“, Minutul 30:29ff
(96) www.spiegel.de/panorama/0,1518,454013,00.html
(97) www.pi-news.net/2012/01/1 uxemburg-antiweiser-rassismus/
(98) www.pi-news.net/2012/01/agyptischer-imam-europa-bald-islamischer-staat/
(99) http://info.kopp-verlag.de/hintergruende/europa/udo-ulfkotte/kriminelle-migranten- was-sarrazin-verschwiegen-hat.html
(100) http://info.kopp-verlag.de/hintergruende/europa/udo-ulfkotte/kriminelle-migranten- was-sarrazin-verschwiegen-hat.html
(101) http://info.kopp-verlag.de/hintergruende/europa/udo-ulfkotte/niederlande-foerdergel- der-fuer-kulturfeme-migranten-sind-rausgeworfenes-geld.html
(102) www.pi-news.net/2011/10/nach-israelreise-als-dreckige-judin-beschimpft/
(103) http://kompakt-nachrichten.de/201 l/07/turke-schlug-59-jahrigen-bewusstlos-und-flu- chtete/
(104) www.hamburg.de/clp/polizeimeldungen/clpl/polizeipresse/pm/6337/2077444/pol-hh- 1-ueberfall-auf-den-geschaeftsfuehrer-eines-restaurants-opfer-lebensgefaehrlich-ver- letzt
(105) www.bz-berlin.de/tatorte/radler-ueberfahren-unfallauto-gefunden-articlel239728.html
(106) www.bild.de/regional/ruhrgebiet/schlaegerei/sina-von-zwei-jugendlichen-zusammen-getreten-19490700.bild.html
(107) www.derwesten.de/staedte/essen/80-affikaner-bei-razzia-auf-schrottplatz-ueberprueft-id5181937.html
(108) www.presseportal.de/polizeipresse/pm/30835/2155912/pol-ha-randale-auf-dem- fussballplatz
(109) www.derwesten.de/staedte/bochum/fussballer-schlaegt-schiedsrichter-in-bochum- stiepel-nieder-id6053129.html
(110) www.presseportal.de/polizeipresse/pm/30835/2135129/pol-ha-auseinandersetzung- auf-dem-fussballplatz
(111) www.deutscheopfer.de/2249/dortmund-marokkanische-fussballer-und-fans-bedro- hen-und-schlagen-schiedsrichter.html
(112) www.nw-news.de/lokale_news/enger_spenge/enger_spenge/4420192_Schlaegerei_auf_dem_Fussballplatz.html
(113) www.wa.de/sport/regionalsport/hamm/pruegelei-spiel-kreisliga-1199238.html
(114) www.welt.de/vermischtes/weltgeschehen/article 13755817/SEK-stuermt-Haus-Todesschuetze-bleibt-verschwunden.html und www.flensburg-online.de/blog/2011-12/unfasbar-vater-erschiest-eigene-tochter-13-in-stolzenau.html
(115) www.rhein-zeitung.de/nachrichren/deutschland-und-welt_artikel,-Angreifer-nach-Familienstreit-in-Heilbronn-auf-der-Flucht-_arid,356628.html und www.7aktuell.de/news/meldung/familiendrama-in-heilbronn-schuesse-auf-offener-strasse/
(116) http://alles-schallundrauch.blogspot.com/2011/ll/der-iran-liefert-als-einziger-noch- ol.html
(117) www.abendblatt.de/hamburg/article254449/Nur-ein-Witz-Wirbel-um-Oeger-Aeusserungen.html
(118) Bayrischer Verfassungsschutzbericht (Raport anual juridic în Bavaria) 2001, pag. 147
(119) „Evenimente extreme, izolare, o nouă stare naturală - Voi. 1,6.2.2012 de Jim Willie CB, www.goldseiten.de/modules/news/print.php?storyid=126981
(120) www.sueddeutsche.de/medien/2.220/serie-wozu-noch-joumalismus-das-ist-nicht-ihr-kanzleramt-1.63398
(121) http://info.kopp-verlag.de/hintergruende/geostrategie/redaktion/der-gold-dinar-und- die-rettung-der-weltwirtschaft-vor-gaddafi.html
(122) David Rockefeller în discursul său de mulţumire pentru medalia primită cu ocazia celui de-al

28-lea „Dineu Anual al Ambasadorului Naţiunilor Unite“ la data de 14 Septembrie 1994. Sursa: Informarea Consiliului Afacerilor din cadrul Naţiunilor Unite (Business Council for the United Nations Briefing); Vol. 8, Ediţia 2, iama 1995, par. 1.

(123) Der Spiegel Nr. 5/2009 din data de 26.01.2009, Titlu: „Vine şi ziua de salariu“, pag. 50
(124) www.goldseiten.de/modules/news/print.php?storyid=127397
(125) www.golem.de/1201/88799.html
(126) www.deutsche-mittelstands-nachrichten.de/2011/11/32635/
(127) http://info.kopp-verlag.de/hintergruende/enthuellungen/jb-bardot/das-aus-fuer-die-privatsphaere-england-will-medikamente-mit-mikrochips-versehen.html (128) www.goldseiten.de/modules/news/print.php?storyid=127397 (129) www.nachdenkseiten.de/wp-print.php?p= 11326
(130) www.goldseiten.de/artikel/17105—.html?storyid=l 7105&seite= 4
(131) www.goldseiten.de/artikel/17105—.html?storyid= 17105
(132) Regimul alimentar folosit corespunde celui „intensiv“ descris în cartea „Nutriţia Schnitzer intensivă, nutriţia Schnitzer normală“ - alcătuit din mâncăruri existente în ţară. Mai multe detalii sunt disponibile în studiul despre lepră: www.dr-schnitzer.de/lepra- heilen.html
(133) www.netdoktor.de/Medikamente/Tamiflu-r-75-mg-Hartkapse-100011488.html
(134) http://polskaweb.eu/influenza-a-ein-gigantischer-korruptions-skandal-46356245723567. html
(135) O explicaţie ştiinţifică la adresa corelaţiilor este disponibilă în Studiul despre homoto- xină (înfiinţat de dr. med. Hans Heinrich Reckeweg). Cărţi de specialitate pot fi consultate prin editura Aurelia (Baden-Baden). Principiile de bază ale studiului homotoxinelor sunt explicate pe înţelesul tuturor în cartea „Drumul alternativ către sănătate “ (în capitolul „Bolile: reacţii normale genetice“), care cuprinde sfaturi comprehensive pentru recuperarea şi păstrarea unui tonus sănătos. Această carte importantă nu trebuie să lipsească niciunei familii - vezi „Drumul alternativ spre sănătate - Cuprins Cartea este disponibilă în librării sau direct pe siteul Dr. Schnitzer de mai jos: www.dr-schnitzer.de/ awg001.html
(136) www.morgenpost.de/printarchiv/berlin/article523955/Waffen_Drogen_500_Tuersteher_im_Visier_der_Polizei.html
(137) www.tagesspiegel.de/berhn/nachruf-auf-kirstefl-/zez'.?zg-vcw-w7m<2c/zgiebiger-freundlichkeit-/l 875632.html
(138) Tagesspiegel 23.01.2008, www.tagesspiegel.de/berlin/jugendgewalt-staatsanwalt- roman-reusch-abgesetzt/1147162.html
(139) www.spiegel.de/spiegel/0,1518,481413,00.html, (140) Stefan Krempl, 13.1.2002, www.heise.de/tp/artikel/ll/ll559/1.html
(141) Scandalul unei sinucideri în Berlin: „Cine te-a omorât?“ (Partea a 5-a), Gerhard Wisnewski, Kopp-Online, 29.7.2010
(141a) „Ceea ce nu trebuie să ştiţi!“, Michael Morris, Editura Amadeus, pag. 233
(142) www.pro-leben.de/abtr/abtreibung_methode.php (143) www.pro-leben.de/abtr/abtreibung_methode.php
(144) Idem (77) pag. 254ff
(145) „Afacerea avorturilor“, Alexandra Maria Linder, Editura St. Ulrich, 2009
(146) www.swg-hamburg.de/Archiv/Beitrage_aus_der_Rubrik_-Buch/Das_Geschaft_mit_der_Abtreibung.pdf
(147) Editura Wilhelm-Adelmann, 57392 Schmallenberg (www.adelmann-verlag.de)
(148) www.focus.de/politik/deutschland/plan-fuer-verfassungsaenderung-junge-unionspolitiker-fordem-abgabe-fuer-kinderlose_aid_713802.html
(149) http://wikimannia.org/index.php?title=Genderismus

(150) www.wissensmanufaktur.net/media/pdf/Griechenland-armer-Staat.pdf
(151) www.alles-schallundrauch.blogspot.com/2007/12/der-zyklus-der-sonne-steuert-das- klima.html
(152) Zeit-Online: www.zeit.de/1961/43/Leben-wir-am-Ende-der-Eiszeit
(152b) http://dieluftfahrt.blogspot.com/2006/05/berschallflugzeuge-wieder-im-trend.html
(153) www.dasgelbeforum.net/forum_entry.php?id=37133 (154) http://sciencevl.orf.at/science/news/5927
(155) www.astronews.com/news/artikel/2004/11/0411-001.shtml
(156) http://grenzwissenschaft-aktuell.blogspot.eom/2009/01/sonnensturm-2012-nasa-stu- dieber.html
(157) www.deutschlandnetz.de/modules/news/article.php7storyicM-1
(158) www.timesonline.co.uk/tol/news/uk/articlel720024.ece
(159) www.space.com/scienceastronomy/060504_redjr.html
(160) Revista Nexus a editurii Mosquito, Akams 11 in 87509 Immenstadt, www.nexus- magazin.de
(161) www.scienceagogo.eom/news/19980526052143data_trunc_sys.shtml
(162) www.ufophysics.com/russisun.htm
(163) www.nasa.gov/mission_pages/themis/main/index.html
(164) www.science-explorer.de/reports/haarpprojekt.htm
(165) www.chemtrails-info.de/chemtrails/wetterkriegsfuehrung.htm
(166) www.zeitenschrift.com/news/short-haarp.ihtml
(167) http://alles-schallundrauch.blogspot.com/2008/09/die-beichte-eines-klimawissenschaftlers.html
(168) Cu privire la chimicalele folosite oficial pentru răcirea atmosferei şi neoficial pentru otrăvirea aerului vă recomand:
www.politaia.org/wp-content/uploads/2011/06/chemhaarpspecial_I2.pdf dar şi www.chem- trails-info.de
(169) „Anul schimbării 2012 - calendarul şi profeţiile mayaşe“, Tibor Zelikovics, Editura Nietsch, 2008
(170) www.welt.de/politik/article 1262062/Al_Gore_ein_Roboter_mit_hohem_Strom- verbrauch.html
(171) www.ippnm.de
(172) Magazin2000plus 5/262
(173) http://infokrieg.tv/wordpress/2012/02/06/sogar-die-bild-zeitung-schwort-der-co2-klimareligion-ab/
(174) www.neunercode.com
(175) www.magischerorden.de/html/him.html
(176) http ://arbeitsblaetter.stangl-taller.at/GEHIRN/GehimLemen.shtml
(177) Revista Time, 20 iulie 1992
(178) http://vimeo.com/16498500
(179) www.inforadio.de/programm/schema/sendungen/medienmagazin/201011/150417.html, www.youtube. com/watch?v=pAGEhV 3 HXWo
www. inforadio. de
(180) http://info.kopp-verlag.de/neue-weltbilder/neue-wissenschaften/redaktion/en-twur- fsfassung-interview-mit-j an-van-helsing-zu-2-12-und-maya.html
(181) Mai multe informaţii pe tema 9/11 găsiţi în următoarele înregistrări:
• www.loosechange911.com
• 11. Septembrie 2001 - Indicii din Septembrie - Niciun avion
• Dimitri Khalezov - Demolarea nucleară a WTC [1/26]
• Mega-ritualul 9/11- 01/42

• Eric Hufschmid: „înşelătorii dureroase: O analiză a atacurilor din 11 Septembrie“ Cărţi pe această temă:
• Andreas von Biilow: „CIA şi 11 Septembrie“, Piper, München 2004
• Gerhard Wisnewski: „Mitul 9/11. Adevărul din spatele probelor“, Knaur 2004
• Mansur U. Khan: „Istoria secretă a războiului american - Conspiraţia şi războiul în politica externă a SUA“, 2003

(182) http://harte-zeit.de/2011/03/12/alte-seilschaften-%E2%80%93-die-achse-merkel-de- maiziere/
www.welt.de/print-wams/article 129161 /Angela_Merkels_zweierlei_Welten.html
www.pardon.pl/artykul/1966/gazeta_polska_angele_merkel_promowali_agenci_stasi/4